

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

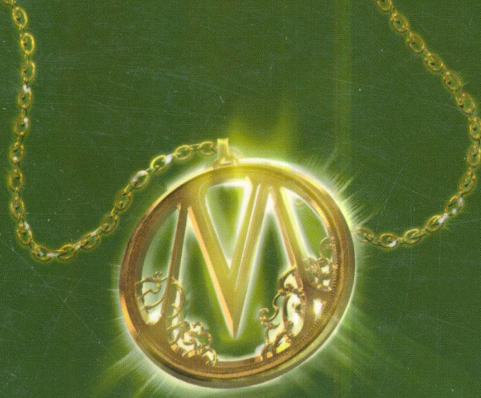
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELI ANDERSON

Oscar Pill

MEDICUS'LARIN DİRİLİŞİ

Benim adım Oscar Pill. Ben başka çocuklara benzemiyorum. Ben bir Medicus'um: Her türlü canlının içinde yolculuk yapmak gibi olağanüstü bir güce sahibim. Babam da ölmeden önce çok ünlü bir Medicus'muş.

Bugün bütün insanlık yeniden tehdit altında çünkü Pathologus'ların prensi olan uğursuz Skarsdale hapisten kaçtı. Onun karşısına çıkacak kişi olarak da ben seçildim. Önüme çıkan bütün tehlikeleri aşarak daha önce hiç gitmediğim bir *yerden bir Kupa'yı almam gerekiyor. Üstelik bu gizemli Evren insan vücudunun içinde yer alıyor!*

"Bu romanı okuduktan sonra kalp atışlarınızı bir daha aynı şekilde dinleyemeyeceksiniz. Küçük Medicus Oscar hem hastalıklara hem de can sıkıntısına karşı tam bir panzehir. Medicus'lara karşı Pathologus'lar: Savaş alanı vücudumuz olan bir ölüm kalım mücadelesi."

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5289-65-0

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

9 786055 289850

Oscar PiLL

Medicus'ların Dirilişı

.

Pegasus Yayınları: 561

Bestseller Roman: 230

OSCAR PILL MEDICUS'LARIN DİRİLİŞİ

ELI ANDERSON

Özgün Adı: OSCAR PILL LA RÉVÉLATION DES MÉDICUS

Editör: Duygu Bolut

Düzelti: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Kapak Baskı: Zirve Ofset

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Çilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ekim 2012

ISBN: 978-605-5289-85-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2012

Copyright © Albin Michel/Susanna Lea Associates, 2009

www.oscarpill.com adresini ziyaret ediniz.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ELI ANDERSON

Oscar PiLL

Medicus'ların Dirilişı

Fransızcadan Çeviren:

CAN UTKU

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Melisa, Naomi, Jade,
Sasha, Noah ve Sienna'ya;
sizi ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya
yazacağım öyküler
ya da kitaplar hiçbir zaman yetmeyecek.*

inanılmaz kaçış

Sergey Popov nöbet odasının penceresine yaklaştı ve ürperdi. Dışarıda kocaman gri kar tanecikleri dönüp duruyor, buldukları en küçük aralıklardan içeriye sızarak taşların arasında uğuldayan fırtınayla savruluyorlardı.

Sergey başını salladı. Bu inanılmazdı... Haziran ayının ortasında kar fırtınası! Gerçi Sibirya'nın en ucunda, kış bittikten sonra soğğun ve bulutların aylarca yerli yerinde durduğu Ural Dağları'nın zirvesindeki bir tepeye tünemiş olan Kara Dağ Hapishanesi'nde bulunuyordu ancak bu mevsimde böylesine korkunç bir kar fırtınası olması? Dünya artık aklını kaçıyordu.

Battaniyesine daha sıkı sarıldı ve bu iç karartıcı manzaraya arkasını döndü. Hem zaten hiçliğin ortasındaki bu yerde, konuşmaktan hiç de hoşlanmayan birkaç meslektaş dışında tamamen yalnız olduğu bu uğursuz kalenin içinde her şey iç karartıcıydı. Duvardaki saate baktı: on iki buçuk. Mahkûmlar öğle yemeklerini bitirmiş olduklarına göre hücrelerden boş tepsileri toplamının zamanı gelmişti. Odadan çıkmadan önce, günde en az on

kere yaptığı üzere silahını eline alıp kontrol etti. Görevi yalnızca tek bir hücreyi ve tek mahkûmu kapsıyordu. Kulağa çok az bir işmiş gibi gelebilirdi ancak bu çok büyük bir sorumluluktan ve o da bunun farkındaydı.

Bu adam Kara Dağ'daki tüm azılı katil ve haydutların arasında hem en tehlikelisi hem de en ünlüsüydü.

Kendisinden başka kimsenin bilmediği bir dizi merdivenden aşağı inerek rotasını tamamladı. Her seferinde, dünyanın bağırsaklarına doğru iniyormuş gibi hissettiği yolculuğu gerçekleştirdi. Sıcaklık azalıyor, sessizlik ağırlaşıyor ve sanki ateşin yanması için yeterli oksijen kalmamış gibi meşalesi sönyordu. Duvarların arasında ve ayakkabılarının kırağıyla kaplı taşların üzerinde çıkardığı sesin yankılanmasından başka hiçbir şey duyulmuyordu. Sonunda birkaç kilitte sürgülenmiş, ağır metalden yapılmış bir kapının önüne vardı. Kilitlerden her biri için yalnızca bir anahtar vardı ve yalnızca belirli bir sırayla açılabiliyorlardı. Sıraya uyulmadığı takdirde kilitler arka arkaya tıkanıyor, tekrar açılabilmesi saatler alıyor ve zorlu çabalar gerektiriyordu. Bu sırayı bilen tek kişi Sergey'di. Bir de hizmetindeki sıradan bir çalışan olduğu ve Birlik'in bir parçası olmadığı halde Sergey'ye güvenen Büyük Üstat biliyordu elbette. Dikkatini toplayıp uyuşmuş parmaklarıyla ilk anahtarı çıkardı, ilk kilitte anahtarı sokup çevirdi ve sırayla bütün kilitlerde aynı şeyi tekrarladı. Daha sonra bir demir kolu yukarı doğru kaldırarak kare şeklindeki karanlık odanın içine girdi. Karşısına, tam ortasına altın çember içinde büyük bir M harfi kazınmış ikinci bir kapı daha çıktı. Cebinden bir madalyon çıkarttı ve bunu dikkatle şeklin üzerine yerleştirdi. Panoyu kaydırarak posta kutusu büyüklüğünde bir yarık ortaya çıkardı.

Sergey büyük bir dikkatle olduğu yerde duruyordu. Hafifçe eğildi ve yarığın hemen önünde duran tepsiyi gördü.

“Yemeğini bitirdin mi?” diye sordu.

Elbette herhangi bir yanıt beklemiyordu. On üç yıl boyunca mahkûmun konuştuğunu hiç duymamıştı. Pek umurunda da değildi bu: Söylentilere göre adamın sesi kanınızı dondurabilirdi.

Sergey başlangıçta bu sessizliği tuhaf bulmuştu. Kara Dağ'ın hücrelerindeki yüzlerce tutukluya gardiyanlık etmişti ve mahkûmların neredeyse tamamı gardiyanların gelişini iki çift laf edebilmek için bir fırsat olarak görüyordu. Yalnızlıklarına kısa bir ara verebilecekleri tek şey buydu. İçlerinde en sert olanları bile dayanamamış, sonunda konuşmuştu.

O hariç.

“Tepsiyi bana doğru it,” dedi Sergey.

Yine hiçbir yanıt gelmedi.

Sergey dikkatle uzandı ve tepsiyi kendine doğru çekti. Her seferinde mahkûmun, elini yakalayabileceğinden endişeleniyordu. Bulundukları yeri koridordan ayıran birinci kapı düşüncülecek olursa fazla uzağa gidemezdi. Ancak o yine de bu riski göze almak istemiyordu. Söz konusu bu adam olunca her şeyin tehlikeli olabileceğini kendisine yeteri kadar anlatmışlardı. “Özellikle de gözlerinin içine asla bakmayın. Asla!” diye emretmişti Medicus’ların Büyük Üstadı mahkûmla birlikte ulaşan mektubunda. Sergey bu emirlere ilk günden itibaren uymuştu ve kendisinin son gününe ya da korkunç tutsağının öleceği güne kadar da uymak niyetindeydi. Tepsiyi aldı, madalyonu kapıya yerleştirdi ve pano yarığı kapattı.

Tekrar birinci kapının kilitlerini açtı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kilitleti.

Yukarı çıkmak ve kendisini ofisine kapamak için acele ediyordu. Ofise vardığında, yer altından kurtulma telaşı içinde her zaman yaptığı gibi tepsiyi mutfığa bırakmayı unutmuş oldu-

ğunu fark etti. Üzerine bir kat daha giysi geçirdi ve tepsiyi tekrar eline aldı.

Tepsinin içindeki tabağa bir göz attı ve şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Zeytinyağlı sardalya hiç dokunulmamış bir halde tabağın ortasında duruyordu. Nereden çıkmıştı bu? Aşçıların elinde çoğunlukla fazla erzak bulunmazdı ve genelde dünyanın bir ucundaki bu kartal yuvasında kendilerine ne getirilirse onları pişirmekle yetinirlerdi. Pek fazla çeşit olmazdı: fasulye, mercimek ve çok nadir olarak ince bir et parçası. Sonuç olarak tutuklular da gardiyanlar ve personelin geri kalanı ne yiyorsa aşağı yukarı aynısını yiyorlardı.

Birden gardiyanın belleğinde bir görüntü canlandı. Geçen hafta tutsağına gelen ve içeriğini bizzat kontrol ettiği küçük kolinin içinde bir de konserve kutusu vardı. Sergey bir an duraksadı. Zeytinyağlı sardalya yemeyeli uzun zaman olmuştu. Ancak ne de olsa bu yemek dünyanın en tehlikeli adamlarından birinin hücrelerinden geliyordu. Bunun bir tuzak olmadığını, yemeğin zehirli olup olmadığını nereden bilebilirdi? Elbette dünyanın en ücra hapishanesinde kilit altında tutulurken zehir temin etmek kolay iş değildi ancak bu adamdan her şey beklenebilirdi.

Sergey sardalyanın kafasını kopardı ve masanın üzerinde, hemen yanı başında durmakta olan kocaman siyah tüy yumağı Torquemada'ya doğru döndü. Torquemada dünyanın en tembel kedisiydi, zamanının çok büyük bir kısmını beslenmeyi bekleyerek geçiriyordu. Ancak bu hapishanede yemek dışında ne yapılacak ne de yiyecek pek bir şey olmadığı da bir gerçektir. Fareler bile Kara Dağ'dan ve korkunç sakinlerinden kaçardı. Torquemada bir gözünü açtı ve gardiyanın parmakları arasında duran balık kafasını fark etti. Öteki gözünü de açarak halinden memnun bir biçimde miyavlamaya başladı. Balık parçasını bir sıçrayışta kaparak tek lokmada yuttu. Sergey birkaç saniye bo-

yunca kedinin ne tepki vereceğini bekledi. Bir dakika, iki dakika... Torquemada'nın sağlığı hâlâ yerinde gibi görünüyordu. Yine odanın bir köşesine büzülmüş, bir gözü yarı açık bir biçimde tekrar yemeye başlamak için ötekini de açmaya her an hazır gibi bekliyordu.

Gardiyan daha fazla beklemedi. Tam sardalyanın üzerine atılmaya hazırlanıyordu ki parlak bir ışık belirdi ve gözlerini kamaştırarak geriye doğru çekilmesine neden oldu. Bembeyaz ışığın içinde tam gözlerinin karşısında iki nokta daha yoğun bir biçimde parladı ve sonra her şey tekrar normale döndü.

Hayretle çevresine bakınan Sergey biraz önce neler olduğunu hiç anlamamıştı ama yine de kuşkuyla silahını eline aldı. Hiçbir şey değişmemiş, herhangi bir gürültü odanın sessizliğini bozmamıştı. Yalnızca Torquemada tüyleri diken diken olmuş bir halde odanın bir köşesine sinmişti. Sergey ona yaklaşmak istedi ancak kedi öyle bir tısladı ki olduğu yerde kalmayı tercih etti. Dışarı çıkıp koridora bir göz attıktan sonra şaşkınlık içinde tekrar masanın başına döndü. Ne olmuştu böyle? Hiçbir fikri yoktu. Bir çeşit hastalık mı geçirmişti? Karnı açtı. Hem de çok açtı. Öğle yemeğinde yediği türlü bu soğuk hava için fazla hafifti. Evet, olan şey buydu herhalde. Bir tür hastalık geçirmişti.

Bir baş dönmesi ve baş ağrısıyla oturmak zorunda kaldı ancak oturur oturmaz her ikisinin de geçtiğini fark etti. İşte o zaman biraz önce ne yapmaya hazırlandığını hatırladı. Sardalyayı yeryüzünün en lezzetli, en güzel yemeğiymişçesine büyük bir iştahla yedi. Ancak bir yandan da tuhaf bir biçimde yalnız olmadığı hissini üzerinden atamıyordu.

Yemeği bitirince tabağın içinde bir damla bile zehir bulunmadığını fark ederek büyük bir rahatlık hissetti. Çünkü vücudunda bu güzel öğle yemeğinin verdiği keyiften başka hiçbir deği-

şiklik olmamıştı. Başını salladı. Artık boşalmış olan tepsiyi mutfağa götürdü ve ayda yalnızca bir defa geldikleri için iyice eskimış olan dergilerini okumak üzere odasına geri döndü.

Öğleden sonra dörtte ayağı kalktı ve gerindi. Öteki gardiyanlar sekiz saatte bir nöbet değiştirdiği halde kendisi tutsağını neredeyse günde yirmi dört saat gözetlemek zorundaydı. Sonra kendini kürk mantosunu üzerine geçirirken buldu. Dışarıda hava durulmamış olmasına rağmen artık üşümüyordu. Soğuktan nefret ettiği ve bu koşullar altında dışarı çıkmayı hiçbir zaman düşünmemiş olduğu halde içinde bacaklarını açıp normalde yalnızca yazın yaptığı bir şeyi yapmaya, yani bütün kaleyi yürüterek dolaşmaya karşı konulmaz bir gereksinim duyuyordu. Normalde bu iş en az bir saatini alırdı, çünkü kayalıkların ortasındaki bazı geçitlerden geçmek oldukça güç olurdu. Ancak yine de yürümek onu canlandırır ve gece nöbetini tutabilmesi için güç kazandırır. Oysa bugün büyük ihtimalle Eskimolar gibi kırağıyla kaplanmış olarak dönecekti.

Bu tuhaf kararı almasına neyin sebep olduğunu bilmeden eline bir meşale alıp yakarak odasından çıktı. Her bir koridorda ve merdivende nöbet tutmakta olan arkadaşlarını selamlayarak uzaktan kumandayla yönlendirilen bir robot gibi hapishanenin tek çıkış kapısında nöbet tutan gece bekçilerinin karşısına geçti ve onlar da arka arkaya üç kapıyı onun için açtılar.

Dışarıda rüzgâr biraz durulmuş, kar ise bozkırı boydan boya kaplamaya başlamıştı. Hâlâ gözlerine inanamıyordu. Baharın bitmek üzere olduğu günlerde böyle bir manzara! Soğuktan uyuşmuş gibiydi ama alışık olmadığı bir gücün sanki kafasının içinde onu yönlendiren cılız bir ses gibi kendisini harekete geçirmekte olduğunu hissediyordu. Bu karşı konulmaz isteğe direnmek yerine dikkatle gezintisine devam etti. Billurlaşmış

kaygan tabakaya uygun ayakkabılar giymeyi akıl etmemişti. Açık hava ona iyi geliyordu.

Yuvarlak yola girdi. Siyah, devasa duvarların dibinde çok geçmeden meslektaşlarının görüş alanından çıkıp uzaklaştı.

İşte tam o anda kafasının içinde, sağ gözünün arkasında küçük bir klik sesi duydu.

Sol kolu düştü, sol bacağı hissizleşti ve tıpkı bir bez bebek gibi karın beyaz örtüsünün üzerine yığılıp kaldı. Kendisine ne olduğunu hiç anlamıyordu. Aynı anda gözlerinin önünde parlak bir ışık çıktı. Hayretle başını kaldırdı.

“Bu da... Bu da ne?”

Yanağının üzerine siyah bir çizme kondu. Önce yavaşça, daha sonra şiddetle yüzünü ezmeye başladı. Gardiyanın gözü havada dört döndükten sonra nihayet üzerinde dikilmekte olan siyahlar giymiş adamı bulabildi. Yüzü sanki bir sis tarafından gizleniyor gibiydi. Dekorun beyazlığının arasında kırmızı bir yaka tek renk olarak kendini belli ediyordu.

Hissettiğı acıya ve vücudunun yarısının felç olmasına karşın Sergey kendini sanki bir hayaletin etkisi altından kurtulmuşçasına rahatlamış hissediyordu. Konserve kutusunu kolinin içinde bırakarak ölümcül bir hata yapmış olduğunu nihayet fark etti. Boynunu büktü ve şu sözcükleri güçlükle söyleyebildi:

“Sen... sardalyanın içinde gizliydin, değıl mi?”

Birden her şey anlaşılır hale gelmişti. Parlak ışık, parıldayan gözler, sonra baş dönmesi ve baş ağrısı...

Sergey yüksek sesle konuşmaya devam etmek istedi:

“Sonra da... kafamın içine girdin. Benim yerime kararlar aldın ve oradan çıktın,” dedi bir solukta.

Çevrelerindeki dağların yüceliğinde bir kahkaha yankılandı.

Gardiyanın tüyleri diken diken olmuştu ve üstelik bu havanın soğukluğuyla ilgili değildi. Vücudunda çok daha korkunç bir soğğun yükselerek hâlâ hareketli olan öbür yarısını da ele geçirmekte olduğunu hissediyordu. Konuşmak istedi ancak sözcükler gırtlığında takılıp kaldı. Lavabonun içinde akmakta olan su gibi gargara yapmaya başlamıştı.

Adam çizmesini gardiyanın yüzünden kaldırdı. Geriye doğru birkaç adım attı, sonra da kürkünü çalmak üzere tekrar Sergey'ye yaklaştı. Kürke sarınarak tekrar yükselmekte olan rüzgâr ve karın içinde uzaklaşmaya başladığında geride bıraktığı ceset daha şimdiden ince bir beyaz örtünün altında gözden kaybolmaya başlamıştı bile.

binlerce kilometre uzakta...

iyi saklanan bir sır

Pleasantville'in en popüler semti Babylon Heights'ın okul bahçesi çocukların cıvıltılarıyla dolup taşıyordu. Daha birkaç dakika önce masmavi olan gökyüzü şimdi bulutlarla kaplanmıştı ve haziran ayında çok ender görülen şiddette bir fırtına patlak vermişti. Çocuklar kendilerini korumak için şaşkınlık içinde tentenin altına koşuşturmuşlardı.

Ayden Spencer ise boylu boyunca yere uzanmıştı. Dibi delinmiş gökyüzü onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Bir yaprak gibi titriyor ve avazı çıktığı kadar bağırırsa bile bunun hiçbir işe yaramayacağını iyi biliyordu. Bütün bu gürültü patırtı içinde onu kimse duyamazdı.

Erkek çocuklardan biri dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle öne atıldı. Ronan Moss'tu bu. Bu çocuk Ayden'in hep canını yakar, onu taciz ederdi. Ayrıca Ronan yaptıklarını kimseye anlatmamasını söylediğinde onun sözünü dinlemesi yararına olurdu. Diğerlerinin hepsinden daha iri yarı ve daha güçlü olan bu çocuğun fırça gibi kısıcık saçları vardı ve siyahi rap şarkıcıları gibi bol kot pantolonlar ve kapüşonlu kazaklar

giyerdi. Bir üst sınıfta okuyan on üç yaşındaki büyükler bile bu çocuğa kuşkuyla bakar, onu kışkırtmamaya çalışırdı. Ayden başını kaldırıp etrafını sarmış olan beş çocuğa baktı. Ronan bacaklarını açmış, ellerini beline dayamış bir biçimde onu süzmekteydi. Ayden celladının bıçak gibi keskin kara gözlerine bakmamayı tercih etti ve dudaklarının iki yanında parıldamakta olan küçük sivri dişlerini fark etti. Bu dişler yüzünden Ronan'a Köpekbahçı derlerdi. Ancak Ronan Moss sadece karnını doyurmak ya da kendini savunmak için saldırıya geçen deniz katillerinden çok daha acımasızdı aslında. Boş zamanlarında en sevdiği eğlencesi zayıf, kırılgan ya da çekingen çocuklara sataşarak onlara acı çekertmek ve üstlerinde egemenlik kurmaktı. Ne yazık ki Ayden her üç tanımlamaya da uyuyordu.

Ailesinde tek çocuktu ve küçükken, bir kemik hastalığı yüzünden aylarca hastanede yatmak zorunda kalmıştı. Omurgasına metal çiviler, vidalar ve plakalar takıp çıkarmak için onu pek çok kez ameliyat etmişlerdi. Düştüğü takdirde omurgasını kırma tehlikesi bulunduğu için spor yapması ya da teneffüslerde diğer çocuklarla oynaması yasaktı. Çok az arkadaşı vardı, hastalık derecesinde ve neredeyse konuşmasına bile engel olacak kadar utangaçtı ve spor ya da başka herhangi bir bedensel egzersiz yapamadığı için de çok çelimsizdi.

Moss yerde yatmakta olan çocuğa elini uzattı.

“Unuttun galiba, Spencer. Bugün pazartesi!”

Ayden güçlükle yutkundu ve bütün gayretiyle kekeleyen cevap vermeye çalıştı.

“Bugün hiç param yok.”

Moss gülümsemeye devam ediyordu ama Ayden bakışlarından taşan öfkeyi fark ederek kendini korumak için başını ellerinin arasına aldı.

“Hafta sonu harçlığına ne oldu peki Spencer? Ne yaptın onunla?”

Kıpkırmızı kesilmiş olan Ayden bakışlarını kaçırdı.

“Almadım,” dedi cılız bir sesle.

“Neden almadın peki? Ailen çok mu fakir yoksa?”

Biri kız üçü erkek olan diğer dört çocuk gülmeye başladı. Moss biraz daha eğilerek Ayden’in yakasından tuttu.

“Bu durumda para bulman gerekecek, öyle değil mi?”

Ayden cevap vermek istedi ancak Moss’un demirden eli so-luğunu kesiyordu. Arka taraftan gelen güçlü bir ses onun yerine cevap verdi.

“Parası olmadığını söyledi ya, anlamadın mı?”

Moss çocuğun yakasını bıraktı ve dört arkadaşıyla birlikte arkasına döndü. Gruptan güçlü kuvvetli iki çocuğu yanına aldı ve orta boylu, mavi gözlü, kıvrırcık, kızıl saçlı çocuğun karşı-sına dikildi.

“Sana ne oluyor havuç kafa? Artık kırmızı kafalar sıskala-rın yardımına mı koşuyor yani?”

Yeni gelen, Moss’tan hiç etkilenmemiş gibiydi. Elleri ce-binde meyan kökü çiğneyip duruyordu. Biraz grubu görmezden gelerek önlerinden geçip Ayden’in yanına yaklaştı.

“Ayağa kalk,” dedi, “bütün teneffüsü yerde geçirecek de-ğilsin ya.”

“Hey Pill, sen bu işe neden karışıyorsun?” diye haykırdı Moss. “Bu mesele Spencer ile benim aramda. Uza hadi.”

Ayden kendisine yardım eli uzatan çocuğa yalvaran göz-lerle baktı. Oscar denen bu çocuğun Moss’a karşı koymasını umuyordu. Doğrusu onu pek de iyi tanıımıyordu. Zaten sınıf-taki kimseyi iyi tanıımıyordu ki. Sadece onun darmadağın kızıl

saçlarını hatırlıyor ve onu hiç Moss'un yanında görmemiş olduğunu düşünüyordu.

Oscar elini uzattı. Ayden onun elini tutarak ayağa kalktı.

“Sana bunu yapmalarına izin vermemelisin,” dedi Oscar. “Asla! Yoksa peşini hiç bırakmazlar.”

Titremesini kontrol altına almayı başaramadığı için Ayden güçlükle ayakta durabiliyordu. Oscar'ın arkasından Moss ve arkadaşları yarım baş uzunlukta gözüküyorlardı.

Moss kocaman elini Oscar'ın omzuna koyarak sertçe sıktı.

“Pill ne dediğimi duymadın galiba? Bu iş seni ilgilendirmez. Onun için hemen kaybol yoksa sen de Spencer'la aynı muameleye maruz kalırsın.”

Oscar çevik bir omuz hareketiyle Moss'un elinden kurtulduğunda titremek yerine gülümsüyordu. Ayden ona hayranlıkla baktı. Belli ki bu çocuk hiç korkmuyordu.

“Neymiş bakalım o muamele?” diye sordu Oscar yumruklarını sıkarak.

Moss gülümsedi. Kendisine yeni bir kurban bulduğu için mutlu olmuş gibiydi. Özellikle de Pill gibi sert çocuğu oynamayı seven bir kurban. Böylece kimin en güçlü olduğunu göstererek Pill gibi kendisine kafa tutmaya cesaret etmeye kalkışacak küçük kabadayılara gözdağı vermiş olacaktı.

Oscar'ın yanına yaklaşarak sivilce ve yara izleriyle dolu suratını çocuğa doğru yaklaştırdı.

“Çok özel bir muamele olacak,” dedi dişlerinin arasından. “Senin gibi baba rolü oynamaya hevesli olanlar için özel olarak geliştirdim. Baban olmadığı için böyle davranıyorsun, değil mi?”

O ana kadar Oscar son derecede sakindi. Ancak babasından her söz edildiğinde olduğu gibi öfkenin yine bir dalga gibi

vücudunu ayaklarından başına kadar ele geçirmekte olduğunu hissediyordu.

“Sen de kendi işine bak Moss,” dedi Oscar gergince. “Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma!”

Moss hassas bir noktaya dokunmuş olduğunu anladı.

“Baban olmasa da sana yapacağım şeyden sonra istersen koşup annenin ya da ablanın eteklerinin altına saklanabilirsin.”

Moss bunun üzerine tek bir sözcük daha söyleyemedi çünkü Oscar bütün ağırlığıyla onun üzerine atılmıştı ve iki çocuk yerde yuvarlandı.

Daha iri ve daha güçlü olan Moss başlarda üstün durumdaydı. Bir eliyle Oscar'ın bir kolunu hareketsiz hale getirip öbürüyle de boğazını sıkıyordu. Oscar bir süre soluk alamadı. Beyninin havaya uçacağını sandı. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da Moss ondan çok daha güçlüydü. Gözlerini Moss'un çizgi haline gelmiş gözlerine diktiğinde kimse araya girmediği takdirde çocuğun onu bırakmayacağını anladı. Bakışları Ayden Spencer'i aradı ancak dehşet içinde duvara sığınmış çocuğun onun yardımına koşmayacağı belliydi. Oscar'ın bir okul bahçesinde boğularak can vermeye hiç niyeti yoktu. Dizini kırdı ve bütün gücüyle ayağını yere vurdu. İki vücut bir kere daha yuvarlandı ancak bu sefer Oscar tarafından köşeye sıkıştırılan Moss oldu. Öfkesi Oscar'ın enerjisini ikiye katlıyordu.

“Bakıyorum da,” diye bağırdı Oscar, “şimdi o kadar da kendinden emin gözükmüyorsun Moss. Ne diyordun az önce? Benim için özel bir muamele mi hazırlamıştın?”

Tam o anda Oscar karın boşluğunda şiddetli bir acı hissederek çocuğu bırakmak zorunda kaldı. Her zaman Moss'un yanında gezen ve ona küçük bir köpek gibi itaat eden Cole Doherty böğrüne bir tekme atmış ve şimdi de ayırık dişlerini ortaya çıkarmıştı.

racak şekilde sırtıyordu. Liderine yardım etmiş olmaktan gurur duyuyor gibiydi. Durumdan yararlanan Moss ayağa kalktı ve rakibinin suratına bir yumruk indirdi. Oscar kendini çakıl taşlarına yapışmış olarak buldu.

“Yeter!”

Herkes aynı anda arkaya döndü. Kırk yaşlarında, gri takım elbiseli ve dikdörtgen gözlüklü, uzun boylu bir adam öfkeyle onları izliyordu. Bütün sesler kesildi ve tentenin üzerine düşen sağanak yağmurun sesinden başka hiçbir şey duyulmaz oldu.

“Elbette bu işin altında da yine sen varsın Moss,” dedi Penguen Öğretmen. “Ve bir de sen Pill,” diye de ekledi daha hafif bir öfkeyle, “beni fena halde hayal kırıklığına uğrattın.”

İçini çekerek ellerini arkasında birleştirdi.

“Yaz tatiline iki gün kala yine kavga edecek bir şeyler buldunuz demek. Madem öyle yarın dersten sonra ikiniz de ikişer saat cezalısınız. Başınızda da ben duracağım.”

Hâlâ titreyerek duvara yapışmış bir halde duran Ayden araya girmeye çalıştı.

“Bay Penguen, Pill’in bir suçu yok. O sadece... sadece...” Moss’un bir bakışı çocuğun susması için yeterli oldu.

“Sadece ne?” diye sordu Penguen Öğretmen öfkeyle. “Söyleyeceğin bir şey varsa söyle Spencer. Söylemeyeceksen de sınıfına dön. Teneffüs bitti.”

Ayden cevap vermedi. Yüzü kıpkırmızı bir halde binanın kapısına doğru koşmayı tercih etti. Moss ve arkadaşları da uzaklaştılar. Yalnızca çetenin tek kız üyesi olan Tilla, Oscar’ın yanına gitti.

“Ronan Moss’a karşı hiçbir gücün yok,” dedi yüzünde afacan bir gülümsemeyle. “Ama şirin sayılırsın.”

Oscar başını çevirdi ve utanarak kızardı. Neyse ki çevrelerinde pek kimse kalmamıştı. Tilla sınıfın en güzel kızlarından biriydi ve her ne kadar on iki yaşındaki Oscar daha çok futbol ya da PlayStation oynamakla ilgileniyor olsa da bu kızın uzun sarı saçlarını ve altın gözlerini daha önce de fark etmişti. Tilla bir kahkaha attı ve koşarak uzaklaştı. Oscar da sınıfına dönmeye hazırlanıyordu ki Penguen Öğretmen'in sesi onu durdurdu.

"Pill!"

Oscar gözlerini devirdi ve geri döndü. Öğretmenin çekeceği nutku ezbere biliyordu zaten.

Bay Penguen şimdi çok daha yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Oscar tekrar söylüyorum: Beni düş kırıklığına uğrattın. Geçen hafta yaptığımız konuşmadan sonra daha mantıklı davranacağını sanıyordum. Şimdi anlıyorum ki boşa nefes tüketmişim."

Oscar cevap vermenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Öğretmeni Bay Penguen nazik ancak katıydı. Üstelik de en az kendisi kadar inatçıydı. Her şeye karşın yine de kendini savunmak istedi.

"Efendim, hepsi Moss'un suçuydu. Hepsi birlik olup Spencer'in etrafını sarmışlardı ve..."

"Ve sen de gidip her zamanki gibi burnunu soktun," diye sözünü kesti öğretmen gözlüğünü burnunun üzerinde düzelterek. Oscar bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordu. Öğretmeni ne kadar öfkeliyse gözlüğüyle o kadar çok oynardı. Bu yüzden şimdilik susması daha iyi olacaktı, ancak Moss'la hesabı henüz kapanmış değildi.

"Kimse senden adalet dağıtmanı beklemiyor. Ayrıca ben Moss'u senden daha iyi tanıyorum, oysa sen uslu duracağına dair bana söz vermiştin ama görüyorum ki sözünü tutmuyorsun," dedi Bay Penguen kupkuru bir sesle.

Oscar sustu. Şu an için yapılabilecek en iyi şey fırtınanın dinmesini beklemektir. Kendisini savunmaya bile çalışmadan aceleyle ortadan kaybolmuş olan Spencer'ı düşündü. Belki de öğretmeni haklıydı. Kimse ondan bir şey istememişti ve kimse ona teşekkür etmeyecekti. Olsun, en azından Moss'a her istediğini yapamayacağını göstermişti.

“Şu haline bir bak,” dedi öğretmeni ona bir mendil uzatarak. “Kan ve kum içinde kalmışsın.”

Oscar mendili alıp yüzünü sildi. Boynunda bir yanma hissediyordu. Ya Doherty'nin tekmesi sırasında ya da Moss'la yerlerde yuvarlanırken yaralanıp kanatmıştı. Elini yaranın üzerine koyduğunda sanki parmaklarından boynunun üzerine buzdan bir sıvı akıyormuş gibi tuhaf bir duygu hissetti. Şaşkınlıkla elini çekip dikkatle avucunu inceledi. Teninin altında hâlâ bir çeşit elektriklenme hissediyordu ancak görünürde her şey normaldi.

Penguen Öğretmen, Oscar'ın kolunu tuttu.

“Yaraya dokunma. Toz ve kum içindesin. Mikrop kapacak.”

Çocuğun başını geriye doğru itti ve üzerine doğru eğilerek yarayı inceledi. Tekrar doğrulduğunda Oscar gözlük camları arkasında öğretmenin gözlerinin yusuvarlak olduğunu fark etti.

“Ama hiçbir şeyin yok senin. Tek bir çizik bile yok. Bu çok tuhaf! Yemin edebilirim ki daha birkaç saniye önce...”

Başını salladı.

“Demek başka bir yerin kesilmiş ve boynuna da kan oradan bulaşmış.”

Oscar tekrar boynuna götürdü. Artık acı duymuyordu ve biraz önce parmaklarının altında kesinlikle hissetmiş olduğu yara şimdi tamamen kaybolmuştu.

Penguen Öğretmen işine kaldığı yerden devam ederek Oscar'ı haşlamaya koyuldu.

“Çok iyi bir öğrenci olman sana istediğin her şeyi yapma hakkını vermez, Pill. Ama eğer aklının başına gelmesi için sana gereken, konuşmak yerine ceza almaksa işte onu da elde ettin. Hadi bakalım şimdi sınıfına!”

Günün geri kalanı öylesine yavaş geçti ki nihayet zil çaldığında Oscar sanki bütün bir haftayı okulda geçirmiş gibi hissediyordu.

Sınıfın en arkasında bir masaya tek başına oturmuş ve öğretmeninin emri üzerine teneffüslerde de orada kalmıştı. Bütün bir gün boyunca Spencer onun sitemkâr bakışlarından gözlemini kaçırmıştı. Moss ve arkadaşları ise sürekli onu kışkırtıp duruyorlardı. Tilla bile sık sık dönüp ona bakıyordu. Ancak Bay Penguen'in dikkatli bakışları hepsinden daha etkiliydi. Bunun sayesinde Oscar, Moss'a saldırma isteğini bastırabilmiş ve dikkatini elinden geldiği kadarıyla öğretmenin anlattıklarına vermeye çalışmıştı. Bundan sonraki iki saat tarih dersine ayrılmıştı ve Bayan Wright'ın uyku getiren sesi bütün sınıfı derin bir uyuşukluğa sevk ettiği için kimsenin kimseyi kışkırtacak hali kalmamıştı. Zil çalar çalmaz Oscar sınıftan çıktı ve bahçeyi hızlıca geçerek okulun çıkışına yöneldi. Uzaktan Spencer'ın kendini âdeta sihirli bir şekilde görünmez hale getirerek okuldan kaçışını izledi.

Yol boyunca öğrenciler başlarını çevirip ona bakıyorlardı. Görünüşe bakılırsa Moss'a kafa tutanların sayısı pek fazla değildi ve haber bütün okula kısa sürede yayılmıştı. Çok geçmeden Moss'un öfkesini üzerlerine çekmemek adına herkes onunla konuşmaya çekinecekti. Başkalarına hiç aldırış etmeden yoluna devam ederken aklında çok daha diplomatik davranmayı

gerektirecek, çok daha dikenli başka bir sorun bulunuyordu. Yarınki cezayı annesine nasıl açıklayacaktı? Moss’la kavga etmiş olduğunu saklaması da, cezaya kalmış olduğunu geçiştirmesi de kolay olmayacaktı. Üstelik Celia daha geçen hafta okula uğramış ve öğretmeninin isteği üzerine Bay Penguen’le görüşmüştü. “Oğlunuz çok yetenekli, Bayan Pill,” demişti öğretmen bininci defa. “Bütün öğretmenleri aynı görüşte... Çok ilginç ve etkileyici bir çocuk ama bir o kadar da yorucu. Çünkü bir türlü kontrol altına alınamıyor. Her zaman kendi bildiğini okuyor. Hep burnunun dikine gidiyor. Oysa okul hayatında böyle yapılmaz.”

Kadın buna karşı çıkamazdı. Kendisi bile oğlunu güçlkle kontrol altında tutabiliyordu ve bu işin iki çocuğunu tek başına büyüten bir anne için evlerinde bir de baba olan ailelerden çok daha zor olduğunu açıklayarak özel hayatlarının ayrıntısına girmeyi istemiyordu. Belki de bu durum bir erkek çocuk için daha da zordu. Aslında Celia içten içe bu sonuçtan memnundu. Ne de olsa oğlu küçük bir suçlu ya da evde babasıyla yaşamakta olan şu Moss gibi serserinin teki de olabilirdi. Bunun yerine oğlu, belki biraz disiplinsiz ve biraz isyankârdı ama sonuç olarak dürüst, zeki ve iyi bir çocuktur.

Gerçi Celia Pill geçmişte oğluna karşı hoşgörölü olabildiğini pek çok kez kanıtlamıştı ama karşısına dikilip de pantolonunu okul bahçesindeki çakılların üzerinde yırttığı ve teneffüsün ortasında vahşiler gibi kavga ettiğı için yarın dersten sonra iki saat cezalı olarak okulda kalacağını haber verdiğinde onu alnından öperek kutlayacak da değildi.

Oscar kaldırırmda geniş adımlarla ilerliyordu. Satıcılarını, kapıcılarını hatta banklarda oturan ufak tefek ihtiyarları bile iyi tanıdığı sokaklardan geçmemek için yolunu uzatmıştı. Gerçeğı annesine fazla oyalanmadan söylemek istiyordu çünkü ona yalan söylemek niyetinde değildi. Annesinin gerçeğı bilmeye hakkı

vardı. Hiç olmazsa yaralanmış değildi. Bu kadarı annesi için bir teselli olabilirdi.

Düşüncelere dalmış olduğundan isminin söylendiğini hemen duyamadı.

“Oscar dur, beni bekle.”

Arkasını döndüğünde kendisine doğru koşmakta olan ablasının kızıl saç örgüleriyle karşı karşıya geldi.

Nihayet yanına varınca soluk soluğa durdu.

“Neden beni beklemedin?” diye sordu Violette kızıl çillerinin altında yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde. Okul bahçesinden çıktığından beri arkandan bağıríyorum ama beni duymuyorsun.

Oscar’ın içinden gülmek geldi. Demek bu seferlik akli basında olmayan ablası değildi. Violette’in zaman zaman burnunun dibindeki insanları bile duymadığı olurdu. Tuhaf düşüncelerine gömüldüğü zamanlarda kulağının dibinde trompet çalinsa bile fark etmeyebilirdi. İşin en kötü tarafı Violette her zaman tuhaf düşüncelere gömülmüş olurdu.

Oscar ablasını tepeden tırnağa süzüp içini çekti. On üç yaşında olan Violette kendi başına giyinmeye başladığı yaştan bu yana hâlâ aynı şekilde giyiniyordu. Giyinmeye başladığı anda renkleri ya da şekilleri hoşuna giden ne varsa üstüne geçiriveriyordu. Oscar bugün için hasarın çok da fazla olmadığını fark etti. Şans eseri ve kesinlikle tesadüfen mor dantelli yazlık bir elbiseyle pembe çoraplar giymişti. Bakışları kızın ayaklarına kadar inince Oscar bezginlikle gözlerini devirdi.

“Violette!”

Kız irkildi.

“Ne var?”

“Ayakkabıların!”

“Evet, ne olmuş? Ne olduklarını biliyorum, bunlar benim ayakkabılarımdır.”

“Kutlarımı, belleğin mükemmel. Dikkatini çeken bir şey yok mu?”

Violette dikkatle ayaklarını inceledikten sonra başını kaldırdı.

“Hayır yok. Neden sordun?”

Oscar’ın sabrı taşmaya başlıyordu.

“Aynı değiller Violette, bu yüzden sordum. Baksana, biri siyah biri kırmızı! Kırmızıyla siyahı birbirinden ayırmak zor değildir herhalde, öyle değil mi?”

Violette birkaç saniye daha ayakkabılarını dikkatle incelemeye devam ettikten sonra nihayet cevap verdi.

“Ha evet, olabilir. Nasıl buldun? Güzel olmamış mı?”

O sırada yanlarından geçmekte olan iki genç kız Violette’in ayaklarına bakarak kıkırdadı. Oscar onları tanıyordu. Sınıf arkadaşlarıydı. İç çekip başını salladı ve ablasına daha fazla aldırmış etmeden yoluna devam etti. Zaman zaman Violette’in kendisini utandıracağını bildiği için özellikle de etrafta başka çocuklar olduğunda pek fazla yanında kalmamaya çalışırdı.

Violette ayakkabılarına bakarak son bir defa gülümsedikten sonra kardeşinin peşinden koştu.

“Beklesene, neden koşuyorsun? Oscar beni bekle. Ah!”

Oscar durdu ancak arkasına dönmedi. Ablası yüzünden başka çocukların kendisiyle alay etmekte olduğunu görmek istemiyordu.

“Tamam, bağırmana gerek yok, bekliyorum.”

Violette’ten hiçbir cevap alamadığı gibi ayak seslerini de artık duymuyordu. Bunun yerine yetişkinlerin bağırış çağırışlarıyla birtakım koşturmacalar duyuyordu şimdi. Sonunda ar-

kasına dönmeye karar verdiğinde gözleri kocaman açıldı. Telaş içindeki bir yaşlı kadın, bir inşaat sahasını kaldırımdan ayırmakta olan sarı şeridin üzerinden kapağı açık bir lağım çukurunun üzerine eğilmiş içeri doğru sesleniyordu. Bir kamyonundan inen işçiler o tarafa doğru koşturmaktaydı.

Oscar çita gibi koşarak çantasını yaşlı kadının yanına bıraktı ve şeridin altından geçip deliğin kenarına diz çöktü. İçerisi kapkaranlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu.

“Violette!” diye bağırdı.

Lağım çukurunun içinden cılız bir ses cevap verdi.

“Efendim,” dedi Violette inleyerek.

Yaşlı kadın çocuğun yanına çöktü.

“Önüne bakmadan koşuyordu,” dedi üzüntüyle. “Ben hemen yanındaydım ama onu tutamadım. Tıpkı bir çakıl taşı gibi kuyuya düşüverdi.”

Üç işçi yanlarına geldi. Oscar bir saniye bile duraksamadan çukurun içine inen merdiveni yakaladı ve gözden kayboldu.

“Hey, bekle çocuk, bize bırak bu işi.” Artık çok geçti. Birkaç saniye içinde Oscar dibe inmişti bile. Violette sersemlemiş bir halde, bir çamur birikintisinin içinde oturuyor ve gülümsüyordu. Başını ve dizlerini ovuşturuyordu, kollarıysa çizik ve sıyrıklarla dolmuştu. Oscar yaklaşıp ablasının elini kafasından çekti. Alnının ortasında koca bir şişlik oluşmuştu.

“Sana yetişmeye çalışıyordum ama aynı zamanda da gökyüzünde uçmakta olan bir kırlangıcın yolunu da takip ediyordum,” diye açıkladı kız dünyanın en doğal şeyinden bahsediyormuşçasına. “Orada büyük bir delik olduğunu göremedim ve...”

“Her zamanki gibi,” diye söylendi Oscar.

Sonra da hiç düşünmeden elini şişliğin üzerine götürdü. Parmaklarından yeşil bir ışık demeti yayıldı ve şişlik bir anda güneşte kalan bir kartopu gibi eriyip yok oldu.

Oscar şaşkınlıklar içindeydi ama Violette hiçbir şey hissetmemiş gibiydi. Yalnızca diş tellerinin yerinde olup olmadığını kontrol etmekle meşguldü. Oscar onu kolundan tuttu ve kalkmasına yardım etti. Ayağa kalktığında Violette'in vücudundaki bütün sıyrıklar ve kanlar yok olmuştu.

Oscar başını kaldırdı. Yukarda ışığı ve göğün mavisini üç kafa engelliyordu. Olan bitenleri hiçbirinin görmemiş olmasını umdu.

“Madem sen indin bile, artık biz inemeyiz evlat. Yeteri kadar yer yok. Sen bu taraftan çık. Kızla biz ilgileniriz.” Oscar onlara cevap vermeye üşendi.

“İyi misin?” diye sordu ablasına.

“Evet, iyiyim. Sence kırlangıç hâlâ burada mıdır?”

Oscar soğukkanlılığını koruyabilmek için derin bir nefes aldı ve ablasını merdivene doğru götürdü.

“Haydi, çıkıyoruz,” dedi. “Bu taraftan.”

Ablası uysalca onun dediğini yaptı ve ilk basamağa çıktı. Oscar onu tuttu.

“Violette?”

“Efendim?”

“Anneme bundan bahsetmemize gerek yok.”

“Neden bahsetmemize gerek yok?”

Oscar elinde olmadan gülümsedi. Ablası kardeşinin eli dokunduğunda şişliğinin indiğini fark etmemiş olmakla kalmamıştı, muhtemelen bu çukura düşmüş olduğunu bile unutmuştu. Bu yüzden o da fazla üstelemedi.

“Ah,” diye bağırdı Violette. Şuraya bak. Kırmızı ayakkabımın üzerinde damla damla çamurlar var. Sanki merdivenleri bir uğur böceği tırmanıyor gibi.

“Evet, evet, çok güzel gerçekten... Hadi çıkalım.”

Daha son basamağa ulaşmadan yukarıdaki işçiler onu kollarından yakalayıp kaldırdılar ve yere bıraktılar. Violette kocaman bir gülümsemeyle onlara baktı.

“Harikaydı. Uçmuş gibi oldum.”

“Şey evet. Yukarı çıkamayacaksın diye korktuk yavrucağım. Şu işe bak. Tek bir sıyrık bile yok,” dedi adamlardan biri hayretle. “Doğrusu çok şanslıymışsın.”

Oscar onu inşaat alanının dışına doğru çekti.

“Bir şeyi yok. Hiçbir şeyi yok. Böyle düşmelere alıştıktır o. Hadi gel, Violette. Annem bizi bekliyor. Eve gitmemiz gerek.”

“Sizinle birlikte gelmemi istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu olan bitenlerden sonra içi pek rahatlamamış olan yaşlı kadın.

Ablasını saçının örgülerinden birinden yakalayıp çoktan yola koyulmuş olan Oscar cevap verdi.

“Hiç gerek yok, teşekkür ederiz. Zaten çok yakında, Kildare Caddesi’nde oturuyoruz. Hoşça kalın!”

Violette’in gözleri hâlâ gökyüzündeydi. Oscar onu yanından ayırmadan neler olup bittiğini düşünmeye koyulmuştu. Bu tuhaf şeyin bir tür tesadüf olmadığına dair yeni bir kanıt daha geçmişti eline. Bunun ilk defa olmadığından gitgide daha emin oluyordu. Sık sık bisiklet kullanıp biraz da deli fişek olunca kaçınılmaz olan küçük yaralanmaların şaşırtıcı derecede çabuk iyileştiğine ve geride en küçük bir iz bile kalmadığına daha önce de tanık olmuştu.

Bunun bir rüya olmadığından emin olunca hemen koşup konuyu annesine anlatmıştı. Annesi olup bitenleri duyunca onun da yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Yanılmışsındır,” demişti annesi duyduğu telaşı gizleyemedi. “Yaralandığını sanmışsın ama aslında yaralanmamışsın demek ki. Böyle bir şey mümkün değil. Beni anlıyor musun? Mümkün değil!” Sonra da onu mutfığa çekmişti. “Senden tek bir şey istiyorum Oscar: Sakın bu tür şeyleri kasten denemeye kalkma. Seni iyi tanıyorum. İşe yarayıp yaramayacağını görmek için kendini yaralamaktan çekinmezsin. Ama böyle bir şey mümkün olamaz, beni anlıyor musun? Bu konuda herhangi bir şey denemeni yasaklıyorum. Ayrıca bu konudan kimseye söz etmeni de istemiyorum.”

Annesinin herhangi bir şeye böyle tepkiler verdiğine hiç tanık olmamıştı. Hiç itiraz etmeden annesine boyun eğmişti ve elbette bugün olanlardan da kimseye söz etmeyecekti. Ne annesine ne de başka birisine...

Birkaç dakika sonra Kildare Caddesi'ne vardı ve 6897 numaranın kapısını iterek açtılar.

Saat beşi çeyrek geçiyordu ve cadde hâlâ oldukça hareketliydi. Evler cadde boyunca değişik şekil ve renklerde sıralanıyordu. İnsanlar bir pencereden diğerine yüksek sesle birbirlerine sesleniyor, bütün dillerden konuşmalar duyuluyordu. Yemek saatlerinde bu caddeden geçerken sırasıyla; doğu baharatları, köri, sarımsak, fesleğen ve pizza kokusu alınabilirdi. Golino ailesinde pizza günü olduğu zaman Oscar mutlaka kendini davet ettirmenin bir yolunu bulurdu. Herkes birbirini tanırdı ve bu yüzden de Pill kardeşler caddeden geçerken kızıl kafaları herkesin dikkatini çekerti. Çoğunlukla Celia dışarı çıkıp kızını takıl-

dığı bir dükkândan ya da gevezelik ettiği bir tüccarın yanından toplamak zorunda kalırdı.

Kocasının ölümünden sonra buradan taşınmayı çok istemişti ancak zor günlerinde yardımlarını esirgemeyen ve onu hiç yalnız bırakmayan bu iyi insanları bırakamamış ve onlarla neredeyse bir aile gibi yaşamaya devam etmişti.

Oscar bahçe kapısını arkasından kapamaya gerek duymadı. Burada herkes birbirinin evine istediği saatte girip çıkardı. Abla-kardeş.daha çok boş bir araziye andıran bahçeden geçtiler. Yığın-lar halinde bitmekte olan otlar hiç kesilmemiş gibi duruyordu, bir önceki sonbahardan kalan ölü yapraklar ağaçların dibinde çürümeye terk edilmişti ve sarmaşıklarla ayırık otları boş alanı kaplamak için birbirleriyle mücadele ediyordu.

Ev de aşağı yukarı bahçeyle aynı durumdaydı. İki katlı ah-şap binanın çatısı sivriydi, bej rengi boyanmış dış cepheninse her tarafı pul pul dökülüyordu. Bazı pencerelerin kepenkleri artık hiç kapanmıyor ya da kenara doğru hüzünlü bir biçimde sarkı-yordu. Maddi şeylere çok fazla önem vermeyen Celia evi sadece temiz ve az çok düzenli tutmakla yetiniyordu, o kadar.

Oscar ve Violette sinekliği ve giriş kapısını açıp aceleyle içeri girdiler.

Violette çantasını, holde duran ve sararmış bir kâğıtla kaplı kare şeklindeki portmantonun önüne bıraktı. Duvar kâğıdını de-ğiştirecek durumda olmayan Celia açıklıkları mümkün olduğunca gizleyebilmek için eline ne geçtiyse duvarlara asmıştı. Çeşit çe-şit tablolar, afişler, çocukların fotoğrafları ve okulda yaptıkları resimler, dünyanın dört bir tarafından gelen kartpostallar vesa-ire vesaire... Holün duvarlarının kenarlarını görebilmek bile pek mümkün değildi. Bir köşede, kapının hemen yanında uzun sü-redir sulanmadığı belli olan zavallı yeşil bir bitki, renkleri sol-

muş üç sefil yaprağını tavandan sarmakta olan çıplak ampule doğru yiğitçe uzatmaktaydı. Celia bu ampul için bir avize almış ancak hiç takmamıştı.

Violette mutfağa koştu. Oscar ise oyalanmamayı tercih ederek annesinin sorularından kurtulmak için telaşla merdivenlerden çıktı. Gün boyunca yaşadığı olayları annesine nasıl anlatması gerektiğine henüz tam olarak karar verememişti. Tam odasına sığınmaya hazırlanıyordu ki Celia'nın sesini duydu.

“Oscar yukarıda mısın?” Oscar gözlerini kapatıp teslim oldu. Âdeta mezbahaya giden bir hayvan gibi merdivenleri inip mutfağa girdiğinde Violette annesine binlerce şey anlatmaya başlamıştı bile. İçeri girdiği anda kreplerin kokusunu alınca bir an için bütün dertlerini unuttu.

Annesi ona doğru döndü. Olağanüstü güzellikteki su gibi berrak, mavi gözlerinin önüne düşen uzun siyah saçlarını kenara çekti. Onun bu güzel gözlerini kızı Violette de miras almıştı. Oscar'ın gözleri ise babasınıninkiler gibi daha sıradan bir mavi renkteydi. Her iki çocuğun da kızıl saçları babalarından geliyordu. Celia isteyken giymek zorunda olduğu ciddi siyah tayyörünü ve yüksek topuklu ayakkabılarını bile çıkarmadan, eve gelir gelmez çocuklarının karnını doyurmak üzere mutfağa koşmuştu.

Oğlunun geldiğini görünce gülümsedi.

“Merhaba tatlım. Odana sıvışmadan önce bana bir öpücük verebilirdin, öyle değil mi?”

Oscar aceleyle annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini Nutella kavanozuna yöneltti. Celia'nın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

“Sen benden bir şey mi saklıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor?”

Başını eğip oğlunun yırtık pantolonuna ve tişörtünün üzerindeki kum ve çamur lekelerine baktı. Başını kaldırıp Violette'e baktıktan sonra tekrar oğluna döndü.

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu endişeyle.

“Hiç,” diye cevap verdi Oscar. “Okuldan dönerken düştüm sadece.”

Violette, tabağına doğru eğdiği başını kaldırdı.

“Sahi mi? Hiç fark etmemişim,” dedi kardeşinin kendisine kaç göz işareti yapmasına hiç aldırmadan. “Ne zaman düştün? Nerede düştün?”

Oscar ablasının onu ele vermeye çalıştığını ya da zor durumda bırakmaya uğraştığını düşünmüyordu. Ancak elinden gelse şu an onun ağzına koca bir krep tıkabilirdi. Celia iç çekerek kızına döndü.

“Bize biraz izin verir misin Violette? Oscar’la konuşmamız gerekiyor.”

Kızından herhangi bir yanıt alamadı çünkü sürmekte olan konuşmayı ve kardeşinin biraz önce söylediği yalanı çoktan unutmuş olan Violette tabağının kenarındaki motifleri seyretmeye dalmıştı. Şu an kendisiyle konuşulsa, hatta yeri göğü inleterek bağırılrsa bile hiçbir şey duyması mümkün değildi.

Celia oğlunun yanına gidip gözlerini onun gözlerine dikti.

“Oscar, neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Ben senin annenim, seni tanıyorum. Benden bir şey sakladığın zaman bunu anlayabilirim. Aklıma gelmişken, geçenlerde yine şemsiyeliğe sakladığın bilim dergilerinden birini buldum. Onları boşu boşuna saklamaya çalışıyorsun...”

Oscar harfleri birbirinden ayırmayı öğrendiği günden beri bir şeyler okumayı çok seviyordu. Eline ne geçse okurdu ama bi-

limle ve özellikle de küçüklüğünden beri ilgisini her şeyden çok çeken tıp alanıyla ilgili ne bulursa yalayıp yutardı.

Her nedense annesi onu bu alışkanlığından uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Sürekli onu gözetliyor, ortada geçerli bir neden olmadığı halde okuduğu şeyleri Oscar'ın elinden alıyordu. Ancak Oscar da bu konuda inat ettiği için bu iş her iki taraf için de giderek bir takıntıya dönüşmüştü. Çocuk, böyle davranmak için Celia'nın ne gibi sebepleri olabileceğini düşünmekten vazgeçmişti. Ancak artık on iki yaşında olduğu için kendini gizlemeyi iyi biliyordu ve bir el feneri yardımıyla geceleri yorganın altında kitap okuma konusunda uzmanlaşmış sayılırdı. İnsan vücuduyla ilgili onlarca dergiyi kendisinden başka kimsenin bilmediği, akla hayale gelmeyecek yerlere saklıyordu. Yatak odasında duvarla duvar kâğıdının arasına bile makaleler saklamıştı.

Annesini çok sevdiği için ondan gizli bir şeyler yapmak onu huzursuz ediyordu ama başka çaresi yoktu. Tıpkı annesinin inadı gibi onun bu konudaki tutkusu da açıklanamaz nitelikteydi ve kendine engel olmayı bir türlü başaramıyordu.

İskemlesinden fırlayıp kaçmaya yeltendi ancak Celia onu yakalamayı başardı.

“Hayır, hiçbir yere gidemezsin. Soruma cevap ver. Ne oldu?”

“Ama anne ben o dergiyi çok seviyorum. Onu elimden öylece alamazsın.”

“Bal gibi de alırım,” diye sözünü kesti Celia. “Çoktan çöpe attım bile. Şimdi soruma cevap ver bakalım.”

Oscar iç çekti ve yalvaran bakışlarla kendini iskemlesine bıraktı. O sırada Violette dalmış olduğu hülyalardan çıkarak bir yoğurt kutusunun kapağını açtı ve her nedense bu sefer kapağın iç kısmını yalamadan onu çöpe attı. Oscar yüzünü buruşturdu.

Zavallı dergisinin üzerine yapış yapış çilekli yoğurt döküldüğünü düşünerek iç geçirdi.

Annesi onu sarsınca gerçeği söylemeye karar verdi.

“Dayak yedim,” dedi cılız bir sesle.

Celia bezgin bir şekilde gözlerini devirdi.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Moss,” diye cevap vermekle yetindi Oscar.

“Bu biraz yetersiz bir açıklama oldu,” dedi annesi ciddi bir sesle.

“Hepsi birden Spencer’ın çevresini sarmıştı. Ben de ona yardım etmek istedim.”

Celia iç çekti. Oğlunu iyi tanıyordu. Kendisinden bir şey saklaması mümkün değildi. Saklamaya çalıştığında da bunu beceremezdi zaten. Ayrıca onun adaletsizliğe ve başkalarının korkaklığına asla tahammül edemediğini de iyi biliyordu. Zaten çocuklarını da böyle yetiştirmişti.

“Geçen hafta Penguen Öğretmen’in sana söylediklerini hatırlamıyor musun?” diye sordu daha yumuşak bir sesle. “Artık büyümen gerek Oscar’cığım. Her zaman burnunun dikine gidip teneffüs saatlerinde dayak yemeye daha fazla devam edemezsin.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Oscar. “Ama elimde değildi. Kendisine o şekilde davranmalarına izin veriyor, üstelik bu durumdan kimseye söz etmiyor. Penguen Öğretmen’e bile.”

“Evet, biliyorum, hep aynı şey. Hiçbir zaman elinde olmuyor zaten. Ama bu iki yılda ikinci okulun, Oscar! Böyle giderse dünyanın en iyi notlarını alsan ve herkes tarafından takdir edilsen de sonunda seni kimse istemeyecek. Ne kadar sevimli ve zeki olursa olsun kimse okulunda bir serseri istemez. Bunu anlıyorsun değil mi?” Oscar cevap vermeden başını önüne eğdi.

Bir serseri olduğunu düşünmüyordu. Her ne kadar her zaman onlarla aynı fikirde olmasa (ve aslında çoğu zaman aynı fikirde olmazdı) ya da düzene ve kurallara uymakta biraz zorluk çekse de büyüklerine karşı nazik davranmayı biliyordu. Yaptığı hiçbir şeyi kötü niyetle ya da birilerini kışkırtmak için yapmıyordu. Yalnızca bazen merakı ve istekleri, yerine getirilmesi gereken zorunluluklardan daha üstün geliyordu. Hepsi buydu işte. İşin sonunda azarlanmaya başladığı zamansa annesinin ona çok kızdığı bir gün söylediği bir şeyi hatırlardı hep: “Tıpkı babana benziyorsun, seni kontrol altında tutmak mümkün değil!”

Bu cümleyi duyduğu günden beri kendini denetlemek konusunda eskisinden daha az çaba harcar olmuştu. İçten içe babasına benziyor olmakla gurur duyuyordu. Onu hiç hatırlamadığından bu özelliği yönünden babasına benziyor olmak onunla arasındaki tek bağıydı.

Annesinin elinin saçlarına dokunduğunu hissedince başını kaldırdı. Celia oğlunun üzerine eğilmiş gülümsüyordu.

“Dünyanın bütün öğretmenleri ne derlerse desin. Oğlum zor durumdaki arkadaşlarının yardımına koşunca ben onunla gurur duyuyorum.”

“Babam da arkadaşlarını savunur muydu?” diye sordu Oscar gözleri parıldayarak.

Celia oğlunu bağrına bastı.

“Kesinlikle savunurdu. Bundan hiç kuşku yok. Sen de onun kadar cesur ve cömertsin. Bundan da kuşku yok. Ama yine de bütün bir yıl boyunca adalet savaşçısı rolünü oynamaya kalkmasan daha mutlu olurum. En azından yıkayacak çamaşırlarım azalmış olur,” diye ekledi Oscar’ın giysilerine bakarak. “Üstelik biliyorsun çamaşır yıkama konusunda çok da yetenekli sayılmam.”

Oscar ayağa kalktı. Beyaz spor ayakkabılarının rengi ciddi şekilde eflatuna çalmaya başlamıştı.

“Evet, biliyorum,” diye onayladı çocuk. “Neyse ki kot pantolonum yeterince uzun.”

Celia başka bir yöne bakıyormuş gibi yaptı ve sonra da ayağa kalktı.

“Neyse,” dedi neşeyle, “Sanırım yakında yine okuldan çağırılacağım. Neyse, önemli değil. Bay Penguen’i seviyorum doğrusu. Hatta özlemiştim bile. Tabii bu arada seni okuldan atması için yine kocaman bir yalan düşünmem gerekecek.”

Oscar gülümsedi.

“İstersen kocaman yalan konusunda sana yardımcı olabilirim.”

“İstemez, teşekkür ederim. Haydi, yukarı çık ve ödevlerini yap. Bu arada elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirmeyi de unutma. Yoksa akşam yemeğinde mahallenin evsizini ağırliyormuşum gibi hissedeceğim. Sofraya saat yedide oturacağız. Yukarıda kız kardeşine rastlarsan ve şans eseri başka bir gezegene uçmuş olmazsa ona da haber verirsin. Kendinde olursa da çok üsteleme.”

Oscar mutfaktan çıktı ve merdivenleri birkaç saniye içinde tırmandı.

Annesinin odasının kapısının önünden geçtikten sonra ablasının odasının önünde durdu. Kapı açıktı ve içerisi boştu. O da banyonun kapısına yaklaştı ve içeriden su sesiyle bazı tıklar geldiğini duydu. Demek yemek saatini Violette’e haber vermek için biraz beklemesi gerekecekti.

Kendi yatak odasına girip kapıyı kapattı ve okul çantasını küçük çalışma masasının yanına bırakarak yatağına çıkan küçük merdiveni tırmandı. Duvarın yarısını kaplayan afışteki Örümcek Adam onu izliyordu.

Yatağına tüneyip komşularının bahçesine bakan pencereden dışarıya bir göz attı. Devasa vücutlu Bayan Wings, üzerinde sabahlığı ve başında bigudileriyle güllerini buduyor, yanından hiç ayrılmayan cüce kanişi Peggy ise bacaklarının arasında dönüp duruyordu. Elbette ki bahçesi her zamanki gibi kusursuzluk derecesinde bakımlıydı. Oscar bazen Bayan Wings'in eline bir makas alarak bahçesinin çimlerini teker teker biçtiğini düşünürdü. Bu bahçenin yanında kendilerinininki iyice zavallı ve sefil görünüyordu.

Manzarayı hayranlıkla izlemek üzere eğildi. Peggy'nin üzerinde sahibesinin sabahlığıyla aynı kumaştan biçilmiş küçük bir manto vardı. Oscar'ın içinden bu küçük uyum için Bayan Wings'e iltifat etmek geldi ancak kendini tuttu. Bu kadınla en son konuştuğunda annesinin zorlamasıyla ondan özür dileyerek Peggy'yi, sahibesinin çantasına uyum sağlasın diye pembe boya kutusuna batırıp çıkarmanın kendisi olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Bu yüzden bu akşamlık iltifatlarını kendine saklamayı tercih ederek ev ödevlerini yapmaya koyuldu. Yıl sonuna gelmiş oldukları halde Penguen Öğretmen onları daha fazla çalıştırmamanın bir yolunu bulmuştu. Bütün ödevleri bitirmek Oscar'ın bile bir saatini almıştı.

Son defterini de kapatır kapatmaz büyük bir aceleyle şiltesinin altını karıştırdı ve çarşafı somyanın arasından bir fotoğraf albümü çıkardı. Her akşam okuldan döndüğünde ya da kendine ayıracak zaman bulduğunda yatağının bir köşesine çekilip dizlerinin üzerine yastığını koyarak bu albümün sayfalarını karıştırmak onun için bir çeşit ödül, gizli bir zevk ve vazgeçilmez bir alışkanlıktı.

Annesinin, ablasının ve kendinin fotoğraflarını hızlıca geçtikten sonra tıpkı dün yaptığı ve yarın yine yapacağı gibi bir fotoğrafa uzun uzun baktı. Kısacık kesilmiş kızıl saçları olan ve çok

geniş omuzlu bir adamın fotoğrafıydı bu. Üzerinde yakası açık bir gömlek ve bir bermuda şortla bir bahçe koltuğunun üzerine oturmuş kahkahalarla gülüyor gibiydi. Arkasında duran uzun siyah saçlı genç kadın yine gülerek kollarını adamın boynuna dolamıştı. Çok mutlu bir çift gibi görünüyorlardı. Genç kadının bebek beklediği anlaşılıyordu. Hemen yanı başlarındaysa bir bebek arabasının tekerlekleri görünüyordu.

Oscar parmaklarını fotoğrafın üzerinde gezdirdi.

“Merhaba baba,” dedi kısık sesle.

Sanki fotoğraftaki adam ona bir karşılık verecekmiş gibi kısa bir an için bekledikten sonra devam etti: “Bugün okul biraz hareketliydi.”

Fotoğraftaki adamın bu sözcükleri hafızasına kazınmasını bekler gibi birkaç saniye sustu, sonra tekrar konuştu.

“Biraz dayak yedim ama çok ciddi bir şey yok. Hem zaten biliyorsun,” dedi sesini daha da alçaltarak, “o tuhaf şey vardı ya, yine oldu. Boynum kanyordu ama elimi üzerine koyar koymaz yara kapandı. Tıpkı öncekilerde de olduğu gibi. Üstelik daha sonra Violette’leyken de aynı şey tekrarlandı. Bundan anneme söz etmedim. Bu konudan konuşulmasını sevmiyor. Tıpkı biyoloji dergilerim konusunda olduğu gibi... Onları okumama neden bu kadar kızdığını hâlâ tam olarak anlamıyorum ama artık üstelemiyorum. Ama anlıyorsun ya, bu iş bilimsel falan değil. Bunu nasıl açıklayabileceğimi hiç bilmiyorum.” Bir yanıt bekleyecek duruma gelmişti neredeyse ve her akşam olduğu gibi yanıt almayı o kadar çok istemişti ki alamayınca biraz hayal kırıklığına uğradı. Elbette bir fotoğraf sadece bir fotoğraftı ama her zaman babasının bir yolunu bularak ona bir şekilde cevap vereceğini ummuştu. Sözcüklerle değil belki. Kimi zaman yaptığı bazı şeyleri hiç kontrol edemiyordu ve bu gibi durumlarda hareketlerinin arkasında babasının olduğunu düşünüyordu. Sanki

babası onun içindeydi, onun yerine adımlarını ve hareketlerini yönlendiriyor, bütün kararları birlikte alıyorlardı. Belki de ona babasına benzediği söylendiği zaman aslında bu kastediliyordu. Ne olursa olsun buna inanmak ona iyi geliyordu.

“Oscar!”

Yerinden sıçradı. Ablası sesleniyordu.

“Ne var,” diye cevap verdi saldırgan bir tavrıla.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye sordu Violette kapının arkasından. “Seni duydum. Biraz önce konuşuyordun.”

“Evet,” diye cevap verdi. “Çantamla konuşuyordum.”

“Sen de mi?” dedi ablası sevinçle. “Peki, sana cevap veriyor mu? Benimki daha cevap vermeye başlamadı ama ben pes etmiyorum. İçeri girebilir miyim?”

Oscar buna bir homurtuyla karşılık verdi ve Violette kapıyı açıp içeri bir adım attıktan sonra şaşkınlıkla çevresine bakındı.

“Oscar neredesin?”

“Buradayım, yukarı bak.”

Violette başını çalışma masasının üzerine doğru kaldırdı, Oscar ise albümü yastığının altına sokarak duvardan uzaklaşıp ablasını görebilmek için aşağıya doğru eğildi. İşte o zaman ablasının neden dilinin altında bir kayısı çekirdeği varmış gibi tuhaf konuştuğunu anladı.

“Ne oldu sana?” diye sordu çocuk hayretle.

Violette yüzündeki dalgıç maskesini alnına doğru kaldırıp tüpünü ağzından çıkardı. Saçları sıırılsıklamdı. Bornozunun koluyla yüzünü sildi.

“Yakında denize gideceğiz, unuttun mu? Banyodaki lava-boda alıştırma yapıyorum,” dedi kısık sesle. “Üstelik bu iş çok hoşuma gidiyor. Kendimi bir balık gibi hissediyorum ama her

şey ters. Akvaryumumda hava var, dışarısı ise suyla dolu. Yalnız, anneme bir şey söyleme olur mu? Sürpriz olsun istiyorum.”

Oscar banyoyu sular içinde bırakarak Violette’in annelerine sandığından daha büyük bir sürpriz hazırlamakta olduğunu düşündü. Ablasını başını lavaboya sokmuş, ayaklarıysa suların içinde hayal edince elinde olmadan gülümsedi.

“Çantalarla konuşma işini de söylemesen iyi olur. Aslında ona hiçbir şey söylememek daha iyi öyle değil mi?” dedi Violette kardeşiyle bir sır paylaşmaktan ve özellikle de cansız nesnelerle konuşmaya karşı yeni geliştirdiği tutkusundan mutlu, suç ortaklığını onaylarcasına göz kırparak.

Oscar sonunda pes etti.

“Evet,” dedi, “haklısın. Ona hiçbir şey söylemememiz daha iyi olur.”

Violette telli dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Annelerinin sesi onların bu sıradışı diyaloguna son verdi.

“Çocuklar! Yemeğe!”

“Yemekte ne var?” diye sordu Violette avazı çıktığı kadar bağırarak.

“Tahmin et bakalım,” diye mırıldandı Oscar. “Her zamanki gibi ızgara biftek ve patates kızartmasıdır.”

Celia neşeyle başını merdivenlerin tırabzanlarından yukarı doğru uzattı.

“En sevdiğiniz yemek: patates kızartması ve ızgara biftek.”

“Tüh,” dedi Oscar hiç zorlanmaksızın tüneğinden aşağı inerken. “Yanıldım. Sırasını bilememişim.”

Violette dudak büküp tüpünü tekrar ağzına soktu.

“Avıkmamışım gaviba.”

aynı şehirde birkaç saat önce...

görev

Berenice Withers çevresinde esmekte olan fırtınanın farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Âdeta rüzgâr onu görmezlikten gelerek üstünden esip gidiyormuşçasına gri yağmurluğuna sarınmış, ayakları yere sağlam bir şekilde basarak şaşırıcı derecede emin adımlarla yürüyordu. Cilalı ayakkabıları su birikintileriyle alay ediyor, yaz ortası olmasına rağmen giydiği daracık giysiler onu sıçrayan sulardan koruyor ve elinde sıkı sıkıya tuttuğu şemsiyesi onuncu belki de yüzüncü defa ters dönüyordu. Başındaki küçük şapkasını düzeltmek için kısa bir süreliğine durdu. Beyaz saçlarından birkaç bukle şapkadan dışarı çıkmıştı. Bir süre çevresine bakındıktan sonra kararlı adımlarla yürümeye devam etti.

“Hanımefendi kapalı bir yere gidin. Bu berbat hava sizi uçurup götürecekt!”

Başını kaldırdığında, su damlalarıyla lekelenmiş gözlüğünün arkasından bir polis memurunun uzun gölgesini seçti. Adam ona selam vermek için elini şapkasına götürmek istedi ancak rüzgârla havalanan şapkayı uçup gitmeden son anda yakalayabildi. Ka-

dın ona sevimli bir gülümsemeyle bakarken içinden kahkaha atmak geçiyordu. Adamın üzerinden tıpkı duşun altında durmuşçasına sular damlıyordu. Pembe burnu kocaman olmuş, gözle riye iyice yuvarlaklaşmıştı. Gerçekten de berbat bir havaydı bu.

“Teşekkür ederim, memur bey,” dedi çekingen bir tavırla. “Ben yoluma devam edeceğim. Siz benim için endişelenmeyin.”

Polis memuru yaşlı kadının gözlük camları arkasından parıldayan yeşil gözlerinde bir an için hızlı bir kırpışma seçer gibi oldu. Bayan Withers timsah derisinden yapılma el çantasını düzeltti, parmaklarının ucuyla polisi selamladı ve yoluna devam ederek yağmurun içinde gözden kayboldu.

Birkaç metre uzaklaşınca saatine bir göz attı kadın. Üçü yirmi geçiyordu. Yüzündeki sevimli ihtiyar gülümsemesi birden kayboldu ve kaşları çatıldı. Eğer biraz daha oyalanacak ya da işgüzar bir polis memuruyla daha karşılaşacak olursa randevusuna geç kalacaktı.

Oysa bu randevu hiç de geç kalınacak cinsten değildi.

Özellikle de bugün Yüksek Konsey’den aldığı acil mesajdan sonra. Eğer olanları doğru anladıysa kaybedecek tek bir saniye bile yoktu.

Çevik hareketlerle su birikintilerinin ve arabaların arasından geçerek nihayet daha sakin bir sokağa vardı. Ana cadde-
deki grimsi binaların ve parmaklıklılı vitrinlerin yerini bakımlı bahçelerin arkasına uslu uslu dizilmiş olan güzel villalar almıştı şimdi. Gökyüzü biraz sakinleşmiş gibiydi. Yağmur artık daha düzenli yağıyordu.

Bayan Withers adımlarını hızlandırdı ve sokağın öteki ucundaki parkın tam karşısındaki düz çatılı, bej rengi yontma taşlardan yapılmış heybetli bir evin önüne gelince durdu.

Sırılsıklam olmuş mermer bir tabelanın üzerinde koyu renk harflerle şu iki sözcük yazılıydı:

Cumides Circle

Etrafına baktı. Park neredeyse bomboştu. Yalnızca bir adam fırtınanın sakinleşmesini beklemek için bir büfenin tentesinin altına sığınmıştı ve başka bir tarafa bakıyordu. Yaşlı kadın bir an kuşkuyla duraksadı ve yoluna devam ederek adam parktan ayrıldıktan sonra içeri girmeye karar verdi. Cumides Circle'a girip çıkarken herhangi birisi tarafından görülmemeye dikkat etmek gerekirdi. Başını kaldırıp binanın büyük pencerelerine baktı. Bütün perdeler kapatılmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama on üç yıldan fazla zamandır Blue Park Caddesi'ne gelişlerinde sadece bir kere görmüştü bu işareti. O zamandan beri perdeler hep açık dururdu.

Belli etmeden büfedeki adama doğru hızlıca bakış attı. Gitmişti. Ne var ki bu esrarengiz yabancıyı aramak için meydana gezinmeye zamanı yoktu. Şemsiyesini kapattı ve bahçenin merdivenlerini aceleyle çıkmaya başladı. Kapının önüne gelince "W.B." harflerinin kazınmış olduğu pırıl pırıl parlayan plakayı okşadı ve zili çaldı.

"Merhaba Bones!"

"Merhaba Bayan Withers," diye cevap verdi kâhya ağırbaşlı bir tavırla.

Berenice Withers mantosunu ve eldivenlerini çıkararak Bones'a verdi. Siyah mermerden döşeme taşlarıyla kaplı hol de yüksek merdiven de bomboştu.

"Diğerleri geldi mi?" diye sordu yaşlı kadın alçak sesle.

"Evet," diye cevap verdi adam. "Herkes burada, hanımefendi." Mantosuyla birlikte çantasıyla şemsiyesinden de kurtulduktan sonra Bones onun yeşil renkte ve içi de aynı renk ipekle kaplı

kadife bir pelerin giymesine yardımcı oldu. Yaşlı kadın konsey üyelerinin yanına gitmeye hazır hale gelince kâhyaya gülümsedi.

“Toplantı nerede yapılıyor?”

Bones duraksadı ve cevap vermeden önce boğazını temizledi.

“Sarı salonda, hanımefendi.”

Bayan Withers gözlerini devirdi.

“Tanrı aşkına, Bones. Winston Brave gayet iyi biliyor ki...”

Kâhya, kadının sözünü kesti.

“Evet hanımefendi. Beyefendi sizin kuşlara alerjiniz olduğundan söz etmişti. Ancak toplantıyı düzenlemek için en uygun yer orasıydı.”

Bu sözleri söylerken kapının iyi parlatılmış camlarından dışarı doğru baktı. Uzaktan görünen yağmur altındaki meydan onu da endişelendiriyor gibiydi. Bayan Withers başını salladı.

“Ben de izlendiğimiz duygusuna kapılmıştım.”

“Sabahtan beri büfenin tentesinin altından ayrılmıyor,” dedi Bones.

“Hepimizin içeri girişini gördü mü yani?” diye sordu kadın endişeyle.

“Hayır,” diyerek kadının içini rahatlattı kâhya. “Üç konsey üyesi yer altından geldi. Biri de servis kapısından.” Bayan Withers omuzlarını kaldırdı.

“Servis kapısı mı? Bunu olsa olsa Anna-Maria yapmıştır, öyle değil mi?”

Bones gülümsemekle yetindi.

“Elbette,” diye devam etti kadın. “Servis kapısından dansöz kılığında girse bile takip ediliyor ya da gözetleniyor olabileceğini bir an bile düşünmezdi!”

Bones eğildi.

“Size eşlik edeyim, hanımefendi.”

“Hiç gerek yok,” dedi kadın. “Yolu biliyorum.”

Ardından iç çekti.

“Madem başka seçeneğimiz yok, o halde gidip dostumuzun kuş tüyleri arasında uçuşalım.”

“Size zahmet olacak ama,” diye karşılık verdi kâhya geniş bir kapının bir kanadını açarken.

“Bones rica etsem meydandaki esrarengiz yabancımızı daha dikkatli gözetler misin? Belki de yağmurdan korunmaya çalışan zavallı bir serseridir yalnızca. Ama eğer öyle değilse...”

Bones tek kelime etmeden eğildi ve yuvarlak bir sehpanın yanına yanaştı. Gümüş bir kupanın kulpunu yerinden oynattı ve duvarda bir kapı açıldı. Adam gözden kayboldu ve duvar bir anda hiçbir şey olmamış gibi eski haline döndü.

Bayan Withers içeri girip kapıyı arkasından özenle kapadıktan sonra tatlı bir ışıkla dolu olan odanın öteki ucuna kadar yürüdü.

Duvar saatinin tik taklarına uygun adımlar atarak yeşil kadirifile kaplı yumuşak kanepelerin arasından geçti. Dikdörtgen salonun neredeyse tamamını kaplamakta olan halı ayak seslerini boğuyordu.

Şömineye yaklaşp kısa bir süre çıtırdamakta olan ateşin yeşil yansımalarını seyretti. Winston Brave, Bones’un burada yaz kış, gece gündüz fark etmeksizin sürekli odun yakmasını isterdi. Buna Cumides Circle’ın daimi alevi demekten hoşlanırdı. Bayan Withers çay saatlerinde minderlerin üstüne rahatça kurularak yaptıkları huzurlu sohbetleri hatırladı. *Duygusalığa yer yok,*

dedi kendine âdeta sessiz bir emir verir gibi, *şimdi bunun hiç sırası değil.*

Koynundan ucunda daire şeklinde bir mücevher sallanan uzun bir zincir çıkardı. Yakınında duran bir komodinin çekme-cesini açtı ve içinden alüminyumdan yapılmış gibi parıldayan bir eldiven çıkarttı. Kolunu bunun içine geçirdi, madalyonu tuttu ve ateşin içine bıraktı. Alevlerden korunmakta olan elini soka-rak karıştırmaya başladı ve sonunda aradığını buldu. Parlak bir fon üzerindeki bir kabartmaydı bu. Parmaklarının ucuyla taşın üzerine kazınmış M harfini yokladı. Madalyonu bunun üzerine yapıştırdı, bir düğmeye bastı ve elini ateşten çıkardı. O sırada salonun bir köşesini kaplayan yuvarlak duvar yerinden oynadı. Bayan Withers eldiveni çıkarıp tekrar çekmeceye koydu ve açıl-an duvarın bıraktığı boşluktan içeri doğru ilerledi.

Karşısına silindir şeklinde bir oda çıkmıştı. Bu oda binanın köşelerinden birini kaplayan o tuhaf kuleciğe denk geliyordu ve dışarıdan bakıldığında hiç penceresi yokmuş gibi görünüyordu. Yaşlı kadın içeri girince duvar tekrar yerinden oynadı ve kadını kuleciğin içine hapsedecek biçimde kapandı.

Berenice Withers zinciri ve madalyonu tekrar boynuna tak-tıktan sonra odanın dekorasyonunu inceledi. Silindir şeklin-deki küçük oda neredeyse boş sayılırdı. İçerde yalnızca iki eşya vardı. Bir köşede sarı duvarlarla aynı renkte kumaşla kaplı bir iskemle ve tam ortadaysa bir heykel kürsüsünün üzerinde du-ran bir kafes. Kafesin içinde odanın geri kalanıyla aynı renkte bir sarı kanarya vardı.

Yaşlı kadın iç çekti ve mendilini çıkarıp burnuna örttü. Ka-fesin yanına yaklaşıp salıncağının üzerine tünemiş olan kuşa gözlerini dikti.

“Merhaba Victor.”

Kanarya gergin bir ses titremesiyle cevap verdi.

Polis memuru bitti şimdi de kuştan azar işitiyorum, diye geçirdi içinden yaşlı kadın. Kuşa zoraki bir biçimde gülümseyse de hayvan onu görmezden geldi. Bayan Withers'ın içinden onu yakalayıp şöminede bir güzel kızartmak geçiyordu ama kendine engel olmak zorundaydı. Ne de olsa bu kuşa ihtiyacı vardı ve üstelik şu anda onu bekleyen insanlar vardı. Dahası konseyin diğer üyeleri alevlerin sıcaklığından pek de hoşlanmayabilirlerdi. Bu yüzden kanaryanın yüzüne gülmekle yetindi ve dikkatini toplayarak gidip duvara yaslandı. Derin bir soluk aldı, gözlerini kocaman açtı ve duvardaki narin parmaklıklara dayandı.

Daha bir saniye bile geçmemiştir ki Victor sersemlemiş bir halde salıncağında sallanıyor, çevresindeyse kuş tüyleri uçuşuyordu.

Odada tek başına kalmıştı.

“Ah nihayet!” diye bağırdı oturduğu yerde hiç durmadan sallanmakta olan karmakarışık saçlı, zayıfça bir genç adam.

Berenice Withers doğruldu ve yanıt olarak hapsirdi.

Elbisesinin katlarını düzeltti ve bir masanın çevresinde oturmakta olan beş kişinin daha üzerinde taşıdığıyla aynı olan pelerinini omzunda çekti.

“Er geç aramıza katılacak mısınız acaba diye merak ediyorduk,” dedi içerideki iki kadından biri. “Yoksa şu kanaryanın sohbetini bize tercih mi ediyorsun Berenice?” diye devam etti hınzırca bir gülümsemeyle.

Bayan Withers onun gülümsemesine karşılık verdi.

“Sevgili Maureen, sen de gayet iyi biliyorsun ki elimden gelse onun yanından bile geçmezdim. Kuş tüylerine fena halde alerjim var.”

“Her neyse, bütün gün bunu konuşacak değiliz herhalde. Alerjinize karşı ilaç alırsın olur biter,” dedi Alistair McCooley yüksek sesle.

Bayan Withers çok iyi tanıdığı bu genç adamın söylediğini duymazdan geldi. Bu sabırsız, huzursuz genç adam kural, kanun ya da düzene benzeyen hiçbir şeye saygı gösteremezdi. Ancak bununla birlikte paha biçilmez bir sadakate sahipti ve yaşlı kadın da onu ölmüş babasını sevdiği kadar severdi. Her ne kadar zavallı babası ömrünün son yıllarında aklını iyice kaybetmiş olsa da...

Masanın en uzak ucunda oturmakta olan adam araya girdi.

“Sakin ol Alistair,” dedi kalın ve pürüzlü sesiyle. “Daha konunun özüne inmedik bile, oysa sen şimdiden huzursuzlanıyorsun.”

Bayan Withers toplantıya başkanlık ettiği anlaşılan bu adamla suç ortaklığı içindeymişçesine bakıştı.

“Merhaba Berenice,” dedi adam nazikçe.

Winston Brave oturduğu koltuğa sığmayan uzun boylu, şişman bir adamdı. Görünüşiyle olduğu kadar konuşmasıyla da etkileyiciydi. Daha ilk sözcüklerini söylediği zaman odada tam bir sessizlik hüküm sürerdi. Mekanik bir hareketle güzel yüzünü ve köşeli çenesini çevrelemekte olan siyah favorilerini düzeltti ve gözlüğünü masanın üzerine koydu. Saçlarının ve gözlerinin karalığı kıyafetinin köknar yeşiliyle hoş bir tezat oluştuyordu. Pelerininin arkasında solgun ışıktaki pırıl pırıl parlayan altın rengi bir işleme vardı. Bayan Withers, adamın sağ elinde tuttuğu şeyin altın bir çember içindeki bir M harfi olduğunu tahmin edebiliyordu. Tek bir ayrıntı onun madalyonunu diğer Medicus’larınkilerden ayırıyordu: Tam ortasında bir zümrüt bulunuyordu ve bu özel madalyonla özel pelerin Medicus’ların Büyük Üstadı’na ayrılmıştı.

Yaşlı kadın sağ elini kendi madalyonuna götürdü.

“Merhaba Winston. Biraz geciktim. Hava koşulları beni oyaladı. Bir de bir polis memurunun bana yardım etmek iste-yeceği tuttu.”

“Eğer,” diye başladı şimdiye kadar hiç konuşmamış olan bir adam, “Berenice Withers’in mazeretleri ve yolculuk öyküleri bit-tiyse buraya toplanmamıza sebep olan konuyu konuşmaya baş-layabiliriz herhalde.”

Fletcher Worm gözlerini tam karşısında oturan Büyük Üstat’tan hiç ayırmadan sakın bir tavır, yakıcı kısık bir ses ve du-daklarının kenarına sabitlenmiş bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Yaşlı kadın cevap vermemeyi tercih etti ve eğildi. Worm’un solunda elli yaşlarında, abartılı makyajlı ve son derecede dal-gın görünen bir kadın oturmaktaydı. Bir boya kutusunun üze-rine yerleştirilmiş kumral bir krema dağına benzeyen peruğu-nun bir tutamıyla oynamaktaydı.

“Merhaba Anna Maria,” dedi Bayan Withers karşılık almak için pek fazla umut taşımadan.

Bu sözcükler üzerine Kontes Anna-Maria Lumpini yerinden sıçradı. Pembe boyalı göz kapaklarını kırıştırdı. Sanki karşı-sında beş tane uzaylı varmışçasına (kadının ölçüsüz hayal gücü düşünülecek olursa bu hiç de düşünemeyeceği bir şey değildi as-lında) şaşkın bakışlarını çevresindekilerin yüzünde gezdirdi ve nihayet Bayan Withers’ı tanıdı.

“Berenice! Şekerim, demek sonunda geldin. Herkes seni bekliyordu. Artık başlayabiliriz herhalde değil mi?”

Bayan Withers başını salladı. Rengârenk suratlı, abartılı tavırlı bu aristokrat kadının yaşayan en büyük Medicus’lardan biri olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Söylenenlere bakılırsa bitki organizmalarının içine girebilmeyi başaran çok

az sayıdaki kişiden biriydi. Yaşlı kadının bildiği kadarıyla Konsey üyesi olan ve bu görev için yetenekleri ve nitelikleri sayesinde özenle seçilmiş diğer beş büyük Medicus arasında sadece Winston Brave bunu başarabiliyordu.

Maureen Joubert elini bir erkek çocuğununki gibi kısacık kesilmiş sarı saçlarında gezdirdi ve kahkahasına engel olmak için çaba harcadı.

“Doğru söylüyorsun Anna-Maria,” dedi. “Gereken zamanda gereken yerde bulunmayı beceremeyen insanlar akıl alır gibi değil doğrusu.

“Artık herkes burada olduğuna ya da aramıza geri dönmüş olduğuna göre,” diye ekledi Winston Brave, Kontes’in göz alıcı yelesine hızlıca bir göz atarak, “artık sadede gelebiliriz. Sevgili dostlarım, bu sabah,” dedi teker teker her bir sözcüğün üzerine basarak, “Laszlo Skarsdale Kara Dağ Hapishanesi’nden kaçtı.” Konsey şaşkınlıktan donakalmıştı. Madenî bir şeyin çıkardığı tı-kırtıyla Maureen Joubert yerinden sıçradı, Alistair McCooley ise oturduğu yerden ayağa fırladı. Şaşkınlığın etkisiyle Anna-Maria pudralığının kapağını sertçe kapatmıştı.

“Na... nasıl yani?” diye kekeledi bir pudra bulutunun arasından. “Kaçmış mı? Kim kaçmış? Nasıl kaçmış?” Worm eldivenli elini Anna-Maria’nın elinin üstüne koydu.

“Sus,” dedi sadece.

Kontes parmaklarını buz gibi bir soğğun kapladığını hissedince hemen elini çekti. Worm başını kaldırarak solgun mavi gözleriyle Winston Brave’e baktı.

“Devam et rica ederim, Winston. Bize bu felaket hakkında daha fazla ayrıntı verebilir misiniz?”

Bayan Withers göz ucuyla adama baktı. Bakışlarındaki parıltıdan bu olayı aslında hiç de bir felaket olarak görmediğini se-

ziyordu. Her ne kadar içten içe bu adama ve onun Medicus'lara bağlılığına güveni tam olsa da aralarında her zaman bir mesafe vardı.

Winston Brave oturduğu yerde doğruldu ve sözlerine devam etmeden önce tek tek herkesin yüzüne baktı.

“Gardiyanı ortadan kaybolmuş, hücrelerini ise boş bulmuşlar.”

“Herhangi bir zorlanma izine rastlamışlar mı?” diye sordu her zaman konunun özüne inen Maureen. “Pencere parmaklıklarında bir kesik, yatağın altında bir delik ya da bir tünel?”

“Hiçbir şey bulunmamış,” diye cevap verdi Winston Brave. “Hem de odayı didik didik aramalarına rağmen.”

“Hapishaneye bir suç ortağı sızmış olabilir mi?” diye sordu Alistair.

“Ziyaretçi kabul etmesine izin verilmiyordu elbette,” diye cevap verdi Büyük Üstat.

Bayan Withers Winston Brave’i iyi tanırdı. Bütün sözcükleri iyice tartarak devamını getirdi.

“Ne bulmuşlar?” diye sordu. “Çünkü kesin olarak bir şey bulmuş olmaları gerekiyor, öyle değil mi?”

“Gardiyanın cesedi kalenin dışında bulunmuş. Bir şey daha bulmuşlar,” dedi Winston. “Bir sardalya kutusu... Boş.” Neler olup bittiğini anlamak için Bayan Withers’in daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

“Tabi ya,” dedi. “Sardalyaları yemek tepsisine koymuş ve kendi de onlardan birinin içine gizlenmiş.”

“Kaçmak için Vücut Girişi’nden mi yararlanmış,” diye sordu Worm şaşkınlıkla.

“Ben orada sadece kızartılmış yiyeceklerin verildiğini sanıyordum,” dedi Maureen hayretle. “Yani tutuklu bulunan

Pathologus'ların bir hayvanın içine Vücut Girişi uygulayarak kaçmalarına engel olmak için..."

"Bu sardalya kutusunu bir koli içinde almış olmalı. Herhalde gardiyanının gözünden kaçmış olacak," diye cevap verdi Brave.

"Tanrım," diye haykırdı Kontes. "Bizi bu kanaryanın midesinde bir araya getirdiğiniz yetmiyormuş gibi şimdi başımıza bir de sardalya mı çıktı Winston? Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor. Çok ciddiyim. İğrenç bir kanatlı mahlûkun sindirim sistemine girmemiz gerçekten şart mıydı?"

"Böylesine ciddi ve gizli bir konuyu sizlerle konuşmak için en güvenli yer sarı salon olacaktı," diye açıkladı Medicus'ların Büyük Üstadı. "Hiç vakit kaybetmeden en yüksek düzeyde alarma geçmemiz gerekiyor. Herkesin son derecede dikkatli olmasını sağlamak için bilgi ağlarınızı çalıştırmalısınız. Eğer Skarsdale özgür kaldıysa, karanlık köşelerinde beklemekte olan yordakçıları çok geçmeden onu bulacaklardır. Güçlü düşmanımızla bir an önce karşı karşıya gelmemiz gerekiyor."

"Keşke Kara Prens sadece hapsedilmek yerine öldürülmüş olsaydı," dedi Worm üzüntüyle.

Bayan Withers sustu. Kendisinden bir tepki vermesini bekleyen Worm'un oyununa gelmeyecekti. En azından bugün bu adamla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Göz ucuyla onu inceledi. Saçlarını öyle kısa kestirmişti ki beyazlaşmaya başladıkları anlaşılmıyordu bile. Profilden bakılınca uzun ve düz burnu alnını uzun gösteriyor, küçük gözleriye kulaklarına doğru iyice çekiliyordu. Bütün bu yıllar boyunca hiç değişmemişti. Ne görünüşü ne de kişiliğiyle...

"Eski konulara geri dönmeyelim," dedi Winston Brave sesini biraz daha yükselterek. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini gayet iyi biliyorsunuz. Dünyanın her yerindeki tüm Medicus'ların

birbirleriyle konuşmaları, yardımlaşmaları, tehlikeyi gözetmeleri ve her an ortaya çıkabilecek olan canavara karşı birleşmeleri gerekiyor.”

Ayağa kalktı ve diğerleri de onu izledi.

“Şimdi size düşen ise, talimatları acil olarak uygulamanızdır. Öncelikle hem bizim dünyamızda hem de diğer beş Evrende gözcülerin sayısını artırmak gerekiyor. Fletcher bununla sen ilgileneceksin. Maureen, seni her ülkedeki her federasyonun hâlâ faaliyette olan Medicus’larının sayısını belirlemekle görevlendiriyorum. Anna-Maria ve Alistair, sizler de Medicus’ların arasındaki iletişim ağını yeniden kurmakla görevlisiniz.”

“Olmuş bilin,” diye bağırdı genç adam. “Onu yeneceğiz!”

Büyük Üstat tek tek her birinin yüzüne baktıktan sonra ciddi bir ses tonuyla konuştu.

“On üç yıldan beridir bu karanlık anları tekrar yaşamaya-
cağımıza hepimiz inanmıştık. Hepimiz yanılmışız. İstedığımız tek şey barış olduğu için gözlerimiz kamaşmış. Barış bizi uyuttu. Uyanmanın zamanı geldi, dostlarım. Çevremizdeki herkesi de uyandırmamız gerekiyor. Eğer Skarsdale’i yakalamayı başarır-sak bütün dünyaya gerçek bir iyilik yapmış olacağız.”

Hepsi sessizce başlarını salladılar. Anna-Maria Lumpini bile coşkusundan arınmış gibiydi. Alistair ise içindeki kayna-mayı güçlkle kontrol altında tutabiliyordu.

“Hepiniz çok dikkatli olun,” diye ekledi Winston Brave. “Gerçi Skarsdale ve adamlarının bize saldırmaya kalkışacakla-rını pek sanmıyorum ama... en azından şimdilik...”

Aralarından ilk ayrılan her zamanki sessizliğiyle Maureen Joubert oldu. Hiç kuşkusuz çoktan yapacağı işleri planlamaya başlamıştı bile. Worm Konsey üyelerine başıyla selam verdi, Winston Brave’e hafifçe gülümsedi, Bayan Withers’a şöyle bir

baktı ve pelerininin yakasını solgun yüzüne doğru kaldırarak hareketli odadan çıktı. Alistair McCooley ve Anna-Maria Lumpini de birlikte yapacakları işler üzerinde hararetli bir biçimde tartışarak onun peşinden gittiler.

En sona kalan Bayan Withers olmuştu. Tam kapıyı açmaya hazırlanıyordu ki Winston Brave ona seslendi.

“Berenice, sen kal lütfen. Seninle baş başa konuşmak istediğim bazı konular var.”

“Kapıyı kapatır mısınız lütfen?”

Bayan Withers tek kelime bile etmeden eski yerine döndü ve dikkatle beklemeye koyuldu.

Winston Brave eğilip pencereden dışarı baktı. Gözlerinin önündeki geniş depoda kaygan bir şerit üzerinde bol bol tahıl taşınıyor, kocaman fiçilerin içi sarımsı bir sıvıyla doluyordu. Tuhaf şekilli kişiler dört bir yana koşuşturuyor, bütün alan son derece hareketli bir arı kovanını andırıyordu.

“Bu kuş fazla besleniyor,” dedi Brave iğrenmiş gibi yüzünü buruşturarak. “Bu konuyu Bones’a söylemek gerek.”

Tekrar doğruldu ve son anda tutunarak düşmekten kurtuldu. Odanın yeni bir sarsıntısı dengesini bozmuştu.

“Anna-Maria doğru söylüyor. Bu sarı salon hiç de rahat değil aslında. Oturalım.”

Masanın iki ucundaki eski yerlerine oturdular. İlk konuşan Bayan Withers oldu. “Büyük olasılıkla onu bulamayacağız, öyle değil mi Winston? Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Büyük Üstat cevap vermeden önce bir an düşündü.

“Bu iş çok zor olacak. Hakkın var. İşte bu yüzden elimizi çabuk tutmamız gerekecek, Berenice.”

“Elimizi mi?”

“Evet, ikimizden bahsediyorum: sen ve ben. Sen de çok iyi biliyorsun ki içlerinde en çok güvendiğim kişi sensin. Hepimizden daha fazla deneyimin var. Belki Fletcher Worm hariç ama o da...”

Brave cümlesini yarıda bırakmayı tercih etti.

“Sana vereceğim görev için güvenebileceğim başka kimsem yok. Hem üstelik...”

Çevresine hızlıca bir göz attı ve konuşurken dikkatli olmayı tercih etti.

“Konsey’in diğer üyeleri de çok parlak Medicus’lardır. Ancak içlerinden her birinin kendisini kırılğan hale getiren birer zayıf noktası var. Oysa senden yapmanı isteyeceğim işi yerine getirebilmek için güçlü ve dayanıklı olmak gerekiyor.”

“Seni dinliyorum, Winston. Benden istediğin nedir?”

“Mümkün olan en kısa zamanda genç Medicus’ların yetiştirilmesi işine katılman.”

Berenice Withers hayretle gözlerini kocaman açtı.

“Ben mi? Medicus’lar yetiştireceğim, öyle mi? Olacak şey değil bu, dostum. Senin de az önce söylediğin gibi içimizden en deneyimli olanların bu durumda yapacak bir sürü işi olacak.”

“Bunu biliyorum ancak bu işi yapman gerekiyor. Artık sayımızın çok fazla olmadığını sen de biliyorsun. Üstelik geriye kalanlar da eğitimli değil. İçlerinden bazıları on üç senedir, yani Kara Prens yakalandığından beri Vücut Girişi uygulamadılar. İhmalkâr davrandık Berenice, hem de fazlasıyla...”

“Sen gerçekten endişelisin, öyle değil mi?”

Büyük Üstat’ın cevap vermesine gerek yoktu. Yüzündeki ciddi ifade her şeyi anlatıyordu zaten.

“Skarsdale artık özgür olduğuna göre,” dedi, “birliklerinin yeni bir enerji kazanacağı çok açık. Eğer bir kere daha dünyaya

saldırıp insanları ortadan kaldırmaya ya da gücüne boyun eğdirmeye kalkışacak olursa, istediğini kısa sürede gerçekleştirecektir. Bu yüzden hepimizin hazırlıklı olması gerekiyor. En gençlerimizin bile...”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Bilgiler çoğunlukla ebeveynlerden çocuklara aktarılır ve...”

“Kesinlikle,” diye sözünü kesti Büyük Üstat. “Benim söylemek istediğim de buydu zaten. Senden çocukları henüz yetiştirilmemiş olan bütün ailelerle iletişim kurarak onları harekete geçirmeni istiyorum. Bir an önce çocuklarını bizim yanımızda savaşılmaya hazır, yetkin ve yeterli Medicus’lar haline getirmeleri gerekiyor. Çok acil olarak!”

“Paniğe kapılacaklardır, Winston.”

“Onları kendi hallerine bırakıp da düşmanımızın üzerlerine savunmasız bir kuzu sürüsüne saldıran bir kurt gibi atılmasını tercih mi edersin? Kılı kırk yarmanın sırası değil. Tehlikenin kapımıza dayanmış olduğunu herkesin bilmesi gerekiyor. Her ailenin mücadelemize destek olması gerekecek ve bunu yapmalarının bir yolu da kendi çocuklarını yetiştirmek olacak.” Bayan Withers derin bir soluk aldı. Anılar yığınlar halinde başına üşüşmüştü. Bu anıları Worm’un biraz önce söyledikleri canlandırmıştı. On iki yıl önce ölmüş olan Konsey’in en genç ve en parlak üyesi Vitali Pill’in güzel yüzü gözünün önüne geliyordu. Sonra da Vitali’nin âşık olup da bir Medicus olmadığı halde evlendiği Celia’nın yüzünü hatırladı. Daha sonra da çocuklarının yüzlerini...

Bayan Withers çocuklarla resmî olarak tanışmamıştı ama çiftin önce bir kız, sonra da bir erkek çocuklarının olduğunu biliyordu. Bu iki çocuk da büyük olasılıkla babalarının güçlerini miras almış olmalıydı. Bütün bu yıllar boyunca bu konudan emin

olabilmek için gizlice birtakım araştırmalar yapmıştı. Ve belki de artık emin olmanın zamanı gelmişti.

“Haklısın Winston,” dedi sonunda. “Böyle olması gerekiyor. Genç Medicus’ların eğitilmesinin zamanı geldi artık. İstisnasızca hepsinin,” diye ekledi kısa bir duraksamadan sonra.

Büyük Üstat kadının nereye varmak istediğini anlamaya alışıyormuşçasına gözlerinin içine baktı. Bayan Withers burada kalmaya niyetli değildi.

“Ne yazık ki çocuklardan bazılarının onları yetiştirip yetkin birer Medicus haline getirecek ebeveynleri yok,” dedi. “Bu boşluğun doldurulması gerekecek.”

“Doğru,” diye onayladı Winston Brave lafın devamının nereye geleceğini merak ederek. “Ancak biraz önce kendin söyledin. Her ne kadar bir zamanlar üniversitede hocalık yapmış ol- san da bugün artık okul öğretmenliğiyle uğraşacak zamanın yok. şu durumda Medicus olan ebeveynleri hâlâ hayatta bulunan çocuklarla ilgilenmemiz daha iyi olacaktır.”

Kadın ayağa kalktı ve gidip adamın yanı başına oturdu.

“Lafı nereye getirmek istediğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Hayır,” diye cevap verdi Brave kuşkuyla. “Ama sanırım bana söyleyeceksin.”

Yaşlı kadın bir saniyeden daha kısa bir süre duraksadıktan sonra söze devam etti.

“Küçük Pill’i düşünüyordum elbette.”

Büyük Üstat hayretle doğruldu.

“Aklını mı yitirdin sen, Berenice? Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?”

“Winston...”

“Söz konusu bile olamaz,” diye kestirip attı Brave. “Beni anlıyor musun, söz konusu bile olamaz!”

“Ama bu çocuk çok özel, ablası için aynı şeyi söyleyemem ama onun hakkında hiç kuşum yok. Bu konuda hiçbir çaba gösterilmediği halde güçleri çok erken yaşta gelişti. Bunun bir işaret olduğunu görmüyor musun? Davamıza hizmet edebilmesi için kendisine bir şans verilmesini hak ediyor.

Bir an duraksadıktan sonra şunu da ekledi: “Belki de diğer herkesten daha fazla hak ediyor.”

“İşaretmiş,” diye söylendi Büyük Üstat. “Benim gördüğüm tek işaret babasına olan bağlılığın, hepsi bu.”

“Daha elli yaşında bile değilsin ama ihtiyar bir katır kadar inatçısın, Winston ya da belki de apaçık görülen şeyi kabul etmek istemiyorsun ve hiçbir zaman da kabul etmeyeceksin.”

Ayağa kalkıp birkaç adım ilerledi ve son kozunu da oynamaya karar verdi.

“Hipokrat’ın levhası ne olacak peki? Yazılanları bizzat okudun, öyle değil mi?”

Winston Brave kaskatı kesildi ve kadına susmasını işaret etti.

“Kontrolünü kaybettiğinde dikkati büsbütün elden bırakıyorsun,” dedi ona yaklaşarak. “Bunu dile getirmeye gerek bile yok. Bu işi uzun zaman önce yaptık ve hatırladığım kadarıyla o zamanlar fikir birliğine varmıştık. Bu konuyu tekrar açmayalım.”

Bayan Withers ısrar etmedi.

Büyük Üstat’ın düşünceli bir biçimde sessizliğe sığınmış olduğunu görünce umudunu koruyarak buna saygı gösterdi. Nihayet adam sessizliğini bozuğunda sesi biraz yumuşamıştı.

“Öyle olsun,” dedi. “Kabul ediyorum.”

“Yani artık bana inanıyor musun?” diye sordu Bayan Withers rahatlamış ancak bu değişikliğe şaşırmış bir halde.

“Öyle bir şey söylemedim,” diye düzeltti Büyük Medicus. “Ama eğer haklıysan, bu çocuktan ve onun yeteneklerinden bizi yoksun bırakmayı göze almayacağım. Kararımın tek nedeni budur işte.”

“Demek bana hiç güvenmeyeceksin.”

“Ne önemi var?” dedi Winston Brave. “Önemli olan, bugün için böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmayı kabul etmiş olmam. Hem zaten yanılmış olsam da önemli değil. Her türlü yardıma ihtiyacımız var ve eğer genç Pill de senin inanmakta ısrar ettiğin gibi babasının güçlerini miras aldıysa ve bizim çabalarımıza rağmen bunları doğal bir biçimde geliştirmeyi başardıysa bu kadarı bana yeter ve bu durumda onunla ilgilenilmesi gerekir. Öte yandan eğer Medicus değilse,” diye ekledi sesinde hafif bir küçümsemeyle, “bunu da hemen anlıyoruz zaten.”

“Bu sorunun cevabını ben biliyorum zaten. Her ne kadar kabul etmek istemesen de çok yakında sen de öğreneceksin. Bu çocuk kesinlikle bir Medicus.”

“Eğer gerçekten öyleyse ve geri kalan konular hakkında da yanılmadıysan,” dedi Winston Brave kısık sesle, “bütün ilgini bu çocuğa yoğunlaştırman gerekecek.”

Kısa bir sessizlikten sonra kadına yaklaştı ve gözlerini dikkatle onun gözlerine dikti.

“Bunu tek bir şartla kabul ediyorum,” dedi. “Ve bu şart pazarlığa tabi değildir. Seni şimdiden uyarıyorum.” Yaşlı kadın bu kadar kolay kurtulamayacağını ve Winston Brave’in bunun karşılığında kendisinden bir şey isteyeceğini zaten biliyordu. Soran gözlerle adamın yüzüne baktı.

“Bu işle sen ilgileneceksin ama burada Cumides Circle’da olacak. Ona öğretmeniz gereken şeylerin bittiğini ilan ettiğiniz güne kadar çocuk burada kalacak. Dışarı çıkabilecek elbette ancak Medicus eğitimini burada görecektir.”

“Tamam,” diye karşılık verdi Bayan Withers. “Madem öyle istiyorsun, onunla Cumides Circle’da buluşurum.”

“Bitmedi,” diye devam etti Brave. “Bu işin büyük bir gizlilik içinde yapılmasını istiyorum. Bundan yalnızca Konsey üyelerinin haberi olacak, çünkü bunu onlardan saklamak gibi bir seçeneğimiz yok. Ancak bunu da mümkün olduğunca geciktireceğiz. Öte yandan Birlik’in geri kalanından herhangi biri yani yeryüzündeki herhangi bir Medicus, Pill’in çocuğunu eğitime kabul ettiğimi öğrenecek olursa bunun sonuçları ikimiz için de ağır olacaktır.”

“Konsey’in bütün üyelerini ikna etmeyi başarabilecek misin peki?” diye sordu Bayan Withers.

Kadının kimi kastederek bu soruyu sorduğunu Büyük Üstat gayet iyi biliyordu elbette.

“Orası beni ilgilendirir. Sen benim şartlarıma uy, o bana yeter.”

“Bu işle tek başıma, burada ve büyük bir gizlilik içinde ilgileneceğim. Sana söz veriyorum. Ancak işin en zor kısmı şimdi başlıyor,” diyerek iç çekti yaşlı kadın.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Brave endişeyle.

“Benim de ikna etmem gereken insanlar olacak. Üstelik aklımdaki kişinin kolay kolay pes edeceğini hiç sanmıyorum. Onu ikna etmem seni ikna etmekten bile zor olabilir.”

“Bu da senin sorunun, sevgili dostum. Ne de olsa bu çocuğun bir Medicus olarak yararlı olacağını iddia eden sensin. Onu

ikna edip de buraya getirmek için cumartesiye kadar zamanın var. Daha sonra kapı onun için kapalı olacak. Hem de kesin olarak...”

Bayan Withers odanın kapısını açtı ve yeni bir sarsıntıya karşı direnebilmek için kapıya sıkı sıkı tutundu.

“Başaracağım, Winston. Ne pahasına olursa olsun başaracağım.”

Sarı salondan çıkıp dış kapıya yaklaştığında Bones elinde onun eşyalarıyla beklemekteydi. Kâhyanın yardımıyla manto-sunu giydikten sonra holü geçip Cumides Circle’den ayrılmaya hazırlanıyordu ki bir an durdu ve arkasını dönüp oymalı yüksek bir ahşap kapıya doğru yaklaştı.

Bones olduğu yerden onu izliyordu.

“Yalnızca birkaç dakika kalacağım,” dedi kâhyaya. “Beni bekleme.”

“Pekâlâ hanımefendi.”

Yaşlı kadın kapıyı itti ve *art-deco*¹ stilinde döşenmiş ince uzun salona girdi. Tam ortada kocaman bir ahşap masa ve çevresinde yeşil kadife kaplı altı tane koltuk bulunuyordu. Burada da bütün perdeler çekilmişti ve dört metre yükseklikte asılı duran kristal avizeden düşen ışık odayı güçlükle aydınlatıyordu.

Kadın kocaman kütüphaneye hiç bakmadan odanın öbür ucundaki, başka bir döneme ait ciddi görünümlü kadın ve erkeklerin tasvir edildiği tablolarla kaplı bir duvara doğru yürüdü. Resimlerdeki herkesin omuzlarında üzerine altın rengiyle işlenmiş bir M harfi olan, yeşil kadifeden birer pelerin bulunuyordu. Aralarında bundan daha az belirgin olan bir ortak nokta daha

¹ (İng.) Fransa menşeli sanat akımıdır. Mimarideki etkileri özellikle 1920’lerden sonra yaygınlaşmıştır. (ed.n.)

vardı. Tablolara dikkatlice bakıldığı zaman içlerindeki herkesin sağ ellerinin avucunda bir şey sıkmakta oldukları görülebiliyordu.

Yaşlı kadın diğerleri karanlıkta olduğu halde özellikle aydınlatılmış olan bir tuvalin önüne gelince durdu. Zümrüt rengi pelerininin altında baştan aşağı siyahlar giymiş kel ve kızıl sakallı bir adamın resmiydi bu. Dimdik ayakta duruyor, sağ elini göğsüne bastırmış uzaklara bakıyordu. Resmin kenarında fırça darbesiyle karalanmış bir isim okunabiliyordu: "Sigismond Brave". Bundan birkaç yüzyıl önce Amerika'ya ilk gelen kafilelerin arasında olan bu adam saygıdeğer Brave ailesinin kurucusuydu. Kuşaklar sonraki torunu Winston gibi o da Birlik'in Büyük Üstadı'ydı.

Bayan Withers elini resimdeki adamın elinin üzerinde gezdirdi. Bunun üzerine üçüncü ve dördüncü parmaklarının arasında son derecede parlak ışıktan büyük bir M harfi belirdi. Harf kısa bir süre ışıldadı ve bu süre boyunca tuval saydam hale geçmiş gibi göründü. Sonra ışık kayboldu. Yaşlı kadın iç çekti. Birlik hâlâ canlıydı. Amblemi olan M harfi buna tanıklık ediyordu.

Yine de bu konuda içini rahatlatmak istiyordu. Kolyesini boynundan çıkarıp berrak bir sesle şu sözcükleri söyledi:

Bu duvarın ardında görünür ölümsüzler,

Daha güzel bir hayatı bize müjdelerler.

O anda duvar ve üzerindeki tablolar parıltılı bir toz haline gelerek havada uçtu ve yaşlı kadının içinde bulunduğuyla tıpatıp aynı olan yeni bir salon göründü. Aynı boyutlarda, içinde aynı masayı ve aynı koltukları barındıran bir salon... Eksik olan tek şey kütüphaneydi. Bayan Withers başını çevirdi ve görür görmez tanıdığı kişiye başıyla selam verdi. Sigismond Brave bir eli koltuğun arkasında, diğeri göğsüne dayanmış canlı canlı karşısında duruyordu. Sanki çevresinde bir sis varmış gibi hafifçe

saydam görünüyordu. Karşısındaki kadını içten bir gülümsemeyle selamlayarak ona yaklaşmasını işaret etti.

Bayan Withers üzerinde yeşil porselenden kocaman bir vazobulunan masaya doğru yaklaştı. Şahane bir zambak demetinin üzerine doğru eğilip kokuyu içine çekti. Bütün Konsey üyeleri gibi bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sigismond'un zambakları birliğin yakın geleceğinden haber verir ve kehanette bulunurdu. Çiçek demeti şimdiye dek hiç yanılmamıştı. Yaşlı kadın çiçeklerin son birkaç yüzyıl olduğu gibi hâlâ harika bir koku yaymakta olduklarını fark edince rahat bir soluk aldı.

Doğrulurken küçük bir ayrıntı dikkatini çekti. Demetin ortasında tek bir yaprak sararmıştı. Bu yaprağı okşadı ve çiçekler kenara çekildiler. Diğer yaprakların üzerinde de belirgin lekeler oluşmaya başladı. Kadın kalbinde bir sıkışma hissetti. Değişen bir koku, solan bir çiçek, çürüyen bir yaprak... Bunlara karşı dikkatli olmak gerekirdi. Hayır, her şey yolunda değildi demek. İçinin tamamen rahatlaması mümkün olmayacaktı.

Başını kaldırdığında Sigismond'un artık orada olmadığını gördü. Yalnızdı.

Gizli salonun başladığı yere kadar yürüdü ve kolyesini tekrar eline aldı.

Duvarın arkasına gizlenir sevgili ölümsüzler,

Bizim için sakladıkları en güzel haberler.

Salon büyüğü bir biçimde aniden gözden kayboldu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi duvarda asılı olan tablolarla birlikte geri geldi. Tek bir farkla; Sigismond'un portresi de artık diğerleri gibi karanlıktaydı.

Çıkmadan önce yaşlı kadın kütüphaneye doğru yöneldi. Koltuklardan birini raflara doğru çekti ve gözünün ucuyla giriş

kapısına bakarak hâlâ kapalı olduğundan emin oldu. Sonra da ayakkabılarını çıkararak şaşırtıcı bir çeviklikle koltuğun üzerine çıktı. En üst rafa dizilmiş olan kitap ciltlerini gözüyle tarayarak sonunda aradığını buldu: *Pathologus’lar Antolojisi*

Kitabı çekip yerinden çıkardı ve koltuktan inmeden sayfalarını karıştırmaya başladı. Ancak daha sayfalar açılır açılmaz üzerlerindeki bütün yazılar silinmiş, geriye sadece şu sözcükler kalmıştı:

“Bu kitap Birlik’in Büyük Üstadı Winston Brave’e aittir. Lütfen yerine koyunuz meraklı küçük hanım!”

Basit bir kitap tarafından azarlanmış olmasına bozulan Berenice Withers kaşlarını çattı. Ne de olsa o bir Konsey üyesiydi. Üstelik de bu yaşta bir kadın! Konsey tarafından oylanarak yürürlüğe konmuş olan kuralları biliyordu. Kütüphanedeki diğer bütün eserler gibi bu da sahibinin ve yazarının izni olmadan kendisine danışmaya kalkan okura sadece boş sayfalar sunardı. Konsey üyeleri kitap sahibinin iznini almaktan muaftılar. Ancak yazarınkinden değil. Winston Brave’le yapmış olduğu görüşme aklını karıştırdığından genel kurala uymayı ihmal etmişti.

Kitabın kapağına hızlıca bir göz atarak talebini dile getirdi.

“Sevgili Billy Boyd,” dedi mümkün olduğunca nazik bir sesle. “Heyecan verici satırlarınızı okumama izin verirseniz size minnettar kalırım. Yazdıklarınız bizim için son derecede değerlidir. Bu konuda Winston’un bana içermeyeceğinden eminim.”

Birkaç saniye bekleyerek yazarın rızasını vermesi için dua ettikten sonra kitabı tekrar açtı. Sözcükler ve resimler yine sanki büyü yapılmış gibi buharlaşıp uçtular. Anlaşılan Billy Boyd her ne kadar Konsey içinde önemli biri olsa da Bayan Withers’ın aceleciliğini ve davranışlarını pek de onaylamıyordu.

Yaşlı kadın çok öfkelenmişti. Ancak yine de kitaptaki bir bölümün başlığını okuyabilmeyi başarmıştı: “ Büyük Pathologus’un Duraklama Dönemi ve Düşüşü”. Daha da önemlisi bu arada bir de resim görmüştü. Zafer kazanmış gibi bir mutlulukla gülümsemekte olan genç bir adam ve yanı başındaki güzel bir kadının resmiydi bu. Aradan on üç yıl geçmiş olmasına rağmen onları tanımakta hiç güçlük çekmemişti.

Berenice Withers yüreğinin sıkıştığını hissederek kitabı kapattı. Kendini geçmişe ve özellikle de pişmanlıklara kaptırmaması gerekiyordu. Şimdi geleceğe dönme zamanıydı. Üstelik bu gelecek küçük bir çocuğun bedeninde gerçeklik kazanıyordu.

Kitabı yerine bırakıp tırmandığı yerden indi ve koltuğu tekrar eski yerine koydu. Boynundaki fuları ve gözlüğünü düzeltti, sonra da hızlı hızlı yürüyerek kütüphaneden çıktı.

Kaybedecek bir dakikası bile yoktu.

gecenin ortasında bir ziyaret

Oscar yemeğini çabucak yiyip bitirmiş ve hiç oyalanmadan sofradan kalkmıştı.

“Hey genç adam, tatlın ne olacak?”

Oscar yemeğin geri kalanını olduğu gibi tatlıyı da tahmin edebiliyordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye bağırdı merdivenlerden. “Canım meyveli yoğurt istemiyor.”

Odasına girmeden önce bir an durdu ve merdivenlerin tırabzanlarının üzerinden sarkarak seslendi.

“Teşekkürler anne, yemek çok güzeldi!”

Annesinin hoşnut tepkisini beklemedi. Haftanın geri kalanı boyunca aynı yemekleri yapmaya söz vermesinden korkuyordu. Odasına girip kapıyı içeriden kilitledi.

Daha yatağına yeni oturmuştu ki kapı zilinin çaldığını duydu. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde aklından gününün bilançosunu geçirdi. Okul bahçesinin tam ortasındaki kavga sayılmazsa şikâyet edilebilecek bir şey yapmamıştı. Ablası büyük

olasılıkla sualtı dalgıçlığı eğitimine geri dönmek üzere lavabonun derinliklerine dalmış olmalıydı. Komşulardan birini rahatsız edecek herhangi bir şeyi o da yapmamıştı. O halde bu saatte gelen kim olabilirdi?

Oscar'ın zihninde Huxley denen o sersemin yüzü belirince bu görüntüyü aceleyle aklından uzaklaştırdı.

Hiç durmadan annesinin peşinde dolaşan bu herifin düşüncesi bile onu çıldırtmaya yetiyordu. Onun gözünde Barry Huxley, yeni yetmelere özgü tişörtlerin içinde kaslarıyla gösteriş yapan ve ne geceleri ne de kapalı mekâna girdiği zaman gözünden çıkardığı Ray-Ban marka gözlüğü ve Porsche arabasıyla annesini etkilemeye çalışan hantal bir serseriden başka bir şey değildi.

Violette ve Oscar onu yalnızca üç kere görmüşlerdi. İlk seferinde Violette tek sözcük bile söylemeden kocaman gözlerle adamın yüzüne bakmıştı. İkinci defasında bütün bir akşam yemeği boyunca annesinin bakışlarına ve masa altından vurduğu tekmelere karşın gözünü tavandan ayırmadan sürekli şarkılar mırıldanmıştı. Üçüncü seferinde de annesi bütün mahalleyi ayağa kaldırdıktan sonra iki buçuk saatlik bir gecikmeyle eve gelmişti. Oscar bu defa gecikmesinin kasıtlı olduğunu düşünmüştü. Kendisi ise bu heriften daha ilk dakikada nefret etmişti. İlk karşılaşmalarında onu soru yağmuruna tutmuştu: “Beyzbol seviyor musun ufaklık, ha? Eğer gerçek bir erkeksen beyzbolu da sevmen lazım öyle değil mi, ha?”

İkinci görüşmeleri daha da kötü geçmişti. Celia, Montgomery Parkı'nda bir piknik organize etmişti. Çocukların “Bay Ha” adını taktıkları Barry yarım saat gecikmeyle gelmiş ve açlıktan ölmek üzere olan çocuklara tek söylediği şu olmuştu: “Hâlâ mı havuç kafa yumurcaklar? Ben kafanızdakileri peruk sanmıştım.”

Oscar annelerine karşı Violette'ten daha açık sözlü davranmıştı. Bu adamla üçüncü defa bir araya gelmeyeceğini ona bildirmiş ve sözünü tutmuştu. Spor arabanın gürültüsünü evin önünde duyar duymaz Celia'nın bütün tehdit ve haykırışlarına karşın arka kapıdan sıvışarak soluğu Golino'ların evinde pizza sofrasının başında almıştı.

Geri döndüğünde sofraya toplanmıştı, Bay Ha'dan en ufak bir iz bile yoktu. Annesiyse gözlerini ondan kaçırıyordu. Oscar tuvalete gittikten sonra fazla oyalanmadan yatağına girmiş, yüreğinin kabardığını hissederek uzanmıştı. Babasının fotoğrafını çıkarıp ona uzun uzun bakmış ancak ondan herhangi bir yardım alamamıştı. Sanki davranışını babası bile onaylamıyor gibiydi. O gece hiç rahat uyuyamamış ve ertesi gün annesi onu gülümseyerek karşılamıştı. O da tek kelime etmeden annesine sarılmış ve bütün olanlar böylece unutulmuştu.

Ancak bu akşam Bay Ha'nın habersiz çıkagelişini görmeyi hiç istemiyordu. Annesini seviyordu elbette ama bu adamı sevimli bulmasına da olanak yoktu.

Yatağından inip odanın kapısını araladı. Ziyaretçinin sesi tanıdık değildi. Çok geçmeden annesinin sesi bu yabancı kadın sesini bastırmıştı. Celia avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Söz konusu bile olamaz, beni anlıyor musun? Kesinlikle mümkün değil.”

“Celia, neler hissettiğini biliyorum ama,” dedi kadın sesi...

“Nereden bileceksin ki?” diye sözünü kesti Celia. “Hiçbir şey bilmiyorsun. On iki yıldır neler yaşadığımı bilemezsin.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi kadın sakince. “Hepsini ben de biliyorum, hepimiz biliyoruz. Bizler de altüst olduk. Kocan benim için çok değerliydi, Celia.”

“Ama onun için hiçbir şey yapmadın,” diye haykırdı Celia. “Bizim için de öyle. Şimdi de karşıma geçmiş benden...”

Oscar konuşulanları daha iyi duyabilmek için merdivene doğru biraz yaklaştı. Sağ ayağı pijamasının sökülmiş kenarına takıldı ve koridordaki dolabın kapağına tutunmak zorunda kaldı. Dolabın içindeki vazolar şangırdadı.

Celia birden sustu. Salondan çıkıp merdivene doğru bir göz attı. Oscar yatak odasıyla banyo arasında duvara yapışmış, soluk bile almıyordu. Celia bir süre bekledikten sonra salona geri döndü.

Yaşlı kadın tekrar konuştu.

“Celia, lütfen geçmişini düşünme artık. Hepimizi çok zorlu zamanlar bekliyor. Güçlerimizi birleştirmemiz gerek.”

“Sözünüzü kesiyorum,” dedi Celia, “size hayatımın erkeğini verdim zaten. Eğer ailemden herhangi birini daha sizin elinize teslim edeceğimi sanıyorsanız, boşa zaman harcıyorsunuz demektir.”

Misafir kadın ayağa kalktı.

“İyi düşün Celia. Burada söz konusu olan dünyanın geleceği... Buna senin ailen de dâhil. Hepimizi beklemekte olan tehlikeden kendini koruyabileceğini düşünüyorsan, yanıyorsun.”

“Düşüneceğim kadar düşündüm ben. Kararım değişmeyecek.”

Yaşlı kadın salondan çıktı. Oscar sadece açık gri bir kumaş parçasının ucunu, bir şapkayı ve kırmızı gözlüğünü görebilmişti.

Celia kapıyı açtı.

Yaşlı kadın dışarı çıkarken ona bir kart uzattı.

“Adresim ve telefonum sende kalsın. Senden rica ediyorum bir kere daha düşün. Düşman gücünü yeniden kazandığı takdirde elinden kimse kurtulamayacaktır. Bu iş yalnızca birkaç yıla belki de birkaç aya bakıyor olabilir, kim bilir?”

Celia yanıt vermeden kartı aldı.

Kapıyı kapattıktan sonra gözlerini yumup bütün vücudu titreyerek sırtını kapıya yasladı. O gözlerini yeniden açana kadar Oscar sessizce yatak odasına geri dönmüş ve ev eski sakinliğine kavuşmuştu bile.

Genç kadın basamakları tırmanıp bir an duraksadıktan sonra oğlunun yatak odasının kapısını açtı. Parmaklarının ucuna basarak yatağa yaklaştı ve Oscar'ın başını okşadı. Oğlunun alnına bir öpücük kondurduktan sonra başucu lambasını söndürdü.

O odadan çıkar çıkmaz Oscar yorganını üzerinden atıp pencereye doğru koştu. Olabildiğince uzaklara bakınarak çevreyi inceledi. Kildare Caddesi'nin hiç dinmeyen hareketliliği içinde, katlanır iskemlelerinin üzerinde bütün gün boyunca oturan sokak sakinlerinin arasında ne yaşlı kadından ne de şapkasından bir iz görünebiliyordu. Sanki yaşlı kadın esrarengiz bir biçimde buhar olup uçmuştu.

Oscar irkilerek gözlerini açtı. Kendini yatağında ve tek başına bulunca şaşırılmış ancak rahatlamıştı.

Bir kâbus görmüştü kuşkusuz. Zihninde hâlâ yaşlı kadının kırmızı gözlüğünün kelepçeye dönüşen görüntüsü daha sonra babasının bu kadınla çarpışması ve en sonunda da babasının ölüşü vardı. Tam o anda ter içinde uyanmış ve pijamasının sırlıklam olduğunu görmüştü.

Yataktan kalktı ve üzerini değiştirmek için dolabını açtı. Esneyerek tekrar yatağına tırmandığı sırada odanın kapısının hâlâ aralık olduğunu fark etti. Kapı açıkken uyumaktan nefret ederdi. İç çekip bir kere daha yataktan kalkıp uykuya dala bilmek için elinde tuttuğu aile albümünü bırakmadan kapıya

doğru yaklaştı. O zaman koridordaki ışığı fark etti. Annesinin odasından geliyordu.

Odadan çıkıp birkaç adım attı. Annesinin odası boştu ve yatağı hiç bozulmamıştı. O sırada iniltiye benzer çok cılız bir ses duydu. Merdivene doğru gitti. Ses aşağıdan geliyordu.

Ses çıkarmadan merdivenlerden aşağı indi ve duyduğu sesi takip ederek annesinin her zaman kapalı tuttuğu kiler kapısına doğru ilerledi. Elbette ki Oscar oramın anahtarını sakladığı yeri dergilerinden birini süpürge dolabına saklarken keşfetmişti. O zaman kilere hızlıca bir göz atmış ve bir daha da oraya gitme gereği duymamıştı.

Bu geceyse kapı ilk kez açıldı ve Oscar yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Duyduğu ses annesinin ağlamasıydı. Tam o sırada sağ elinde bir sıcaklık, neredeyse bir yanma hissetti. O elinde albümü tutuyordu. Albümün sayfalarını karıştırarak annesiyle babasının fotoğrafını açtı ve fotoğrafın değişmiş olduğunu görünce çok şaşırdı. Babası başını annesine doğru kaldırmıştı. Bir mesaj mıydı bu? Babası ondan kendisinin yapamayacağı bir şeyi yapmasını, yani annesine göz kulak olmasını mı istiyordu? Yoksa sadece hemen gidip onu bulmasını mı istiyordu? Belki bu işaret her iki anlama biden geliyordu. Ancak Oscar daha fazla düşünmedi. Birkaç basamağı hızla indi.

Gözleri karanlığa çabucak alışmıştı. Çevreye yayılmış karton kutuların, eski masaların, modası geçmiş bibloların ve bebek yataklarının arasından geçti. Eski yatağını tanıdı. İlerledikçe karşısında yuvarlak, sarı bir ışığın bulunduğunu ve sol taraftan tavana doğru genişlemekte olduğunu gördü. Tozlu bir kumaşla kaplı bir dolabın arkasına saklanıp yere eğildi.

Celia birkaç karton kutu ve bir kılıf içindeki bir eski battaniye yığınının arkasına özenle gizlenmiş büyük bir sandığın

önünde diz çökmüştü. Yeşil kadifeden uzun bir mantoyu okşayarak usulca ağlamaktaydı. Bir elindeyse beş tane küçük meşin keseden yapılmış tuhaf bir kemer tutuyordu. Kemerin tokası altın rengindeydi. Keselerden dört tanesi boştu, beşincisindeyse eski, küçük bir şişe vardı.

Celia gözyaşlarının arasından kemere kederli kederli bakmaktaydı.

“Vitali, keşke burada olsaydın. Seni öyle özledim ki. Bizi tamamen unutmışlardı ama şimdi ortaya çıktılar. Ne yapmalıyım? Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Eğer sen yanımda olsaydın... Daha o kadar küçük ki, onun bunları giydiğini düşünemiyorum bile,” dedi mantoyu ve kemeri kaldırarak. “O lanetli Evrenlerde seninle aynı tehlikelere göğüs gerdiğini hayal edemiyorum.”

Oscar sandığın içinde ne olduğunu görebilmek için biraz daha eğildi. Tam o sırada kemer Celia’nın elinde harekete geçti ve tokaları sanki kordan yapılmışçasına parıldamaya başladı.

Celia irkildi.

“Vitali! Vitali?”

Genç kadın şaşkın ama içi umutla dolu çevresine bakındı. Oscar geri çekilmeye çalıştı ama hem geç kalmış hem de fazla hızlı hareket etmişti. Tahta bir sandığa çarparak yere serildi. Sandığın aceleyle kapatıldığını duydu ve birkaç saniye sonra annesi üzerine bir fener tuttu.

Ancak beklediğinin aksine ondan azar işitmedi. Gözleri kamaşmış olan Oscar, Celia’nın yüz hatlarını seçemiyordu. Ancak gömleğinin koluyla gözlerini sildiğini tahmin etti. Genç kadın gülümsemeye çalışarak öfkelenmeden konuştu: “Neden yatağında değilsin Oscar’cığım? Hadi odana dön.”

Ona hiçbir şey sormadı ve sadece sarılıp öpmekle yetindi. Bunun üzerine Oscar merdivenleri çıkmaya başladı. En üst basamağa geldiği zaman annesinin seslendiğini duydu:

“Oscar!”

Tek kelime etmeden arkasını döndü.

“Oscar buraya bir daha gelmeni istemiyorum. Bana söz verir misin? Burası sana göre değil.”

Çocuk başını sallayıp dışarı çıktı.

Yatağına vardığında albüm her zamanki ıssısına dönmüştü, fotoğrafta ise babası yine karşıya bakıyordu. Yalnızca gülümsemesi biraz küçülmüştü.

Ültimatom

Ertesi sabah Oscar uyanmakta güçlük çekti. nceki gece merdivenin başından duyduğu cümle parçacıkları uykuya dalmadan önce kafasında dönüp durmuştu.

Annesi onu yatağından neredeyse sürükleyerek çıkarmış, yıkanıp giyinmesine yardım etmiş ve bir kse dolusu mısır gevreğiyle kahvaltı etmesini sağlamıştı. Sonra da yol için cebine küçük kurabiyeler koyarak onu okula uğurladı.

Doğal olarak Oscar okulun kapısına vardığında çoktan geç kalmıştı bile.

Sınıfın en arkasında pencerenin yanına geçip oturduğu sırada Penguen ğretmen ciddi bir ifadeyle ona bakmaktaydı.

“Pill, buraya gel, karşıma otur. Eğer istersen önümüzdeki yıldan itibaren derslerin başlangıcını on dakika erteleriz. Böylece sen de biraz daha uyuyabilirsin.”

Bütün sınıf güldü. Oscar kıpkırmızı oldu ve arkadaşlarıyla göz göze gelmemeye çalışarak en ön sıraya yerleşti. Elbette ki Moss herkesten daha çok gülmüş ve etesi de ona eşlik etmişti.

Oscar okul gereçlerini çıkardı ve Penguen Öğretmen'in dersini anlatmaya kaldığı yerden devam etmesini bekledikten sonra arkasına dönüp baktı. Tilla hem alaycı hem dostane sayılabilecek muğlak bir gülümsemeyle onu inceliyordu. Oscar daha da kızardı ve kendini birbirine girmiş olan kızıl saçlarının altına gizledi.

Sabah olaysız geçti. Oscar tek kelime bile etmemiş ve alıştırmalarını aceleyle herkesten önce bitirmişti. Zamanın geri kalanındaysa esrarengiz yaşlı kadını ve annesinin ona verdiği aşırı denebilecekteki tepkiyi düşündü. Bu olaydan Oscar kesin olarak bir sonuç çıkarmıştı. Celia babasından söz etmiş ve "hayatının erkeğini" feda etmiş olduğunu söyleyip bunun sonucunu almış olduğunu kadına bildirmişti. Acaba bu, kırmızı gözlüklü yaşlı kadının babasının ölümünden sorumlu olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer durum buyrsa Oscar bu kadından şimdiden nefret ediyordu. Elbette annesi çok uzun zaman önce kendisine babalarının Violette'in doğumundan bir yıl sonra ve kendisinin doğumundan hemen önce ölmüş olduğunu anlatmıştı. Ölüm şeklini hiçbir zaman açıkça belirtmemişti. Ciddi bir uçak kazasından söz etmiş ancak bu konuda ayrıntı vermekten her zaman kaçınmıştı. Onun için bu özlem oldukça güç olmalıydı. Violette ve Oscar annelerini zaman zaman gizlice ağlarken görmüşlerdi. İşte o zamandan sonra Violette tuhaflaşmaya başlamış, sürekli hayaller içinde gezer ve dalgınlıktan hiç kurtulamaz olmuştu. Bir daha da babaları hakkında Oscar'la bile hiç konuşmamıştı.

Küçük çocuk bu konuyu Kızılderili bakkal Bay Dawesar'a açmıştı. Adamın verdiği cevabı aklından hiç çıkaramadı: "Biliyor musun Oscar? Kederlenince bazı insanlar ağlar, bazıları susar ve bazılarıysa hayallerinin içine saklanır. Bir hayalin içinde yaşamak daha kolaydır. Orada insan her şeyi kendi istediği gibi görebilir." O günden sonra Oscar bir daha ablasıyla ilgili hiç ya-

kınmamıştı. Bay Dewesar'ın haklı olduğu ve hayatı güzelleştirmek için herkesin kendince bir yol seçtiği sonucuna varmıştı. Violette çevresini saran şeylerden uzaklaşmak için hayaller kuruyorsa, başka çocuklar da fotoğraflarla konuşuyor olabilirlerdi.

O zamandan sonra Oscar annesine soru sormayı da bırakmıştı. Açık cevaplar alamadığı halde annesine boşu boşuna acı çektiriyor olduğunun farkına varmıştı. Ama bugün işler değişmişti. Eğer bu yaşlı kadını bulmayı başarabilirse bunca yıldır cevapsız kalan bütün sorularını ona sorabilirdi. Üstelik ona karşı annesine olduğu gibi düşünceli davranmasına da gerek yoktu. Ayrıca kadın onun sorularına cevap verse iyi ederdi!

Dersin bittiğini haber veren zil sesi düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Defterlerini toparlayıp çantasına koyarken Kildare Caddesi'nden komşuları olan Jeremy ve Barth O'Maley yanına koşturdu.

“Merhaba Oscar. Bizimle kantine gelir misin?” diye sordu gözleri parlayan, zayıf ve esmer bir çocuk olan Jeremy.

Saçlarını tıpkı çocukluk yıllarında Birleşik Devletler'e göç etmiş safkan bir İrlandalı olan babası gibi yanlarda kısıcık, tepesinin üstündeyse karmakarışık bir şekilde kestirmiş olan Jeremy mahallelerinin en neşeli ve afacan çocuğuydu. Her zaman aklında iyi bir fikir, yeni bir oyun ve yapacak bir şeyler olurdu. Üstelik kafası tam bir işadamı gibi çalışırdı. Daha beş yaşındayken anaokulunun bahçesinde çocuklar arasında atıştırmalık değiş tokuşu organize eder, her bir takas üzerinden de atıştırmalıkların bir kısmını kendine ayırırdı.

Ağabeyi Barth (adı aslında dedeleri gibi Bartholomus'tu ama Barth bu isimden nefret eder ve bu adın “çok bayık!” olduğunu söylerdi) ondan bir yaş büyüktü. Kardeşi ne kadar ufak tefekse Barth da o kadar iri yarıydı ve her yeri yara izleriyle doluydu.

Onun şöhretiye iş bitiriciliğinden çok gözü kara atılganlığından kaynaklanıyordu. Okul bahçesindeki ağaçları binanın içindeki dersliklerden, okulun ceza salonunu ise kendi yatak odasından daha iyi tanırdı. Ancak bu durumdan hiç rahatsız olmazdı.

“Nasıl olsa ben büyüyünce filmlerde dublör olarak çalışacağım,” diye cevap verirdi tembelliğinden yakınan öğretmenlerine. “O yüzden de dilbilgisi ya da matematik işlemleriyle hiç işim olmaz.”

Başlangıçta Celia çocuklarının O'Maley kardeşlerle vakit geçirmesinden endişelenmişti ancak çok geçmeden bu çocukların özlerinde iyi huylu olduklarının farkına varmıştı. Kapının eşiğinden içeri girer girmez kuzu gibi oluveriyorlardı. Afacan ve yaramazdılar ama ona karşı her zaman nazik ve sevimliydimler. İsyankâr taraflarına gelince ise, bu konuda kendi oğlunun da onlardan aşağı kalmayacağını gayet iyi biliyordu.

“Hadi ama karar ver,” dedi Barth. “Açlıktan ölüyorum.”

Oscar onlarla birlikte yemek yemek üzere kantine gitmeye karar verdi.

Karakterlerinin izin verdiği ölçüde sabırla yemek kuyruğunda beklediler. Oscar'ın içi rahattı çünkü bu yıl Moss öğle yemeklerini okulda yemiyordu. Babylon Heights'tan ayrıldığından bu yana her gün öğle arasında özel şoförü gelip onu alıyordu. Oscar bugün derslerden sonra onunla baş başa iki saat geçirmek zorunda kalacağını biliyordu. Bu kadarı ona yeter de artardı bile. Neyse ki Penguen Öğretmen de orada olacaktı ve böylece işin sonunun kötüye varmasına engel olabilecekti. Doğrusu buna seviniyordu çünkü Oscar pek sabırlı birisi sayılmazdı ve Moss'la baş başa oldukları takdirde işin sonunun kötüye varması gayet mümkündü.

“Şu işe bakın. En sevdiğimiz kızıl saçlımız gelmiş!”

Oscar başını kaldırınca onlara yemeklerini vermekte olan aşçı Lina'nın gülen yüzüyle karşılaştı.

“Merhaba,” diye cevap verdi Oscar yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Tezgâhın başında Lina olduğu zaman Oscar sevmediği yemekler yerine sevdiklerinden iki porsiyon alabileceğini biliyordu. Lina kantindeki neredeyse bütün çocukların hatta Babylon okulunun yeni öğrencilerinin bile zevklerini bilirdi ve herkes onu çok severdi. Kocaman bir gülümsemeyle parlayan küçücük gözleri, bir filenin içine tıktığı topuz saçları kadar siyah olan şişman bir kadındı. İki kardeş Lina'nın önüne geçebilmek için Oscar'ı ittiler.

“Kızıl saçlı değiliz diye bizi sevmiyor musun yani, Lina?”

“Tabii ki seviyorum benim küçük serserilerim,” diye cevap verdi Lina bütün vücudunu sarsan bir kahkaha atarak. “Söyleyin bakayım sizi de sevdiğimi nasıl kanıtlayayım?”

“Kabak yerine patates kızartması verebilirsin mesela,” dedi Jeremy yüzünü buruşturarak. “Bu yeşil şeyler insan sağlığı için hiç iyi değil, bundan eminim!”

“Bunun için de iyi değil,” diye ekledi Barth pazılarını şişirerek. “Bize bir sürü patates Lina. Lütfen.”

Lina ve Oscar birbirlerine bakıp güldüler ve kadın iri yarı kabadayının tabağını patatesle doldurdu. Jeremy ceplerini yoklayarak üzerinde pembe fon üzerine beyaz harflerle “Sweet Love”² yazan kalp şeklinde bir rozet çıkarttı ve bunu Lina'nın bluzuna taktı.

“Ah bu çocuk gönül almayı çok iyi bilir,” dedi Lina rozete sevgiyle bakarak. “Kadınlara karşı böyle davranılır işte. Hadi yürüyün bakalım, çocuklar. Daha doyurulacak çok fazla karın var.”

2 (İng.) Tatlı aşk. (ed.n.)

Sonra da onlara doğru eğilerek ekledi: “Benim tatlılarımın yeri başka tabi.”

Oscar arkadaşlarıyla birlikte boş bir masaya doğru ilerledi. Gürültü patırtının arasında yerlerine yerleştiler. Tam karşılarında üç kız aralarında kıkırdaşarak onlara bakıyordu. İçlerinden biri olan Tilla iki arkadaşının kulağına sürekli bir şeyler fısıldayarak onlara hiç bakmıyormuş gibi yapıyordu.

“İşe bak,” dedi Jeremy. “Hindi sürüsünün karşısına oturmuşuz. Kümesin kapısını kim açık bırakmış?”

Oscar gülmekle utanmak arasında kalarak duraksadı. Tilla’ya ve onun küçük oyunlarına hiç güveni yoktu. Ancak her ne kadar kızlarla çok fazla ilgileniyor olmasa ve ona âşık olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemese de bu kıza karşı tamamen ilgisiz değildi. İçinden Tilla’nın aslında yalnızca sevmeye, beğenilmeye, insanları kendine âşık etmeye çalışıyor olabileceğini geçiriyordu. İşin kötüsü taktığı işe yarıyor gibiydi. Herkes onun yakınında olmaya çalışıyor, kızlar bile yanından ayrılmıyor ve şu baş belası Moss da onun peşini bırakmıyordu. Ama aslında onun da tek derdi sınıfın en güzel kıızıyla birlikte görünebilmektir. Herkese kızın kendisine âşık olduğunu anlatıyordu.

“Bu kız da amma fingirdek,” dedi daha büyük yaştaki kızlara alışkın olan Barth.

Oscar fingirdeğin ne demek olduğunu tam olarak anlamıyordu ama üstünde de fazla durmadı. Başını kaldırdığında Tilla’nın uzun kirpikli altın rengi gözleriyle kendisine bakmakta olduğunu ve o başını kaldırdığında sanki birden utanıvermişçesine bakışını kaçırdığını gördü. İşte o zaman Oscar karnında bir ateşin tutuştuğunu ve yüzüne doğru yükselmekte olduğunu hissetti. Rengi domates gibi kırmızı olmuş olmalıydı ve birazdan herkes bunu fark edecekti.

Neyse ki tam o sırada arkalarından gelen bir ses iki arkadaşının dikkatini o yöne çekti.

“Yanınıza oturabilir miyim?”

Oscar başını kaldırdı. Bir gün önce Moss’a karşı savunduğu çocuk Ayden Spencer’dı bu. O’Malley kardeşler başlarını sallayarak tepsilerini yana çektiler. Oscar ise bir santim bile kımlıdamadan yemeye devam etti.

“Hey Oscar! Kızlara dalıp hayal kurmanın sırası değil,” dedi Tilla’yla Oscar arasındaki bakışmayı gözden kaçırmamış olan Jeremy. “Ayden oturmak istiyor.”

Oscar omuzlarını kaldırıp başını çevirdi. “Öyle mi? Ama benim bir korkakla aynı masada oturmaya hiç niyetim yok.”

İki kardeş onun bu tepkisine şaşırarak yüzüne bakakaldılar. Spencer utanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

“Ben... dün için özür dilerim. Yani cezan için...”

“Beni savunmak için gerçeği Penguen’e anlatmana hiç gerek yoktu. Teşekkür ederim. Keşke seni kendi haline bıraksaydım ve ağzını burnunu dağıtsalardı. Ben senden özür dilemiyorum Spencer. Seninle birlikte yemek yemeye de hiç niyetim yok.” Oscar arkadaşlarına onu tutabilecekleri fırsatı tanımayacak kadar hızla tepsisini alıp başka bir masaya geçti. Spencer ise saloonun öteki ucuna doğru uzaklaştı.

Oscar patates kızartmalarını bile bitiremedi. Spencer’a çok fazla öfkelenildiği doğrudu ama bir taraftan Jeremy ile Barth’ın yanında daha fazla kalmak da istememişti. Hiç kuşkusuz bu ikisi Tilla konusunda onunla alay etmekten geri durmayacaklardı. Aslında içten içe ne bu kızla ne de Spencer’la bir alıp veremediği vardı. Bütün istediği sınıfına dönmek ve iki saatlik cezayı da tamamladıktan sonra evine gitmekti. Belli ki güzel bir gün olmayacaktı bu.

Zil çalınca rahat bir nefes aldı. Bütün gün olduğu gibi son ders saatleri de bir türlü geçmek bilmemişti ve öğrenciler niha-yet bir an önce sınıftan çıkmak için birbirleriyle yarışarak ayağa kalktıklarında Oscar yerinden kımıldamadı. Spencer ona hiç bakmadan çıktı, O'Malley kardeşler ise çıkarken göz kırıp kü-çük birer selam verdiler.

Herkes çıktıktan sonra Oscar başını çevirip baktı. İki sıra arkasında Ronan Moss, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle otur-duğu yerden onu süzmekteydi. Oscar içindeki gerginliğin arttı-ğını hissetti. Neyse ki sınıfta yalnız değildiler. Biyoloji öğretmeni çıkmış, yerini Bay Penguen'e bırakmıştı. Sınıf öğretmenleri tah-tanın önünde yüzü onlara dönük ayakta duruyordu.

“Sizi birbirinizle vahşiler gibi dövüşmekten vazgeçirebilmek için zekânıza başvurmayı deneyeceğiz. Biraz sonra vereceğim konuyu düşünüp düşüncelerinizin ürünlerini yazmanız için iki saat zamanınız var. Konumuz ‘Neden şiddete başvururuz? Buna karşı koymak için neler yapılabilir?’ Diğer ödevlerde olduğu gibi bundan da bir not alacaksınız ve bu not yıl sonu karnenize yan-sıyacak.” Oscar yüzünü buruşturdu. Kompozisyon yazmaktan nefret ediyordu. Matematiği, hatta dilbilgisini bile kompozis-yon yazmaya tercih ederdi. Kısacası öğrenilip anlaşılabilen ko-nuları severdi o. Oysa yazılı anlatım iyi olduğu alanlardan biri değildi. Moss’la birlikte cezaya kalıp bir de üstüne kompozisyon yazmak... Doğrusu bundan daha kötüsünü hayal bile edemezdi.

“Ben de burada sizinle kalacağım,” diye bildirdi öğretmen. “Yapacak işlerim ve boş zamanım var. Gözüm üzerinizde ola-cak, haberiniz olsun!”

Oscar konuyu önündeki kâğıda yazdı ve arkasında kimin oturduğunu unutmaya çalıştı. Bu iş kolay olmuyordu çünkü üze-rindeki bakışın ağırlığını sanki onu dürten bir parmakmış gibi

hissetmekteydi. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama Penguen Öğretmen doğru gözlemlemişti: Moss'un kışkırtıcı bakışı neden içinde dövüşme isteği uyandırıyordu?

Oscar bu cümle üzerinde biraz daha düşündü. Şiddete neden başvururduk? Zihnine karmakarışık bir halde görüntüler yığılmaktaydı. Birkaç saniye boyunca çevresindeki her şey yok olup gitmiş gibi hissetti. Gözlerini kapattığında sokağını, evini, annesinin bir yarısı bozulmuş tek yastıklı yatağını, babasının fotoğrafını, hayallere dalmış Violette'i görebiliyordu. Daha başka görüntüler bir film şeridi gibi akmaya başladı.

Bu zihinsel yolculuğun üç dakikadan fazla sürmemiş olduğunu sanıyordu ancak öğretmenin sesiyle irkildi.

"Bitirmek için beş dakikanız kaldı."

Oscar telaş içinde arkasını dönüp Moss'un önündeki kâğıda göz attı. Düşmanı bütün bir sayfayı doldurmuş olduğu halde kendi önündeki kâğıt aynı iki saat önceki kadar bembeyazdı. Başını kaldırdı. Bay Penguen yanına gelmiş, gözünü önündeki kâğıda dikmişti. Öğretmen kaşlarını çatıp uzaklaştı.

Oscar kalemle kâğıdını ufalamaya başladı. Hiçbir şey yazması mümkün değildi. Sözcükler beyninde tıkanıyor gibiydi. Saniyelerin akışını duyabiliyordu sanki. Bu duyduğu yürek atışlarıydı. Bay Penguen kâğıtları toplamadan önce hemen karalayacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Hâlâ zihninde bulunan görüntülerin etkisi altında ve daralan zamanın verdiği aceleyle Oscar iki soruyu hiç düşünmeden içinden geldiği gibi yanıtladı. Sözcükler kontrol altına alınamaz bir şekilde sıralandılar.

"Tamam," dedi sonunda Bay Penguen gözlük camlarını silerken. "Artık evlerinize gidebilirsiniz. Kâğıtlarınız sıralarınızın üstünde kalsın. Ben çıkarken alırım."

Oscar, Moss'un alaylarından kurtulmak için yazmış olduğu iki zavallı cümleyi gizleyerek kâğıdını kıvırdı. Oyalanmadan ve öğretmenine hiç bakmadan ayağa kalktı. Onu selamlamak için ağzının içinde duyulması mümkün olmayan bir şeyler geveleyerek kapıya doğru yürüdü ve koşarak dışarı çıktı.

Moss'un arkasından seslendiğini duyduğunda bahçeye çıkmıştı bile.

"Ne o Pill, yoksa benden korkuyor musun?"

Oscar derin bir soluk alarak çıkışa doğru yürümeye devam etti. Sinirlenmeyecek ve karşılık vermeyecekti.

Moss adımlarını hızlandırıp onun yanına geldi.

"Öğretmene yalakalık yapmayı tercih edersin, değil mi?"

Oscar yumruklarını sıktı ve karşılık vermemeyi başardı. Bir gün önce annesiyle yaptıkları konuşmayı hatırlıyordu. Başını derde sokmamak için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

"Normal... Normaldir," diye devam etti Moss. "Bir ödleğin için son derecede normal." Oscar olduğu yerde donakaldı. Artık bu kadarı çok fazlaydı. Arkasını döndüğünde Moss halinden memnun gülümsüyordu.

"Anlamadım," dedi Oscar. "Tekrar söyler misin?"

"Gayet iyi anladın. Ödleğin tekisin sen," diye yanıtladı Moss. "Bahse girerim baban da senin gibi bir ödlekti. Uçağında telaşa kapıldı ve bu yüzden de yere çakıldı. Oğlunun da kendisi gibi bir korkak olduğuna, dövüşmeye cesaret edemediğine şaşmamak gerek."

Oscar daha fazla dayanamadı. Çantasını yere fırlatarak Moss'un üzerine atlamaya hazırlanmıştı ki bir ses onları durdurdu.

"Pill, Moss! Hâlâ burada ne arıyorsunuz siz?"

Sesin geldiği yöne doğru başlarını kaldırdılar. Bay Penguen sınıflarının pencerelerinden birinden onlara bakıyordu.

“Moss! Hemen evine git. Pill, Sen olduğun yerde kal.”

Moss omuzlarını kaldırdı.

“Ödlek,” diye tekrarladı uzaklaşmadan önce.

Oscar onun kendisini beklemekte olan bir arabaya bindiğini gördü. Ancak o zaman içindeki gerginliğin azalmaya başladığını hissetti. Okul binasına doğru döndü. Camın arkasında öğretmeninin yüzündeki ciddiyeti hâlâ seçebiliyordu. Çantasını yerden aldı ve okulun parmaklıklarına doğru yürüdü. Moss’un, babası hakkında söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlıyor ve boğazının düğümlendiğini hissediyordu.

“Arkadaşının söyledikleri hoşuna gitmedi, öyle değil mi Oscar?”

Oscar daha önce bu sesi hayatında yalnızca bir kere duymuştu ancak bu anında tanıması için yeterliydi.

Karşısında dantelli şemsiyesi, kenarında bir çiçek bulunan küçük şapkası ve özellikle yaşı için inanılmaz olan yuvarlak kırmızı gözlüğüyle önceki gece evlerini ziyaret etmiş olan yaşlı hanım duruyordu.

Kaldırımında, okulun önündeki kestanecekilerin gölgesi altında yalnız değillerdi ama Oscar ondan başka kimseyi göremiyordu. Kadın da pırıltılı küçük yeşil gözlerini dikkatle çocuğun üzerine dikmişti. Nedenini anlayamasa da Oscar kendini güvende hissediyordu. Ancak çok geçmeden yaşlı kadının Celia’yla yapmış olduğu konuşmanın hatırası bu duygusuna üstün geldi. Verdiği kararları da hatırlıyordu. Annesine asla sormadığı soruları sormak ve babasının başına gerçekte neler geldiğini öğrenmek için bu kadını bulmaya karar vermişti.

Bayan Withers onu dikkatle inceliyordu. On iki yaşındaki bu erkek çocuk, çok yakından tanıdığı ve güzel yüzünü hiçbir zaman unutmadiğı Vitali Pill'e fena halde benziyordu. Her şeyden çok da oğlunun bakışlarında Vitali'nin içtenliğini ve enerjisini bulabiliyordu. Duygulanmıştı ama çok geçmeden içindeki gerilimin artmakta olduğunu hissetti.

Çocuğa tepki verecek zaman bırakmadı.

“O çocuğun baban hakkında söyledikleri hoşuna gitmediyse hakkın var,” dedi yaşlı kadın. “Baban kesinlikle bir ödleğ değildi.”

Oscar bir anda bütün öfkesini unutmuştu.

“Siz... onu tanıyor muydunuz?”

“Evet,” dedi Bayan Withers yumuşak bir sesle. “Onu iyi tanırdım. Birlikte çalışırdık. Son derecede cesur, harika bir adamdı o. Hiç kuşğum yok ki sen de öylesin.”

Oscar birden kendisine tuhaf şeyler anlatmakta olan bir yabancıyla konuşmakta olduğunu fark etti. Onu dinlemek yerine sorular sorması gerekirdi.

“Birlikte ne iş yapıyordunuz?” diye sordu Oscar kadına kuşkuyla bakarak.

Doğrusu bu kadının pek de hostese benzer bir tarafı yoktu.

Bayan Withers hemen cevap vermedi. Celia'nın vermiş olduğu tepkiden yola çıkarak oğlunun Medicus'lar hakkında ya da babasının sahip olduğu özel güçler konusunda pek bir şey bilmiyor olması gerektiğı sonucuna varmıştı. Konuşurken temkinli olması ve konuyu usulüyle ele alması gerekecekti.

“Baban bir çeşit doktordu.”

“Hayır,” diye sözünü kesti Oscar. “Annem bana onun pilot olduğunu söylemişti.”

“Resmî olarak mesleği buydu ama bunun yanı sıra insanları iyileştirme gücüne de sahipti. Yani kendine özgü yollarla...”

“Yalan söylüyorsunuz,” dedi Oscar heyecanlanarak. “Anne-min dün ne dediğini duydum. Babam sizin yüzünüzden ölmüş!”

Bayan Withers tepki vermedi. Belli ki hiçbir şey kolay olmayacaktı, ne annesiyle ne de oğluyla. Ancak öte yandan genç bir dul kadın ve doğduğu günden beri babasından yoksun olan on iki yaşında bir çocuk için bu son derecede anlaşılabilir bir durumdu.

“Baban ve geçmişin hakkında öğrenmen gereken çok şey var, Oscar. Şu kadarını bil ki onu çok severdim. O olağanüstü bir adamdı. Henüz bunun farkında olmasan bile sen de öylesin.”

Oscar elinde olmadan bir adım geriledi. Birden yaşlı kadının gözüne biraz çılgın görünmeye başlamıştı. Ancak Bayan Withers’ın henüz durmaya niyeti yoktu.

“Ama zaten sen de kendinde birtakım güçler olduğunu fark etmiş olmalısın. Öyle olduğuna inanıyorum. Yanılıyor muyum?”

Oscar yanıt vermedi. Yani bu durum da mı babasıyla ilgiliydi? Demek her şey yalnızca bir rastlantıdan ibaret değildi.

O anda yaşlı kadın elini çocuğun omzuna koydu ve çocuk sol kolu boyunca tuhaf bir duygu hissetmeye başladı. Tıpkı elini boynundaki yaranın üzerinde ya da Violette’in alnındaki şişlikte gezdirdiği zaman hissettiğine benzeyen bir duyguydu bu. Sanki teninin altında bir elektriklenme, bir ürperti, gözle görülmeyen ama çok soğuk olan bir şey vardı.

Nedenini bilmiyordu ama hiç alışık olmadığı halde korkmaya başlamıştı. Eğer bu yaşlı kadının söyledikleri doğruysa o halde yakında kendi varlığı ve ailesi hakkında bazı sırlar öğrenecek demekti. Bu anın gelmesini o kadar çok istemişti ki... ve nihayet bu anın yaklaştığını hissettiği için korkuya kapılıyordu.

Kadının elinden kurtulup bir adım daha geriledi.

“Ben... sizin kim olduğunuzu bilmiyorum. Eve gitmem gerek. Annem beni bekliyor. Saat geç oldu.”

Oscar koşarak uzaklaşmak istedi ancak vücudu bunu reddediyordu. Daha doğrusu ruhu vücuduna orada kalmayı, karşısına çıkan fırsatı tepmemeyi emrediyordu.

Bayan Withers gülümsedi.

“Sanırım yanılmamışım. Babanın güçlerine sen de sahipsin, Oscar. Bu çok büyük bir şans... Onu kullanman gerek. Bu işi yapabilecek yaştasın artık.”

“Bu ne cüret!”

Arkalarında çınlayan bu ses her ikisini de yerinden sıçratmıştı.

Celia ceza süresinin sonunda oğlunu okuldan almak için gelmiş ve onu kim olduğunu kesinlikle unutmadığı bir kadınla konuşurken bulmuştu. Unutmasına da olanak yoktu çünkü Bayan Withers’ın ziyaretinden sonra bütün geceyi uykusuz geçirmişti. Telaşla arabasından çıkarak yanlarına koştu. Öfkeden çılgına dönmüş gibi ikisinin arasına girdi.

“Buraya kadar gelip okul çıkışında oğlumu taciz etmen için sana kim izin verdi? Dün yeterince açık konuştuğumu sanıyordum ama bugün daha da açık olacağım. Eğer çocuklarıma ya da evime bir kere daha yaklaşmaya kalkışırsan seni şikâyet edeceğim. Seni ve diğerlerini,” diye ekledi Celia; gözlerinden alevler çıkıyordu âdeta. “Şimdi beni anladın mı?”

Bayan Withers’ın gülümsemesi yok oldu. Ancak sesi hiç değişmemişti ve yaşlı kadın soğukkanlılığını koruyordu.

“Bana kalırsa asıl sen beni pek iyi anlamamışsınız sevgili Celia.”

“Ben senin sevgili Celia’n falan değilim. Beni rahat bırak. Oğlumla konuşmayı size yasaklıyorum!”

“Hoşuna gitse de gitmese de,” diye devam etti yaşlı kadın hiçbir değişiklik olmamışçasına, “durumu sana açıklayacağım ve sen de beni dinleyeceksin.”

Oscar’a doğru döndü. Çocuk, yaşlı kadının biraz önceki yumuşak ve zararsız halinden eser kalmadığını hissetti. Bayan Withers şimdi daha dik ve daha uzun boylu görünüyordu, yüzü ise her ne kadar acımasızlık içermese de çok daha katıydı.

“Oscar, bizi birkaç saniye yalnız bırakabilir misin? Annenle konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

Çocuk istemeye istemeye gözlerini üzerlerinden ayırmadan birkaç adım uzaklaştı. Annesi için biraz endişeleniyor gibiydi.

Yaşlı kadın Celia’yı kolundan sıkıca tutarak onu kenara çekti.

“Ne yapıyorsun? Bırak beni!” diye haykırdı kadının güçlü bileğinden kurtulmayı başaramayan Celia. “Saçmalıklarını önce oğluma anlattın şimdi de beni mi dinlemeye zorluyorsun? Ne istiyorsun bizden?”

“Ne mi istiyorum? Seni ve oğlunu korumak istiyorum, hâlâ anlamadın mı?”

Genç kadını bıraktı ve Celia hiçbir şey söylemeden kolunu ovuşturmakla yetindi. Bunun üzerine Bayan Withers devam etti.

“Bunu bir kere daha söylemeyeceğim ve seni tekrar rahatsız etmeyeceğim. Ancak sen de başını kuma gömmekten vazgeçip beni dikkatlice dinleyeceksin. O felaket gerçekleştiğinde neler hissettiğini biliyorum. O zamandan beri yaşamanın senin için de çocukların için de kolay olmadığının farkındayım. Ancak bir an için bütün bunları unutup gerçeklerle yüzleşmen gerekiyor. Prensleri özgür kaldı. Bunun ne demek olduğunu biliyor mu-

sun? Eski müttefikleriyle bir araya gelip güçlerini yeniden toplayacak ve korkunç bir çatışma olacak. Dayanılmaz hastalıklar başlayacak ve bütün dünya tehlikeye düşecek. Bu durumda sen istersen hâlâ geçmişte yaşayıp bize kin tutmaya devam edebilirsin. Hatta istersen bencillik edip kendinizden başka kimseyi düşünmemeyi de seçebilirsin. Ancak sen de tehlike altındasın.”

“İyi ama ben Medicus değilim ki. Çocuklarım da değil. Sizin için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kocam zaten sizin için savaştı ve canını verdi. Şimdi artık savaşma sırası sizde!”

“Biz savaşmayı hiç bırakmadık. Ayrıca bir şeyi unutuyorsun. Pathologus’ların Prensi elbette dünyayı ele geçirmek istiyor ama büyük olasılıkla aklında başka bir plan daha var.”

Celia sormaya cesaret edemeyerek sözün devamını endişeyle bekledi.

“İntikam almak isteyecektir, Celia. Kendisini yakalayıp tam on üç yıl boyunca hapse tıkan kişinin intikamını almak, kocanın intikamını...”

“Ama kocam öldü zaten. Bunu sen de biliyorsun.”

Bunu söylerken onları duyamayacak kadar uzakta gibi görünen Oscar’a doğru baktı. Bayan Withers yine de sesini alçalttı.

“Çok doğru. Kara Prens için kendisine kafa tutmak isteyenlere bir ders vermek, kendisine karşı koymanın ne pahasına olursa olsun cezasız kalmayacağını göstermek önemlidir. Bu yüzden geride kalanlara saldıracaktır. Yani sana Celia. Sana ve çocuklarına... Her ne kadar kızın ve sen Medicus olmasanız bile.”

“Olamaz,” diye haykırdı Celia umutsuzlukla. “Bütün bunları beni korkutup ikna etmek için söylüyorsun! Sana inanmıyorum!”

Çevrelerindeki insanlar başlarını çevirip şaşkınlıkla onlara bakıyorlardı. Bayan Withers genç kadını tutup ağaçların arkasına çekti.

“Bu iş benim hoşuma gidiyor mu sanıyorsun? Sana gerçeği söylüyorum. Biraz önce söylediğim gibi, intikam almak isteyecektir ama aynı zamanda Vitali Pill’in oğlunun birkaç yıl içinde babasının güçlerine sahip olma ihtimalinden de çekinecektir. Onu ortadan kaldırmadan da içi rahat etmeyecektir. Belki de yanıliyorum. Belki Kara Prens’in niyeti bu değildir. Ancak yine de bu riski göze alamazsın.”

Celia başını ellerinin arasına aldı. Ne düşüneceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Bütün bunları unutmak, o korkunç dönemin üzerine bir sünger çekmek ve Medicus’lar ve Pathologus’larla ilgili her şeyi silip yok etmek istemişti. Ancak boşuna çabalamıştı anlaşılan. Şimdi hepsi olduğu gibi geri geliyordu işte. Bayan Withers son darbeyi de vurdu.

“Mutsuzluğuna benim neden olduğuma inanmaya devam ederek gerçeklerden kaçmayı sürdürebilirsin. Ancak bu şekilde yalnızca kendi ailenizi tehlikeye atıyorsun. Bu konuda kimse sana yardım edemez. Ben hariç... Kararın konusunda özgürsün.”

Celia gözyaşlarının yanaklarından süzölmekte olduğunu hissetti.

“Onu tehlikeye atmak istemiyorum. Onun için korkuyorum, beni anlıyor musun?” Yaşlı kadın elini bu sefer rahatlatıcı bir halde Celia’nın omzuna koydu.

“Elbette anlıyorum. Ama onu bütün bunlardan ayrı tutmaya çalışarak korumuş değil tam tersine tehlikenin tam ortasında atmış oluyorsun.” Celia birden başını kaldırıp gözyaşlarını sildi. Oscar arkalarından onlara yaklaşmış, endişeyle anesini izliyordu.

“Bir şey yok tatlım, hiçbir şey yok. Yalnızca biraz duygulandım,” dedi Celia gülmeye çalışarak. “Bayan Withers bana üzücü şeyler hatırlattı.”

Karşılık olarak Oscar da annesinin ve biraz önce yaşlı kadının kendisine söylediği şeyi düşünerek gülümsemeye çalıştı. Demek babası kadar cesurdu. Bu benzetmeye layık olması gerekiyordu.

“Nedir bu... bu tehlike?”

Celia cevap verebilecek durumda değildi. Oscar’a gülümsemekte olan Bayan Withers’a yalvaran gözlerle baktı.

“Burası bu konuyu konuşmak için çok da uygun bir yer değil,” dedi çevresine bakınarak. “Ama madem şartlar böyle ve zamanımız da daralıyor...”

Bir an için susup kafasındaki düşünceleri toparladı. Oscar caddenin gürültüsünün, insanların ve fren yapan ya da hızını artıran arabaların sesini bile duymuyordu artık. Dört bir yana uçuşan kıvrıkcık saçlarını kontrol etmeye çalışıyordu. “Bundan on üç yıl önce bir adam dünyayı ele geçirmek istedi ve bütün insanlığın geleceğini tehlikeye attı. Adlarına Pathologus dediğimiz yandaşlarıyla birlikte insanların bedenlerine giriyor ve tıbbı çaresiz kaldığı birtakım hastalıklar yaratarak onları yok ediyorlardı. Büyük Pathologus’un yükselişini durdurmayı tek bir kişi başarabildi, Oscar. O da senin babandı.”

“Babamın ölümüne o adam mı sebep oldu?”

“Sus ve beni dinle,” diye homurdandı Bayan Withers.

Oscar kendini tutup sustu. Yaşlı kadın devam etti.

“Baban Medicus dediğimiz kişilerden biriydi. İnsan vücuduna girerek Pathologus’ların karşısına çıkmayı ve onların korkunç hastalıklarına karşı savaşmayı, insanlar arasında yal-

nızca Medicus'lar başarabilir.” Oscar hem gözlerini hem de kulaklarını dört açmıştı. Bu tuhaf, ufak tefek, yaşlı kadının anlattığı şeylere inanmakta güçlük çekiyordu. Vücuda girmek de neyin nesiydi? Sormak istediği sorular dudaklarını yakıyor ancak susup devamını bekliyordu.

“Kara Prens gizli bir yere hapsedildi. Ancak ne yazık ki bir süre önce oradan kaçtı.”

Sonra sustu ve Oscar'ın çığ gibi büyüyen inanılmaz bilgi yığınının sindirmesini bekledi. Babasının yenmiş olduğu adamın özgürlüğüne yeniden kavuşmuş olması fikri çocuğun içini korkuyla doldurmuştu. Bayan Withers'ın ona ailesinin tehlikede olduğunu söylerken ne demek istemiş olduğunu şimdi az çok anlamaya başlıyor gibiydi.

Celia oğlunun yanına gidip onu bağrına bastı. Çocuk hayatında ilk defa annesini itti. Şu anda küçük bir çocuk gibi davranması değil, bu kadının kendisine anlattığı şeyleri ciddiyetle dinlemesi gerekiyordu.

Bayan Withers hafifçe gülümsedikten sonra söze devam etti.

“Her ne kadar artık sayıları fazla olmasa da dünyadaki bütün Medicus'ların bu adama karşı savaşmaya hazırlanmaları gerekiyor. Çünkü bir kere daha dünyayı fethetmeye kalkışacaktır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Oscar her şeyi anladığından emin olmasa da bazı şeylerin artık çok daha açık hale geldiğini görebiliyordu. Madem babasına bu kadar benziyordu, o halde onunla aynı güçlere de sahip olabilirdi.

“Pathologus'ların prensinin senin peşine düşüp düşmeyeceğini bilmiyoruz çocuğum ancak yine de kendini savunmayı öğrenmen ve mücadelemize katılman gerekiyor.”

Oscar bu sefer soru sormaktan kendini alamadı: “Yani sizce ben...”

“Evet Oscar. Bence sen Medicus’sun,” diye doğruladı Bayan Withers. “Çünkü bütün belirtileri ve Medicus duyarlılığını taşıyorsun. Medicus’lar yüzeysel yaraları sadece üzerinde ellerini gezdirerek iyileştirebilirler. İç hastalıkları tedavi etmek içinse elini vücudun üstünde gezdirmekten daha fazlası gerekir elbette. Bir vücudun içine ve buradaki beş Evren’e girmeyi öğrenmek gerekir. Bunun gibi daha pek çok büyüleyici şey var.”

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı.

“Tıpkı bir zamanlar babanın yaptığı gibi senin de bunları öğrenmenin zamanı geldi. Buna kimse engel olamaz,” dedi Celia’ya bakarak. “Ancak kimse seni buna zorlayamaz da. Seçim senin olmalı. Ne yapmayı ve kim olmayı istediğini sen belirlemelisin, Oscar.”

Oscar bakışlarını yaşlı kadından annesine çevirdi. Ne yapacağını tamamen şaşırmış durumdaydı. Daha on iki yaşındaydı ve ona akla hayale gelmeyecek şeyler açıklamış ve bütün bunlardan daha da inanılmaz bir seçim yapmasını bekliyorlardı. Dahası Bayan Withers’ın anlattıklarında hâlâ babasıyla ilgili eksik kalan bir sürü detay vardı. Bayan Withers fazla üstelemek istemedi.

“Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Medicus olduğun konusunda şüphe yok ancak bir Medicus olarak yaşamayı sen de kabul edersen sabırlı, cesur ve güçlü olman gerekecek. Bu konuda hiç endişem yok. Başarabileceğini biliyorum.”

Bayan Withers’ın anlattıkları bitene kadar hiç lafa karışmamış olan Celia sonunda araya girdi.

“Eğer önerinizi kabul edecek olursak Oscar için ne değişecek?”

“Bu yazı Cumides Circle’da yani Medicus’ların Büyük Üstadı’nın malikânesinde geçirecek. Elbette bu iş son derecede gizli olacak.”

Cumides Circle’ın adını duymak bile Celia’nın ürpermesine yetmişti.

“Yani... Yani Winston Brave’in malikânesinde mi? Oscar mı? Ama bu... bu nasıl olur? Ayrıca neden?”

“Çünkü çıraklık eğitimi ancak orada tam bir gizlilik içinde ve en iyi koşullarda verilebilir,” diye cevap verdi Bayan Withers daha fazla ayrıntı vermeden.

Oscar biraz önce duyduğu bu ismi içinden tekrar etti: Winston Brave. Medicus’ların Üstadı. Tuhaf bir şekilde bu isim ona tanıdık geliyor, sanki hayatı boyunca ondan bahsedildiğini duymuş gibi hissediyordu.

“Nerede burası?” diye sordu Oscar.

“Zamanı gelince öğreneceksin,” diye geçiştirdi Bayan Withers. “Yarın okulun son günü, öyle değil mi? Cumartesi sabahı evinize geleceğim ve sen de bana kararını bildireceksin. Eğer benimle birlikte Cumides Circle’a gelmeyi kabul etmeye karar verirsen, geldiğimde bavulunu hazırlamış olmalısın.”

“Bavul mu?” diye bağırdı Celia. “Biraz fazla hızlı gidiyor-muşsunuz gibi geldi bana. Bavula ne gerek var? Oscar gündüzleri orada çalışıp akşamları evine dönebilir.”

“Oscar gündüz öğrendiği kadarını gece de öğrenecek. Bunu sen de biliyorsun,” dedi kadın esrarengiz bir tavırla. “Ayrıca fazla hızlı gidiyor değilim. Çünkü durum acil.”

Bayan Withers Oscar’a doğru döndü.

“Cumartesi görüşürüz, Oscar. Cumartesi sabahı saat dokuzda Kildare Caddesi'ne geleceğim ve sen de bana yanıtını bildireceksin.”

Oscar yaşlı kadının hızlı adımlarla sokağın köşesini dönüp gözden kayboluşunu izledi. Birden kendini dünyada yapayalnız hissetti. Az önce öğrendiği her şey ve vermesi gereken korkunç karar karşısında yapayalnız... Celia onun elini tuttu ve o anda çocuk kendini biraz daha iyi hissetti.

“Eve gidelim Oscar'cığım.”

Buralarda ender görülen bir model olan külüstür, yeşil Twingo'ya doğru yürüdüler. Celia'nın Amerika'ya göç etmiş olan Fransız asıllı halasından kendilerine kalan tek miras buydu. Yeğenin altınlar içinde yüzmediğini bildiğinden arabasını ona verme konusunda ısrarcı olmuştu. Bunun üzerine genç kadın da arabaya eski sahibesinin ismini vererek Toinette diye seslenmeye başlamıştı. Violette zaman içinde arabayı kendi zevkine göre süslemişti. Arabanın iki yanına zemininden tavanına kadar farklı renklerde çıkartmalar yapıştırmış, torpido gözüne kadar her yeri payetlerle donatmış ve her tarafa parlak kordonlarla ışıklı şeritler bağlamıştı. Toinette dışarıdan acınası görünüyor olsa da içine girildiği zaman insan kendini bir Noel ağacının içindeymiş gibi hissediyordu. Celia ve Oscar arabanın bu halini beğenince Violette sevinçten havalara uçmuş ve annesi onun ilk gece arabada yatmasına engel olabilmek için dakikalarca dil dökmek zorunda kalmıştı.

Oscar arka koltuğa oturup kapıyı kapattı. Pencereyi açtığı sırada çıkışın yakınlarında park etmiş olan uzun, siyah bir arabanın hareket ettiğini gördü. Camlar koyu renk olduğu halde arka koltukta oturan kişinin kim olduğunu anlamakta güçlük

çekmedi. Cam yavaşça açıldı ve Oscar, Moss'un buz gibi bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. Şimdi gözlerinde basit bir alaycılık değil, sanki çok pis bir oyuna hazırlanıyormuş gibi saf bir kötülük vardı. Tam anlamıyla bir düşman bakışıydı bu.

Neyse ki okulun tatile girmesine yalnızca bir günü kalmıştı. Bundan sonra yaz boyunca birbirlerini hiç görmeyeceklerdi.

Ancak ondan önce Oscar'ın bir karar alması gerekiyordu. Alacağı karar yalnızca yazı nasıl geçireceğini değil kuşkusuz bütün hayatının akışını etkileyecekti.

Top artık ondaydı.

kesin bir karar

Ertesi sabah Kildare Caddesi 6897 numaranın mutfağında tam formunda olan tek kişi Violette'ti. Dirseklerini ahşap masaya dayamış, hasır sandalyede sallanarak şarkı mırıldanıyordu.

Karşısında oturmakta olan Oscar boğazından tek bir lokma bile geçmediği için elindeki bir dilim ekmeği sıcak çikolatasının içinde döndürüp duruyordu. Celia ise mutfağın içinde gergin gergin dolaşıp duruyor, buzdolabından fırına, fırından masaya, masadan dolaplara doğru gidip geliyordu. Hayatında ilk defa iş yerini arayıp hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini söylemişti.

Anneyle oğlunun gözlerinin altındaki torbalar yanaklarına kadar iniyordu. Bütün bir gece her ikisi de gözlerini dahi kırpmamışlardı. Bayan Withers'ın önceki gün söyledikleri kafalarının içinde dönüp duruyordu ama şimdiye dek bu konu hakkında tek kelime konuşmamışlardı. Celia çocuğun üstüne gitmek istemiyordu. Babasıyla ilgili öğrendiklerinin yarattığı şoku kaldırmak ve kendi geleceğine dair böylesine önemli bir karar almak için henüz yaşı çok küçüktü. Okuldan dönünceye kadar beklemeye

karar vermişti. Yemekten sonra konuyu açacaktı ve bu işi sakın kafayla enine boyuna konuşacaklardı.

Ekmek dilimi de küçük parçalara ayrılıp kâsenin dibine inince Oscar kahvaltı etmekten vazgeçti ve eşyalarını almak üzere ayağa kalktı. Dışarıda güneş güzel bir yaz günü vadetmekteydi. Oysa o içindeki sıkıntıdan dolayı dünyasını kapkara görüyordu. Violette âdeta uçarcasına odasına çıktı ve mucizevi şekilde birbirinin aynı olan iki sepet ve sarı puantiyeli bir şemsiyle geri geldi.

“Violette kolunun altındaki de ne öyle?” diye sordu annesi girişteki duvarın üzerindeki birbirinin üzerine binmiş sayısız fotoğraf arasında çocuklarının yeni fotoğrafını asmak için çaresizce yer ararken.

“Bu mu?” dedi kız siyah bir çantayı kaldırarak. “Hiç. Sinek kuşları için boş yoğurt kutuları.”

Annesi ve kardeşinin gözleri kocaman açıldı. Violette bir kere daha onları hayrete düşürmenin yolunu bulmuştu.

“Şehirde yaşayan sinek kuşlarının kendilerine yuva yapacak malzemeler bulmakta güçlük çektiklerini okudum,” diye açıkladı Violette. “Bu yüzden bu boş kutuları dönüş yolunda ağaçların üzerine koyacağım.”

“Babylon Heights’ın ağaçlarında sinek kuşları yuva yap-sınlar diye boş yoğurt kutuları,” diye tekrarladı annesi dalgın dalgın. “Olur tatlım, tamam. Neyse, al bakalım kutuları. Şimdi bunu tartışacak zamanım yok. Geç kalacaksınız. Öğle arasında yine seninle ilgili sorular soracak olursa öğretmenine inandırıcı bir açıklama bulmaya çalışırım.”

“Bugün geç kalsak bile kimsenin umurunda olmaz,” diye mırıldandı Oscar. “Nasıl olsa son gün...”

Celia onları yolcu ederek kapıyı kapadı.

“Hadi, oyalanmayın. Toinette’in sabah sabah saatte iki yüz kilometre hız yapacak hali yok, değil mi? Gerçi, akşam olsa da bir şey fark etmez ya.”

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Violette kutularını saymaya başlamıştı. Oscar ise kendi düşüncelerine gömülmüştü. Okula yaklaştıkça boğazındaki düğümün giderek sıkılaştığını hissediyordu. Dünden beri kafasındaki bütün soruları kendine saklayıp annesiyle hiç konuşmamış olduğuna şimdi pişmandı. Her şeyden çok da Bayan Withers’ın teklifi onu korkutuyordu.

Aslında içten içe Oscar canını asıl sıkan şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Başaramamaktan çekiniyordu. Başaramazsa babası onun hakkında ne düşünürdü? Kendini nasıl savunabilir, eğer bir Medicus olmayı başaramazsa birer Medicus olmayan annesiyle ablasını nasıl koruyabilirdi?

“Hadi çocuklar acele edin!”

Oscar başını kaldırdı. Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştı ama okulun demir parmaklıklarının önüne varmışlardı bile. Arabadan iner inmez Violette hemen koşmaya başlamış, kendisi ise bir an için durup telaşlı bir havayla annesine bakmıştı.

“Anne gitmek istemiyorum.”

“O da ne demek? Ama bu son gün...”

“Cumides Circle’a gitmek istemiyorum. Ben bir Medicus değilim, anne. Olmadığımdan eminim. Yazı evimizde Violette ve seninle geçirmeyi tercih ederim.”

Celia gülümsedi. Oğlunun söyledikleri içini rahatlatmış gibiydi.

“Eğer istemiyorsan gitmek zorunda değilsin, tatlım. O yaşlı hanım ne derse desin. Anlaştık mı? Gitmek zorunda değilsin. Bu-

nun için hiç endişelenme.” Oscar dünden beri taşımakta olduğı büyük bir yük omuzlarından kalkmış gibi bir rahatlama hissetti. Annesine yarım yamalak gülümsedi ve arabanın kapısını kapattı. Toinette öksürüğe benzer bir ses çıkardı ve Celia uzaklaştı.

Oscar okul bahçesine bir göz attı. Bay Penguen sınıfıyla birlikte binaya giriyordu. Bugün okulun son günü olduğuna göre Oscar derse zamanında girmeyi denemesinin iyi olacağını düşünerek koşmaya başladı.

Kapının önüne gelince beceriksizce öğrencilerin arasına karışmaya çalışırken öğretmene çarptı. Bay Penguen düşmemek için son anda tutunmayı başardı ve bütün sınıfın gülüşmesine neden oldu. Oscar kıpkırmızı kesilmişti.

“Şu işe bak, Pill,” dedi profesör yüzünde yamulmuş olan dörtgen gözlüğünü düzeltirken. “Derse koşarak geldiğini görmek için tatili beklemek gerekiyormuş meğer!”

Oscar utanmakla kahkahalarla gülmenin arasında kalmıştı.

“Özür dilerim efendim, ben... ben sadece...,” diye kekeledi cümlesini tamamlayamadan.

“Sus da içeri gir,” diye emretti öğretmen. “Sizler de öyle,” diye ekledi bütün sınıfın dikkatini çekebilmek için sesini iyice yükselterek.

Herkes tam bir curcuna içinde sınıftaki yerini aldı. Derslerin sona ermesinin yaklaştığının bilincinde olan çocuklar yerlerinde duramıyorlardı. Ancak Oscar oturduğu yerde iki büklüm olmuştu. Yanında oturmakta olan Jeremy O’Malley dört bir yanına dönüp duruyor ve durmadan Oscar’a bazı yorumlarda bulunuyordu.

“Harika,” diye haykırdı Jeremy. “Dört saat sonra tatil başlıyor. Tatil demek her türden ihtiyaç demektir. Her türden ihtiyaç demekse... Hâlâ anlamadın mı? Of çok canımı sıkıyorsun.

Neyse ben söyleyeyim. Her türden ihtiyaç demek Jeremy'nin Pazarı demektir."

Sonunda arkadaşının gevezeliği Oscar'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Jeremy'nin Pazarı mı? Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ne yani hiç mi duymadın?" diye mırıldandı sıra arkadaşı. Oğlum nerede yaşıyorsun sen? Jeremy'nin Pazarı yaz boyunca her gün saat dokuzdan gece on ikiye kadar açık olan, Babylon Heights'ın en yeni ve en vazgeçilmez dükkânıdır. Kildare Caddesi'nde bizim evin garajında kurulur. Kumla oynamak için kovaya mı ihtiyacın var, iyi durumda bir bisiklet mi arıyorsun, yoksa güneş gözlüğüne mi ihtiyacın var? Gelip beni bulursun, işte bu kadar! Bende her şey mevcuttur."

"Her şey mi?" diye sordu Oscar ilgiyle.

"Her şey," diye onayladı çocuk her zamanki gibi kendinden emin bir tavırla. "Oyunlar, alet edevat, boş ya da dolu DVD'ler, CD'ler, hatta MP3'ler. Kutunun üzerinden marka adını kazımam gerekecek," diye itiraf etti küçük İrlandalı, "ama bir MP3'ü beş dolara satıyorum. Bu reklam MP3'ü olsa da yine de bir iş sayılır, öyle değil mi? Hem sonra şekerleme ve pastalarım da var. Bayan Dawesar bana parça başına biraz indirim yaptı ve Bayan Orfanoudakis de bana artıklarını veriyor. Neredeyse her gün taze geliyorlar!"

Penguen Öğretmen sessizliği sağlamak için cetvelle masasına vurdu, sonra da sıraların arasında dolaşmaya başladı. Sınıfın en arkasında Moss çetesiyle birlikte arada Oscar'a doğru dönüp bakarak fısıldaşmaktaydı.

"Aşlına bakarsan," diye fısıldadı Jeremy, "yanımda çalışacak elemanlar arıyorum. Bu iş ilgini çeker mi?"

“Hayır, pek çekmiyor teşekkür ederim,” diye yanıtladı Oscar kısık sesle.

“İyi öderim. Pazarlığa açığımdır. Bana güvenebileceğim adamlar lazım.”

“Bana istediğin kadar güvenebilirsin O’Malley,” diye sözünü kesti Profesör Penguen, “dersimde iş bağlamaya devam edecek olursan senin için tatil öğle vakti başlamayacak. Bugün de öğleden sonra için ceza verme yetkisine sahibim. Anlaşıldı mı?”

O’Malley kardeşlerin küçüğü hemen sustu. O gün öğleden sonra okulda kalmaktan çok daha önemli işleri vardı. Saat iki- den itibaren Fawcett Caddesi’ndeki matbaacı Bay Downey’nin birkaç teslimat karşılığında kendisi için hazırladığı el broşür-lerini bütün mahalleye dağıtması gerekiyordu. Jeremy bu teslimatları, bir yol kenarında bulduğu ve fırsattan istifade ederek tamir ettirdiği bir bisikletle ağabeyine yaptırmıştı.

Öğretmen bir dosyanın içinden iki kâğıt çıkararak birini Oscar’ın diğeriniyse Moss’un sırasının üstüne bıraktı. Bir önceki gün yazdıkları ödevler notlanmıştı. Oscar kendi kâğıdını nasıl aceleyle yazdığını hatırlayınca kuşkusuz feci olması gereken notunu ve Bay Penguen’in yazdığı yorumu okuma işini sonraya bıraktı. Herkesin içinde kendini gülünç duruma düşürmeye niyeti yoktu. Kâğıdı kimseye göstermeden çantasının içine koymaya çalıştı ancak Jeremy ondan hızlı davranmıştı.

“Vay canına,” diye bağırdı çocuk. “A+ almışsın.” Kâğıdı eline alarak ekledi. “Penguen’den kompozisyonuna A+ almak herkesin yapabileceği şey değildir.”

Jeremy elini ağzına götürerek başını kaldırıp öğretmene baktı.

“Şey,” dedi utanmış gibi gülümseyerek, “muhteşem öğretmen Bay Penguen’den demek istiyorum.”

Oscar kâğıdı ellerinden çekip almak için arkadaşının üzerine atıldı. Jeremy kenara çekildi ve elinde tuttuğu kâğıdı havaya kaldırarak okumaya başladı:

Neden şiddete başvururuz?

Konuşmak bir işe yaramadığı zaman şiddete başvururuz.

Şiddete karşı ne yapılabilir?

Şiddete başvurmak yerine bazen hayal kurabiliriz.

Jeremy sustu. Okudukları hem onu hem de bütün sınıfı hayrete düşürmüştü. Kimsenin içinden gülmek ya da Oscar'la alay etmek gelmemişti. Durum bunun tam tersiydi. Bay Penguen bile küçük O'Malley'i haşlamayı unutmuştu.

Oscar yerin dibine girmek istiyordu. Kâğıdı alıp çantasına sokmakla yetindi. Bay Penguen'in yazdığı yorumu son anda okuyabilmişti: "Bazı cümleler uzun söylevlerden daha değerlidir. Kutlarım, Oscar. Hayal kurmaya devam et. Bir gün doğru sözcükleri bulacaksın. Her ne kadar bir işe yaramadıklarını düşünsen de..."

Nihayet Jeremy sessizliği bozdu.

"Söylesene bu lafları kendin mi buldun? Çok iyilermiş gerçekten," diye haykırdı hayranlıkla. "Seninle beraber iş yapabiliriz aslında. Bu cümleleri tişörtlerin ya da şapkaların üzerine yazarak zengin mahallelerdeki okullarda satabiliriz. Servet sahibi olabiliriz!"

Herkes gülmeye başladı. Moss diğerlerinin sesini bastıracak şekilde haykırdı: "Çok saçma! Kendini ne sanıyor bu kızıl kafa? Yazar mı oldu şimdi de yani?"

"Kes sesini Ronan," dedi Tilla gözlerini Oscar'dan ayırmadan. "Bence çok güzel yazmış."

Oscar bunları duymazlıktan gelerek kıskançlık içindeki Moss'a gözünün ucuyla baktı.

Moss cevap vermek istedi ancak Jeremy şimşek gibi bir hızla atılarak önünde duran kâğıdı aldı ve Moss tepki vermeye fırsat bile bulamadan havaya kaldırdı. “Hey Moss. Eğer yanlış okumuyorsam senin notun D, öyle değil mi? Hiç olmazsa senin bir dâhi olmadığından emin olabiliriz!”

Moss’un öfkeli bakışlarına ve tehditlerine karşın bütün sınıf gülmekten kırılmaktaydı. Bugün okulun son günü olduğuna göre öcünü almak için ertesi gün hiçbir şey yapamayacağını bildiklerinden herkes onunla rahat rahat alay edebiliyordu. Utangaç Ayden Spencer bile gülmeye cesaret edebilmişti.

Bu durumdan eğlendiği açıkça belli olan Bay Penguen sınıfta düzeni sağlamak için kızmış gibi yaptı. Bütün sınıfa verilecek ortak bir cezanın yaklaşmakta olduğunu hisseden çocuklar bir anda sustular ve günün geri kalanı genel olarak sakin geçti. Ancak öğretmenin anlattıklarını pek kimse dinlemedi. Okulun son gününden akıllarında bir şey kalacaksa bu, Oscar’ın yalnızca iki cümlelik kompozisyonu olacaktı. Cümlelerden şiddetle ilgili olanı daha çok erkeklerin, şiddetten kaçınmak için düş kurmakla ilgili olan ise kızların ilgisini çekmişti. Oscar zaman zaman dönüp arkasına bakıyordu. Moss ve arkadaşlarının intikam planları yapmakta olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Ancak işin doğrusu onun da aklından diğerleriyle aynı şey geçiyordu. Nasıl olsa sonbahardan önce bir daha Moss’u görmeyecekti.

“Bilemiyorum ama,” diye fısıldadı Jeremy, “Moss’un Jeremy’nin Pazarı’na pek sık uğramayacağı gibi bir hisse kapılıyorum. Aslında onun gibi müşterileri ben de istemem. En kötü müşteriler yeni zenginlerdir. Ödeme yapmayı hiç sevmeyiz.” Öğle tatili zili çaldığında bütün sınıfta bir neşe patlaması yaşandı.

Otomatik olarak ayarlanmışlar gibi bütün çocuklar aynı anda ayağa kalktılar. Çantalar, kâğıtlar, kalemler havada uçu-

şup durdu ve bu fırtına karşısında Penguen Öğretmen bile hiçbir şey yapamadı. Bu kargaşanın ortasında Tilla sıraların arasından geçerek Oscar'ın yanına geldi. Oscar bu kızın öyle ya da böyle Moss'un çetesinin bir parçası olduğunu bilse de kalbinin her zamankinden biraz daha hızlı çarpmaya başladığını fark etti. Dikkatini çantasını toplamaya verdi. Tilla pes etmedi.

“Bu yaz ne yapacaksın, Oscar?” diye sordu güzel sarışın.

Oscar ne cevap vereceğini bilemedi. Bu sabah Toinette'in kapısını çarpıp annesinin yanından ayrıldığından bu yana Bayan Withers'in ve Medicus'ların varlığını da, yaşlı kadının kendisine yaptığı teklifi de tamamen unutmuş gibiydi. Tilla'nın sorusu henüz taze olan anılarını canlandırdı ve işte o zaman Oscar her ne kadar birkaç saat önce Celia, yazı Cumides Circle'da geçirmesi için kimsenin onu zorlayamayacağı konusunda içini rahatlatmış olsa da henüz kararını gerçekten vermiş olmadığını fark etti. Bu sefer kekelemesinin tek nedeni karşısındakinin Tilla olması değildi.

“Bu... bu yaz mı? Ben şey...”

“Nereye gidecek sanki? Babylon Heights'taki kokuşmuş evinde kalıp mahalleden arkadaşlarıyla takılacaktır mutlaka. Benim yoluma çıkacak cesaret onda ne arar?”

Genç kızın arkasında Moss'un iri gölgesi belirmişti. Bunları söyledikten sonra kıza doğru dönüp ekledi: “Eğer istersen bize gelebilirsin. Artık evde havuzumuz da var.”

Tilla gözünün ucuyla Oscar'ı inceleyerek bir an duraksadı.

“Olabilir, bakarız,” dedi. “Neyse hoşça kal Oscar.”

“Hoşça kal,” dedi çocuk onların arkalarından bakarak.

O'Malley kardeşler sanki sihirle gönderilmişler gibi bir anda beliriverdiler. Daha büyük olan Barth, Moss'u görünce dişlerini sıkmişti.

"Acaba biz de kendimizi mi davet mi ettirsek? Böylece onu kendi havuzunda boğarız."

Jeremy gülmeye başladı.

"*Artık evde havuzumuz da var!* Hava attığı şeye bak. Daha geçen sene böyle konuşamazdı. Blue Park'a taşınmadan önce Moss'lar nerede yaşıyorlardı hatırlıyor musun? Babylon Heights'ın en berbat yerinde, Fawn Caddesi'nin arkasındaki bir döküntüde. İğrenç bir yerdi. Şimdi artık tamamen dökülüyor. Ben bile içinden hiçbir şey alamadım." Muzipçe gülümsedi.

"Herkes bir yıl içinde bu kadar parayı nereden bulduklarını konuşuyor. Belki de Moss'tan beni babasıyla tanıştırtmasını istesem iyi olur."

"Hiç zahmet etme," dedi Oscar. "Sen ondan daha iyisin."

Moss ailesinin şehrin en güzel semtinde bir ev almasından sonra bütün mahalle aniden gelen bu zenginliğe şaşırılmıştı. Öte yandan herkes Ronan'ın babası Rufus Moss'un geçmişte de başının kanunlarla derde girdiğini biliyordu. "Bu paranın nereden geldiğini hiç bilmemeyi tercih ederim" diye söylenmişti Bay O'Malley. Oscar bunu hiç merak etmemişti. Tıpkı annesi ve ablası gibi o da başkalarının parasıyla hiç ilgilenmezdi.

"Bu yaz Babylon Heights'ta mı kalacaksın?" diye sordu Jeremy.

Belli ki bu sorudan kurtuluş yoktu.

"Henüz bilemiyorum, belki bir haftalığına dedemlerin yanına gidebiliriz. Peki ya siz?" diye sordu aceleyle, yalanını geçiştirmek istemişti.

“Biz burada kalıyoruz,” diye kestirip attı Jeremy. “Yapacak işlerimiz var, öyle değil mi Barth? Pazarda çalışmak konusundaki teklifim hâlâ geçerli. Ya da aklına başka fikirler gelirse...”

“Teşekkür ederim,” diye yanıt verdi Oscar aklı başka yerlerde.

“Mahallede görüşürüz öyleyse!”

İki kardeş tatilde olmanın sevinciyle çığlıklar atmakta olan neşeli öğrenciler güruhuna katılmak üzere koşarak uzaklaştılar. Oscar biraz ileride Ayden Spencer’ın duvarların dibinden yürüyerek okulu terk etmekte olduğunu gördü. Kaskatı görünüyordu ve bir tuhaf yürüyordu. Bir basamağa ayağı takıldı ve yere düştü. Tişörtü sıyrılınca vücuduna sarılmış devasa bir alçı gibi üst bedenini çevreleyen katı bir kabuk ortaya çıktı. O’Malley kardeşler çocuğa yardım etmek için ona doğru koştular. Spencer ayağa kalkınca aceleyle tişörtünü indirdi. Biraz öteden Moss ve çetesi-nin alaycı kahkahaları duyuluyordu.

“Hey Robokop! Dikkatli ol, zırhını kıracaksın.”

Barth karşılarına geçmeye hazırlanmıştı bile. O da en az Moss kadar güçlüydü ve çocuğun sataşmadığı birkaç kişiden biriydi.

Jeremy ağabeyini tuttu.

“Boş ver Barth, karışma. Sen iyi misin Spencer?”

Spencer yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde başını salladı ve tek kelime etmeden elinden geldiğince hızla oradan uzaklaştı.

Nihayet bütün öğrenciler dağıldı ve Oscar da okuldan ayrıldı. Eve gidip gitmemeye karar veremeden Babylon Heights’ın sokaklarında bir süre dolaştı. Bayan Orfanoudakis’in Yunan lokantası Oriatiki’ye uğrayarak kadının kendisine önerdiği köftelerin tadına baktı. Şu aralar boğazından hiçbir şey geçmediği için kadın endişelenmişti.

“Neyin var senin Oscar’cığım? Oriatiki’nin köftelerini bile yiyemiyorsan ortada bir sorun var demektir.”

Kadın üzerine doğru eğilip kulağına fısıldadı: “Yoksa evinizde görüşmek istemediğin birisi mi var?”

Adına Barry denen o serserinin yani Bay Ha’nın aylardır Celia’nın peşinden ayrılmadığını bilmeyen yoktu. Oscar yalan söylemeyi tercih etti.

“Evet, onun gibi bir şey işte. Ama artık gitmem gerek. Köfteler için çok teşekkür ederim, Bayan Orfanoudakis. Her zamanki kadar güzel olmuşlar. Yalnızca bugün benim pek iştahım yok.”

“O zaman yarın yine gel!”

Oscar oradan ayrılıp bir süre de Bay Tin’in çamaşırhane-sinde oyalandı. Bu ufak tefek Çinli adamın en ilginç yanı her şeyi tahmin etmesi, çok az konuşması ve genelde gülümsemekle yettinmesiydi. Oscar burada, çamaşır suyu kokan temiz çarşaf yığınının arasında dergilerini okumayı çok severdi. Annesinin onu bu kadar beklenmedik bir yerde bulamayacağından emindi.

Farkına bile varmadan iki saatini burada harcamıştı ve sonunda, annesini endişelendirmemek için eve dönmeye karar verdi. Bay Tin hiçbir şey sormadan ona el salladı ve böylece Oscar tekrar Babylon Heights’ın yollarına düştü. Kildare Caddesi’ne yaklaştığında Oscar Jeremy’nin yeni sloganlarını haykıran sesini tanıdı. “Jeremy’nin Pazarı. Bütün hayatınız orada geçecek! Jeremy’nin Pazarı. Her şey çok ucuza!” Sementin yeni işadamının yanından geçmek istemediği için yolunu uzatarak fazla kimse-nin bilmediği ara sokaklara girdi. Birkaç dakika sonra evlerinin arka tarafına, bahçelerinin yanı başına gelmişti bile. Ufukta ne iri yarı komşusunun ne de onun bigudili başının görüldüğünden emin olduktan sonra Bayan Wings’in bahçesinin içinden geçti. Yalnızca kadının cüce kanişi Peggy kusursuz çimlerin or-

tasında onu fark etmiş ve korkuyla ciyaklamaya başlamıştı. Bunun üzerine Oscar mazıların altından koşarak bahçenin neredeyse kendi evlerinden daha gösterişli olan müstemilatının arkasına saklandı ve buradan da yan tarafa geçerek arka kapıdan evine girdi. Toinette garajda değildi. Demek annesi henüz eve dönmemişti. Üst kata çıktı ve odasına kapandı.

Can alıcı soruyu kendi kendine sormaktan artık kaçınamazdı. Vereceği karar doğrudan babasıyla ilgili olduğu halde ilk defa bir cevap bulmak için fotoğraftan medet ummayı denemedi. Bu kararı kimsenin yardımını olmaksızın tek başına vermesi gerekiyordu. Çevresine bakındı. Patenleri, frizbisi, dedesiyle ninesinin Noel'de hediye ettikleri oyun seti, posterleri... Şu an için bunların hiçbirini ilgisini çekmiyordu. Bay Tin'in dükkânındayken okuduğu dergilerden bile aklında hiçbir şey kalmamıştı. Odasının bir köşesine çekilip futbol topunu ayağında sektirmeye başladı. Yalnızca fotoğraflarından tanıdığı ancak onlara sık sık mektup yazan ve her zaman hediyeler gönderen Pill Dede ve Pill Nine'yi, sürekli dünyayı dolaşan o iki yaşlı kaçık hippiyi düşündü. Çok önemli bir tercih yapması gerekirken yüreğinde onun için değer taşıyan herkes gözünün önüne geliyordu. Nasıl karar verecekti? Cumides Circle'a gitmeye korkuyordu. Her ne kadar içinde güven uyandırır da Bayan Withers'tan çekiniyordu. Üstelik ortada hâlâ babasının ölümüyle ilgili bir sürü sır vardı. Ama aynı zamanda bütün bunlar ilgisini çekiyordu. Artık yanında olmayan ama belki de cennetten ya da bulunduğu yer her neresiyse oradan kendisini izlemekte olan babasının, oğlu kendi izinden gitmeyi tercih ederse onunla gurur duyacağını düşünüyordu.

Bir kere daha o vazgeçilmez soru karşısına çıktı. Ya başaramazsa? Ya kendisinden beklendiği gibi bir Medicus olmayı beceremezse?

Oscar ellerine baktı ve çok kısa bir süre için teninin altında bir elektrik akımı hissetti. Ancak sonra hiçbir şey hissedemedi. Ne yapması gerekiyordu? Bayan Withers yarın gelecekti ve ona bir cevap vermek zorundaydı.

Ayağa kalktı. Odasının kapısını açtı ve merdivenlerden aşağı indi.

Celia eve girdiğinde ilk önce yalnız olduğunu sandı. Saatine bakıp kaşlarını çattı. Saat altı olmuştu ve her ne kadar tatilin ilk günü olsa bile çocuklarının saatinde eve gelmiş olmalarını tercih ederdi. Geldikleri zaman onları karşısına alacak ve sırf yaz geldi diye canlarının istediği gibi davranamayacaklarını; onlara hatırlatacaktı.

Bütün gün boyunca gerginliği ve huzursuzluğu hiç geçmemiş, işte çevresindekilerin anlattıklarına kendini hiç verememişti. Bürodan ayrılmadan bir saat önce patronu acımasız Bay Geldhof'un azarlamalarına bile kulak asmamıştı. Canı sıkkın olduğu zamanlarda bu adam üzerine daha da çok yüklenirdi. Paydos saatine beş dakika kala daha fazla dayanamamış, eşyalarını toplamaya başlayarak telefonunu telesekretere bağlamıştı. Elbette Franck Geldhof da odasından çıkmak için o anı bulmuştu.

"İkinci kez yarım gün izin mi alıyorsunuz?"

"Yarım gün mü?" diye haykırdı Celia. "Saat beşe beş var. Çalışma saatim beş dakika sonra bitiyor."

"Beni ilgilendirmez," diye homurdandı Geldhof üzerine büyük gelen takım elbisesinin içinde kaybolmuş, bir metre elli dokuz santimlik boyuyla kadına tepeden bakmaya çalışarak. "Eğer vaktinden önce iş bırakırsanız bunu yarım gün izin olarak sayarım."

Bu sözcükleri sarı dişlerinin arasından tıslamış ve kadının yanına kadar gelmişti. Celia tıpkı saçları gibi her zaman parıltıya dayanan bu çirkin yüzü unutmak için başını önüne eğmişti.

“Şuraya bakın,” dedi adam Celia’nın masasının üzerinde duran üzerleri kargacık burgacık yazılarla kaplı kâğıt yığınına işaret ederek.

En üstteki sayfada bir kahve fincanının bıraktığı yuvarlak iz görülebiliyordu.

“Bunlar yarın sabaha yetişmeli,” dedi yüzünde acımasız bir gülümsemeyle.

“Elbette,” dedi Celia içindeki cinayet işleme arzusunu bastırmaya çalışarak.

Belgeyi daktiloda yazması yarım saatini almıştı, oysa Geldhof saat beşte çıkıp gitmişti. Sonra şirketin park yerinde sabırsızlıkla beklemekte olan Toinette’in içine atlamıştı. Yaşlı Twingo’nun bu sefer biraz çaba harcaması gerekecekti. Celia yol boyunca ayağını gaz pedalından hiç ayırmadan eve kadar geldi. Bu akşam Oscar’la biraz zaman geçirmek istediği için eve dönmekte acele ediyordu ama niyetleri boşa çıkmıştı.

Oğlunun o sabah söylediklerini hatırladı. “Gitmek istemiyorum anne,” demişti. Oscar’dan bu sözcükleri duymak içini rahatlatmıştı. Ancak içten içe vicdanı onu kemirmektedir. Vitali, Medicus olmaktan her zaman gurur duyar ve kötülüğün güçlerine karşı savaşmış olmasıyla övünürdü. Eğer bir yerlerde Oscar’ın kaderinin de bu olması yazılı idiyse oğlunu bundan yoksun bırakıyor olmaktan dolayı vicdanı rahat değildi.

Evden içeri adımını atar atmaz küçük bir ayrıntı dikkatini çekti. Önemsiz bir ayrıntı değil, tam tersine çok büyük bir şeydi bu. Kilerin kapısı ardına kadar açıktı.

Çantasını yere bırakıp kilere doğru yaklaştı.

Basamaklardan aşağı inerek zaman içinde çok iyi tanımış olduğu altın renkli çok parlak ışığı takip etti. Yer altına yığılmış

karton kutuların ve daha bir sürü eşyanın arasından geçerek ışığın yardımıyla yolunu buldu.

Kapağı açılmış sandığın önüne gelince derin bir soluk alıp bir an için gözlerini yumdu. Tekrar açtığında Oscar dönmüş ona bakmaktaydı.

Neredeyse kendi oğlunu tanımakta güçlük çekmişti. Şimdi daha uzun, daha dik, daha güçlü görünüyordu. Hatta birkaç yaş daha büyümüş ya da olgunlaşmış gibiydi. Bir saniyeden daha kısa bir süre için karşısında gördüğünün kocası olduğunu sandı.

Oscar'ın ellerine baktı. Çocuğun parmaklarının arasında kemer bin ateşle parıldıyor ve boşlukta kıvrılan bir yılan gibi havaya kalkıp açılıyordu. Deri altına benziyordu ve beş keseciği çocuğun temasıyla birlikte şekil kazanmıştı.

Celia oğluna yaklaştı.

“Kupalar Kemerini bir özelliğe sahiptir Oscar'cığım: Babadan oğla aktarılır ve sahibini,” diye ekledi sesi heyecandan titreyerek, “yani kendisini taşıması gereken, kendisi için yapılmış olduğu kişiyi görünce tanır.”

Oscar yüreği hızla çarparken gururla kemere baktı.

“Babanın ellerindeyken bu kadar şiddetle parıldadığını hiç görmemiştim sanırım,” dedi Celia.

Kemerin havada dalgalanışı daha da şiddetlendi ve sonunda Oscar'ın elinden kurtuldu. Çocuk yere düşmeden onu havada yakalamak istedi ancak buna hiç gerek yoktu. Kemer bir süre havada süzüldü, sonra da Oscar'ın çevresini sararak beline dolandı.

Oscar içten içe bir sıcaklığın, ayaklarından yukarı doğru hızla yükselen şiddetli bir güç gibi onu teslim alarak soluğunu kestiğini hissetti.

Daha sonra ciğerlerine hava doldu ve çocuk derin bir soluk aldı. Başını sandığa doğru çevirdi ve elini uzatıp pelerinin yeşil kadifesi üzerinde gezdirdi.

Celia yanına gelip pelerini aldı ve gözyaşları içinde oğlunun omuzlarına koydu. Kemer hepsinin yerine karar vermiş gibiydi.

“Oğlum,” dedi. “Benim oğlum bir Medicus.”

Oscar başını kaldırıp annesinin yüzüne baktı ve kendi kontrolü dışında dudaklarından dökülen şu sözcükleri söyledi: “Bay Brave’in evine gideceğim, anne. Cumides Circle’a gideceğim. Kararımı verdim.”

“Biliyorum,” dedi annesi kısık sesle. “Verdiğin karardan gurur duyuyorum Oscar’cığım.”

Sonra da oğlunun bakışlarından, birkaç sözcük daha duymayı beklediğini anlayarak onu bağrına bastırıp şunları söyledi: “O da seninle gurur duyardı. Hem de çok!”

Celia doğruldu ve pelerini çocuğun omuzlarından aldı. Kemer sanki Oscar’ın bakışına cevap vermiş gibi kendi kendine çözüldü ve usulca annesinin yerine bıraktığı kumaş parçasının üzerine yerleşti.

Celia sandığı kapattı.

“Şimdi genç adam,” dedi gülümsemeye çalışarak, “önce yemeğe sonra da yatağa. Yarın sabah erken kalkacağız.”

cumides circle

Oscar, sokak kapısının önünde duruyordu. Bayan Withers, yüzündeki aklında her zaman eğlenceli bir fikir varmış gibi görünmesine neden olan gülümsemesiyle gözlerini ona dikmişti.

Oscar çevresine bakındı. Duvardaki fotoğraf ve resimleri özleyecekti. Yüreği burkuldu. Oğlunun duygulandığını ve kaygıya kapıldığını hisseden Celia onun elini tuttu. Bunun üzerine Oscar annesine doğru başını kaldırarak cesurca gülümsedi. Bayan Withers çok önemsiz bir şeymiş gibi sorusunu tekrarladı: "Gitmeye hazır mısın Oscar?"

Çocuk annesinin elini bıraktı ve berrak bir sesle cevap verdi.

"Evet, hazırım."

"O halde Jerry eşyalarını taşımana yardımcı olacak," diye karşılık verdi yaşlı kadın aldığı yanıtı memnun bir tavırla.

Minicik ve yusuvarlak bir adam büyülü bir biçimde birden bire holde belirdi. Kapının eşiğinde Bayan Withers'ın hemen arkasında duruyor olmalıydı ve görünüşe bakılırsa ortaya çıkmak için onun talimatını bekliyordu. Koca göbeğinin iyice ger-

ginleştirdiği siyah birtakım elbise giymiş, yeşil kadife bir krvat takmıştı. Oscar, Celia'nın sanki oğlu dñyanın öbür ucuna gidiyormuş gibi içini tıka basa doldurduğu bavuluna bir göz attı. Annesi her şeyi tıkmıştı bavula. Tiřörtleri, şortları ve spor ayakkabılarının yanı sıra kalın kazaklar ve hatta kışlık eldivenleriyle içi yñnlü kışlık botlarını bile sıkıştırmıştı. Karşısına her ne çıkarsa çıksın oğlunun bir sonraki hafta sonuna kadar hiçbir şeyin yoksunluğunu çekmeyeceğine kendini inandırmaya ihtiyacı vardı. Oscar bavulun en altında babasının Jerry'nin krvatıyla aynı renkte olan pelerininin de bulunduğunu biliyordu. Jerry hızla eğilerek selam verdi ve anneyle oğla, pembe ve sakallı suratının ortasında bembeyaz parıldayan iri dişlerini ortaya çıkaran keyifli bir gülümsemeyle baktı. Gözlerindeyse muzip bir pırıltı vardı. Ufak tefek olmasına karşın bavulu sanki bir kuş tüyü kadar hafifmiş gibi rahatça kaldırdı ve kapının arkasında gözden kayboldu.

Bayan Withers Celia'ya döndü.

"Artık gitme zamanı," dedi. "Bugün Oscar için uzun bir gün olacak."

Oscar yaşlı kadının peşinden gitmeye hazırlanırken, birdenbire arkasını dönerek iki kadının şaşkın bakışları altında merdivenleri dörder dörder tırmanmaya başladı.

Kapılardan birine yaklaşarak vurmaya gerek duymadan açtı.

Yatağa doğru birkaç adım attı. Violette sırtını duvara dayamış, dizlerini kucağına toplamış, yñzünde dalgıç maskesi, ağzında şnorkeli ve bir elinde de bir kitapla oturmaktaydı. Oscar ablasının bunları hiç olmazsa uyurken çıkarıyor olmasını umdu. şarkı mırıldanmakta olan kız, kardeşinin içeri girdiğini fark etmemiş gibiydi. Oscar kitabını elinden aldı ve ters çevirdi.

"Ters tutuyorsun, Violette."

Violette cevap vermek yerine daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

Oscar iç çekip kızın yanına oturdu. Ablasının saçının kı-
zıl örgüsü burnunu gıdıkladı. Oscar saç örgüsünü geriye atarak
maskenin, kızın kulağının üzerinden geçen plastiğini kaldırdı.

“Orada fazla uzun kalmayacağım,” dedi. “Her hafta sonu
geri döneceğim ve yaz sonunda da bu iş tamamen bitecek. Ge-
lecek yaz annem ve seninle birlikte denize gideceğiz.”

Ablası şarkı söylemeyi bırakarak kitabını dizlerinin üzerine
koydu. Maskenin buğulanmış şeffaf kısmından kardeşinin yü-
zünü görebilmek için gözlerini kıstı.

“Tersten okumayı seviyorum,” dedi Violette ağlamamaya
çalışarak. “Öyle okunduklarında kitaplar daha başka hikâyeler
anlatıyor.”

Bir an sustu sonra ekledi: “Ne zaman döneceksin?”

Oscar omuzlarını kaldırdı.

“Çok yakında,” dedi sadece. “Haftaya cumartesi.”

Violette’in yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve ar-
dından tekrar kitabını okumaya döndü. Oscar ablasını üzgün
görmeyi hiç sevmiyordu. Onun gülümsemesine karşılık verdik-
ten sonra yataktan aşağı indi. Violette çoktan hikâyesini oku-
maya dalmıştı bile.

Oscar kapıyı arkasından kapayarak aşağı indi.

Annesinin yanına gidip ona sıkıca sarıldı.

“Eğer fikrini değiştirirsen, eğer orada rahat edemezsen
hemen geri geleceksin. Seni her gün arayacağım, isteseler de
istemeler de,” dedi Bayan Withers’in da duyacağı şekilde sesini
yükselterek. “Beni seninle konuşturmazlarsa, oraya gelip seni

bizzat alıp geri getiririm. Beni anlıyorsun, değil mi? Ters giden bir şey olursa gelip seni alacağım.”

“Oscar’ı bir hapishaneye götürmediğimi hatırlatmak isterim,” dedi yaşlı kadın. “İstersen anneni her gün arayabilirsin. Ablanı da elbette,” diye ekledi Bayan Withers sanki Violette’in kederini hissetmiş gibi merdivenlerden yukarı doğru bakarak.

Sonra da saatine baktı.

“Eh, artık her şey söylendiğine ve herkesin içi rahat olduğuna göre Blue Park Caddesi’ne gitmemizin zamanı gelmiş demektir. Oscar arkasına bakmadan evden ayrıldı. Annesinin yüzünü görürse fikrini değiştirmekten korkuyordu. Kaldırımın önünde koyu renk camları olan uzun siyah bir araba onları bekliyordu. Jerry bu arabadan çıktı ve aracın çevresinden dolaşarak yanlarına gelip kapısını açtı.

“Buyurun, Bay Oscar.”

Oscar etkilenmiş gibi Bayan Withers’a dönüp baktı. Ne yapacağından tam emin değilmiş gibiydi.

“Bana kalırsa arabaya binersen daha hızlı gidebiliriz,” dedi yaşlı kadın eğlenerek.

Oscar arka koltuğa yerleşti ve Bayan Withers da yanına oturdu. Jerry kapıyı kapattı. Oscar pencereden dışarı baktı. Celia eve geri dönmüştü ve o da annesinin sokak kapısını kapatışını izledi. Artık geri dönüş yoktu. Gerçekten Cumides Circle’a gidiyordu.

Araç birkaç dakika boyunca sessizce yol aldı. Oscar çevresine bakınınca aracın içindeki renkleri fark etmişti. Koltuklar yeşil deriyle kaplanmış, kapı kolları, dirsek dayanacak yerler ve pencere kenarlarıysa Jerry’nin kravatının iğnesi gibi altın rengiydi. Arabanın önüyle arkasını ayıran bölmenin üzerinden ancak kafası görülebilen şoför kocaman bir minderin üzerine oturmuştu.

Dikiz aynasından Oscar'a gülümsedi ve o an Oscar kendini biraz daha rahat hissetti. Çocuk vites koluyla koltukların üst kısımlarında yer alan işareti tanıdı. Bir çember içinde büyük M harfi. Bu harfin ne anlama geldiğini tahmin etmekte güçlük çekmiyor, üstelik bunun kendisini de ilgilendiren bir konu olmasından açıkça gurur duyuyordu. Ne de olsa o da bir Medicus'tu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Blue Park Caddesi'ni biliyor musun?" diye sordu Bayan Withers.

Oscar oraya daha önce hiç gitmemişti ama Pleasantville'in bütün zenginlerinin orada yaşadıklarını biliyordu. En çok da Ronan Moss, eskiden kendisinin de yaşadığı yer olan Babylon Heights'la düzenli olarak alay etmek için buradan bahsederdi. Sık sık kendi evine götürdüğü Tilla da daha sonra arkadaşlarına bu mahallede gördüklerini anlatırdı. Moss'ların kocaman evleri, yüzme havuzları, şehir parkına benzeyen koca bahçeleri! Moss'un yatak odası, Tilla'nın evinin salonu kadar büyüktü. Sarışın kız ne zaman Moss ailesinin mal varlığının dökümünü yapmaya başlasa, Oscar ve arkadaşları gözlerini devirerek oradan uzaklaşırlardı.

"Bu kız var ya," derdi Jeremy her zaman, "bu kızın bunlardan başka bir şeyle ilgilenmiyor olduğuna hiç kuşku yok. Sence bu çocuğa yüzme havuzu için mi âşık oldu yoksa arabası için mi?"

Tilla'nın yüzü Oscar'ın zihninde Moss'unkinin yerini almıştı. Artık kendisi de Blue Park'ta yaşayacaktı. Hem kim bilir belki de Bay Brave'in evi Moss'un evinden bile daha büyüktü!

Bayan Withers'ın sesini duyunca irkildi.

"Oscar sana bir soru sordum," diyordu kadın ciddiyetle. "Umarım sana daha ciddi bir şeyler anlatılıyorken aklını başında tutmayı başarabilirsin."

“Kusura bakmayın,” diye kekeledi Oscar. “Hayır ben... ben daha önce Blue Park’a hiç gitmedim. Ev uzak mı?” diye sordu biraz rahatsız olarak.

“Hayır, merak etme.”

Oscar yolun geri kalanı boyunca sustu. Sessizliği bozan Jerry oldu.

“Hanımefendi sizi nerede bırakayım?”

“Çok dikkatli olmamız gerekiyor Jeremy, bunu biliyorsun.”

“İsterseniz bahçe kapısını açtırıp sizi evin kapısına kadar bırakabilirim.”

“Hayır. Arabadan indiğimiz ve Cumides Circle’a girdiğimiz görülebilir. Sen bizi Blue Park’ın kenarında, büfenin önünde bırak,” dedi şoföre suç ortaklığını onaylarmış gibi bakarak. “Rica etsem Oscar’ın bavuluyla ilgilenme nezaketini de gösterir misiniz?”

“Elbette Bayan Withers.”

Araba kaldırıma doğru yanaştı ve belediye parkın girişinden yüz metre kadar ilerde durdu. Jerry araçtan dışarı çıkarak çevreyi kolaçan etti. Kimse görünmüyordu. Çevreyi dikkatle gözlemeye devam ederek arka kapıyı açtı.

Bayan Withers şaşırtıcı bir çeviklikle dışarı çıkarak Oscar’ı da yanında sürükledi.

“Acele et, Oscar. Görülmememiz gerek. Cumides Circle’ın yakınlarında her zaman çok fazla meraklı göz olur.” Arabadan dışarı atlayan Oscar, Bayan Withers’la birlikte büyük yaprakların arasına girerek uzaklaştı.

Hiçbir şey anlamadan çevresine bakınıyordu.

“Ama ben sanıyordum ki...”

“Cumides Circle’a gittiğimizi sanıyordun. Evet, sana öyle söylemiştim. Sabırlı ol Oscar, sabırlı ol!”

Yaşlı kadın parkın dışından görünmemeye özen göstererek ağaçların altında ilerledikçe Oscar da arkasında, ona yetişebilmek için koşuyordu.

Kadın yolu gözü kapalı bulabilecekmiş gibi görünüyordu ve Oscar'ın çarptığı ya da takıldığı bütün engellerden kolaylıkla kurtuluyordu. Birkaç dakika içinde Oscar'ın her yeri solmuş yapraklar, çizikler ve dikenlerle kaplanmıştı. Sık bitkilerin arasında bir yerde bir an durdu. Tek başına kalmıştı. Yol göstericisi ortarlarda görünmüyordu.

Arkasına döndü, kaybolmuştu.

“Bayan Wi...” İsmi tamamını söyleyecek kadar zamanı olmamıştı çünkü çalıların arasından çıkan bir el onu kolundan yakalayıp şiddetle çekmişti.

“Tek kelime bile etme,” diye fısıldadı yaşlı kadın. “Yerimizi kesinlikle belli etmemeliyiz.”

Oscar başını salladı.

Ağaçların ortasında, gözlerden uzak bir çukurun içindeydiler. Oscar, onları kamufle etmekte olan çok yüksek çalıların öteki tarafında parkın ortasındaki büfeyi güçlkle seçebiliyordu.

Bayan Withers dikkatini hiç dağıtmadan onu elinden tutup dev bir ağaç kütüğünün karşısına çekti. İpek fularını çözdü ve Oscar'a arabadaki işareti hatırlatan çerçeve içindeki büyük M harfini taşıyan bir madalyon çıkardı.

Yaşlı kadın madalyonu ağacın karşısına tuttu ve ağaç kabuğunun üzerinde aynı şekil parıldamaya başladı. Kadın sağ elini harfin üzerine koyup alçak sesle şunları söyledi:

“Ben Medicus, karşımda açılacaksın

Yeryüzünün gölgesinde kılavuzum olacaksın!”

Kısa bir süre için hiçbir şey olmadı ve kadın öylece bekledi.

“Ne aptalım,” dedi sonunda. “İki kişiyiz. Geçit Ağacı bunu hisseder. Şu madalyonu al ve benim yaptığım şeyi yap, Oscar.”

Oscar hayretle kadının yüzüne baktı.

“Geçit Ağacı mı? Sizin... sizin yaptığınız şeyi mi yapayım? Ama ben...”

“Benimle tartışma,” diye sözünü kesti Bayan Withers. “Harf’i ağaca doğru tut. Bunu sana sonra açıklarım. Şimdi zamanımız yok.”

Oscar Bayan Withers’ın kendisine uzattığı zinciri yakalayaarak ucunda sallanan Harf’i ağacın karşısında tuttu. Bir kere daha Harf tıpkı bir aynadan yansır gibi ağacın gövdesinde belirdi ve Oscar da yaşlı kadının yaptıklarını aynen tekrar etti. Elini ağacın pürüzlü yüzeyine koydu.

“Sağ elini Oscar, sağ elini.”

Oscar elini değiştirdi.

“Şimdi benden sonra tekrar et:

“Ben Medicus, karşımda açılacaksın

Yeryüzünün gölgesinde kılavuzum olacaksın!”

Oscar hiç huyu olmadığı halde itiraz etmeden kendisine söyleneni yaptı. Kendini uyanıkken gördüğü bir hayalin içindeymiş gibi hissediyordu.

“... Yeryüzünün gölgesinde kılavuzum olacaksın!”

Cümlesini henüz bitirmişti ki ağacın gövdesinde bir dikdörtgen belirdi, ileri doğru çıktı ve boyunu yavaş yavaş yükselterek bir yetişkinin içinden geçebileceği yükseklikte bir açıklığa dönüştü. İçeride ne olduğu seçilemeyecek kadar karanlıktı.

Bayan Withers çocuğa gülümsedi.

“Bir Geçit Ağacı Medicus’ların Büyük  stadi’nın emri olmadan yalnızca bir Medicus’un içinden geçmesine izin verebilir sevgili Oscar. Ağaçların en yaşılsı olan bu ağaç yıllardır hiç yanılmamıştır. Hem de hiç!”

Oscar yüreğinin daha hızlı çarpmakta olduğunu hissetti. Tanınmış olmaktan gurur duyarak başını kaldırıp karşısndaki koca ağacın gövdesine baktı. Bayan Withers yanılmamıştı demek. O gerçek bir Medicus’tu. Tıpkı babası gibi...

“Hadi geçelim,” dedi yaşı kadın. “Oyalanırsak birisi bizi görebilir.”

Her ikisi birden ağacın gövdesindeki oyuktan içeri girdiler, tahtadan pano tıpkı bir giyotinin bıçağı gibi arkalarından inerek kapandı ve böylece zifiri karanlığın içine daldılar.

Bayan Withers Oscar’ı ilerlemeye zorladı. Başlarının üzerinde ve ayaklarının altında ışık hüzmeleri belirmişti. Çember içindeki iki M harfi altın rengi ışıklar yansıtıyordu. Oscar ağaç gövdesindeki oyuğun içinde bulunan bir kabinde bulunduklarını fark etti. Birkaç saniye sonra kabin hareket etti ve Oscar ve Bayan Withers Blue Park’ın derinliklerine doğru savrulduklar. Kabin durduğunda Oscar yerin yalnızca bir metre altına mı indiklerini yoksa dünyanın merkezine mi geldiklerini tam olarak ayırt edemiyordu. Kabinin panolarından biri birden yok oluverdi ve böylece çıkmaları için yer açıldı. Bayan Withers madalyonunu bir fener gibi kullanarak elinde tutuyordu. Madalyondan çıkan ışık çevrelerinde iki metrelik bir çember oluşturacak kadar alanı aydınlatmaya yetiyordu. Oscar gözlerini kocaman açıp kıvrırcık saçlarını karıştırdı. Gergin olduğu ya da kendini olağanüstü bir durumun içinde bulduğu zamanlarda elinde olmadan yaptėı bir tikti bu. Üstelik bu seferki durum kelimenin tam anlamıyla olağanüstüydü. Yanı başındaki çeperleri güçlükle ayırt

edebiliyordu ama bir tünelin başında duruyorlarmış gibi bir izlenime kapılmıştı.

Yaşlı kadın madalyonunu kaldırdı ve berrak sesi yankılandı.

“Asıl Harf bizi aydınlatsın ve bizi yüreğimizin istediği yere götürsün.”

Hemen o anda aynı karşılarında Bayan Withers'inkine benzeyen ancak çok daha büyük olan madalyonlar ışıldamaya başladı ve havada süzülerek onlara bir yol çizip bir yandan da nemli havayı ısıttılar.

Kırmızı gözlüklü yaşlı kadın bu şekilde aydınlanmış olan tünelin içine girdi ve Oscar da onun peşine düştü. Ancak çok geçmeden yol göstericisinin arayı açmakta olduğunu fark etti. Yaşlı kadın önünde, tünelin karanlığı içinde kaybolmaya başlamıştı, M harflerinin ışıklarıysa yavaş yavaş sönüyordu. Karanlık bir kere daha çevresini sarmaya başlayınca Oscar telaşa kapılarak haykırdı.

“Bayan Withers! Beni bekleyin!”

Nihayet kadını hâlâ elinde tuttuğu madalyonuyla cılız bir şekilde aydınlanmış olarak bulanık bir halde gördü. Ona yetişmek için koşmaya başladı ancak şiddetli bir darbe ona engel olarak çocuğu geriye doğru fırlattı. Sersemlemiş bir halde tekrar ayağa kalkması birkaç saniye aldı ve ellerini öne doğru uzatarak dik-katle ilerlemeye devam etti. Bütün gücüyle görünmez bir duvara çarpmıştı. Duvarın öte yanında Bayan Withers şekli hafifçe bozulmuş olarak belirdi. Sesi bile uzaktan geliyordu.

“Oscar biraz önce söylediğim sözleri duydun mu?”

Oscar hemen yanıt vermedi. Elini alnına götürdü. Bir şişlik oluşmuştu bile. Bayan Withers onun yanıt vermesini beklemedi.

“Medicus’lar bu tünele ne ad verir biliyor musun? Yürek Tarayıcısı.”

“Peki neden böyle diyorlar?” diye sordu Oscar onları ayıran çeperin üzerinde bir açıklık aramaya devam ederek.

“Çünkü insanın yüreğini okur. Yüreğini ancak onun seni götürmek istediği yere gidecek cesarete ve isteğe gerçekten sahip olduğunda takip edebilirsin. Eğer durum böyle değilse Kasvet Duvarı karşında belirir. Saydam ama geçişsizdir. Işıklar görüş alanından kaybolur. Oysa bak beni hâlâ aydınlatıyorlar. Bu yüzden kendine bu soruyu sorman gerek, Oscar. Gayet iyi biliyorsun ki bu tünel Cumides Circle’a çıkıyor. Oraya gitmeyi gerçekten, içten ve yürekten istiyor musun?”

Oscar kadının haklı olduğunu biliyordu. Aslında korkuyordu ve içten içe Büyük Medicus’un malikânesine gitmeyi istemiyordu. Başını kaldırıp Bayan Withers’a baktı. O ise sadece omuzlarını kaldırıp gülümsemekle yetindi. Bunun üzerine Oscar dikkatini toplayıp düşündü. ‘Korkmamı gerektirecek bir şey yok,’ dedi kendi kendine. ‘Hayır, korkmuyorum. Ben bir Medicus’um. Tıpkı babam gibi... O da beni görüyor ve benimle gurur duyuyor.’

Duvar bu düşünceye karşı koymadı. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde buharlaşıp uçtu ve çocuğun vücudu serbest kaldı. Karşısında uzaktaki M harfleri tekrar ışıklarını yakmıştı.

“Güzel,” dedi Bayan Withers memnuniyetle. “Artık gidebiliriz. Acele edelim. Jerry bavulunu götürdükten sonra tünelin çıkışında kimseyi göremeyince Bones endişelenecektir!”

Adımlarını hızlandırdılar. Oscar koşuyor, hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden hızlı adımlarla yürümekte olan Bayan Withers’ın önüne geçiyordu. Uzunca bir süre tünel yılan gibi kıvrıldı ve sonunda bir noktada ikiye ayrıldı.

Oscar duraksayarak olduğu yerde kaldı.

Bir tarafta tünel aydınlatılmış bir şekilde Cumides Circle'a kadar uzanıyor, diğ erindeyse daha karanlık dar bir yol gözüküyordu. Elbette ki içindeki merak ve bağımsızlık duygusu üstün geldi ve Oscar karanlık yola girdi. Birkaç metre arkasındaki Bayan Withers'ın sesine aldırış etmeden karanlığın içinde ilerledi. Birden kocaman kırmızı bir M harfi belirerek dne dne ocuğ un yolunu kesti. Oscar ondan kurtulup ilerlemeye hazırlanıyordu ki Bayan Withers'ın eli onu yakaladı.

“Zavallı ocuk, sakın bir daha bu tünele girme ve sakın Kanlı Harf'in içinden geçmeye alışma. Daha tek bir parmağ ını bile geçiremeden olduğ un yerde çarpılıp kalırsın!”

Oscar geri çekildi ve ş aşınlıkla tehditkâr harfe baktı. Bu tünel nereye çıkıyordu? Neden bu şekilde korunuyordu? Yaş lı kadına doğ ru döndü ve ş imdi bu soruları sormanın sırası olmadığını kestirmekte güçlük çekmedi.

Arkasını dönerek kadının peşinden çok daha iç açıcı M harfleriyle aydınlatılmış olan öteki tünelin içine girdi ve dönüp onlar ilerledikçe arkalarında karanlığın içinde kaybolmakta olan esrarengiz yola son bir kere baktı.

Otuz metre kadar gittikten sonra Bayan Withers ve Oscar taştan bir kapının önünde durdular. Kapı kapalıydı.

Kadın ne doğ ru çıkıp kolyesini uzatarak ş unları söyledi:

“Medicus'un adil ruhunu tanıyacaksın

Ve tünelin sonunda açılacaksın!”

Oscar bu sefer Bayan Withers'ın uyarmasına gerek kalmadan aynı sözcükleri yüksek sesle tekrarladı ve kapı dingili üstünde hareket ederek onlara bir heykel gösterdi. Dönem giysileri içindeki orta boylu bir adam bir kaidenin üzerinde duruyordu. Adam sağ elinde sıkı sıkı tuttuğ u bir ş eyi gğ sne bastırmak-

taydı. Bayan Withers kaidenin üzerine çıktı ve sağ elini kaldırıp heykelin sağ elinin üzerine koydu. Oscar aceleyle onun yaptıklarını tekrar etti. Çocuğun gözleri kocaman açıldı. Çok iyi tanıdığı o tuhaf elektrik akımı hissi avucunda belirmiş ve elinin üzerinde Medicus'un M'si görünmüştü. Heykelin sol kolu onları sardı, kaide dingili üzerinde oynadı ve tünelin karanlığı yerini parlak bir ışığa bıraktı.

Kendilerini sarmakta olan kol onları serbest bırakınca Oscar kaidenin üzerinden yere atladı ve Bayan Withers da neredeyse aynı kolaylıkla onun peşinden gitti. Pilili eteğinin ve yazlık ceketinin tozlarını silkeledikten sonra heykele doğru gülümsedi.

“Teşekkürler sevgili Sigismond. Kollarınızda olmak hâlâ çok hoş bir duygu!”

Heykel hafifçe eğilip selam verdi ve sonra da taştan dayanağı üzerinde eski pozisyonuna geri döndü.

“Oscar, Winston Brave'in malikânesi Cumides Circle'a hoş geldin. Kendisi çok başarılı bir avukat ve aynı zamanda Medicus'ların Büyük Üstadı'dır,” diye açıkladı yaşlı kadın. “İkinci görevinde de en az ilkindeki kadar başarılıdır ancak bu unvanı çok daha gizlidir.”

Oscar hayretle çevresine bakındı.

Daha önce hiç görmediği türden bir evin holünde bulunuyordu. Bu hol bahçesiyle birlikte Kildare Caddesi'ndeki evlerinden daha büyüktü. Başını kaldırdı. Tavan göz alabildiğine yükseliyor, en tepedeki camdan çatının içinden içeriye güzel bir yaz güneşi doluyordu. Holün en dibinde kapalı duran çift kanatlı ahşap bir kapının çevresinde iki merdiven yükselmekteydi.

Çocuk birkaç adım attı ve spor ayakkabıları siyah beyaz mermer döşeme taşlarının üzerinde cıyıkladı.

Bayan Withers'ın sesiyle hayranlığından uyandı.

“Oscar seni Bones’la tanıştırayım. Bones Cumides Circle’la ilgileniyor. Daha sonra anlayacağın gibi başka pek çok şeyle de...”

Oscar başını kaldırıp hemen yanı başında durmakta olan uzun boylu adama baktı. İçinde bulunduğu yerin büyüüne kapıldığından adamın hareketsiz varlığını daha önce fark etmemişti. Bones zayıf, limon gibi sarı, çökük yüzlü ve başının çevresinde kırçıl saçlardan bir taç bulunan bir adamdı. Oscar yaşını kestiremedi ama annesinden çok daha yaşlı, aşağı yukarı Bayan Withers’ın yaşlarında olmalıydı. Bones’un göz kapakları hafifçe kapalı duruyordu. Oscar adam acaba ayakta mı uyuyor yoksa televizyondaki belgesellerde gördüğü, avını gözetleyen vahşi hayvanlar gibi uyuyormuş gibi mi yapıyor diye merak etti.

Bones başını eğdi ve kısılmış gözleriyle Oscar’ı süzmeye devam etti. Adamın tavrı genç çocuğu ilk bakışta rahatsız etmişti. Şimdi artık kuşkusu kalmamıştı. Kâhya gerçekten de uyumuyordu. Onu tepeden tırnağa incelemekteydi.

“Merhaba, Bay Oscar,” dedi sonunda Bones, sesinde sıkıntı ve ağırkanlılık karşımı bir şey vardı. “Cumides Circle’a hoş geldiniz.”

Nedenini bilmesine de Oscar adamın kendisine hoş geldin derken samimi olmadığını hissetti. Önemli değildi bu. Ne de olsa o buraya, Medicus olarak güçlerini keşfetmek için gelmişti ve dolayısıyla daha çok Bayan Withers ve Bay Brave’le zaman geçirmesi gerekecekti.

“Bavulunuz odanıza kondu bile. Size odanızı gösterebilirim.”

Aslında bu bir tekliften çok bir emre benziyordu. Oscar’ın ise emirlerle pek arası yoktu. Bayan Withers’a doğru dönüp soran gözlerle baktı.

“Benim gitmem gerek,” diye cevap verdi genç çocuğun aklından neler geçtiğini gayet iyi anlamış olan yaşlı kadın. “Halletmem

gereken bazı acil işler var. Seninle yemekten sonra buluşuruz. Bu arada Bones seninle ilgilenecek. Öyle değil mi Bones?”

Bones anlaşıldığı kadarıyla her zaman yaptığı şekilde cevap verdi. Tek kelime bile söylemeden öne doğru eğildi.

Bayan Withers el çantasını bağrına bastırarak Oscar’a küçük bir selam verdikten sonra telaşlı adımlarla uzaklaştı.

Oscar Bones’la baş başa kalmıştı ve malikânenin holü şimdi gözüne daha da büyük gözüküyordu. Kendinden daha emin gözük-mek için dikleştirdi ve kâhyanın önermesini beklemeden konuştu.

“Beni odama çıkarabilir misiniz lütfen?”

Bones sessizce sol taraftaki merdivene doğru yönelince Oscar da onun arkasından gitti.

Merdivenin basamakları köknar yeşili kadife bir halıyla kaplıydı ve her bir basamağın ortasına altın çember içinde büyük M harfi işlenmişti. İki merdiven ortada, duvara sabitlenmiş, çok dar bir masa ve üzerinde içi taze çiçeklerle dolu bir vazoyla süslenmiş bir sahanlıkta birleşiyordu. Masanın üstünde büyük bir tablo eski çağlardan kalma bir savaş sahnesini canlandırıyordu. Merdivenler buradan sonra tekrar birbirinden ayrılıyor ve duvarların eğimini takip ederek birinci kattaki koridora çıkıyordu.

Onlar sağdaki koridora çıktılar. Buradan geçerken Oscar koridorun girişinde küçük bir plakanın üzerine yazılmış olan ismi son anda okuyabildi: Selenia Kanadı. Üstünde genç ve güzel bir kadının beyaz büstü özel bir hücre içinde duruyordu. Bones’a bu Selenia denen kadının kim olduğunu sormayı istedi ancak buna fırsatı olmadı. Yol göstericisinin uzun adımlarına yetişmekte güçlük çekiyor ve birbiri ardına gelen halıların üzerinde taban tepmek zorunda kalıyordu.

Beş kapalı kapının önünden geçtikten sonra Bones altıncıyı açtı. Koridor sola doğru döndü, büyük olasılıkla başka bir koridora bağlanmadan önceki son kapıydı bu. Burada, bu kapının üstünde de yine bir isim plakası vardı: Alfred Bowden. Oscar kim olduğunu bilmediği bütün bu insanlar hakkında ilk fırsat bulduğunda araştırma yapmaya kendi kendine söz verdi.

Çok aydınlık, büyük bir yatak odasına girdiler. Odanın sol köşesini duvara dayalı kalın şilteli güzel bir yatak ve hemen yanı başındaki kocaman bir dolap kaplıyordu. Karşı köşedeysen iki pencereden birinin altında cilalanmış ahşap bir çalışma masası ve bir koltuk Oscar'ın kitaplarıyla eşyalarını bekliyordu. Kapının yanında tavana kadar yükselen geniş ve boş raflar vardı. Oscar yatağın yanına bırakılmış olan bavulunu hemen tanıdı.

“İşte odanız burası,” dedi Bones. “Eşyalarınızı yerleştirmek için yardım ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Oscar aceleyle cevap vererek. “Kendim hallederim.”

Annesinin bavuluna koyduğu şeyleri ve özellikle Vitali Pill'in peleriniyle beş kesecikli kemerini kimsenin görmemesini tercih ediyordu.

“Pekâlâ,” dedi Bones. “Sizi yalnız bırakayım.” Saatine bakarak ekledi: “Saat tam on ikide yemek salonunda bekleniyorsunuz,” dedi tam sözcüğünün üstüne iyice bastırarak.

“Yemek salonu mu? Nerede o?”

“Alt katta,” diye cevap verdi kâhya, “salonun hemen yanında. Ben sizi oraya götürürüm,” diye ekledi çıkarken.

Oscar kâhyanın uzaklaşmasını bekledikten sonra kapıya doğru koştu. Kapıyı açıp kapattıktan sonra endişesi ortadan kayboldu. Bir an için Bones'un kendisini odaya kilitletiğini

sanmıştı. Geri dönüp bu kocaman odayı incelemeye koyuldu ve pencerelerden birine yaklaştı.

Dışarıda Cumides Circle'ın bahçesi göz alabildiğince uzanıyordu. Tünele varmak için Bayan Withers'la birlikte içinden geçtikleri Blue Park kadar geniş görünüyordu bu bahçe. Valizine doğru koştu ve onu aceleyle açtı. Neyse ki annesi futbol topunu koymayı unutmamıştı. Bir an için zihninde Celia'nın yüzünü gördü. Annesini şimdiden özlemişti. Topuna sarılarak annesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Hem o hem de Bayan Withers aynı şeyi söylemişlerdi: Burada hapis değildi. Canı isterse hafta sonunu beklemeden eve geri dönmeyi seçebilirdi. Öte yandan böyle bir bahçede bu güzel çimlerin üzerinde ve keşfedilecek bu devasa evin içinde (ki en kısa zamanda bu işe koyulmak niyetindeydi) çok eğlenceli bir yaz geçirmesi mümkündü, üstelik artık her yerini iyice ezberlediği mahallesine karşılık burada merakını tatmin edebilecek çok fazla şey vardı. Topunu koltuğunun altına koydu ve öğle yemeği saatine kadar bahçede oynamaya karar verdi.

Kapıyı açıp koridorda koşmaya başladı. Çok geçmeden, ancak birkaç metre koşuktan sonra ayağı takıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Dönüp arkasına baktı. Daha birkaç saniye içinde kumsursuzca dümdüz olan halı bir şişkinlik oluşturacak şekilde kalkmıştı. Onun şaşkın bakışları altında halı tekrar dümdüz oldu.

“Bir yerinizi incitmediniz ya?”

Oscar başını kaldırdı. Olduğu yerde hiç kımıldamadan ona yardım etmek için parmağını bile uzatmadan yüzüne bakmakta olan Bones'un acelesiz sesini tanımıştı. Ayağa kalktı.

“Hayır, bir şeyim yok,” dedi dizlerini ovuşturarak.

“Koridorlarda koşmamanız iyi olur. Aslında hiçbir yerde,” diye ekledi Bones soğuk bir sesle. “Bay Brave evde koşulmasından hoşlanmaz.”

“Halı da hoşlanmıyor,” dedi Oscar düşmesinden sorumlu olan halıya öfkeli bir bakış atarak.

“Doğrudur,” diye onayladı kâhya. “Kendilerine Cumides Circle’ın kurallarını konuklara hatırlatmaları talimatı veriliyor. Nereye doğru koşturduğunuzu sorabilir miyim? Belki ben size yardımcı olabilirim,” diye sordu Bones merdivenin ayağına doğru yuvarlanmış olan futbol topuna bakarak.

“Bahçeye çıkıyordum,” diye yanıtladı Oscar. “Buna hakkım var öyle değıl mi? Burada tutsak değılim sanırım,” dedi saldırgan bir tavırla.

Bones hayretle onun yüzüne baktı.

“Elbette değılsiniz,” diye karşılık verdi buz gibi. “Ne zaman canınız isterse, istediğiniz yere gidebilirsiniz. Hatta sizi ben götüreyim.”

Oscar onun peşinden gitti.

Merdivenleri inerek holü geçtiler ve kaide üzerinde duran iki zırhla çevrelenmiş bir kapının önünde durdular.

Bir kadının içinde oradan oraya koştuğı büyük bir mutfaka girmişlerdi. Kadın çocuğı fark edince ona içten bir gülümsemeyle baktı.

“Merhaba,” dedi neşeli bir sesle. “Siz Bay Oscar olmalısınız. Benim adım Cherie. Bay Brave’in aşçısıyım. Kocamla tanıştınız sanıyorum. Bu sabah sizi buraya getiren şoför Jerry kocam olur.”

Oscar tek kelime bile söylemeden başını salladı. Jerry’nin kendisinden iki kat daha uzun boylu ve on kat daha zayıf bir kadınla evli olduğunu öğrenmek onu hayrete düşürmüştü. Che-

rie tepetaklak duran bir süpürgeye benziyordu. Saçlarıyla aynı renkte, saman sarısı uzun ve bol bir bluz giymişti. Hiç durmadan gözlerini kırıştırıyor, sözcüklerse ağzından musluktan akan su gibi dökülüyordu. Oscar gülmeden durabilmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı. Hızını almış olan Cherie'yi susturmaya olanak yoktu.

“Jerry sizi görür görmez sevmiş Bay Oscar! Hem biliyor musunuz Jerry birini sevdi mi hayatta yanılmaz. Bana gelince, her gün yemek saatlerinde beni göreceksiniz. Ancak onun dışında karnınız acıkırsa beni nerede bulabileceğinizi artık biliyorsunuz! Öyle değil mi? Her zaman ağzınıza atacak birkaç lokma bulabilirim size. Ne yemeyi seversiniz? Çünkü ben her şeyi yapmaya bayılırım. Pasta olsun, balık olsun...”

Oscar cevap vermesine verecekti ama Cherie ona hiç fırsat bırakmıyordu. Genellikle o ilk soruyu yanıtlamaya kalkıştığında kadın çoktan üçüncü soruya geçmiş oluyordu. Nihayet bu konuşmayı, daha doğrusu Cherie'nin akıl almaz konuşma selini yarıda kesen Bones oldu.

“Teşekkürler Cherie. Bay Oscar seni anladı ve teşekkür ediyor. Şimdi ona bahçeye nasıl çıkılacağını göstereceğim. Kendisini öğle yemeğinde nasılsa tekrar göreceksin. Bay Brave onu...”

“Söylesene Bones size bir şey soran oldu mu?” diye onun sözünü kesti aşçı kadın ellerini beline koyarak.

Sonra da omuzlarını silkti.

“Aman neyse. Sonra görüşürüz Bay Oscar,” dedi gücümüş gibi.

Arkasını dönüp onlara daha fazla dikkatini vermeden başını buzdolabının içine gömdü. Ne yapacağını tam olarak bilemeyen Oscar çaresizce Bones'a baktı. Kâhya gözlerini devirdi ve çocuğu mutfağın dibindeki camlı kapıya doğru yönlendirdi.

Üç basamağı inerek çakıllı bir yolda birkaç adım attılar.

“İşte,” dedi Bones. “Cumides Circle’ın bahçesi içinde Geçit Ağacı’nın bulunduğu Blue Park’ın yanından geçen ana caddeye kadar uzanır. Sizin buraya gelirken Bayan Withers’la birlikte içinden geçmiş olduğunuz tünel sokağın altından bahçeyi geçerek Bay Brave’in malikânesine ulaşır.”

Nihayet keşfe çıkabileceğinin sevinciyle Oscar kâhyanın söylediklerini dinlemiyordu artık. Bones onu uyardı.

“Bahçe çok büyük olduğundan burayı iyi bilmeyen kişiler kolaylıkla yollarını kaybedebilirler. Unutmayın, öğle yemeği için bir saatten biraz daha fazla bir süre sonra Bay Brave’le buluşmanız gerekiyor. Bu yüzden fazla uzaklaşmayın.”

“Evet, evet,” dedi Oscar kâhyaya hiç bakmadan sabırsızlıkla. “Anlıyorum.”

Futbol topunu tekmeleyerek uzunca bir süre, yola fazla dikkat etmeden gezinmeye devam etti. Sonuç olarak bu bahçe de dünyanın bütün bahçelerine benziyordu. Ağaçlar, çimenler, renge renk çiçek tarhları...

Dar bir yolun ucunda taştan yapılmış ve üzeri sarmaşıkla kaplı yüksek bir duvar fark etti. Acaba burası malikânenin sonu muydu? Duvara doğru yaklaştı ancak yanına varamadan iki ağaç yolunu kesmek için birbirleriyle yarıştılar. Çocuk korku içinde donakaldı. Dallar tekrar doğruldular. Bir an için bunun rüzgârın bir oyunu olduğunu düşündü. Oysa en küçük bir esinti bile hissetmemişti.

Ağaçların çevresinden dolandı ve bir çiçek yığınının içinden geçmeye karar verdi. Adımını atar atmaz bütün çiçeklerin rengi kırmızıya döndü ve taç yapraklarını tehdit edencesine ona doğru çevirdiler. Oscar geri doğru bir adım attı. Gözlerinin önünde ot-

lar gözle görülür bir şekilde büyümeye başladı ve önce dizlerine, sonra da beline vardılar. Ortalarında nereden çıktığı belli olmayan ısırganlar ve dikenli çalılar saldırgan bir şekilde havada savrulmaya başladılar. Oscar geldiği yoldan geri yürüyerek çimenliğin kenarındaki çakıllı yola döndü. Otlar yükseldikleri kadar hızlı bir şekilde tekrar alçaldılar ve az önceki pürüzsüz, kusursuz görünüşlerine geri döndüler.

Verdikleri mesaj açıktı. Duvarın yanına yaklaşmaması gerekiyordu.

Bu demek oluyordu ki bahçe de geri kalan her şeyden daha normal değildi. Topu koltuğunun altında evin yolunu tuttu.

Çok geçmeden gelirken sağına soluna bakınmadığına pişman oldu. Hiçbir yeri tanıyamıyordu çünkü aslında her yer birbirine benziyordu. Ancak onun kusursuz bir yön duygusu vardı. Birden dikkatini bir hareketlilik çekti. Aceleyle başını gül tarhlarından birine doğru çevirdi ve yolunu neden bulamadığını o zaman anladı. Çiçekler belli etmeden yer değiştiriyor, ağaçlar çok yavaşça hareket ediyor ve konumlarını oynatıyor, çakıllı yollar toprağın üzerinde kayarak ilerleyen yılanlar gibi şekil değiştiriyorlardı. Oscar ağzı bir karışık bu manzarayı seyre daldı. Yapabileceği tek bir şey kalıyordu. Evin çatısını görmeye çalışıp o yöne doğru ilerlemek. Elbette evin de yer değiştirmedeğini umarak!

Büyük bir dikkatle ağaçlardan birine yaklaştı ve parmaklarının ucuyla ağacın kabuğunu okşadı. Hiçbir tepki gelmedi. Bunun üzerine o da topu çimenlerin üzerine bırakarak ağaca tırmanmaya başladı. Ulaşabildiği en yüksek dala tutunup ayağını ağacın gövdesine dayadı. Daha yüksek bir dala doğru yükselmeyi tam başarmıştı ki felaketin yaklaşmakta olduğunu hissetti. Dallar ayaklarının altında birer sakız gibi yumuşuyordu. Başka bir dala tutunmak istedi ancak o da parmaklarının ara-

sından tutkal gibi kayıp gidiyordu. Bir saniye sonra kendini bacakları havada, çimenliğin üzerinde yatarken buldu. Dallar ise büyü yapılmışçasına eski hallerine dönmüşlerdi.

Ayağa kalktı ve ağaca tırmanma sevdasından vazgeçti.

“Nasıl olsa,” dedi kendi kendine, “geri dönmediğimi görünce beni aramaya çıkacaklardır.”

Topunu almak için eğildi ama çok geç kalmıştı. Bir meşe dalı toprağı süpürmüş ve bu arada topa sert bir şut çekmişti. Oscar başını kaldırdı. Bir ceviz ağacı havalanan topa vole vurarak onu meşe yapraklarının arasına yollamış, yapraklar topu yakalamayı becerememişlerdi. Top çimlerin üzerinde yuvarlanarak uzaklara doğru giderken bir alkış tufanı koptu. Bu gösteri karşısında bütün çiçekler yapraklarını birbirine çarpıyorlardı.

Bu tuhaf görüntülere alışmaya başlamış olan Oscar sürmekte olan maçı yarıda mı kessin yoksa kendi de dâhil mi olsun karar veremeden usulca açığa çıktı. Aslında başka birtakım olmadığına göre bu tuhaf futbolcularla maç yapmaktan hoşlanabilirdi. Üstelik böyle bir bahçenin içinde bu yüksek duvarların arkasında, bu ağaçların canları fena halde sıkılıyor olmalıydı!

Sonunda topu geri almak için birkaç adım attı. Bir an duraksadı, gülümsedi, yoluna çıkan birkaç çalıya çalım atarak topu çimlerin üzerinde sürdü ve bir tekmeye topu havaya yolladı. Meşe ağacı dallarını uzattı ve topu doğrudan gül ağaçlarına doğru geri yolladı. Çiçekler hep birlikte eğildiler ve top aralarından çıktığı zaman delik deşik olup bütün havası sönmüştü.

Oscar üstü dikenlerle dolu cesedi eline alıp güllere doğru öfkeyle baktı ve çiçekler bir anda kıpkırmızı olarak içlerine büzüldüler.

“Maç teknik sorunlar nedeniyle iptal olmuştur,” dedi genç Medicus. “Güllere kırmızı kart!”

İç çekti ve şaşkınlıkla arkasına döndü.

“Bakalım şimdi eve dönmek için ne yapacağız?”

Genç takım arkadaşının sorusuna cevap veren en yüksek dalını yere doğru indiren meşe ağacı oldu. Oscar bir an durakladıktan sonra dala oturdu ve yapraklarına sıkı sıkıya tutundu. Ağaç onu havaya kaldırdı ve birkaç saniye içinde Oscar bütün bahçeyi ve çevredeki malikâneleri kuşbakışı görebiliyordu. Karanlık görünüşlü, üzerinde dikenler gibi kulecikleri ve mazgalları bulunan, çevresini karaçam ağaçları sarmış bir bina dikketini çekti. Cumides Circle’den oldukça uzakta, belki de şehrin dışındaydı. Orta çağdan kalma bir şatoyu andıran bu yapıyı daha fazla incelemeye fırsat bulamadı çünkü meşe ağacı dallarını sabırsızlıkla sallamaya başlamıştı ve Oscar düşmemek için tünediği yere uzanmak zorunda kaldı.

“Tamam, tamam acele edeceğim,” diye söz verdi yeni arkadaşına.

Winston Brave’in evini gördüğü zaman aslında tahmin ettiğinden çok daha yakın olduğunu fark etti. Belli ki bahçe ve tuhaf sakinleri onu iyice oyuna getirmişlerdi!

“Sanırım artık inebiliriz,” dedi Oscar gönülsüzce. “Ah, bir dakika daha lütfen!”

Sağ tarafında küçük bir su birikintisi ve biraz daha ötede gür bir bayırın arkasında çeşit çeşit bitkiden oluşturulmuş şaşırtıcı bir labirent fark etmişti. Bunu daha iyi incelemek için biraz daha zamanı olsun isterdi ancak dal çoktan yere inip onu toprağa bırakmıştı bile.

“Hayır, hayır dur biraz.”

“Korkarım bir dakika bile fazla olacaktır,” diye sözünü kesti yakından gelen ve iyice tanıdık bir ses.

Oscar'ın kendisini almaya gelmiş olan Bones'un orada olduğunu anlaması için başını kaldırmaya bile ihtiyacı yoktu. Kâhya sinirlenmiş gibiydi.

“Yaralanabilirdiniz,” dedi Bones sitemkâr bir tonda. “Ayrıca siz uzakları görebildiğinize göre uzaklardan da sizi görebilirlerdi ve bu istediğimiz bir şey değil.”

“Yolumu kaybetmiştim, bu ağaç da evi bulmama yardımcı oldu,” diye cevap verdi Oscar.

“Bu ağaçların sizi etkilemelerine izin vermeyin,” dedi Bones meşeye küçümseyen gözlerle bakarak. “Onlar yüzünden kendinizi tehlikeye atabilirsiniz.”

Tıpkı Penguen Öğretmen'in okulda konuştuğu gibi konuşmuştu. Yalnızca Bones Penguen Öğretmen değildi, okul tatildi ve Cumides Circle da bir okul değildi. Oscar neredeyse adama aynı tondan cevap verecekti ki kendini tuttu: Bu adamla arasını bozmamayı tercih ederdi. Bayan Withers ile Winston Brave onu güçlerine ve bir Medicus olarak görevine kavuşturuncaya kadar ona ihtiyacı olabilirdi.

Oscar üzgün görünmek için büyük bir çaba harcadı ve sonra da dudaklarını yakmakta olan soruyu sordu.

“Bütün bu ağaçlar ve çiçekler nasıl oluyor da sizin benim gibi hareket edebiliyorlar?”

“Çünkü Bay Brave ve Kontes Lumpini Cumides Circle'ın bahçesinde bulunan bütün bitkilerin organizmalarına girmişlerdir. Onların genleriyle çok hafifçe oynayarak ağaçları ve çiçekleri insanları anlayabilecek derecede hareketli hale getirdiler.”

Bones başını salladı. Görünüşe bakılırsa bu yapıları onaylamıyordu.

“Bay Brave onlara Cumides Circle’ı koruma görevi verdi. Elbette bahçede kaybolan dikkatsiz çocukları da,” diye ekledi gözlerini Oscar’a doğru bakarken yarı yarıya kısarak. “Bulabileceğiniz en iyi nöbetçilerdir onlar.”

“Bu yüzden mi benim bahçenin sonundaki duvara yaklaşmama engel oldular?”

“Evet,” diye yanıtladı kâhya. “Sizi kimse görmesin ve tehlike altında kalmayın diye. Herhalde bu da Bay Brave’in emri olacak. Belli ki bu ağaç emirlere itaat etmiyor. Bu durumu Büyük Üstat’a bildirmem gerekecek. Belki de kökünden sökülmesi gerekiyordur,” dedi meşenin tehdidi duymasından emin olmak istercesine sesini yükselterek.

O sırada Oscar’ın dikkatini çakılların üzerindeki karanlık bir çizgi çekti. Merakla üzerine doğru eğildi. Karıncalar harekete geçmiş bir ordu gibi düzgün sıralar halinde ilerliyorlardı.

Bones iç çekti.

“Kontes Lumpini yine işgüzarlık etmiş,” dedi. “Bitkilerle yetinmiyor. Eğlenmek için bahçedeki böceklerin de içine giriyor ve işte sonucu da bu...”

O bunları söylerken karıncalar üst üste tırmanmaya başlamışlardı. Birkaç saniye içinde Oscar’ın önünde bir sütun belirmişti. Çok geçmeden çocuk böceklerin ne yapmaya çalıştıklarını anladı.

“Ama... bu bir sopa! Bir beyzbol sopası,” diye haykırdı çocuk. “Futbol oynadığımızı görünce bunların da canı spor yapmak istedi anlaşılan!” Hâlâ yerde duran başka bir karınca birliği bir araya toplanarak yusuvarlak bir top oluşturdu. Tam o sırada sopa hareket etti ve Oscar kâhyaya hiç aldırış etmeden çevresindeki başka her şeyi unutarak atışı karşılamak üzere yerini aldı. Sopa geriledi ve topa vurarak onu ileri doğru fırlattı. Çocuk ko-

lunu uzatıp topu havada yakaladı. Elinin temasıyla birlikte top havaya uçtu ve karıncalar yüzer yüzer çevreye dağıldı. Çocuk giysilerini iyice salladıktan sonra yalvaran gözlerle Bones'a baktı.

Kâhya soğukkanlılığını kaybetmişti.

“Bu kadarı yeter. Hemen bu çocuğun üzerinden inin yoksa Bay Brave’e hesap vermek zorunda kalırsınız!”

Karıncalar adamın söylediğini yapmak için acele ettiler ve yalnızca birkaç saniye içinde Oscar kaşındırıcı sürüden kurtuldu.

Kâhya saatine bakıp kaşlarını çattı.

“Saat on iki olmak üzere. Şimdiden geç kaldınız. Hemen benimle gelin. Büyük Üstat’ı bekletmemek gerekir.”

Oscar onun uzaklaşmasını bekledi ve gözünün ucuyla meşe ağacına baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi kısık sesle. “Görüşmek üzere!”

Bitkisel futbolcunun hareketliliğinin ileride çok işine yarayacağını düşünüyordu. Meşe onu selamlamak için hafifçe titredi.

Oscar Bones’u yakalayabilmek için koştu ve henüz hiç görmemiş olduğu halde hem ilgisini çeken hem de fena halde gözünü korkutan adamla buluşmaya gitti: Bay Winston Brave, Bayan Withers’ın dediği gibi ünlü bir avukat ve aynı zamanda Medicus’ların Büyük Üstadı.

medicus'ların büyük ustadı

Holde, merdivenin altında Bones elini bileğine koydu ve Oscar'ı baştan ayağa süzdü. Çocuk rahatsız bir tavırla omuzlarını kaldırdı ve başka tarafa baktı. Yine de karmakarışık kızıl saçlarını şekle sokmayı deneyip gömleğinin ucunu pantolonunun içine soktu.

O zaman Bones kapıyı açtı ve Oscar, Cumides Circle'ın salonuna girdi.

Neredeyse bütün parkelerin üzerini kaplayan ve kanepelerin altından şömineye kadar uzanan halının üzerinde dikkatlice yürüdü. Motifleri inceledi. Yeşil ve altın sarısı pelerinler içindeki erkek ve kadınlar alevlerin, suyun ve ağaçların ortasında siyah ve kırmızılar giymiş olan insanlarla savaşıyorlardı. Halının çevresi boyunca çember içindeki M harflerinden oluşan bir zincir deseni vardı. Aynı motif savaşçıların pelerinlerinin üzerinde de görülüyor ve bu savaşçılar Oscar ilerledikçe sanki canlıymışlar gibi başlarını ona doğru çeviriyorlardı.

Oscar etrafına baktı. Duvarlar, üzerlerinde hafif kabartmayla aynı harfin görüldüğü açık renkli ipeksi bir kumaşla kaplanmıştı. Aslında bütün ev ve içinde yaşayan herkes M harfiyle damgalanmış gibiydi. Bu harfte insanın içini rahatlatan bir şey vardı ve baktığı her yerde onu görmek Oscar'ın hoşuna gidiyordu.

Bones Oscar'ın arkasından geliyordu. Ona yemek salonunun bulunduğu yönü işaret etti. İki büyük oda birbirini dik açıyla keserek bir L şekli oluşturunuyordu. Oscar tahta bir masanın ucuna baktı. Kanepelerin yeşil kadife kumaşını okşadı, tuhaf yeşil alevlerin olduğu şöminenin önünden geçip yemek salonuna girdi.

Masa âdeta sonsuza uzanıyor gibiydi ve en uç köşesinde, ahşap kısmına M harfinin oyulmuş olduğu yüksek ve geniş bir koltukta heybetli bir adam oturmaktaydı.

Oscar olduğu yerde kalarak Winston Brave'i inceledi. Karanlık gözleri, kılları arkaya doğru taranmış kalın, kara kaşlarının altında kenarlara doğru çekiliyordu. Takım elbisesinin iç yüzü, kravatı ve yeleğiyle aynı yeşildendi. Kocaman ellerini masanın üzerine koymuş, bir tanesiyle Bayan Withers'inkine benzeyen bir madalyonla oynuyordu. İki madalyon arasındaki tek farkı Oscar hemen fark etti. Bundaki harfin ortasında bin tane ateşle parıltı veren yeşil bir taş bulunuyordu.

“Merhaba Oscar,” dedi kalın ve ciddi sesiyle. “Otur lütfen.”

Bay Brave'in güzel yüzü, kara gözlerine ve köşeli çenesine karşın saldırgan değildi ve daha çok dost canlısı görünüyordu. Oscar onun bakışını takip etti. Masanın karşı ucuna boş bir koltuk konmuştu. Önüne tabak ve çatal bıçak yerleştirilmişti. Gülmsemeye çalışarak oturdu ancak tek bir sözcük bile söyleyemedi. Felç olmuş gibiydi. Cherie'nin içeri girişi onu kurtardı. Büyük Üstat'ın koltuğunun hemen arkasında bulunan ve mutfığa açılan bir kapıdan içeri girmişti.

“Ah Bay Oscar,” diye haykırdı aşçı kadın elinde bir tabakla ona doğru koşturarak.

Tabağı Oscar’ın önüne yerleştirdikten sonra şimşek hızıyla yorumlarını sıralamaya başladı.

“Göreceksiniz, soslu tavuğuma bayılacaksınız,” diye bitirdi nihayet. “En özel yemeğimdir.”

Oscar tabağın üzerine doğru başını eğdi. Yemek bir tavuk buduna benziyordu ama aslında bu sadece bir varsayımdan ibaretti. Çünkü tavuk budu olması gereken o şey, çeşitli yerlerinde rengârenk akıntıları olan turuncu bir sıvının içinde, ne oldukları belli olmayan yeşil ve kara renkli başka parçaların arasında yüzmekteydi. Oscar’ın gülümsemesi, engel olamadığı bir yüz bu ruşturmaya döndü.

“Te... teşekkürler Cherie,” diyebildi güçlkle.

Bir saat kadar önce aşçı kadının Bones’a vermiş olduğu tepkiyi hatırladığı için canını sıkmak istemiyordu. Ayrıca Cherie iyi niyetli ve saf bir kadına benziyordu. Başını kaldırıp bir taraftan madalyonuyla oynamayı hiç bırakmadan onları izlemekle yetinen Winston Brave’e baktı.

“Hadi yemeye başlayın,” diye emretti Cherie. “Size bir tabak daha getireceğim!”

Oscar dehşetle tabağına baktı. Cherie önlüğüyle hiç kıpırdamadan dimdik duruyor, yeteneğinin çocuğun üzerinde yaratacağı etkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda Winston Brave konuğunun imdadına yetişti.

“Teşekkür ederiz Cherie. Bizi yalnız bırakabilirsin.”

“Ama...”

“Eğer Oscar bununla doymazsa söz veriyorum seni çağırırız,” diye kestirip attı Medicus.

Cherie ağzında bir şeyler geveleyerek çekildi ve hiç ses çıkarmadan kapıyı arkasından kapattı.

Büyük Üstat yere eğilip zemini inceledi.

“Rolls! Royce! Buraya gelin.”

Parkenin üzerinde pençe tıkırtıları duyuldu ve Oscar bacaklarının arasından sıcak ve tüylü iki gövdenin geçtiğini hissetti. Bacaklarını kaldırıp başını masanın altına eğdi. Şimdiye dek hiç farkına varmadığı iki av köpeği karınları yerde, motor takılmış şişko birer sosis gibi sahiplerine doğru koştular.

Bay Brave onları okşadı ve sonra iki köpek arka ayaklarını üstüne oturdu. Gözleri ve sarkmış dudakları en küçük bir harekette sallanıyor, kulaklarının ucuysa yere sürünüyordu.

“Oscar’ın tabağındakilerin icabına bakın güzellerim. Hemen!”

Rolls ve Royce iki filin sahip olabileceği kadar bir zarafetle ön ve arka ayaklarını bir bütün haline getirircesine masanın öteki ucuna doğru koşturdular ve birbirlerini iterek sonunda sandalyenin bacaklarının arasına girdiler. Çocuk düşmemek için masanın kenarına tutundu ve soran gözlerle Büyük Üstat’a baktı. “Tabak,” dedi sadece Winston Brave.

Oscar fazla nazlanmadı. Tabağı salyaları akan iki ağza doğru uzattı ve hayvanlar yalanarak ve dişlerini birbirine vurup hem ürkütücü hem de şaşırtıcı sesler çıkararak mide bulandırıcı karışımı yemeğe daldılar. Oscar yemeğin tadına bakmak zorunda kalmadığı için mutlu olmuştu. Tabağını geri çektiğinde içinde tek bir lokmalık yemek bile kalmamıştı.

Tabağı tekrar önüne koydu ve yerlerine geri dönen köpeklerle gülümseyerek baktı. Çocuğun aklında tek bir düşünce vardı: Zavallı hayvanların Cherie’nin yemeğini yedikten sonra hayatta kalabilmelerini umuyordu. Ancak görünüşe bakılırsa bu yemeği ilk kez yemiyorlardı.

“Dürüst olalım genç adam,” dedi Winston Brave. “Cherie ne kadar sadık ve gevezeyse bir o kadar da kötü aşçıdır. Her neyse, artık ciddi şeylerden konuşmanın zamanı geldi. Öğle yemeğini birlikte yememizin nedeni köpeklerimin karnını doyurmak değil, seninle geleceğin hakkında konuşmak istememdi.”

Sesi iyice donuklaşmıştı. Oscar koltuğunda doğrularak başını sallamakla yetindi.

“Her şeyden önce,” diye devam etti Büyük Üstat, “eğer burada bulunmanı kabul ettiysem bu yalnızca ve yalnızca Bayan Withers’a güvendiğim içindir. Senin bir Medicus’un güçlerine sahip olduğundan emin görünüyor.”

Kısa bir an için susarak düşüncelerini topladı.

“Babanı iyi tanırdım,” diye devam etti Winston Brave nispeten daha yumuşak bir sesle. “Zeki ve yürekli bir Medicus’tu, halkı ve bütün dünya için büyük işler başardı.”

Oscar babasıyla gurur duydu ancak endişelerinin yeniden artmaya başlamakta olduğunu fark etti. Babasının başarılarına yetişebilecek seviyeye gelebilecek miydi? Winston Brave gözlerini çocuğun gözlerine dikti. Bakışı öylesine yoğundu ki Oscar, adam en derin düşüncelerini okumak için kafasının içini oyu-yormuş gibi hissetti.

“Eğer Bayan Withers senin hakkında yanılmadıysa ve sen de verdiğin kararı sonuna kadar götürürsen,” diye devam etti Büyük Üstat, “dünyayı kurtarmak için kendin gibi olanların yanında çarpışma fırsatına sahip olacaksın. Bugün ne yazık ki buna her zamankinden çok ihtiyaç var. Zaten sen de bunun için buradasın, bunu biliyorsun değil mi?”

Oscar onaylayarak başını salladı. Ancak aslında durumu çok da detaylı bilmiyordu. Bayan Withers bir tehlikeden ve acil bir durumdan söz etmişti.

“Düşmanımız büyük bilmem kim...”

“Büyük Pathologus Oscar,” diye düzeltti Winston Brave, “kendisine Kara Prens de denir. Bu ismi aklında tutman gerekecek. Aslında hepimiz onu hatırlamak zorunda kalacağız.”

Oscar’ın kafasının içi sorularla dolup taşıyordu.

“Tehlikeli midir?”

“Hem de çok. Bütün insanlık tehlikede!”

Adam Oscar’ın düşünüp tepki vermesi için bekledi.

“Ne tür bir tehlike?” diye sordu Oscar. “Bu Kara Prens bize ne yapabilir? Hepimize karşı tek başına mı? Nasıl oluyor da...”

Winston Brave tek bir el hareketiyle soru yağmurunu durdurdu. Belli ki Oscar meraklı ve zeki bir çocuktü.

“Hayır, tek başına değil. Pathologus’ların sayısı çok fazladır,” diye cevap verdi Medicus’ların efendisi. “Şimdi artık liderleri serbest kaldığı için hiç kuşkusuz çok yakında onun yönetimi altında bir araya geleceklerdir. Bütün bunları açıklamak için henüz erken. Bu çok fazla zamanımızı alır. Üstelik Vücut Giriş’inin nasıl yapılacağını öğrenirken bu konuda çok daha fazla bilgi edineceksin. Ama şimdi...”

“Neyin nasıl yapılacağını?”

“Önemli değil, dedi Brave karşılık kabul etmeyecek olduğunu belirten kararlı bir sesle. “Sana şimdilik söyleyebileceğim tek şey Pathologus’ların gücünün çok fazla olduğu. Bir vücudun içine girerek günümüz tıbbının karşısında çaresiz kalacağı hastalıklara yol açma yetisine sahiptirler. Bu hastalıklarla mücadele etmeyi ve Pathologus’larla savaşmayı ancak Medicus’lar becerebilir.”

“Yani bu benim de bir vücudun içine girebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Bunu bütün Medicus’lar yapabilir. Vücut Girişi dediğimiz şey budur. Sen de aslında bunun için buradasın. İnsan vücudunun içinde ve onun Beş Evren’inde ilk adımlarını atarken sana eşlik edeceğiz. Tabii eğer bunu yapabilecek güce sahipsen,” diye ekledi Bay Brave.

Oscar özgüveninin incindiğini hissederek oturduğu yerde doğruldu. İsteddiği tek bir şey vardı: bunu yapabileceğini kanıtlamak. Ağzını açtı ancak daha söze girmeden Büyük Üstat konuştu.

“Hayır, bu konuda soru istemiyorum. Zamanı gelince öğreneceksin. Üstelik tahmin ettiğinden daha çabuk... Bizler de sana elimizden geldiğince yardımcı olacağız. Ancak şunu bilmelisin ki esasen işin çoğu sana düşüyor.”

Oscar her ne kadar anladığından tam emin olmasa da başını salladı.

“Şimdi de,” dedi Büyük Üstat, “eğer Cherie’nin tatlısından kurtulmak istiyorsan benimle gel.”

Winston Brave ayağa kalktı ve Oscar adamın vücudunun da sesine uyacak kadar heybetli olduğunu fark etti. Medicus’ların Büyük Üstadı âdeta bütün yemek salonunu kaplıyormuş gibi kocaman görünüyordu.

Çocuk onu takip ederek salona geçti ve odanın en uç köşesinde duran ayaklı art-deco bir aynaya doğru yürüdü. Brave eliyle aynayı bir ray üzerinde kaydırды ve Oscar, diğerlerinden daha dar ve daha alçak bir kapının belirdiğini gördü. Büyük Üstat madalyonunu çıkarttı ve tahtaya oyulmuş şeklin içine yerleştirdi. Harf ve zümrüt birbirlerine kusursuzca uydular ve kapı açıldı. Winston Brave Oscar’a bir işaret yaptı ve çerçeveye sığabilmek için eğildi.

Duvarları tablolar ve kitaplarla kaplı daha küçük ve samimi bir odanın içine girmişlerdi. Tam ortada duran 1930’lardan kalma

cilalı ahşap bir çalışma masası neredeyse bütün alanı kaplıyordu. Tuhaftı ama odada hiç pencere yoktu ve içerideki bütün ışık masanın üzerinde duran, ayağı bir kadehin çevresine dolanmış bir yılan şeklindeki bir lambadan geliyordu. Düşük vatlı bir ampul abajurun kumaşı üzerine işlenmiş büyük M harfinin çevresinden zayıf bir ışık veriyordu.

Winston Brave kapıyı arkalarından kapattı ve altın harfi tuhaf bir kilidin üzerine koydu. Bir sürgünün çekildiği duyuldu.

“Rahatsız edilmeyelim,” diye açıkladı Winston Brave.

Çalışma masasının etrafından dolandı ve Brave’e dikkat çekici derecede benzemekte olan bir büstün yanına yaklaştı. Oscar doğruldu. Hayal görmemişti. Heykelin yüzü canlanmış ve gözleri açılarak Büyük Üstat’ın gözlerinin içine bakmıştı.

“Merhaba Charles amca!”

Büst hafifçe başını eğdi.

“Sevgili amcacığım, Bu Oscar. Oscar, seni büyük büyük büyük büyük amcam Charles Brave’le tanıştırayım. Medicus’ların parlak büyük efendisidir.”

Winston Brave atasının ya da daha doğrusu atasından geriye kalanın ne tepki vereceğine baktı. Dile getirememiş olsa da Charles Brave henüz hayattayken de sağı solu belli olmayan berbat kişiliğiyle tanınırdı. Keyfi yerinde olmadığı zamanlarda onunla konuşmak bir iskemleyle ya da bir kurşun kalemle konuşmaktan farksız olurdu. Bu nedenle şimdiki Büyük Üstat onu kötü bir anında yakalamış olmaktan çekiniyordu ve bu konuda haksız da değildi. Büst sanki yine yalnızca cansız bir heykelden ibaretmiş gibi eski duruşuna geri dönmüş, gözlerini de kapamıştı. Açıkça görülüyordu ki bugün onu rahatsız edip kendisine birilerini tanıştırmak, hele de bir istekte bulunmak için doğru bir gün değildi.

Ancak Winston Brave henüz tüm kartlarını oynamamıştı.

“Belki de onu hatırlarsınız,” diye devam etti. “Oscar, Vitali Pill’in oğlu.”

İsmi özellikle vurgulayarak söylemişti. Mermerden yapılmış büst bu kez çocuğa doğru dönerek gözlerini kırıştırdı. Vitali’nin başarıları herkesin belleğine kazınmış durumdaydı. Her ne kadar Charles amca üç yüz yıl önce ölmüş ve yalnızca büst olarak Pill’in Büyük Pathologus’a karşı zaferinin öyküsünü dinlemiş olsa da... Ancak Charles, Vitali’nin akıbetinden haberdar olmalıydı kuşkusuz. O halde onu heyecanlandıran neydi? Her ne olursa olsun ilgisinin uyanmış olmasından yararlanmak gerekiyordu.

“Bu çocuğun babasının sahip olduğu Medicus güçlerini miras almış olduğu anlaşılıyor,” dedi Winston. “Çok geçmeden vücutların içinde gezinmeye başlayacak ve elbette sizin de bildiğiniz nedenlerle bizim yanımızda savaşmaya hazır hale gelecektir. Bu yüzden bütün Medicus’ların sahip olduğu şeye ihtiyacı var, Charles.”

Büst kafasını salladı, kaşlarını çattı ve omuzlarını kaldırdı. Duyduklarına inanamamış gibiydi.

“Sevgili amcacığım, sizin de çok değer verdiğinizizi iyi bildiğim Berenice Withers’a güvenmemiz gerekiyor. Bütün sorumluluğu üzerine aldı ve ben de onu desteklemeye karar verdim.”

Neyse ki konuşmadığından bir süre surat astıktan sonra Charles nihayet başıyla durumu onayladı.

Rahat bir soluk alan Oscar Medicus’ların Büyük Üstadı’na doğru eğilerek kulağına şöyle fısıldadı:

“Efendim, Charles amcanız... yaşıyor mu?”

Winston Brave nihayet gülümsedi.

“Hem evet, hem hayır. Medicus’lar hakkında daha fazla bilgi edindiğin zaman bunu anlayacaksın. Medicus’lar ve Pathologus’lar arasında ortak bir nokta vardır. Ancak bir vücudun içindeyken bir çarpışma sırasında öldürülürlerse tamamen yok olurlar. Aksi takdirde yaşlılıktan ya da hastalıktan veya bir kaza sonucu ölecek ya da bir vücudun dışındayken öldürülecek olurlarsa ruhları kaybolmaz ve iradelerine göre göç eder. Bazen bir heykelin, bir kitabın ya da herhangi bir nesnenin, bazen de birkaç şeyin birden içine girerler. Hatta başka bir insanın içine bile girebilirler.

Oscar’ın gözleri bir anda parladı.

“O halde benim babam da bir kazada öldüğüne göre belki...”

“Evet, belki ruhu bir yerlerde geziniyor olabilir ancak kendisi varlığını bilmemizi istemediği sürece bundan hiçbir zaman emin olamayız. Sadece şu kadarından eminiz ki bir Medicus bir insan vücudunun dışındayken ölürse güçleri başka birine aktarılır. Dikkat et: Aynı şey bir Pathologus için de geçerlidir. İşte bu yüzden eğer bir vücudun içinde değilsen bir Pathologus’u öldürmektense hapse kapatmak daha yararlı olur. Bir Medicus ya da bir Pathologus’un vücudunu, ruhunu ve güçlerini kesin olarak yok etmek için onu bir Vücut Girişi sırasında çarpışırken öldürmek gerekir.”

Oscar başını eğdi. Babasının ruhunun bir yerlerde gizlenip gizlenmediğini bilemeyecek olmak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ya o çok sevdiği fotoğrafın içindeyse?

Winston Brave, Oscar’a doğru eğilip dikkatle yüzüne baktı.

“Eğer sen gerçekten bir Medicus isen Oscar Pill, bir tıp öğrencisinden daha fazlası olduğunu sakın unutma. Tek bir dünyada yaşamayacaksın. Yolculuklar yapacak ve görevini hiçbirisi birbirine benzemeyen başka başka dünyalarda yerine getireceksin.

Bununla gurur duyman ve bu göreve layık olman gerekir. Belki de günün birinde babanın ruhu sana kendini gösterir, kimbilir.”

Tuhaf bir gürültü Oscar'ın dikkatini dağıttı. Bay Brave'in arkasındaki yeri görebilmek için hafifçe yana doğru eğildi ve Charles amcanın ruhunu içinde saklayan büste baktı. Ağzı açılmış, dudakları bir türlü birleşmiyordu. Birkaç saniye içinde yüzü önce kıpkırmızı, sonra koyu mavi oldu ve en sonunda eflatuna dönüştü.

“Efendim,” diye bağırdı Oscar, adamın sözünü kesmekten biraz utanarak. “Amcanız! Sanırım küçük bir sorun var.” Winston Brave aceleyle arkasını dönüp büste doğru koşturdu.

“Aklım neredeydi benim,” dedi dalgınca.

Elini amcasının açık duran ağzından içeri soktu ve ani bir hareketle geri çekti. Charles amca nihayet derin bir soluk aldı ve tükürerek öksürmeye başladı. Kısa süre içinde eski rengine, mermer beyazına geri döndü.

“İyi misin Charles amca?”

Büst yeğenine öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini kapadı. Charles amcanın ruhu heykelin derinliklerine sığınmıştı ve hiç kuşkusuz artık hiçbir şey onu oradan çıkaramazdı.

“Neyse. Sanıyorum orada kalmaya hakkı var,” dedi Büyük Üstat utanmış gibi.

Oscar yine de dikkati elden bırakmayıp Charles amcanın ruhu geri gelip de yine kara bir öfkeye kapılabilir diye büsten uzakta durmayı tercih etti. Winston Brave koltuğuna geçip oturdu.

“Yaklaş Oscar,” dedi.

Çocuk onun dediğini yaparak Büyük Üstat'ın karşısına geçebilmek için masanın çevresinden dolaştı. Winston Brave birkaç saniye önce büstün ağzına sokup çıkardığı elini ona doğru uzattı. Oscar'ın gözleri hayretle kocaman açıldı.

“Ağzını kapatsan iyi olur. Bu halinle bana birisini hatırlatıyorsun,” dedi Büyük Üstat kısık sesle ve gözünün ucuyla Charles amcaya baktı.

“Bu... bu benim mi?” diye kekeledi Oscar.

“Evet senin. Şimdi onu alıp birkaç saniye elinde sık.”

“Sağ elimde,” dedi Oscar Büyük Medicus’tan önce davranarak.

“Evet,” diye doğruladı Brave, “sağ elinle. Yüreğin üzerine koyup vücudu açtığımız elle. Bunu yakında öğreneceksin.”

Oscar yeni ev sahibinin avucunda parıldamakta olan madalyonu eline aldı. Parmaklarıyla Asıl Harf’in üzerini kapattı ve elinin çukurunda bir sıcaklığın doğarak sağ kolundan yukarı doğru çıktığını, göğsünden geçip yüreğinde yoğunlaştığını, daha sonra da ensesinden kafasına ulaştığını hissetti.

Winston Brave şaşkınlıkla çocuğu izliyordu. Berenice bu çocuk hakkında yanılmamıştı galiba. Madalyonun ucuna takılmış olan zinciri yakaladı ve Oscar’ın boynuna geçirdi. Sonra da sağ elini büyük M harfinin üzerine koyarak çocuğun göğsüne bastırды.

“Charles amca kuşaklardır Harf’in Bekçisi’dir, Oscar. Medicus’lara Birlik’in madalyonunu vermek ve güçlerini kendilerine teslim etmek yetkisine bir tek onun ruhu sahiptir. Onu yüreğine ilk bastıran sen olduğun için bu Harf artık senindir. Onu yanından hiç ayırma. Senin iznin olmadıkça onu kimse kullanamaz. O artık senin Harf’in ve eğer sen de ona layık olursan,” diye altını çizdi Winston Brave, “Medicus olarak hayatının sonuna kadar sana eşlik edecektir. Sana yol gösterecek, gücün ve dayanağın olacak, karanlıklarda sana ışık tutacak, umudunu kaybettiğinde sana cesaret verecek, kötülüğe ve düşmanlara karşı senin kalen olacaktır.”

Winston Brave elini çekti ve Oscar Medicus’ların sembolüne hayranlıkla baktı.

Büyük Üstat bir an duraksadı. Yapmaya hazırlandığı şey onun kişisel olarak bu işe bağlandığı anlamına gelecek ve Pill ailesi konusunda on üç yıl önce almış olduğu karara tamamen aykırı olacaktı. Yüzüne dikilmiş mavi gözlerin içine baktı. Sonunda Oscar'ın madalyonunu kendisinininkine yaklaştırdı. O anda çocuğun madalyonu yeşil bir ışıkla parladı ve sonra altın rengine döndü.

“Onları elimde birleştirerek,” dedi Bay Brave, “kendi Harf’imi senin Harf’ine bağlıyorum. Her nerede olursa olsun birbirlerini her zaman bulabilecekler. Bunu da hiçbir zaman aklından çıkarma.”

Oscar’ı nazikçe geriye doğru itti.

“Şimdi,” dedi, “Bayan Withers’la buluşacaksın. Benim yapacak işlerim var. Senin de öyle.”

Oscar gözlerini madalyonundan ayırmadan kapıya doğru ilerledi. Büyük Üstat arkasından seslendi.

“Bir şey daha var,” dedi. “Sana açıkladığımı nedenlerden dolayı hepimiz tehlikedeyiz ve senin hepimizden daha fazla tehlikede olman olası.”

“Neden?” diye sordu Oscar merak içinde.

Brave kısa bir an duraksadı. Pathologus’ların şu sıralar üzerinde çalışmakta oldukları tehlikeye karşı çocuğun bilinçli olmasını istiyordu ancak endişeye kapılmasına da gerek yoktu.

“Çünkü henüz kendini savunabilecek durumda değilsin. O zamana kadar, güçlerini kullanmayı henüz öğrenememiş olan her Medicus adayı gibi senin de dikkatli olman gerekecek. Hem dikkatli hem de kendini gizleyen birisi olmalısın. Burada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Ağzını ne kadar sıkı tutarsan o kadar güvende olursun. Beni iyi anladın mı?”

Oscar başını salladı.

“Bundan sonra hafta sonlarını Babylon Heights’ta, kendi evinde geçireceksin. Ancak hafta içinde, burada bulunduğun zamanlarda bana ya da Bones’a haber vermeden bir saatliğine bile olsa Cumides Circle’ın sınırları dışına çıkmayacaksın. Bir saat değil bir dakika için bile... Ayrıca her ne olursa olsun akşam yemeği saatinden önce mutlaka evde olman gerekir. Eğer zamanında geri dönmezsen Cumides Circle’ın kapıları senin için kapanacaktır, Oscar. Hem de sonsuza dek! En azından sen tam anlamıyla bir Medicus oluncaya kadar yani bu çatı altında yaşadığın sürece bu böyle olacak.”

Büyük Üstat’ın sesi sertleşmişti. Her ne kadar kurallardan hoşlanmıyor ve onlara uymakta her zaman güçlük çekiyor olsa da Oscar başka seçeneğinin olmadığını anlıyordu. Bu talimatlara harfiyen uyması gerekecekti.

beyaz sayfa

Oscar önce çalışma odasından sonra da onu da içine alan salondan çıktığında Bones onu beklemekteydi.

“Bayan Withers kısa bir süre sonra kütüphanede sizinle buluşacak,” dedi kâhya.

İkisi birlikte holü geçerek çift kanatlı bir kapıdan pencerelelerinden Cumides Circle’ın giriş kapısı gözükken çok geniş bir odaya girdiler.

“Toplantı masasının diğer ucundaki iskemleye oturabilirsiniz,” diye bildirdi Bones. “Ancak başınızın ağrımasını istemiyorsanız herhangi bir şeye dokunmayın. Buradaki herkes sizinle futbol ya da beyzbol oynamak isteyecek diye bir şey yok.”

Bones kapıyı kapattı ve Oscar ahşap kapının ardından onun çıktığı yere doğru yüzünü buruşturdu. Yine de dikkatli olmalıydı. Görünüşe bakılırsa Cumides Circle’da bitkilerin bile gözleri ve kulakları vardı ve birilerinin Oscar’ın arkasından neler söylediğini ya da neler yaptığını kâhyaya yetiştirmesi pekâlâ mümkündü. Talimatları unutarak odanın içinde birkaç adım attı.

Bir duvar eski ve tozlu kitapların ağırlığı altında ezilmekte olan raflarla kaplıydı, diğer taraftaysa pencerelerin karşısında son derece ciddi bakan insanların karamsar tabloları tavana kadar bütün alanı kaplıyordu.

Oscar merakla kütüphaneye doğru yaklaşıp kapının yakınındaki tablolar dizisi boyunca ilerlemeye başladı. Çevresinde yeşil kadife kaplı, kumaşları sık bir biçimde dikilmiş altı tane koltuk bulunan koyu renkli, ahşap, oval ve uzun bir masanın etrafından dolaştı. Bütün koltukların sırtında kendisinin de göğsündeki zincirin ucunda taşımakta olduğu Harf işlenmişti. Masanın en ucundaki koltuklardan biri diğerlerinden daha yüksekti ve arkalığındaki büyük M harfi yeşil bir taşla süslüydü. Bu Büyük Üstat'ın koltuğu olsa gerekti.

Kitaplara elini uzattığı anda sendeledi ve sonra boylu boyunca yere serildi. Arkasına doğru hızlıca bir göz attığında bir koltuğun ayağını geri çekmekte olduğunu son anda görebildi. Üst kattaki halıdan sonra şimdi de bir koltuk ona çelme takmıştı.

Kendisine saldırıyı daha yakından incelemeye hazırlanıyordu ki bir tıkırtı duyarak irkildi. Yerinden sıçradı, ayağa kalktı ve raflara doğru döndü. Biraz sonra aynı ses tekrar duyuldu. Bir kitap önce havaya kaldırılmış, sonra da ahşabın üzerine düşüvermişti. Aynı sesin daha alçak olarak üçüncü bir defa daha çınladığı duyuldu. Oscar yeniden, kendini ortaya çıkarmış olan ilk kitaba doğru yöneldi. Bir anlık duraksamadan sonra kitabı eline aldı. Üstü aşınmış ve lekelenmiş kalın bir ciltti bu. Kitabı masanın üzerine koydu ve daha açmaya fırsat bulamadan kapak açıldı ve bembeyaz olan birinci sayfayı açığa çıkardı. Genç Medicus gördüklerine inanamayarak kitabın üzerine doğru eğildi. Siyah bir nokta belirdi ve sanki görünmez bir el yazı yazmaya başlamış gibi harfler kendi kendilerine oluşmaya başladı. Oluşum, hızını

gitgide artırıyordu ve nihayet Oscar mürekkep izlerinin ortasında kargacık burgacık şu yazıyı okuyabildi:

“Sen de kimsin?”

Oscar geriledi ve şaşkınlıkla çevresine bakındı. Kimse yoktu. Elini kitabın üstünde gezdirerek tavana baktı. Ne bir ip, ne havada uçuşan bir kalem ne de başka bir hile göze çarpıyordu.

“Bir kitap benimle konuşuyor,” dedi şaşkınlık içindeki Oscar yüksek sesle.

Boş sayfanın üzerinde yeniden satırlar belirmeye başladı.

“Üşütük müsün sen? Ne zamandan beri kitaplar konuşuyor? Seninle konuşan kitap değil kitabın yazarı. Yani benim. Yazar Billy Boyd!”

Oscar hayretler içinde gözlerini kocaman açtı.

“Ben... sizi tanımıyorum. Kusura bakmayın.”

“Püf! Beni tanımıyorsun, ayakta duramıyorsun, ne işe yararsın sen?”

Oscar Billy Boyd’a cevap vermeye hazırlanıyordu ki kütüphanenin ortasında iki kitap daha kendilerini gösterdi. Yazarın alaylarını görmezden gelerek kolunu kendisine seslenmeye çalışıyormuş gibi görünen bu eserlere doğru uzattı ama çabası boşunaydı. Uzanamayacağı kadar yüksekteydiler.

Bir an duraksadı ve sonra masanın en başındaki koltuklardan birine yaklaştı. Büyük Üstat’ın amcasının büstüne nasıl büyük bir saygıyla davrandığını hatırlayarak, bu koltuğun içinde de bir Medicus’un ruhu dinleniyorsa diye mobilyaya saygılı bir biçimde davranmaya karar verdi.

“Şey,” diye kekeledi. “İyi günler efendim. Eğer sakıncası yoksa bir dakikalığına şey yapmak... üzerinize çıkmak istiyorum.

Şuradaki kitapları almak istiyorum ama ulaşamayacağım kadar yüksekteler.”

Ne beklemesi gerektiğini, bir koltuğun kendisine ne şekilde cevap verebileceğini pek fazla bilemiyordu ama yitirebileceği bir şey de yoktu. Koltuğa doğru bir adım attı ve bunun üzerine koltuk ileriye doğru hafifçe sıçradı. Tahta ayaklarından bir tanesini Oscar’a doğru uzatınca çocuk kendisinden ne istediğini anladı.

“Ayakkabılarımı çıkarmamı mı istiyorsunuz?”

Koltuk arkalığını eğdi. Oscar hemen onun istediğini yerine getirerek ayakkabılarını çıkardı, Boyd’un kitabı tekrar hareketlenince Oscar yeni beliren sözcükleri okumaktan kendini alamadı.

“İmdat! Bu ne koku böyle! Çabuk giy şu ayakkabıları.”

“Yok artık, daha neler,” dedi Oscar öfkeyle.

Boyd büyük harflere geçerek sayfasının üzerinde daha da eğlendi. Çocuğun içinden kitabı eline alıp pencereden dışarı fırlatmak geçiyordu ama rafın üzerindeki öteki iki kitap kendilerini fark ettirebilmek için bütün güçleriyle rafa vurup durmaktaydı. Sonunda koltuk kütüphaneye doğru yaklaştı, kollarını hafifçe yana doru açtı ve Oscar büyük bir dikkatle oturulacak yerinin üzerine çıktı. Arkalığının üst kısmına tutunarak destek aldı ve kolunu iki kitaptan nispeten daha sabırsız olanına doğru uzattı. Kapağı naylona kaplanmış ve gayet iyi durumda kalın, heybetli bir kitaptı bu.

Oscar onu Boyd’un kitabının yanına koyar koymaz ilk kitap buna tepki verdi.

“Hayır, bu olamaz,” diye yazdı tek bir hamlede. “Bu hanımefendi kendini herkesten akıllı sanır. Bilgileriyle yine bizi serseme çevirecek!”

Boyd'un canını sıkmış olmaktan hoşnut olan Oscar aceleyle yeni kitabı açtı. İlk sözcükler hiçbir karalama olmaksızın tertemiz bir şekilde yazıldı.

“Şu işe bak, Boyd. Demek birileri senin kitabını açarak yazmana izin verme cömertliğinde ya da aptallığında bulunmuş...”

Kitap daha sonra Oscar'a doğru hareket etti.

“Beni bu tozlu raftan çıkaracak kadar zevk sahibi olan siz, kimsiniz acaba? Sizi daha önce burada hiç görmemiştim!”

Oscar cevap vermek istedi ama üçüncü kitap rafın tahtasını çatlatacaktı neredeyse. İlk ikisinden çok daha kalındı ve hiç ara vermeksizin tahtaya vurup duruyordu. Neredeyse bütün evi başlarına yıkacaktı, üstelik Bones'un neler olup bittiğine bakmaya gelmesi an meselesiydi.

Çocuk tekrar hâlâ kütüphanenin yanında durmakta olan koltuğun üzerine büyük bir hızla tırmandı ve bu sefer kitabı eline alabilmek için iki elini birden kullanması gerekti. Deri kapağı yer yer parlamaktaydı ve çok yoğun olmasa da küf kokuyordu ancak yine de çok güzel bir kitaptı.

Genç Medicus tekrar aşağıya inmeye hazırlanırken dördüncü bir kitap hafifçe titredi. Aslında bu seferki kitap değil bir dosya, madenî bir tokenin içinden geçen kumaş bir şeritle bağlanmış bej bir poşetti. Sayfaları yavaş yavaş birbirinden ayrıldı, sonra hiç ses çıkarmadan tekrar kapandılar ve küçük bir toz bulutu yükseldi. Oscar deri kaplı kitabı büyük bir özenle masaya bıraktıktan sonra biraz duraksadı ve bu poşeti de almak için son bir defa daha koltuğa çıktı.

Dört kitabı masanın üzerine yan yana dizdikten sonra son ikisinin kapaklarını açtı.

Deri kaplı olanın ilk sayfası hafifçe sararmıştı ancak sözcükler tuhaf bir kazınma gürültüsü çıkararak büyük bir zarafetle incelikli ve uyumlu bir el yazısıyla sıralanıyordu. “Merhaba genç adam!”

“Bir bu eksikti,” diye yakındı Boyd. “Şimdi de araya bu antika karıştı. Hey, fosil buraya bak! Kâğıt üzerinde kaz tüyü cızırtısı tüylerimi diken diken ediyor!”

“Daha iyi ya işte,” diye cevap verdi deri kaplı kitap harflerini daha güzel hale getirmeye çalışırken çıkardığı gürültüyü de ikiye katlayarak. “Bu size büyüklerinize saygılı olmayı öğretir!”

“Baksanıza çocuğum,” dedi naylon kaplı kitabın yazarı olan hanım, “biraz önce size bir soru sormuştum galiba...”

“Benim adım, Oscar,” diye cevap verdi çocuk, “Oscar Pill.”

“Bu ismi bir yerden hatırlıyorum ama nereden?” diye düşündü kadın yazar.

Oscar tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki masanın en ucunda duran poşetin içindeki sayfanın üzerinde bir satır belirdi. Yazı incecik, neredeyse saydamdı. Âdeta sözcükler bir saç teliyle işleniyormuşçasına sayfanın bir köşesinde çekingence bir araya geliyorlardı.

“Yoksa siz... siz Vitali Pill’in oğlu musunuz? Meşhur Vitali Pill’in?”

Bütün sayfalarda büyük bir beyazlık oldu, sonra Boyd kendi sayfasını tekrar karartmaya başladı. Büyük bir kahkaha anlamına geliyordu bu.

“Ha ha ha! Vitali Pill’in oğluymuş,” diyordu Boyd. “O zaman ben de Madonna’nın ablasıyım!”

“Sen sus Billy Boyd,” diye yazdı kadın kendinden emin bir şekilde. “Çok memnun oldum, çocuğum. Benim adım da Es-

telle Fleetwood. Ben de ünlüyüm. Hatta belki babandan bile ünlüyüm. Medicus'ların Güçleri Üzerine Tamamen Büyüleyici ve Eksiksiz Olağanüstü Bir İnceleme adında çok etkileyici bir kitap yazdım. İşte bu yüzden öldükten sonra ruhumu Winston Brave'in bu orijinal kopyasının içine yerleştirmeye karar verdim. Bir Büyük Üstat buna layıktı, ben de ondan aşağısını kabul edemezdim."

Oscar iç çekti. Boyd'un tatsız şakalarına Estelle Fleetwood'un kendini beğenmişliği de eklenince artık tek istediği kitapları eski yerlerine koymak olmuştı. Ancak çekingen poşetin biraz önce verdiği tepki dikkatini çekmişti.

"Evet, babam olur," dedi ona doğru dönerek. "Onu tanımıydınız?"

"Hakkında çok şey okudum. Benim adım Julia Jacob, Bay Oscar. Ancak ben önemli biri değilim," diye yazdı çekingence. "Ölüp de bu poşetin içine sığınmadan önce Bay Brave'in sekreteriydim yalnızca. Oysa sizin babanız gerçek bir kahramandı. Ona çok hayrandım. Başka kim Büyük Pathologus'un karşısına çıkmaya cesaret edebilirdi ki?"

"Nasıl? Ne diyorsunuz siz?" diye yazdı deri kaplı kitabın yaşlı beyefendisi büyük bir zarafetle. "Şu kaba Boyd'dan daha sevecen davranıp bana biraz yaklaşır mısınız lütfen? Tam duyamadım. Kimin oğluyum dediniz?"

"Celia ve Vitali Pill'in oğluyum, efendim."

"Vitali Pill mi?" diye yazdı yazar kâğıdın üzerinde titrek bir yazıyla. "Bunu duydunuz mu? Çocuğum, bu ne büyük bir şeref! Babanızı çok iyi tanırdım."

"Evet, belki büyük büyük babasını," diye karaladı Boyd satır arasında.

“Benim adım Alphonse de Saint-Larynx. Bréviaire Dükü ve Carabin Markisi’yim,” diye devam etti yaşlı adam. “Medicus’ların tarihi üzerine birkaç naçiz eser kaleme almıştım ve Winston Brave de beni onlardan birinin içinde sonsuza dek saklamak şerefini bendenize bağışladı. Rica etsem sayfanın üzerine biraz daha eğilebilir misiniz genç adam? Sizi biraz daha iyi görmeyi istiyorum.”

Alphonse de Saint-Larynx sayfanın üzerinde bir çerçeve oluşturdu ve içini gümüş rengi mürekkeple doldurdu. Oscar’ın yüzü bunun içine suya yansır gibi yansımıştı.

“Şu işe bakınız,” diye yazdı Marki çerçevenin altına coşkuyla. “Ne kadar şaşırtıcı bir benzerlik bu. Aklınızda bulunsun, ne zaman isterseniz sizinle sohbet etmekten büyük bir zevk duyarım.”

“Ah, ben de öyle,” diye araya girdi Estelle Fleetwood geniş ve uzun harflerle. “*Hem zaten genç bir Medicus olduğunuza göre bilgilerimden yararlanmayı nasıl olsa sık sık isteyeceksiniz çocuğum!*”

“Eğer ben de elimdeki mütevazı olanaklarla,” diye yazdı Julia çok berrak bir yazıyla, “*size yardımcı olabilirsem bundan büyük bir onur duyarım, Bay Oscar.*”

Oscar saçlarını karıştırıp iç çekti. Bir sayfadan diğerine geçerek yazılan her şeyi okumaya çalışıyor ama yetişemiyordu.

“Teşekkür ederim Julia, hepinize teşekkür ederim,” dedi, “ama öyle sanıyorum ki benimle Bayan Withers ilgilenecek. Bir vücudun içine nasıl girileceğini ve... İşte bütün bunları,” diye devam etti Oscar ne söyleyeceğinden emin olamadan, “bana o öğretecek.”

“Withers’muş,” dedi Boyd koca bir mürekkep lekesinin içinden. “*Yine o kocakarı! İyi yere dükkân açmışsın çocuğum. Aslında bunun yerine benim kitabımı okusan daha iyi edersin.*”

pathologus'ların bütün güçlerini ve bütün sırlarını kitabımda açıkladım. Yani istersen bir göz at."

Oscar, Boyd'un yazdıklarını okurken kendini rahatsız hissediyordu. Üstelik onun Bayan Withers hakkında yazdıkları çocuğu kızdırmıştı.

"Eminim şimdi burada olsaydı," diye haykırdı Oscar, "böyle ukalalık edemezsiniz. Kendinizi kim sanıyorsunuz siz? El yazınız berbat, sayfalarınızsa paramparça!"

"*Sana ağzının payını verirdim sümüklü velet,*" diye karaladı Boyd, "*ama yerim kalmadı. Eğer sayfamı çevirmeye tenezzül edersen fena olmaz. Tabii eğer vereceğim cevaplardan korkmuyorsan!*"

Oscar fazla nazlanmadı. O mu korkacaktı? Üstelik de Boyd'dan. Daha neler!

"*Hayır yavrum hayır, dinlemeyin şu...*"

Estelle Fleetwood cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde genç Medicus acıyla bir çığlık atmıştı. Adına Boyd denen o pis herifin kitabı kendi sayfasını çevirebilecek güce elbette sahipti ancak Oscar bunu nereden bilebilirdi? Bütün gücüyle sayfalarını genç Medicus'un parmaklarının üzerine kapatmıştı. *Pathologus'lar Antolojisi* kahkahalarla gülmekteydi.

"*Ayy,*" diye yazdı Julia sayfasını katlayarak.

"*Zibidi!*" diye yazdı Alphonse kocaman gotik harflerle.

Oscar öfkeden deliye dönmüş gibi parmaklarını çekti. Sağlam eliyle Boyd'un kitabını yakaladı ve kütüphanenin ortasına doğru havaya fırlatmaya hazırlanıyordu ki duyduğu sesle donakaldı.

"Burada neler oluyor böyle?"

Oscar kitabı masaya bıraktı.

Karşısında Bayan Withers dimdik duruyor ve her zaman-
kinden daha uzun boylu gözükiyordu. Sesi şiddetle çınlamıştı
ve üstelik bu sefer yüzünde en küçük bir gülümsemenin gölgesi
bile yoktu.

“Bu kitapları alman için sana kim izin verdi?” dedi kup-
kuru bir sesle.

“Ben... ben yalnızca...”

Oscar açıklamasına nereden başlayacağını bilemiyordu.
Sonunda susmayı tercih etti ve masanın üzerinde duran kitap-
lara doğru döndü.

Bayan Withers onun yanına gelip son yazılan satırlara hız-
lıca göz attı. Şaşkınlıkla Oscar'ın yüzüne baktı.

“Gördüğüm kadarıyla yazarlar arasında epeyce popüler ol-
muşsun,” dedi sonunda. “Merakın sana doğru yol göstermiş. Bu
kitaplar bir Medicus'un iyice öğrenmek zorunda olduğu en temel
konuları işliyorlar. Şu poşet hariç tabii... Ondan pek fazla yarar-
lanabileceğini sanmıyorum. Onun içinde sadece eski gazete ku-
pürlerinden oluşan bir arşiv var.”

Julia Jacob bu sözlerle alınarak ilk sayfasındaki tek tük bir-
kaç satırı sildi ve poşet titredi. Oscar ona doğru yaklaşınca ne-
redeyse okunması mümkün olmayacak şekilde karalanmış şu
sözcükleri fark etti.

“*Poşetimi kapatın, Bay Oscar. Sizden rica ediyorum,*” diye
yazmıştı Julia.

Oscar onun isteğini yerine getirirken üzerine doğru eğilip
gizlice şunları mırıldandı: “Bana söyledikleriniz için teşekkür
ederim, tekrar sizi görmeye geleceğim.”

Kapağın köşesinde aceleyle bir gülümsemenin çizilmiş ol-
duğunu gördü, sonrasında her şey silindi.

Bayan Withers kırmızı gözlüğünü düzelterek masaya doğru ilerledi.

“Beni takip et, konsey masasına oturacağız. Vücut Giriş’ni öğrenmeden önce bilmen gereken bazı şeyler var.”

Oscar temkinli olmak için diğer koltuklardan açıkta durarak onun bir koltuğa yerleşmesini bekledi.

“Bu yerler Medicus’ların Yüksek Konseyi’nin üyelerine aittir, Oscar. Belki fark etmişsindir, koltukların hepsi bir anlamda canlı sayılır.”

“Ah evet,” diye cevap verdi şu öfkeli koltuğun yüzünden masanın sağ tarafına alnını çarpmış olduğunu henüz unutmamış olan Oscar. “Fark ettim sayılır.”

“Bu benim sadık koltuğum Titus. Titus, seni Oscar’la tanıştırayım.”

Titus arkalığının üst tarafını öne doğru eğdi. Oscar kurtarıcısını hatırlamıştı ve ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Masanın diğer tarafındakiler Kontes Anna-Maria Lumpini’nin koltuğu Sissi ve Fletcher Worm’u üzerinde taşıyan Makyavelli.”

Oscar bu son koltuğun ismini özellikle aklında tuttu. Hiçbir şey bilmediği halde hem koltuğa hem de sahibine karşı gelecekte kuşkuyla yaklaşması gerektiğini hissetmişti sanki. Sissi ise onu selamlamak için bütün şeritlerini havaya savurdu. Kısa bir süre sonra parfümü havaya öylesine yayılmıştı ki Bayan Withers ve Oscar ondan hafifçe uzaklaşma gereği duydular.

“İşte bu da Gavroche,” diye devam etti Bayan Withers. “Alistair McCooley’nin koltuğu. Hemen yanıdaysa Maureen Joubert’in koltuğu Ginger Rogers bulunuyor. Merak etme,” dedi

kadın bütün bu isimleri aklında tutabilmek için çaba harcamakta olan Oscar'a. "Yakında koltukların sahipleriyle de tanışacaksın."

"Peki ya en baştaki büyük koltuk?" diye sordu genç Medicus.

"Tahmin etmişsindir. Büyük Üstat'ın koltuğu Carolus Magnus o. Carolus Magnus'un üzerine ondan başka kimse oturamaz, Oscar. Hiç kimse!"

Oscar gözlerini koltuğun arkalığının en tepesindeki tahta kısma oyulmuş M harfinden ayırmadan ve tek kelime etmeden başını salladı. Harf'in içine yerleştirilmiş yeşil taş parıldadı ve Oscar kendi madalyonunda geçici bir sıcaklık hissetti. "Sen de şuraya, konsey masasının diğer ucundaki şu iskemleye otur," diye buyurdu yaşlı kadın.

Titus, Bayan Withers öğrencisine yakın olabilsin diye kadının işaret ettiği iskemlenin yanı başına geldi.

"Oscar, Medicus'lar hakkında sayısız şey öğrenme fırsatı bulacaksın ve..."

"Efendim! Benden mi söz ediyorsunuz? Hiç kuşkusuz bu çocuğun yararlanabileceği uçsuz bucaksız bilgi dağarcığıma ihtiyacınız olacak. Benim öğretmenlik niteliklerim paha biçilmezdir çünkü."

Estelle Fleetwood'un kitabı Oscar ile öğretmenin görüş alanının içine girebilmek için masanın öbür ucunda doğrulmuştu. Bayan Withers iç çekti.

"Şu anda ihtiyacımız yok, Estelle. Ancak hizmetlerini sunmayı önerdiğin için sana teşekkür ederiz. Çok ama çok yardımsversin. Nerede kalmıştık?"

"Ama sen onu önemsiz ayrıntılara boğarken Berenice, asıl önemli olan bilgiler burada, benim kitabımın içinde yatıyor," diye üsteledi Estelle.

Bayan Withers yumuşak bir sesle öğrencisine seslendi.

“Bana bir saniye izin ver, Oscar.”

Küçük ama hızlı adımlarla yüzündeki hafif gülümseme hiç kaybolmadan, ellerini birbirine kenetlemiş halde masanın çevresinden dolaşarak iskemleye doğru yürüdü. Estelle Fleetwood iyice coşmuş, uzun bir metin yazmaya koyulmuştu ancak bunu tamamlama zevkine erişemedi

Bayan Withers tok bir ses çıkararak kitabı kapatıp masanın üzerine koymuştu. Ve kapalı kalması konusunda daha emin olmak içinse Alphonse de Saint-Larynx’in devasa kitabını onun üzerine yerleştirdi. Bu kibirli kadının çenesini, daha doğrusu ka-lemine susturmak yaşlı yazarın da hoşuna gitmişti. “O zaman,” dedi kadın, Oscar’ın yanındaki yerine dönerken, “artık sakince konuşmaya başlayabiliriz.” Estelle’den kurtulmuş olmaktan dolayı rahat bir nefes alan Oscar artık dinlemeye başlayabileceği için daha da mutluydu. Okumayı severdi gerçi ama aynı anda birkaç kitabı birden ıstık hızıyla okumak zorunda kalmak çok yorucu oluyordu. “Şunu anlamam gerekir ki,” diye söze devam etti yaşlı kadın, “kitaplardan okuyabileceğin ya da şu veya bu kişinin ağzından dinleyebileceğin hiçbir şey sana bir vücudun içinde keşfedeceklerin kadar çok şey öğretemez. İşte bu yüzden ben de sana Vücut Giriş i için kesin olarak gerekli olan en az bilgiyi aktarmakla yetineceğim. Bir Medicus’un gerçekte neler yaptığını ancak vücudun içinde öğrenebilirsin.”

“Yani siz bana bir vücudun içine girmeyi öğreteceksiniz ve sonra ben tek başıma başımın çaresine bakmayı öğreneceğim, öyle mi?” diye sordu Oscar hafif endişeli bir şekilde.

“Kısmen öyle ama için rahat olsun. Her şeyden önce ‘öğrenmek’ sözcüğü bizim için tam olarak doğru değil aslında. Sen bir Medicus’sun. O benzersiz ve harika Vücudun Evrenlerinin İçine

Girme Yeteneği sende zaten mevcut. Benim görevim yalnızca bu yetini harekete geçirmeyi ve keşfetmeyi öğrenmene yardımcı olmak. Bu iş bittikten sonra Vücut Girişini tek başına uygulayabileceksin ve bu iş senin için çocuk oyuncağı haline gelecek.”

“Peki ama içeri girdikten sonra nereye gideceğim? Orada ne yapacağım?”

“Sabırlı ol Oscar, sabırlı ol. İçeri girip de kaybolmana göz yummak gibi bir niyetim yok. İki şeyi bilmen gerek. Birincisi, Konsey üyelerinden birine haber vermeden asla bir vücudun içine girmeyiz. İkincisi de, Büyük Üstat, Harf Dedektörü sayesinde bir Medicus’un bir vücudun içindeki yerini her durumda belirleyebilmektedir.”

“Harf Dedektörü mü?” diye sordu çocuk gayriihtiyarî elini madalyona götürerek.

“Onu şimdilik boş ver,” dedi Bayan Withers. “Yalnızca şu kadarını bilmelisin: sırf canımız sıkıldı diye küçük bir gezinti yapmak için canlı bir varlığın içine girmeyiz. Bir Medicus oraya yalnızca güçlerini kullanma amacıyla, yani iyileştirmek ya da savaşmak için girer. Beni iyice anladın mı?” diye sordu Bayan Withers yeşil gözlerini çocuğa dikerek. “Bu temel kurallara mutlaka uymalısın. Onlar senin güvenliğini sağlayacak ve tehlikede olduğun durumlarda seni kurtaracaklardır. İnan bana,” diye ekledi sesine biraz gölge düşerek, “böyle tehlikeli durumlarla mutlaka karşılaşacaksın. Buna inanmayı istemeyenler hiç geri dönemediler.”

Oscar babasını düşündü. Seçme şansları olsaydı babasının basit bir uçak kazasında ölmektense bir çarpışma sırasında asaletle can vermeyi tercih edeceğini düşünmeden edemedi. Gerçi ölmek için doğru bir sebep şu veya bu şekilde var olamazdı elbette.

Öfke ve kederin kendisini ele geçirmeye başladığını fark edince bu karanlık düşünceleri zihninden kovdu.

“Bir vücudun içine girmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Oscar gururla.

“Çok yakında gireceksin, merak etme. Ancak bu her zaman çok zevkli olmayacak,” diye karşılık verdi yaşlı kadın.

“Ne zaman başlayacağız?” diye üsteledi genç Medicus.

Bayan Withers başını salladı.

“Bir hafta sonra,” dedi.

“Bir hafta mı?” diye sordu hayal kırıklığına uğramış olan Oscar. “Neden bugün değil?”

“Çünkü ne olursa olsun genel kavramları önceden öğrenmen gerekiyor. Sana bunu daha önce de söylemiştim. Bugün bazı şeyler okuyacaksın. Sanıyorum önümüzdeki birkaç gün boyunca da bu böyle devam edecek. Sonra da başlangıç için hazır olacaksın. Tabii eğer biraz daha uzun beklemek istersen o başka,” diye ekledi çocuğa takılmak için.

“Hayır,” diye bağırdı Oscar. “Hazır olacağım. Size söz veriyorum. Şu andan itibaren okumam gereken her şeyi okuyacağım.”

“O halde sen bu kütüphanedeki bütün kitapları gelecek haftaya kadar yutmaya başlamadan önce birlikte odana çıkalım. Beklediğim şey gelmiş olmalı.”

“varsa eğer belleğinde ver yanıtı geciktirme...”

Oscar ve Bayan Withers kütüphaneden çıkıp holden geçtiler. Bones yaşlı kadına başıyla selam verdi ve sonrasında kadın üst kata çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

Oscar'ın bu defa koşmamaya özen gösterdiği koridor boyunca ilerleyerek odasına vardılar ve içeri girip kapıyı arkalarından kapadılar.

Genç Medicus yüzünde şaşkın bir ifadeyle Bayan Withers'a döndü.

“Birini mi bekliyoruz?”

“Hayır, birini beklemiyoruz. Ancak bir şey bekliyoruz. Fazla gecikmeden gelmesi gerek.”

Hemen o anda bir ağacın dalları Oscar'ın yanı başındaki bir pencereyi okşamaya başladı. Çocuk tepki vermeyince dallar cama vurmaya başladı.

“Seni istiyorlar galiba Oscar,” dedi Bayan Withers.

Oscar aceleyle arkasına döndü. Bahçedeki meşe ağacı cama sıkı bir vuruş yapmak üzere vurmak üzere gerilmişti. Büyük olasılıkla cam bu sarsıntıya dayanamaz ve kırılırdı. Bunun üzerine genç Medicus aceleyle pencereyi açtı ve ellerini başının üzerinde birleştirdi.

“Hey! Dur, dur. Süre doldu oyun bitti,” dedi gücünü kontrol altına almakta zorlanan ağaca. “Camlar toplar kadar dayanıklı olmaz. O yüzden iyisi mi sen...”

Cümlesini bitirmedi. Meşe ağacı bu sefer yapraklarını ona doğru nazık bir biçimde uzatmıştı. Dalın ucunda bir paket her an düşecekmiş gibi sallanmaktaydı. Oscar üzerinde adı yazılı olan ve şişkin bir zarfa benzeyen şeyi eline aldı.

Bay Oscar Pill'in dikkatine;

CUMIDES CIRCLE

Zarf, ortasında birliğin M'si bulunan yeşil balmumundan bir mühürle kapanmıştı.

Oscar Bayan Withers'ın gözlerinin içine baktı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu ne yapacağından emin olamamış. “Bu benim için mi?”

“Sana hitap ediyor gibi görünüyor, öyle değil mi? O halde senin için demektir. Açabilirsin. Zizou'ya emanet edildiğine göre önemli bir şey olmalı.”

“Zizou³ mu? Adın Zizou mu?” diye sordu çocuk meşeye. “Demek bu yüzden futbol oynamayı seviyorsun!”

“Tam tersi desek daha doğru olur,” diye düzeltti Bayan Withers. Zizou atışlarıyla Cumides Circle'ın camlarını o kadar çok yerle bir etti ki sonunda kendisine bu isim verildi. Atışları her zaman isabetlidir.” Oscar'ın kulağına fısıldamak için eğildi.

3 Cezayir asıllı Fransız futbolcu Zinedine Zidane'ın lakabı. (ed.n.)

“Ona bu adı vermemizin bir nedeni daha var. Bahçede kendisinin yerini almış olan bir ceviz ağacına unutulmaz bir kafa atmıştı. İnan bana, bir ağaç gövdesinin kafa atması başka bir şeye benzemez!”

Tekrar doğruldu ve yüksek sesle konuşmaya devam etti.

“Zizou kusursuz bir bekçi olduğundan herkesten gizli tutulması gereken değerli nesneler her zaman ona emanet edilir. Bu paket de öyle bir şey işte. Onu sana vermek için odana dönmeyi bekliyordu. Hadi ama açmayacak mısın?”

Oscar heyecanla yatağına koştu ve paketi yatağın üstüne koyarak ambalajını açmaya başladı. İçinden çıkan nesneyi kolunu uzatarak Bayan Withers’a gösterdi. Yeşil kadifeyle kaplanmış kare bir kitaptı bu. Kapağın tam ortasında altın rengi bir iple çerçeve içinde bir büyük M harfi çizilmişti. Çocuk kitabı açmaya hazırlanıyordu ki Bayan Withers onu durdurdu.

“İşte bu, Oscar, tıpkı harf gibi bütün Medicus’ların sahip olduğu temel niteliklerden biridir. Bu kitabın adına Medicus’ların Gramaryesi⁴ denir. Onu açmadan önce kendine ait hale getirmen ve böylece onun ileriki zamanlarda da seni tanımasını sağlaman gerekecek. Bunu nasıl yapacağını biliyor olmalısın.” Oscar kısa bir süre düşündükten sonra boynunda taşıdığı zinciri çıkardı. Madalyonunu kitabın üzerine koyup sağ elinin avucuyla Harf’in üzerine bastırarak kadifeye dokundu.

“Hayır, bu sefer sol elinle Oscar. Sağ el kuvveti, cesareti ve sahip olduğun güçleri temsil eder; sol el ise yüreği, zihni ve bilgileri...”

Oscar söyleneni yaptı ve elinin üzerinde Harf ışığı bin ateşle avucunun içini aydınlatıyormuşçasına parladı.

⁴ İngilizcede *grimoire* olarak geçen ve tılsım gibi büyülerin nasıl yapıldığını anlatan kitap. (ed.n.)

“Şimdi artık,” dedi yaşlı kadın, “bu Gramarye Oscar Pill’e aittir, başka hiç kimseye değil.”

Genç Medicus büyük bir özenle kapağı açtı. İçinde yalnızca tek bir sayfa vardı. Bembeyaz, bomboş, tek bir sayfa... Hem şaşkın hem de düş kırıklığına uğramış bir halde başını kaldırıp yaşlı kadına baktı.

“Ama bu boş!”

Bayan Withers gülümsedi.

“Gramarye kendini senin isteklerine göre doldurur. Bütün gücü de buradadır. Bu sayede Gramarye’nin içinde dünyanın bütün kitaplarına sahip olabilirsin. Senin ona tek bir soru sorman yeter. Yanıt belirecektir. Ancak dikkatli ol, Oscar. Bir günde yalnızca iki soru sorabilirsin. Daha fazlası olmaz. İki yanıttan sonra Gramarye susacaktır ve sonrasında ondan hiçbir şey öğrenemezsin.”

Oscar başını salladı.

“Deneyebilir miyim?”

“Neden olmasın?” diye cevap verdi Bayan Withers. “Ancak şunu unutma ki soru sormak için Gramarye’ne canın istediği şekilde seslenemezsin. Şu formülü kullanman gerekecek:

Gramarye,

Varsa eğer belleğinde

Ver yanıtı geciktirme

Yoksa hiç umut içinde

Beni boşuna bekletme.

Oscar yaşlı kadının söylediklerini harfi harfine tekrar etti ve sayfanın kenarları aydınlanmaya başladı.

“Şimdi de,” dedi Bayan Withers, “sol elini sayfanın ortasına koyacaksın ve Gramarye soruyu sormanı bekleyecek.”

Oscar duraksadı ve Bayan Withers gülümsedi.

“Tabii eğer özel bir şey sormak istiyorsan yüksek sesle söylemene gerek yok, içinden de sorabilirsin,” dedi çocuğu rahatlatmak adına.

Oscar dikkatini topladı ve Gramarye’ye sorusunu sessiz olarak sordu: *Bayan Withers kaç yaşında?* Gülmemek için kendini zor tutarak elini sayfanın üzerinden çekti. Sayfanın hâlâ bomboş, bembeyaz durduğunu görünce sevinci birden yok oldu.

“Ama çalışmıyor bu,” diye haykırdı düş kırıklığı içinde.

“Elbette çalışmaz. Senin Gramarye’n ancak ve ancak bir şekilde seni ilgilendiren sorulara yanıt verir. Eğer merakın başkalarının üzerinde yoğunlaşırsa, bir yanıt vermeyi reddedecektir. Özellikle de haddini aşıyorsan,” diye ekledi kadın.

Oscar kıpkırmızı kesildi. Bayan Withers’ın düşüncelerini okumuş olduğundan emindi.

“Bir kez daha dene,” dedi yaşlı kadın.

Oscar dikkatini yeniden topladı ve sol elini tekrar Gramarye’nin üzerine koyarak yaşlı kadın bu konuyu kendisine açtığından beri içini kemirmekte olan şeyi soru haline getirdi: *Bir vücudun içine girmeyi başarabilecek miyim?*

Bu sefer elini çektiğinde bir çerçeve ve içinde de bir resim belirdi. Başlangıçta bulanık olan görüntü giderek netleşti ve Oscar Rolls ile Royce’u birbirinden ayıramasa da Bay Brave’in iki köpeğinden birinin Cumides Circle’ın holünde koşmakta olduğunu gördü. Hemen sonra çerçevenin içinde Bones belirdi. Kâhya sanki Gramarye’nin öteki tarafından Oscar’ı görebiliyormuş gibi başını ona doğru çevirdi. Oscar içgüdüsel olarak geri çekildi.

Bayan Withers çocuğun içini rahatlatmak için Şunları söyledi: “Sayfanın üzerinde belirenleri yalnızca sen görebilirsin, Oscar. Gördüğün Şeyler ya da kiŐilerse seni göremezler.”

Oscar yeniden sayfanın başına geçti. Bones tıpkı bir kame-
ranın objektifine bakıyormuş gibi ona odaklanmıŐtı. Sonra alaycı
bir tavırla omuzlarını kaldırdı ve uzaklaştı. Görüntü yavaş ya-
vaŐ silindi. “Ne oldu?” diye sordu Bayan Withers. “Aldığın yanıt
seni tatmin etti mi?”

“Hiçbir Şey anlamadım,” diye karşılık verdi Oscar hayal kı-
rıklığıyla. “Benim sorumun yanıtı bu değildi!”

“Gramarye söz konusu olunca vereceğİ yanıtı biz seeme-
yiz. Sadece Şu kadarını biliriz ki Gramarye her zaman gerçeğİ ve
gerçeğİN istediğİ, içinden geldiğİ kadarını söyler. Zamanla ona
alıŐacaksın ve sorularını daha iyi sormaya başlayacaksın. O za-
man alacağın yanıtlar da sana daha açık gelecek.”

Oscar Gramarye’yi kapadı ve onu özenle bavulunun içine,
katlanmış pelerininin arasına yerleştirdi.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi Bayan Withers. “Bana ka-
lırsa iyice dinlenmeyi hak ettin.”

“Ama... gelecek hafta için hazırlanmam gerekiyor. Ktp-
haneye dönmeyi tercih ederim,” diye karşı çıktı ocuk.

“Eğİ istiyorsan bir süre daha orada kalabilirsin,” diye o-
cuğın isteğİne boyun eğİdi Bayan Withers. “Yarın tekrar bulu-
Őacağız. Sen yine de biraz dinlenmeye bak. Yarın zinde olman
gerekiyor.”

Odadan çıkıp hole indiler.

Kütüphanenin kapısında Bones’un uzattığİ ceketini ve el
Çantasını alan Bayan Withers Oscar’dan ayrıldı.

“Sana yardımcı olmayı kabul eden kitapları karıştırabilirsin, ancak yazarlara karşı dikkatli ol Oscar. Seninle yazdıkları kadar güzel konuşabilirler ancak söyledikleri her şeyi geçer akçe olarak görmemek gerekir,” dedi Bayan Withers. “Bazı bilgileri, onları anlamak için gerekli altyapıya sahip değilsen, hiç okumaman daha iyi olabilir.”

“Evet, evet,” diye cevap verdi Oscar içeri girmek için acele ederek. “Söz veriyorum haddinden fazla okumayacağım.”

Oscar kadının malikânenin giriş kapısının arkasında gözden kaybolmasını bekledikten sonra aceleyle kütüphaneye girdi.

Bones da onun peşinden geldi.

“Bay Brave akşam yemeğini sizinle yiyemeyecek,” dedi kâhya her zamankinden daha ciddi bir ifadeyle.

“Önemli değil,” diye cevap verdi Oscar bir an önce Titus’un üzerine tırmanarak yüksek katlara ulaşmayı beklerken. “Zaten ben de pek aç değilim.”

“Bay Brave sizin yemeğinizi yemeniz konusunda ısrar etti,” dedi Bones.

Öğle yemeğindeki tabağı hatırlayan Oscar birden endişeye kapıldı.

“Tek başıma mı? Üstelik yemeği yine Cherie mi hazırlayacak?”

Çocuk bir an için Bones’un çökük yüzünde küçücük bir gülümsemenin belirdiğini görür gibi oldu ancak bu fazla uzun sürmedi.

“Jerry sizin için biraz daha alışıldık bir şeyler hazırlamayı önerdi.”

“Oh,” dedi Oscar rahat bir soluk alarak. “Tamam, o zaman. Yemeği burada yiyebilir miyim?”

Kâhya dehşet içinde bir kaşını kaldırdı.

“Burada mı? Kütüphanede mi? Olacak şey değil. Akşam yemeği yemek salonunda saat yedide servis edilir.”

“Tam yedide, biliyorum evet.”

Israr etmeye gerek duymadı. Şu anda tek istediği kitaplara aklına estiği gibi danışabilmek için yalnız kalabilmektir. Bones omuzlarını kaldırıp dışarı çıktı.

Oscar Titus’un üzerine atladı. Birkaç nazik söz söyledikten sonra koltuğun üstüne çıkma iznini almış ve en üst raflardan birine tam uzanmıştı ki masanın üzerinde tok bir gürültü çınladı. *Pathologus’lar Antolojisi* aniden açılmış ve Boyd’un okunaksız yazısı beyaz sayfayı doldurmaya başlamıştı.

“Demek minik *Medicus* geri dönmüş. Öğleden sonrayı kocakarıyla geçirmek uykunu getirmedi mi senin?”

“O buradayken tek bir sözcük bile yazmaya cesaret edemediniz. Tam bir ödleksiniz siz!”

“Ah meğer havuç kafalı bu küçük yumurcak pek de sivri dilliymiş. Sen istediğin kadar burnunu havada tutabilirsin, benim umurumda bile olmaz. Ama bana ihtiyacın olduğu zaman bu konuyu tekrar hatırlarız!”

“Size ihtiyacım olunca mı? Hiç sanmıyorum doğrusu. Bayan Withers sizden çok daha fazla şey biliyor. Hem sonra Konsey’in diğer üyeleri de bana yardım edecektir. Ayrıca sizin yazdıklarınız doğru dürüst okunmuyor bile.”

“Ben bu kendini beğenmişliği bir yerlerden hatırlıyorum. Sen de tıpkı baban gibi kibirlisin pis velet!”

Oscar Titus’un üzerine tünemişti. Babasından söz edilmesi onu öfkeden deliye çevirdi. Yere atlayıp kitaba doğru koştu. Sissi genç *Medicus*’la Boyd’un kitabının arasına girdi ve Oscar

koltuğun arkalığına çarpıp kaldı. Çarpışmanın sonucunda havaya gül kokulu bir bulut yükselmişti. Oscar Sissi'nin çevresinden dolaşmayı denedi ancak çabası boşunaydı. Koltuk ondan çok daha hızlıydı ve kitabı koruyordu.

“Seni elime geçirip bin parçaya ayıracağım pis kitap,” diye bağıırıyordu Oscar. “Göreceksin! Bayan Withers’a bunları söyleyip seni yaktıracağım.”

Sonunda Titus da araya girerek Oscar’ı masadan yumuşakça ama kararlılıkla uzaklaştırdı. Sissi çocuğu yatıştırmak için kuşaklarını Oscar’ın yüzüne sürdü. Tam o anda kapı birdenbire açıldı ve Bones içeri girdi.

“Burada neler oluyor böyle?”

İki koltuk hiç gürültü yapmadan parkenin üzerinde kayarak yerlerine döndüler. Oscar gergin bir tavırla elini saçlarında gezdirdi. Sissi ile Titus Oscar’ın büyük bir aptallık yapmasına engel olmuşlardı. Kitaplarından birini yok etseydi, Büyük Üstat onu asla affetmezdi.

“Hiç,” dedi çocuk soluğunu toplayarak. “Kitapları düzenlemek istedim ama biraz zorlandım. Burası biraz fazla yüksek.”

“Bırakın ben yaparım,” dedi Bones kupkuru bir sesle. “En iyisi siz akşam yemeğinden önce biraz dinlenin. Ben yemek vakti gelince sizi almaya gelirim.”

Kâhyaya karşı çıkmak için uygun bir durumda olmadığını hisseti Oscar. Bayan Withers doğru söylemişti. Her şeyden önce sabırlı olduğunu kanıtlaması gerekecekti.

Belli etmeden kapanmış olan Boyd’un kitabına doğru nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra tek kelime etmeden kütüphaneden çıktı.

Merdivenleri çıktı ve tam odasına giden koridora girmeye hazırlanıyordu ki ikinci kattan bazı sesler geldiğini duydu. Oscar bu sabah Cumides Circle'a ayak bastığından bu yana burada varlıkları güçlükle fark edilebilen personel ve Büyük Üstat dışında kimse olmadığını, malikânenin bomboş ve tam bir sessizlik içinde olduğunu düşünüyordu. Sessizce merdivene doğru yaklaşıp yukarıdan gelen seslere kulak kabarttı.

Önce iki kişinin oldukça yüksek sesle konuşmakta olduğunu duydu, sonra bir sessizlik çöktü. Daha sonra da Winston Brave'in kalın sesini ve onu aralıklarla kesen daha kısık sesle konuşan başka bir erkeği duydu. Bu ikinci ses yakıcı bir titreşime sahipti, sözcükleri kesik kesik fırlatıyor gibiydi.

Oscar dikkatini sese yoğunlaştırarak ilk üç basamağı çıktı, sonra da yüreği hızla çarparak sinsi adımlarla birkaç basamak daha çıkıp bir üst kata ulaştı. Burası da Medicus'ların geleneğine uygun olarak döşenmişti, her şey yeşil ve altın rengindeydi. Giderek yakınlaşmakta olan seslerin geldiği tarafa doğru yönelerek loş bir koridorun girişine kadar ilerledi. Bir an duraksayarak madalyonunu çıkardı ve ileri doğru uzattı. Koridorun içinde madalyon ışıldadı ve duvar kâğıtlarının üzerindeki M harfleri de aynı ışıkla parlamaya başladı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu bir kadın sesi.

Oscar olduğu yerde sıçrayıp çevresine bakındı. Kimse yoktu. Öylece durdu ve güçlükle yutkundu.

"Kimsiniz siz?" diye tekrarladı kadın.

Oscar bu kez başını kaldırdı ve tıpkı bir alt katta olduğu gibi burada da koridorun hemen girişinde tahta bir hücrenin içinde durmakta olan bir büstün bulunduğunu fark etti. Oscar kaidenin üzerinde altın bir plakaya kazınmış olan sözcükleri okudu: *Rhoda*

Kanadı. Rhoda, Selenia'dan daha sert yüz hatlarına sahipti ve daha yaşlı görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Oscar kendinden emin olmayan bir sesle. “Benim adım Oscar. Oscar Pill.”

Bunu söylerken madalyonunu kaldırdı ve kısa bir süre boyunca Harf zümrüt rengi bir parıltı saçtı.

“*Harf’iniz Winston’ın Harfi’ne bağlı,*” dedi Rhoda. “*Geçerilirsiniz.*”

Oscar başıyla kadına teşekkür ettikten sonra en sonunda çift kanatlı bir kapısı olan koridora girdi. Büyük Üstat’la konuğunun oymalı tahtadan kanatların arkasında olduğunu düşünüyordu.

Madalyonunu tişörtünün altına soktu ve koridor tekrar karanlığa gömüldü. Oscar kulağını kapıya dayayarak bu yabancı-
nın kim olduğunu anlamaya çalıştı.

“Kara Prens’in kaçışı ve tekrar serbest kalmış olması korkunç bir haber, Winston.”

“Bundan hiç kuşum yok,” diye cevap verdi Medicus’ların Büyük Üstadı. “Peki, sen bu akşam buraya bana bunları söylemek için mi geldin?”

“Hayır. Son Yüksek Konsey toplantısından sonra Birliğimizin bütün güçlerini ve bununla birlikte yarının ordularını oluşturacak genç Medicus’ları da harekete geçirmek sağduyusunda bulunduğunu öğrendim. Ne de olsa bizler ölümsüz değiliz, Winston. Gerçi ben senden biraz daha gencim ama bu gerçeği ikimiz de biliyoruz.”

Yabancı bu son cümleyi diğerlerinden daha belirgin bir yakıcılıkla söylemişti. Oscar içinde bir kötü niyet olduğunu bile hissetti.

“Aldığın haberler doğru. Bütün Medicus’ların, en gençlerini bile çabalarına ihtiyaç duyuyorum,” diye cevap verdi Bay Brave duyusuz bir sesle. “Onlardan bu özveriyi talep etmek de benim görevim. Sen hiç endişelenme.”

Kısa bir sessizliğin ardından karşısındaki kişi tekrar söze girdi.

“Gayet iyi biliyorsun ki her zaman Birlik’in iyiliği için çalışmış ve naçiz yeteneklerimi onun ve Büyük Üstadı olarak senin hizmetine adanmışımdır, Winston.”

Bunları söylerkenki ses tonu içinde bir miktar kin barındırıyor gibiydi.

“Teşekkür ederim Fletcher. Medicus’lara ve mücadelemize olan bağlılığından asla kuşku duymamışımdır. Bana karşı sadakatinden de öyle.”

Yabancı adam sözlerine devam etmeden önce bir süre bekledi.

“Acaba... kimleri saflarımıza kabul edeceğin konusunda net bir fikrin var mı? İstersen onları belirlemek konusunda yardımcı olabilirim ve hatta eğitimlerini bile üstlenebilirim. Bildiğin gibi benim kontrolüm altında olan Evren çok fazla ziyaretçi almıyor ve...”

“Biliyorum. Zamanı geldiğinde yeteneğin çok değerli olacaktır ancak şimdilik acelemiz yok,” diye yalan söyledi Bay Brave. “Kara Prens henüz endişelenmemizi gerektirecek kadar güçlü değil.

“Bundan emin misin?” diye sordu adam sesinde yine belirgin bir alaycılıkla.

“Yanılmadığımı umalım. Sizin için, bizim için ve bütün dünya için...”

Büyük Üstat’ın sesi gitgide daha da hırıltılı ve kalın bir hal alıyor, kapının arkasındaki odayı tamamen doldurarak âdeta

Oscar'ın yanı başında konuşuyormuş gibi rahatlıkla duyulabiliyordu. Çocuk birden bir ses duydu. Bir koltuk hareket etmişti. Winston Brave bu görüşmeyi sonlandırmak üzere ayağa kalkmıştı. Oscar geriledi. Kapı açılmadan önce oradan gitmesi gerekiyordu.

Çok geç kalmıştı. Omzuna dokunan buz gibi bir el onu irkiltti.

Oscar arkasına döndü ve arka üstü yere düştü. İnce, uzun ve ürkütücü bir gölge onun üzerine doğru eğilerek onu ayağa kaldırdı.

“Derhal odanıza dönün!” dedi Bones emredercesine. “Burada size göre hiçbir şey yok. Burası Bay Brave’in özel dairesidir.”

Oscar bu kez hiç oyalanmadan adamın dediğini yaptı. Ayağa kalkıp merdivenlere kadar koştu ve basamakları birkaç saniyede indi. Selenia Kanadı’nın koridoruna hızlıca daldı, koşarak odasının kapısına vardı ve içeri girdikten sonra soluk soluğa kalmış bir halde kapıyı arkasından kapattı.

Nefesini düzene sokmak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı ve yatağının üzerine oturdu.

Winston Brave’in konuştuğu o adam kimdi? O yırtıcı ses kime aitti? Her şey neden bu kadar gizliydi?

Belki de yanıliyordu. Bones’un onu bir an önce odasına yollaması belki de sadece Büyük Üstat’ın özel dairesindeki esrarengiz yabancı onu görmesin diyeydi. Genç Medicus, Büyük Üstat’ın kendisine verdiği talimatlar arasında gizlilik sözcüğünün altını özellikle çizmiş olduğunu hatırladı. Cumides Circle’da bulunduğu herkesten gizli tutulması kesinlikle zorunluydu. Bay Brave’e göre hem kendisinin hem de ailesinin güvenliği buna bağlıydı.

Sonra Oscar annesiyle ablasını düşündü. Onları şimdiden özlemişti. Gece yaklaşırken özlemi de artmıştı. Bu kocaman odanın içinde kendini kaybolmuş gibi yapayalnız hissetti aniden. Ba-

vulunun üzerine oturup başını iki elinin arasına aldı. Buna dayanabilecek miydi? Bir sonraki hafta sonu ona inanılmaz derecede uzak bir zamanmış gibi geliyor, ailesine, arkadaşlarına ve Babylon Heights'ın sıcak, canlı ve sade havasına bir an önce kavuşma isteği duyuyordu.

Zihninde babasının fotoğrafıyla birlikte Billy Boyd'un sözcükleri belirdi. *Sen de baban kadar kibirlisin pis velet!* O lanet olasıca Boyd babası hakkında ne biliyordu? Ona gerçekleri kim söyleyecekti?

Gerçeği! Tabi ya! Gramarye! Bunu neden daha önce düşünmemişti? Bugün ona sadece bir tek soru sormuştu ve Bayan Withers'ın kendisine söylediğine göre her gün iki soru sorup iki yanıt almaya hakkı vardı.

Hâlâ açmamış olduğu bavulunu yatağının üstüne koydu ve içindeki kıyafetleri aceleyle dört bir yana savurarak pelerini bulup büyük bir özenle bavuldan çıkardı. Pelerini yatağın üstünde açıp arasına saklamış olduğu Gramarye'yi çıkardı. Kapağını okşadı. Cesaretini toplamak için madalyonuna dokundu ve duraksayarak da olsa kapağı açtı.

Aylardır, belki de yıllardır beklemekte olduğu şeye artık çok yaklaşmıştı ve birden bire korkunun onu ele geçirmeye başladığını hissetti. Kararlılıkla sol elini boş sayfanın üzerine koyarak dikkatini topladı. Neydi formül? İşte bu... Sözcükler birden aklına geliverdi ve Oscar onları hiç duraksamadan yüksek sesle tekrarladı.

Gramarye,

Varsa eğer belleğinde

Ver yanıtı geciktirme

Yoksa hiç umut içinde

Beni boşuna bekletme.

Daha sonra da bunca zamandır içini kemirmekte olan ve büyük olasılıkla herkesin cevabını kendisinden saklamakta olduğu soruyu dile getirdi: “Gramarye, bana babama ne olduğunu söyleyebilir misin? Adı Vitali Pill’di ve o ünlü bir Medicus’tu,” diye ekledi Oscar heyecan ve gururla.

Elini çekti ve sabırsızlıkla sayfaya baktı.

Her akşam baktığı fotoğraftan tanıdığı adamın yüz hatlarının belirliğini gördü. Uzun boylu, güçlü, onun gibi kıvılcık saçlı ve onunla aynı mavi gözlere sahip olan babasıydı bu.

Vitali Pill pelerini rüzgârda dalgalanarak koşuyor, belindeyse Kupalar Kemerini taşıyordu. Oscar beş kesecikten yayılan ışıltılara dikkat etti.

Bir film şeridi gibi akmakta olan görüntülerin üzerine bir gölge düştü. Vitali madalyonunu kaldırdı. Madalyondan fişkıran ışıkla birlikte karanlığın içinde yüz hatları seçilemeyen bir adam belirdi. Babasıyla aynı boydaydı ve kırmızı renkteki yakası dışında tepeden tırnağa siyahlar giymişti. Gözlerinden kanlı yaşlar aktı ve adam elini yüzüne götürdü. Geri çektiğinde eli âdeta bir meşaleye dönmüştü. Alevler içindeki el giderek büyüdü. Görüntü silindi ve sonra kolunu havaya kaldırmış olan Vitali tekrar belirdi. Kolundan birbirine dolanmış iki yılan çıktı ve siyahlı adamın üzerine atlayarak onu yere serdiler. Bir kere daha gölge görüntüyü kapattı ve yeniden belirdiğinde Vitali, pelerini ve kemeri olmadan Oscar’a sırtları dönük duran altı kişinin karşısında duruyordu.

Görüntü bir kere daha silinerek genç çocuğun babasını bu sefer de karanlık bir yerde yatarken gösterdi. Birkaç saniye sonra Oscar, gözyaşlarına boğulmuş ve siyahlar giymiş annesi Celia’yı

gördü. Sayfadan daha sonra da Bayan Withers'ın hatları gerilmiş yüzü ve Winston Brave'in üzgün bakışları geçti.

En son görüntü yeşil kadifeyle kaplı ve üzerinde altından M harfi bulunan bir tabut ve yanı başında sert bir hareketle kumaşı çekip alan bir kadının, yani Celia'nın görüntüsüydü. Oscar annesini daha önce hiç bu şekilde görmemişti. Öfkeden ve çaresizlikten çılgına dönmüş gibiydi.

Daha sonra ise sayfa tekrar doğal beyazlığına geri döndü.

Oscar Gramarye üzerinde görüntülerin geçtiği bütün bu süre boyunca hiç soluk almamış olduğunu fark etti. Kitabı kapatıp yatağının üzerine çöktü.

Gördüğü ilk görüntülerle Cumides Circle'a geldiğinden bu yana babası hakkında öğrendikleri arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. Gördüğü şey muhtemelen Vitali ile Büyük Pathologus arasındaki çarpışmaydı. Bunun dışında ne Vitali'nin altı kişiyle karşı karşıya durduğu salonu, ne de babasını daha sonra yatarken gördüğü kirli ve tozlu yeri tanıyabilmişti. Ancak tabutu ve annesinin kederini görmüştü. Ayrıca kendisine babasının bir uçak kazasında ölmüş olduğu söylendiği halde Gramarye böyle bir şeyden bir kere bile söz etmemişti.

Her ne kadar henüz her şey yeterince açık olmasa ve işler şu ana dek herkesin onu inandırmaya çalıştığı gibi gelişmemiş olsa da babasının ölümünün Medicus olarak sahip olduğu güçlerle ilişkili olduğundan artık emindi. Peki ya görevi neydi? Kara Prens gibi o da düşman tarafından esir mi alınmıştı? Esir düştüğü yerde ölmüş olabilir miydi?

Oscar ayağa kalktı. Gramarye'sine yeniden sorular sorması, onun göstereceği görüntülere bakması, sorusunu başka şekilde sormayı denemesi gerekiyordu. Ne olursa olsun daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Kitabı açtı ama çabası boşunaydı. Sayfa berr-

beyaz duruyordu. Bayan Withers onu bu konuda uyarmıştı: *Bir günde sadece iki cevap Oscar, hepsi bu kadar.*

Yenilgiyi kabul ederek kitabı ve pelerini tekrar bavula koydu. Kemerini okşadı ve kemer uysalca yükseldi, sonra da tekrar bavulun dibine düştü. *Yakında*, dedi Oscar kendi kendine. *Yakında bu kemerini takacağım.*

Daha bavulunu yeni kapamıştı ki kapı çaldı.

Bones Oscar'ın yanıt vermesini beklemeden içeri girdi.

“Akşam yemeği saati geldi.”

Oscar çok az şey yiyebilirdi ve Jerry bu durumu pişmanlık dolu bir iç çekişle karşıladı. Çünkü dünyanın en büyük sandvicini yapabilmek için onca zahmete girmişti. Sövsüş et, salatalık, domates, turşu, ketçap, marul yaprakları, peynir ve Oscar'ın tanımakta güçlük çektiği daha bir dolu malzeme kullanmıştı. Sonuç gerçekten lezzetliydi ancak lokmalar çocuğun boğazından geçmiyordu.

“Siz de aynı fikirdesiniz, değil mi Bay Oscar?” dedi sonunda Jerry kendini avutmak için. “Böylesine güzel bir sandvici ziyan etmek yazık olur.”

“Evet,” diye cevap verdi Oscar tabağını Jerry'ye doğru uzatarak. “Kesinlikle aynı fikirdeyim. Yiyebilirsiniz. Gerçekten çok lezzetli... Yalnızca benim pek iştahım yok, hepsi bu.”

“Daha sonra size tekrar yaparım. Söz veriyorum,” dedi şöför ağzı dolu bir şekilde.

Oscar ayağa kalktı ve Bones yanına geldi.

“Gramarye'nizi odanızda tutamazsınız. Geceleri diğer kitaplarla birlikte kütüphanede kalması gerekiyor. Soracağınız sorulara daha iyi cevap verebilmesi için kendini bu şekilde besleyecek.”

“Olmaz,” diye cevap verdi Oscar neşesiz bir tavırla. “Yanımda kalmasını tercih ederim.”

Yeni günün ilk saatinde Gramarye’sine yeniden soru sormak niyetindeydi.

Bones ısrar etti.

“Ben yalnızca Bay Brave’in emirlerini iletiyorum elbette.”

Oscar kâhyanın yarı açık olan gözlerinin içine baktı. Bu adamın söylediği hiçbir şeye inanmıyordu ama başka seçeneği de yoktu. Bones onu Büyük Üstat’ın görüşmesini gizlice dinlerken yakalamıştı. Buna bir de emirlerine karşı gelmeyi eklemenin hiç gereği yoktu.

“Peki o zaman,” dedi sonunda Oscar bitkin bitkin. “Ancak Gramarye’mi kütüphaneye kendim koyacağım.”

Böylece bu gece ona kimsenin ulaşamamasını sağlamayı ve ertesi sabah da erken saatte onu bıraktığı yerde bulabilmeyi umuyordu. Bones başını sallayarak bunu kabul etti ve yemek salonundan çıktı.

Oscar odasına çıkıp kitabı aldı ve bağrına bastırarak aşağı indi.

Kütüphaneye süzüldü ve Titus’un üzerine tırmandı. Kitabı raflardan birinin üzerine yerleştireceği sırada aklına bir fikir geldi. Julia Jacob’ın poşetini çekip çıkardı, tünediği yerden aşağı indi ve biraz uzaklaşarak poşeti açtı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm Julia ama sanırım size ihtiyacım var.”

En baştaki sayfanın bir köşesi ince ve belirgin bir yazıyla doldu.

“İyi akşamlar, Bay Oscar. Kesinlikle rahatsız etmediniz. Sizin için ne yapabilirim?”

“Size bir şey emanet edebilir miyim? Bu benim için çok, hem de çok önemli,” dedi Oscar fısıldayarak ve bir gözüyle raftaki diğer kitaplara ve özellikle Boyd’unkine bakarak.

“*Bana bir şey mi emanet edeceksiniz? Nedir?*”

“Gramarye’mi sizin poşetinizin yanına bırakmak istiyorum. Sakıncası yoksa benim için ona göz kulak olur musunuz?”

“*Elbette, bu benim için büyük bir zevk hatta bir onur olacaktır. Vitali Pill’in oğlunun Gramarye’sine sahip çıkmak!*”

Oscar bir an için sayfanın kızarır gibi olduğunu hissetti.

“Teşekkürler, Julia. Yarın sabah, mümkün olduğunca erken saatte gelip alacağım onu,” dedi poşeti tekrar kapatırken.

Aceleyle poşeti yerine koyup Gramarye’sini Julia Jacob’ın makalelerinin arasına özenle sakladı.

Tam kütüphaneden çıkıyordu ki bir gürültü duydu ve başını çevirdi. *Pathologus’lar Antolojisi* rafının üzerinde hareketlenmişti.

Oscar onu görmezden gelmek niyetindeydi ama Boyd’u artık tanımaya başlamıştı. Eğer Oscar onunla konuşmadan çıkıp gidecek olursa ortalığı birbirine katabilirdi. Genç Medicus iç çekerek boyun eğdi.

Karton kapaklı ve üstü lekeli kitabı eline aldı ve gözlerini başka tarafa çevirerek kapağını açtı.

“*İstediğin kadar sinirlenmiş numarası yapabilirsin ufaklık ama neler çevirdiğini gördüm,*” diye haykırdı Billy Boyd çirkin ve kocaman harflerle.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Oscar hiçbir şey yokmuş gibi. “Neler çevirmişim bakalım?”

“Neler karıştırdığını tam görmedim ama yukarıdaki kitapların arasında bir şeyler yaptığını biliyorum.”

Oscar omuzlarını kaldırdı.

“Ne olmuş yani? İstedğim kadar okumaya hakkım var.”

“Bana ukalalık taslamaya kalkma. Billy Boyd’a sökmez!”

“Eh, madem Billy Boyd bu kadar kurnazmış, bana sormaya gerek duymadan ne yaptığımı tahmin edebilir öyleyse,” diye karşılık verdi Oscar bir hamlede kitabı kapayarak.

Elinden geldiğince debelenmekte olan eseri tekrar rafın üstüne koydu ve bir kerelik olsa da ağzının payını vermiş oluktan hoşnutluk duyarak koş a koş a uzaklaştı.

Kütüphaneden fişek gibi çıkıp hızla koşarak ilerliyordu ki holün tam ortasında bir adama çarpıverdi. Arka üstü yere yuvarlanıp düştü ve sonra başını kaldırdı.

“Kusura bakmayın efendim, sizi göremedim.”

Adam Oscar’a doğru eğildi. Oscar onunla göz göze geldiği anda, bakışı ona çok kötü bir şeyleri hatırlatıyormuş gibi içinde bir gerginliğin yükselmeye başladığını hissetti.

“Şu işe bakın,” dedi adam yakıcı sesiyle. “Cumides Circle’da bir çocuk! İşte bu tuhaf!”

Bones koşarak yanlarına geldi ve âdeta demirden bir yumrukla Oscar’ı yakalayıp ayağa kaldırdı. Çocuk kâhyanın üzerinde ilk defa belirgin bir gerginlik hissediyordu.

“Hemen yukarı çıkın,” diye fısıldadı Oscar’ın kulağına.

Ancak Oscar bu kez kâhyanın dediğini yapmadı. Akşam yemeğinden önce Bay Brave’le konuşurken duyduğu bu adamın sesini tanımişti. Şimdi artık sesle eşleştirebileceği bir yüz de vardı. Çipil ve koyu renk gözler, kısa kesilmiş kırçillı saçlar, kurşun rengi bir ten... İnsanın içini hiç de rahatlatmıyordu.

“Yaralanmadınız ya Bay Worm?” diye sordu Bones elinden geldiğince Oscar’la adamın arasına girmeye çalışarak. “Bu çocuk çok sakardır. Burada çalışmaya başlayalı çok az zaman oldu.” Fletcher Worm, Oscar’ı daha iyi görebilmek için bir eliyle kâhyayı kenara çekti.

Bütün holü dolduran bir ses çocuğun yardımına koşmuştu.

“Bu ikinci ziyaretin zevkini neye borçluyum, Fletcher?”

Winston Brave en son basamakları da inerek yanlarına geldi.

“Çantamı unutmuşum dostum,” diye cevap verdi adam gözlerini Oscar’dan hiç ayırmadan yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Ama doğrusu pek de fena olmadı. Bu sayede henüz kendini bana tanıtacak fırsat bulamamış olan bu genç adamla tanışma fırsatı buldum. Yalnızca bir saat içinde fikrini değiştirip de bu çocuğu eğitim için buraya kabul etmiş olabilir misin Winston?”

“Yeğenim olur,” diye cevap verdi Brave ezici bir sesle. “Birkaç gün benimle kalacak.”

Bunun üzerine Fletcher Worm gözlerini heybetli Büyük Üstat’a doğru çevirdi. Brave ondan en az bir baş daha uzundu.

“Kardeşinin bir oğlu olduğunu bilmiyordum. Bunu duyduğuma sevindim. Ama şaşırdım da. Evlendiğinden haberim olmamıştı. Hatta daha kısaca özetlemek gerekirse,” dedi Worm, “bir kardeşin olduğunu bile bilmiyordum.”

Winston Brave gözlerinden alevler saçarak ona baktı.

“Mutlaka bilmen gerektiğini düşünüyorsan söyleyeyim, daha uzak bir akrabamdır.”

Malikânenin sahibi konuşmanın başından beri ilk defa Oscar’a doğru döndü. Büyük Üstat’ın bakışları sitem ve öfkeyle öyle ağırlaşmıştı ki çocuk bir beton yığınının üzerine çöktüğünü sandı.

“Demek bu yüzden sana hiç benzemiyor. Üstelik işin doğrusu bana başka birini hatırlatıyor gibi sanki. Kimi acaba? Neyse buluruz.”

“Çok doğru,” diye cevap verdi Brave buz gibi bir sesle. “Elbette bulursun.”

Worm karşılık vermeye hazırlanırken Bones araya girdi: “Çantanız Bay Worm.”

Adam deri çantayı çevik bir hareketle aldı ve başını önüne eğerek selam verdi.

“Yakında görüşeceğiz, Winston.”

Sonra da başını Oscar’a doğru çevirerek ona hafifçe gülümsedi ve Bones’un eşliğinde uzaklaştı.

Winston Brave kapının kapandığını duyduktan sonra başını genç Medicus’a doğru eğdi.

“Bu saatte burada ne işin var senin?”

“Özür dilerim, kütüphaneden çıkıyordum. Gramarye’mi bırakmaya gitmiştim ve...”

“Gramarye’yi oraya koymak senin görevin değil,” diye gürledi Brave.

Kâhyaya doğru döndü.

“Ne demek oluyor bu Bones? Doğrusu beni hayal kırıklığına uğratiyorsun.”

Bones Gramarye’sini kütüphaneye bizzat götürme konusunda ısrarcı olan Oscar’a doğru karanlık bir bakış attı.

“Özür dilerim efendim,” demekle yetindi kâhya. “Bir daha tekrarlanmayacaktır.”

“Fletcher Worm her şey olabilir ama kesinlikle bir aptal değildir. Kim olduğunu çok yakında öğrenecektir, Oscar. Oysa bugün öğle yemeğinde kendimi yeterince açık ifade edebildiğimi

sanıyordum. Bir Konsey üyesi bile olsa hiç kimsenin senin Cumides Circle’da bulunduğundan haberdar olmasını istemiyordum. Ama sen bunu anlayamamışsın.”

Oscar utanç içinde başını eğdi.

“Anlamıştım efendim ama...”

“Aması yok,” diye kükredi Brave. “Eğer kurallar varsa sen de ona uymak zorundasın işte bu kadar! Yeterince açık mı?”

Oscar sustu. Bütün evde bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

Brave, Bones’a ve Oscar’a hiç bakmadan oradan uzaklaştı. Merdivenin başına geldiğinde arkasını bile dönmeden sessizliği bozdu.

“Ben aksi yönde karar verinceye kadar Gramarye’ye bir daha dokunmayacaksın, Oscar. Bu da bir emirdir.”

Oscar yüreğinin sıkıştığını hissetti ancak kabul etmekten başka çaresi yoktu.

“Şimdi yatağına dön,” diye emretti Büyük Üstat.

evrenler küresi

Oscar'ın Cumides Circle'daki ilk gecesi epey huzursuz geçti. Gramarye'nin gösterdiği görüntüler düşlerini ele geçirdi, tabutlar karanlıkları doldurdu ve daha gözlerini yumduğu anda karşısında Celia'nın çaresiz yüzünü buluyordu.

Ertesi gün dakika başı esnememek, zihnini Bayan Withers'ın anlattıklarına odaklamak ve düşüncelerinin başka yerlerde gezintiye çıkmasına engel olmak için çok fazla çaba harcaması gerekti.

“Çocuğum,” dedi yaşlı kadın sabırsızca, “bugünkü dersi iptal etmek daha mı doğru acaba diye düşünüyorum. Çok bitkin görünüyorsun.”

“Hayır, hayır,” diye bağırdı Oscar öteki dünyadan sesleniyormuş gibi bir sesle. “Emin olun, gayet iyiyim ben. Mümkün olan en erken zamanda vücut içine girebilmeyi istiyorum. Kendimi nasıl küçültebileceğimi bir an önce öğrenmem gerekiyor.”

Bayan Withers buna kahkahalarla güldü. Oscar'ın saflığı ona çok eğlenceli geliyordu. Genç Medicus kadının güldüğünü görünce biraz gücenerek kaskatı kesildi.

“Küçülmeyi de nereden çıkardın, Oscar? Böyle bir şey yok. Vücut ne senin düşündüğün gibi bir şey, ne de sana okulda öğrettiklerine benziyor. Vücut Girişi yapmak için küçük olmaya gerek yoktur!”

Kadın ayağa kalktı ve büyük bir özenle Alphonse’un deri kaplı kitabını eline aldı. Kitabı açarak aristokrat yazara seslendi.

“Sevgili dostum, iznin olursa bu genç adamın eğitimi için yardımına ihtiyacım var.”

“Memnuniyetle Berenice, memnuniyetle. Senin için ne yapabilirim? Naçiz tarihî bilgilerim hizmetindedir,” diye yazdı Marki belirgin bir duygusallıkla.

“Oscar’a beş İç Evren’i tanıtmak istiyorum. Bu konuda, bir sema bütün söylemlerden daha yararlı olur. Bu genç adama kitabındaki şahane on dokuzuncu yüzyıl tasvirini gösterebilir misin rica etsem?”

Yanıt olarak *Ortaçağdan Günümüze Medicus’ların Muh-teşem Destanı* önce kapandı ve sonra sanki bir hava akımı sayfalarını savurmuş gibi birdenbire tekrar açıldı. Sayfaların kendi kendilerine çevrilmeleri bir yerde durdu ve diğerlerinden daha kalın ve birçok kez katlanmış olan bir sayfa yavaşça açılmaya başlayıp kısa sürede masanın yarısını kapladı. Oscar şaşkınlıkla yaklaştığında gravürün yalınlığı karşısında neredeyse düş kırıklığına uğradı. Harita yalnızca koyu yeşil renkte kocaman bir küre, ortasında bir harf ve çevresinde belirgen hiç bilmediği beş isimden ibaretti.

Ancak yavaş yavaş ışık ve renkler belirginleşmeye başladı.

Çocuk ancak o zaman ayrıntıların üzerine yoğunlaştı. Küre parıldamaya başlamıştı ve öylesine iyi çizilmişti ki âdeta kabartmayla yapılmışa benziyordu. Elinizi yaprağın üstünde gezdirdiğiniz zaman yuvarlaklığını hissedebiliyordunuz. Başlangıçta Oscar

kürenin karşısına geçtiği anda tam ortada bulunan altın çember içindeki Medicus'ların M'sini tanımakta hiç güçlük çekmemişti. Burada gördüğü Harf kendisinininkinden, Bayan Withers'inkinden ve hatta Büyük Üstat'inkinden bile çok daha güzel ve işlemeliydi. Çocuğun gözüne âdeta gerçek bir madalyondan bile daha gerçek görünüyor ve benzersiz bir ışıltıyla parlıyordu.

Bayan Withers parşömeni okşadı ve o zaman küre kendi çevresinde dönmeye başladı. Bu görüntü Oscar'a Kildare Caddesi'ndeki çalışma masasının üzerinde duran ve çocuğun üzerinde büyüyünce ziyaret etmek istediği bütün ülkeleri kalemle işaretlemiş olduğu yeryüzü küresini hatırlattı. Hayranlıkla haritayı seyre daldı.

"Alphonse," dedi yaşlı kadın, "beş Evren'in bu tasvirinin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Tam bir şaheser bu!"

Marki arkadaşına cevap vermek için bu sanat eserinin üzerine yazı yazmaya cesaret edemediğinden yalnızca başını sallar gibi kitabını kıpırdatmakla yetindi.

"Oscar," dedi Bayan Withers. "Bu harita sayesinde beş İç Evren'i keşfedeceksin. Onlarla birlikte Medicus'ların ve ne yazık ki Pathologus'ların da bir Evren'den diğerine geçmek için kullandıkları bazı geçitleri de."

Oscar şaşkınlı başını kadına doğru kaldırdı.

"Ama ben yalnızca biraz parlayan yeşil bir küre görüyorum, Bayan Withers."

Yaşlı kadın gülümsedi. Yanıt vermek yerine madalyonunu eline aldı ve kürenin ortasındaki M harfinin tam üstüne koydu. İki Harf arasında bir ışık akışı doğdu. Bayan Withers yavaş yavaş Medicus'ların kürenin ortasındaki sembolünü çevrede yazılı bulunan isimlerden birine doğru kaydırdı.

O zaman küre dönmeyi durdurdu ve canlandı. Manzaralar, insanlar ve hareketler, Oscar'ın büyülenmiş bakışları altında birkaç saniye içinde küreye yaşam verdiler.

“İşte bu ilk Evren,” diye tanıttı yaşlı kadın. “Adı Hepatolia. Bu adı merkezinde bulunan dağdan alır. Büyük kısmı yer altında bulunan fabrikalar, tüneller, kanallar, galeriler ve içinde binlerce canlı varlığın hiç gün ışığını görmeden çalıştıkları, iyice derinde yer alan kocaman mağaralardan oluşan bir Evren'dir. Aynı zamanda da kaba ve ilkel bir Evren'dir, Oscar.”

“Çalışıyorlar mı? Ne iş yapıyorlar ki?”

“Besinleri beş Evren'in hepsi için gerekli olan enerjiye dönüştürürler. Hepatolia, dağı ve devasa madenleriyle iç dünya için zaruri bir yaşam kaynağıdır.”

Madalyonunu bir kere daha haritadaki M harfinin üzerine koyup bu sefer sağdaki ikinci isme doğru kaydırды. Kürenin üzerinde Hepatolia bir serap gibi gözden kayboldu, yerini uçsuz bucaksız toprak parçalarıyla dalgalı denizler aldı.

“İşte bu da iki krallığın Evren'idir Oscar. İlki otları ters rüzgârlar tarafından aşındırılmış geniş ovalarıyla Solunum Krallığı'dır,” dedi parmağının ucuyla haritanın üzerindeki geniş düzlükleri işaret ederek. “Burada maceraya atılanlar çok ender görülür. Kimilerinin dediğine göre buranın rüzgârları çıldırtıcı olurmuş. Pek çok Medicus'un bu evrende akıllarını yitirdikleri doğrudur. Gerçi bazılarının akıllarını daha oraya ayak basamadan yitirmiş olduğu da iddia edilebilir, o ayrı. Bu ovalardan geçince ikinci krallığa ulaşılır. Büyük bir sualtı mağarası olan ve adına Evrensel Çarpıntı da denen Pompa Krallığı'dır bu.”

“Pompa mı?” diye sordu Oscar anlamaya çalışarak.

“Burada saklanan şey işte,” diye yanıtladı Bayan Withers işaret parmağını Oscar'ın göğsüne bastırarak. “Yürek!”

Oscar Bayan Withers'ın söylediklerini görüntüye dönüştürmekte olan gravürleri daha iyi görebilmek için masa boyunca ilerledi. Kütüphanenin penceresinden içeri giren bir ışık küreyi aydınlattı ve yüzeyini akımlar halinde ısıldattı. Genç Medicus bunu görünce yaz tatilinde Celia ve Violette ile birlikte gittikleri yerde gördüğü denizi hatırladı. Ancak kürenin üzerindeki denizin kendine özgü bir özelliği vardı. Düzenli bir çarpıntıyla yüzeyinde her yöne doğru yayılmakta olan dalgalar yaratıyordu. Tıpkı Oscar'ın eğlenmek için denize çakıl taşları attığı zaman oluşan dalgalara benziyordu bunlar. Ancak bu deniz kendisinin bildiği deniz kadar eğlenceli gözüküyor, daha çok esrarengiz ve tehlikeli bir izlenim uyandırıyor. Aslında beş Evren'le ilgili her şey böyleydi ancak bütün bunlar Oscar'ı kendine çekiyordu. Her zaman olduğu gibi yine içindeki merak korkusuna üstün geliyordu.

“Solunum ve Pompa Krallıkları bir araya gelerek ikinci evreni oluşturuyorlar demek,” dedi Oscar öğrendiklerinden büyülenmiş gibi.

“Evet,” diye doğruladı kadın, “Pompa'nın ötesinde Kırmızı Deniz'i aşarak üçüncü Evren olan Embriyo'ya geçiş yoluna varıyoruz.”

Oscar aceleyle madalyonunu eline aldı.

“Onu ben ortaya çıkarabilir miyim lütfen?”

Yanıtı beklemeden madalyonu haritanın üzerindeki Harf'in üstüne yerleştirdi. Ancak hemen o anda neşesi sönüverdi. Harf'i üçüncü ismin yazılı olduğu yere doğru kaydırması mümkün olmuyordu. Çaresizce Bayan Withers'a doğru döndü.

Kadın gülümsedi.

“Boşuna çabalıyorsun,” dedi. “Sen yapamazsın. Yalnızca daha önce Evren'lerin birinde yolculuk yapmış olan Medicus'lar onları haritanın üzerinde ortaya çıkarabilirler.”

Oscar düş kırıklığı içinde madalyonunu boynuna taktı. Bayan Withers bir hareketle ikinci Evren'in geniş ovalarını ve okyanuslarını ortadan kaldırdı ve üçüncü Evren karşılarında belirdi.

Oscar haritanın üzerine doğru eğilip bu seferki dekora bakınca şaşıracağı şeylerin henüz bitmemiş olduğunu anladı. Bu sefer kürenin içinde daha küçük bir küre daha bulunuyor ve onu da yine aynı beş isim çevreliyordu. İçerideki küre sanki buğulu bir camın arkasından bakılıyormuşçasına opak bir dünyanın içinde yüzüyor gibi görünüyordu.

“Beş Evren'in hepsi bir tanesinin içinde mi?”

“Çok güzel Oscar,” diye çocuğa iltifat etti Bayan Withers. “Embriyo doğum ve üremenin gizemli dünyasıdır. İşte bu yüzden harita bir çocuğun vücudunu beş Evren'le birlikte annesinin Embriyo Evreni içinde tasvir eder. Yine aynı nedenle Embriyo iç geçitleri bulunan karmaşık bir Evren'dir. Senin gibi deneyimsiz genç bir Medicus buraya girmemelidir. Yoksa içinde kaybolur.”

“Şu halde Embriyo erkeklerde bulunmuyor olmalı.”

“Şey, şöyle diyelim. Biraz daha karmaşık olan bir benzeri bulunur aslında. Nasıl anlatmalı? Bu ayrıntılara girmek için henüz biraz erken, Oscar. Daha sonra, biraz sabırlı ol! Daha sonra...”

Biraz rahatsız olmuş gibi görünen Bayan Withers aceleyle M'yi yerinden oynatarak Oscar'ın merakı onu şu meşhur ayrıntılara girmeye zorlamadan önce dördüncü Evren'i ortaya çıkardı.

“İşte bu da Genesis,” dedi biraz daha belirgin bir vurguyla. “Burası uç noktada bir teknoloji Evren'i, mükemmel ötesi ve uçsuz bucaksız bir bilgi merkezidir ve diğer dört Evren'i sayısız bağlantıları sayesinde ışıqla aydınlatır. Bir anlamda başka her yerde antenleri bulunan devasa bir merkezî bilgisayar gibi bilginin sinir sisteminin merkezidir. İtiraf etmem gerekirse benim ilgimi en çok çeken Evren budur, bu yüzden de uzmanlık

alanım olarak burayı seçtim. Medicus'ların Yüksek Konseyi'nde ben buradan sorumluyum.”

“Siz mi? diye haykırdı Oscar. “Bilgisayar uzmanı siz misiniz yani?”

Çocuk gülmeye başladı ancak Bayan Withers'ın yüzünün hafifçe asıldığını fark edince hemen kendini topladı.

“Bağışlayın,” dedi. “Yani hayır, bunda şaşırtıcı bir şey yok. Neden olmasın ki? Ancak bu... Konsey üyelerinden her birinin ayrı bir Evren'in uzmanı olduğu anlamına mı geliyor?”

Bayan Withers'ın her zamanki küçük gülümsemesi yeniden belirdi ve gözünün ucuyla Oscar'a kin tutmadan baktı.

“Kesinlikle. Zaten yakında onlarla sen de tanışacaksın ve sana bu durumu kendileri açıklayacaklar. Maureen Hepatolia'yı avucunun içi gibi bilir. Gözü pek ve maceracı Alistair McCooley ters rüzgârların ovalarını defalarca aşarak Pompa'nın mağarasına kadar inmiştir. Embriyo ve Anne Evreni içindeki Evrenler'i ise Anna-Maria Lumpini için uzun zamandır sır olmaktan çıkmıştır.”

Oscar saldırgan koltuk Makyavelli'ye doğru döndü.

“Peki ya bu koltuğun sahibi hangi Evren'i iyi tanıyor?”

Bayan Withers haritanın üzerindeki Harf'i kürenin tepesindeki beşinci ve son isme doğru hareket ettirince küre yeşilden siyaha döndü. Ancak bu sefer herhangi bir değişiklik gerçekleşmedi. Hiçbir manzara, hiçbir canlı varlık görünmedi. Sadece zaman zaman tek bir yıldız gibi bir parıltı belirip kayboluyordu.

“Fletcher Worm beşinci Evren'in içinde maceraya atılmaya kalktığın zaman izlemen gereken kişidir, Oscar. Serebra, yani Beynin Evreni.”

Yaşlı kadının sesi sanki düşüncelerine yoğun ve acı verici anılar gölge düşürmüştü gibi birden ciddileşmişti. Oscar aklını

kurcalayan soruyu Bayan Withers konuyu değiştirmeden önce sormak istedi.

“Küre neden simsiyah kaldı?”

“Çünkü Serebra Medicus’ların büyük çoğunluğu için hâlâ çok iyi tanınmayan, sırlarla dolu bir Evren’dir. Büyük çoğunluk oraya yalnızca bir kere gider. Bu haritanın çizildiği dönemde bu Evren’i tasvir edebilecek kadar yeterli bilgi yoktu. Bugün bile bundan sadece biraz daha iyi durumdayız.

“Ben bu beşinci Evren’e gitmek isterdim,” dedi Oscar parmaklarını karanlık kürenin üzerinde gezdirerek.

Anında parmaklarının ucunda bir batma hissederek elini geri çekti. Bayan Withers bu durumu fark etmemiş gibi görünüyordu ve o da bunu kendine saklamayı tercih etti. Kadının, onun vücut içinde yolculuğa çıkmasına karşı gelmesinden çekiniyordu oysa kendisinin tek beklediği buydu.

“Bu genç adam da her yere gitmek istiyor,” diye takıldı yaşlı kadın. “Heyecanını frenlemeyi öğrenmen gerekecek. Bir sıraya uyman gerektiğini ve bir dünyaya varabilmek için önce bir öncekinden geçmen gerekeceğini aklında bulundurmalısın.”

“Geçitleri kullanmak gerekecek, öyle değil mi?”

“Evet öyle, ama bunun için kesinlikle bir önceki Evren’in Kupası’na sahip olman gerekir.”

“Kupa ne demek?”

“Her bir Evren’den alıp yanında taşıman gereken bir şeydir.”

“Kemer,” diye haykırdı Oscar birden babasının kemerinin ne işe yaradığını anlayarak. “Beş Kupa için beş kesecik!”

Bayan Withers başını sallayarak onayladı.

“Görüyorum ki annen işini iyi yapmış. Demek Kupalar Kemerini tanıyorsun.”

“Babamınki bavulumda,” dedi Oscar gururla. “Pelerini de öyle.”

“Çok güzel,” dedi Bayan Withers. “Ama geriye için en zor kısmı kalıyor, yani kemeri tamamlamak... Beş Evren ve dolayısıyla beş Kupa seni tam bir Medicus yapacaktır. Güçlerine tam anlamıyla sahip olabilmen için kaçınılmaz bir koşuldur bu, Oscar.”

Oscar ağzını açtı ancak Bayan Withers tek kelime bile söylemesine izin vermedi.

“Bu kadar soru yeter meraklı beyefendi. İlk günden her şeyi birden öğrenecek değilsin ya. Ayrıca sana daha önce de söylediğim gibi pek çok sorunun yanıtını ancak vücudun içindeyken alabileceksin.”

Oscar çaresizce boyun eğmişti ki tişörtünün kumaşı altında bir yanma hissi duydu. Daha o en küçük bir hareket yapamadan zinciri boynundan çıktı, ucundaki madalyon yavaş yavaş yükselerek Harf’in üzerine yerleşti ve onu beşinci isme doğru kaydırды. Oscar mekanik bir hareketle madalyonunu geri almak için elini uzattı ancak temas göz kamaştırıcı bir ışığa neden oldu. Genç Medicus başını çevirdi. Bayan Withers ona bir şey söylüyordu ancak kadının sesi çok uzaktan duyuluyordu. Çok geçmeden mutlak bir sessizlik egemen oldu.

Şimdi artık çevresinde hiçbir şey kalmamıştı. Yüzeyinde yeni görüntülerin oluşmasına izin veren küreden başka hiçbir şey... Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde ona tanıdık gelen bazı yüzler önce belirip sonra göz alabildiğine uzanan boz bir çölün içinde gözden kayboluyorlardı. Kuleler tehdit edici bir şekilde kocaman yükseldiler ve sonra silinerek ışıklı izleriyle haritayı aydınlattılar. Daha sonra ise çorak toprakları aşan birtakım sesler kulağına ulaştı ancak bunlar anlaşılabilecek sözcükler değildi.

Sonra her şey kesildi.

Oscar sırtında duyduğu şiddetli acıyla gözlerini açmak zorunda kaldı. Hemen yanı başında Bayan Withers'ın yeşil gözlerini gözlüğünün arkasından tanıdı.

“Oscar? Beni duyabiliyor musun Oscar?”

“Evet,” diye kekeledi çocuk. “Ne oldu böyle?”

“Bana kalırsa beşinci Evren seni tahmin ettiğinden daha fazla kendine çekiyor. Neyse ki Alphonse tam zamanında haritayı kapattı. Yoksa seni oradan kurtaramayabilirdik. Darbenin etkisiyle sırtüstü düştün.”

Kadın bir an için sustuktan sonra aklını kurcalayan soruyu sormaya karar verdi. Oscar'ın bu tuhaf andan hiçbir şey hatırlamamasını umuyor ve ne onu endişelendirmek ne de meraklandırmak istiyordu. Oscar ayağa kalktı.

“Ne hissettin?” diye sordu kadın hiçbir şey olmamış gibi.

“Şey... Aslında pek bilemiyorum. Tuhaf görüntüler gördüm. Bir çöl, kuleler... Bazı şeyler de duydum ama duyduklarımdan bir şey anlayamadım.”

Oscar büyük bir merakla Marki'nin kitabının üzerine doğru eğildi.

“Madalyonumu kullanarak Evren'leri ortaya çıkaramayacağımı sanıyordum.”

“Büyük Üstat senin madalyonunu kendisinininkine bağladığı için olacak,” diye yanıtladı Bayan Withers lafı fazla uzatmadan. “Neyse bu sabahlık dersimiz buraya kadar.”

Büyük bir özenle tarih kitabını kapadı ve öğrencisine döndü.

“Öğle yemeği saati yaklaştı. İstersen şimdi çıkıp biraz dinlen. Öğleden sonra devam edeceğiz. Formda olman gerek.”

Küreden öğrendiği bütün o heyecan verici şeylere karşın Oscar, Bayan Withers'a karşı koyamayacak kadar yorgundu. Başını sallamakla yetindi ve kütüphaneden çıktı.

Daha o kapıyı yeni kapamıştı ki Alphonse'un kitabı tekrar açıldı. Bayan Withers ilk sayfanın üzerine doğru eğildi.

"Sevgili dostum sen de benim gibi fark ettin değil mi? Az kalsın beşinci Evren çocuğu içine alacaktı".

"Biliyorum, Alphonse."

"Bu seni endişelendirmiyor mu?"

Bayan Withers yanıt vermeden önce kısa bir süre düşündü.

"Hayır dostum, hayır. Doğruyu söylemem gerekirse bu iş düşündüklerimde yanılmadığımı gösterdiği için içimi rahatlatmış bile diyebilirim. İyi günler, Alphonse," dedi kitabı rafa yerleştirirken.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Her ne kadar kolay olmasa da Oscar, Büyük Üstat'ın talimatlarına titizlikle uymaya büyük özen gösterdi. Evin personeli bile onun varlığını neredeyse hiç fark etmedi. Gramarye yasağına gelince, ilk birkaç gün Oscar bunun farkına bile varmadı sayılır. Hatta kitaba bu soruyu hiç sormamış olmayı bile tercih edecek hale gelmişti. Her gece birkaç kere uykularından uyanmaktan yorgun düşmüştü ve beklediği tek bir şey vardı: ona ailesine ve mahalledeki arkadaşlarına kavuşma özgürlüğünü getirecek olan hafta sonu!

Cuma öğleden sonra onun için bir lütuf gibiydi. Malikânenin parmaklıklarının önünde beklemekte olan annesinin kollarına atıldı. Celia içeriye girip de Bay Brave'le görüşerek bin bir güçlkle bastırmış olduğu anılarını yeniden canlandırmak istememişti.

Zihnindeki her şeyin yeniden yüzeye çıkmasına çok az şeyin yeteceğini biliyor ve acı çekmek istemiyordu.

Oscar bavulunu Toinette'in arka koltuğuna yerleştirdi, annesinden bir an önce hareket etmesini ve Kildare Caddesi'ne varıncaya kadar hiç durmamasını istedi.

Ailesine Cumides Circle'daki haftasını anlatabilmek için bir saat kadar uğraştı ancak zihnine çok fazla şey yığılıyor ve hepsi birbirine karışıyordu. Sonunda Violette başka taraflara bakarak usulca şarkı mırıldanmaya başladı ve annesi de ona anlatmasını başka zamana erteleyerek dinlenmeye çekilmesini tavsiye etti ancak o bunu hemen geri çevirdi.

Bisikletine atladığı gibi Babylon Heights'ın sokaklarını turlamaya başladı ve çocukluğuna eşlik etmiş olan binlerce kokuyu ciğerlerine doldurdu. Evi ve ailesi dışında bu mahalledeki diğer her şeyin de onun için ne kadar önemli olduğunu şimdi fark ediyordu.

Bütün komşularının mutfağını ya da bahçesini geçtikten sonra Oscar toplanmış küçük bir kalabalığın ortasında durup bisikletinden inmek zorunda kaldı. Kalabalığı yara yara en öne geldiğinde Jeremy'nin kendisini izlemekte olan insan topluluğuna seslenerek onların ilgisini üstüne çekmeyi başarmış olduğunu gördü.

"Jeremy'nin Pazarı'ndan bir yenilik daha, bayanlar baylar! Evlere servis bahçıvanlık hizmeti! Komşunuzun çiçeklerini çok mu beğeniyorsunuz? Onunkiler sizinkilerden daha mı güzel? Çiçeklerinizi değiştirmek mi istiyorsunuz? Kendinizi Barth'ın kollarına ve Jeremy'nin zevkine bırakın!"

Küçük İrlandalı, tatilden önce Oscar'a bu yeni fikrinden söz etmişti. Jeremy ile Barth bir bahçeye usulca sızarak komşu bahçedeki çiçeklerin aynısından oraya ekiyorlardı. Kendisinden

kopya çekilmesine öfkelenen komşu, çiçeklerini değiştirmesi için Jeremy'ye başvuruyordu. Kurnaz ufaklık bu çiçekleri söküp yerlerine yenilerini koyuyor ama eskileri koruyarak onları da başka bir bahçeye ekiyordu ve bu böylece sürüp gidiyordu. Bu sayede Babylon Heights'ın yarısı bahçesinin çiçeklerini iki kardeşe değiştirttiği için onlar da bir yerden söküp başka bir yere tekrar ek-tikleri çiçekler için tek kuruş bile harcamadan ücret alıyorlardı.

Oscar başını sallayarak gülmeye başladı. Jeremy onu fark edince yanına gelmesini işaret etti.

“Aynı zamanda sizlere bildirmekten gurur duyarım ki okulumuzun en parlak öğrencisi Oscar Pill bundan böyle pazarda bizimle çalışacak ve sizlere daha iyi hizmet vermek için yeni fikirler üretecektir!”

Kalabalık dağılmadan önce birkaç kişi alkışladı, Oscar ise itiraz etmeye bile fırsat bulamamıştı.

“Söylesene bütün hafta nerelerdeydin sen?” diye haykırdı sınıf arkadaşına kavuşmaktan içtenlikle memnun olan Jeremy.

“Şeydeydim... Amcamdaydım.” diye yalan söyledi Oscar talimatları hatırlayarak.

Yaşadığı deneyimi arkadaşlarıyla paylaşmak isterdi ama Jeremy'yi iyi tanıyordu. Ağabeyinin tersine o hayatta sır tutamazdı. Hele ki konu Cumides Circle olunca... Jeremy mutlaka bir yolunu bulup bahçeden içeri sızar ve Zizou'nun dallarını keserek başka bir yere ekip ev bekçisi ya da belki kaleci olarak satmaya kalkışır.

“Haftaya yine oraya gideceğim. Sonraki haftalarda da öyle... Bu yaz onun yanında çalışıyorum,” diye ekledi Oscar. “Bu yüzden de pazarda çalışmam mümkün olmayacak.”

“Hay aksi. Aklımda bizim için çok güzel fikirler vardı,” diye karşılık verdi Jeremy düş kırıklığına uğramış gibi.

“Biz paten kayacağız, gelir misin?” diye sordu Barth.

Üç arkadaş paten kaydılar ve Oscar akşam yemeği saatinde yorgun ama mutlu bir halde evine döndü.

Celia bu sefer geç kaldığı için ona sitem etmedi. Oğlunun yeniden kendi yaşında ve tatildeki bir çocuk gibi davranmaya hakkı olduğunu biliyordu. Oyunlar oynaması, kafasını dağıtması ve Cumides Circle’ı, oradaki zorlu eğitimi unutmaması gerekiyordu. Ertesi gün, gün boyunca tam olarak bunu yaptı.

Oscar pazar gününü ise annesiyle ablasına ayırmıştı. Meydana piknik yapmaya gittiler ve sonra da gölün üzerinde tekneyle gezinti yaptılar. Döndüklerinde sıırıslıkla ıslanmış ama çok neşeliydiler. Eve geldiklerinde mutfak masasının üzerinde bir yığın plastik kutu ve yanlarında da üzerine büyük harflerle Oscar diye yazılmış ve altına bütün mahalle tarafından şu sözcükler ilıştırılmış bir kâğıt parçası buldular:

Zayıflamışsın oğlum!

İşte sana önümüzdeki hafta karnımı doyuracak bir şeyler...

Kocaman öpücükler,

Bayan Orfanoudakis, Bayan Dawesar ve Sinyora Golino.

Oscar kutuların üzerine eğilip baktı. Köfteler, keçi peynirinden yapılmış özel yiyecekler, her ülkeden ve her çeşitten pastalar... Jerry’nin sandviçleri olmasa bile bütün bunlar ona en az bir ay yeterdi.

Çantasını hazırlamak üzere odasına çıktığında Violette yanından hiç ayrılmamış, aklı başka yerlerde olsa bile yanında kalmıştı. Hafta sonu çok çabuk geçmiş ve Cumides Circle’la ilgili her şeyi arkadaşlarından saklama zorunluluğu sonunda Oscar’ın da orayı unutmamasına neden olmuştu. Ancak eşyalarını toplar-

ken her şeyi hatırlayıverdi ve Gramarye'nin söylediklerine karşın Oscar tuhaf bir şekilde Bayan Withers'la eğitime devam edecek olmaktan hoşnutsuz olmadığını fark etti. Büyük Üstat'ın malikânesine dönmek için neredeyse acele ediyordu. Elbette bütün bunların altında temel bir beklenti vardı. Yarın ilk defa Vücut Girişi uygulayacaktı.

Akşam saat altı buçukta annesiyle ablasını öptükten sonra kendisini beklemekte olan siyah arabaya koşar gibi gitti. Jerry sakallı ve pespembe yüzünün ortasında kocaman bir gülümsemeyle onu karşıladı.

“Sizi özledik, Bay Oscar. Hemen yola koyulalım. Biliyorsunuz, saat yediden önce Cumides Circle'da olmamız gerekiyor.”

ilk yolculuk

Araba trafiğin arasına karıştı ve çok geçmeden Oscar binalarından Blue Park'ı tanıdı. Güzel malikâneye yakınlaştıkça içindeki heyecan da artıyordu.

Araba parmaklıkları geçip verandanın önünde durunca sabırsızlıkla kapıyı açıp dışarı çıktı. Çakıl taşlarının üzerinden koşup merdivenleri tırmandığı sırada Bones da kapıyı açmıştı.

“Şemsiyeyle gelip sizi almamı bekleyebilirdiniz,” diye sitem etti kâhya.

Oscar iç çekti. Bones'un bu sıkıcı sözlerini hiç de özlememişti. Bundan kesinlikle kuşkusu yoktu.

“Şemsiyeyle mi? Ama hava çok güzel!”

“Sizi tehlikeli bakışlardan korumak için. Verandada görüldükten sonra bir yararı yok elbette,” diye karşılık verdi Bones rahat sesiyle.

Oscar yanıt verme zahmetine bile girmeden holü geçip sırtında çantasıyla merdivenlere yöneldi. Kâhya arkasından seslenmek istediye de genç Medicus ona konuşacak fırsat bırakmadı.

“Evet Bones, biliyorum. Saat tam yedide yemek salonunda!”

Oscar yemekten sonra kâhyadan kütüphaneye kadar kendisine eşlik etmesini istedi. Billy Boyd’un kitabıyla tek başına karşı karşıya gelmeyi hiç canı istemiyordu, oysa Medicus’ların tarihiyle ilgili önemli bir bölümü Bayan Withers’ın tavsiyesi üzerine okuması gerekiyordu. Ancak ne yazık ki Marki Alphonse giderek zayıflamakta olan belleğinde Oscar’ın istediği bölümü bulamayınca çocuk tekrar odasına dönmek zorunda kaldı.

O geceyi de huzursuz geçirdi. Bu sefer sorun geçen hafta olduğu gibi, gördüğü kâbuslar değil içindeki şiddetli heyecanın uykuya dalmasına engel olmasıydı.

Sabah olunca bir saat erken kalktı. Yıkanıp giyindikten sonra hiç ses çıkarmadan aşağı indi. Mutfağın kapısını itti. Cherie fırının başında çalışmaktaydı.

“Bay Oscar! Bu ne güzel sürpriz, ama bu saatte burada ne işiniz var sizin? Henüz Bay Brave bile aşağıya inmedi. Yani birkaç saat önce uyandı elbette ve ben de kahvesini çalışma odasına götürdüm. Bones her zaman bu işi benim yerime yapmak istiyor ama izin vermiyorum elbette. Mutfak benim bölgemdir. Burada benim işime karışılmaz. Bay Brave’in kahvaltısını hazırlamak benim sorumluluğumdur. Ama şu Bones işgüzarlık yapmaya kalkıştı mı gerisini siz düşünün.”

Oscar hafifçe yüzünü buruşturdu. Sabahın bu erken saatinde Cherie’nin bitmek bilmez söylevlerine hiç de hazırlıklı değildi.

Kadın kendi sözcüklerinin akışını kendi kesti. Endişeyle sordu: “Neyiniz var sizin? Yolunda olmayan bir şeyler mi var? Anladım, karnınız aç!”

“Evet doğru,” diye onayladı Oscar. “Doğrusu biraz açım.”

Dayanılmaz aşçı kadına böyle bir şey itiraf ederek kendini nasıl bir riske soktuğunun pekâlâ bilincindeydi ama şu anda yiyeceği kötü bir kahvaltının bu sözcükler değirmeninden daha kötü olamayacağına inanıyordu.

Cherie ipe dizdiği sözcüklerini bir anda bıraktı ve buzdolabına doğru koştu. Aceleyle taze süt, biraz tahıl, bir parça beyaz ekmek, bir dizi değişik reçel çıkarınca Oscar rahat bir soluk aldı.

“Kusura bakmayın,” dedi kadın. “Bunlar benim reçellerim değil. Yapacak zaman bulamadım da.”

“Hiç önemli değil,” diye aceleyle karşılık verdi Oscar en büyük tehlikenin uzaklaşmakta olduğunu görerek. “Bunlar bana yeter.”

“Sana söz veriyorum sevgili Oscar’cığım bir dahaki sefere reçel yapacağım,” dedikten sonra birden elini ağzına götürdü.

Domates gibi kızarmış olan Cherie mucizevi bir şekilde nutku tutulmuş gibi susup kaldı.

“Size öyle dediğim için çok özür dilerim,” diyebilirdi sonunda kekeleyerek.

Elinden gelse masanın altına saklanacaktı. Oscar’ın içinden gülmek geldi. Görünüşe bakılırsa Cherie’yi susturabilecek tek şey utanç duygusuydu ve sırf bu yüzden bile olsa Oscar onun utanç içinde kalmasına izin verebilirdi. Ancak buna içi el vermedi.

“Biliyor musun Cherie? Aslında bana adımla seslenmeni tercih ederim. Böylesi çok daha pratik olur.”

“Doğru mu söylüyorsunuz?” diye fısıldadı uzun boylu aşçı kadın. “Ah, çok teşekkür ederim sevgili Oscar’cığım. Gerçekten de böylesi benim için çok daha kolay olacak. Anlıyorsun ya, ne de olsa sen oğlum olacak yaştasın. Saçlarının rengi olmasa be-

nim çocuğum olabilirdin. Hem zaten Jerry ve ben de seni kendi oğlumuz gibi seviyoruz. Tıpkı...”

Cherie bir kere daha sustu ve bir gözünün kenarında belirten bir damla yaşı sildi. Hemen arkasını döndü.

“Pasta ister misin?” diye sordu hiç çekinmeden burnunu çekerek. “Daha dün yapmıştım.”

Cherie’nin kendisini çok etkileyen bir konuya değinmiş olduğu açıktı. Oscar önce teklifini geri çevirmek istedi ancak sonra vazgeçti.

“Şey evet, seve seve,” diye yanıt verdi büyük bir gayretle ve en kötü olasılıktan korkarak.

Cherie dolaplara doğru koştu ve bir tabak çıkararak masanın üstüne yerleştirdi. Oscar tabağın üstünü örten cam kapağın içinde kenarları yanık, ortası biraz içine göçmüş kocaman efla-tun bir çubuk görünce hayretini gizleyemedi.

“Pancarlı pasta,” dedi Cherie gururla. “Bizim... Jerry ile benim hiç çocuğumuz olmadı. Bu yüzden de Cumides Circle’da ilk defa bir çocuk bulunduğu için içimizden seni şımartmak geliyor. Daha doğrusu burada daha önce hiç çocuk bulunmadığını Bones söylüyor,” dedi Cherie küçücük başını eğip gözlerini her zamankinden de sık kırıştıtararak. “Ancak etrafta daha farklı şeyler anlatılıyor.”

Oscar başını kaldırdı. Cumides Circle’da bir zamanlar çocuklar mı vardı yani? Acaba Bay Brave evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olabilir miydi?

“Ama bu başka bir hikâye,” diye söze devam etti biraz solumak için konuşmasına ara vermiş olan Cherie. “Her neyse Jerry ile ben sana iyi bakacağız orası kesin. Daha çok pasta yiyeceksin. Afiyet olsun.”

“Şey, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi bu haberi duyunca yıkılmış olan Oscar.

Dehşet içinde tabağına bakarak bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünüyordu. Çaresizce gözünü yerden ayırmıyor ve içinden Rolls’un ya da Royce’un tıpkı kendisi gibi bir aptallık yaparak sabahın bu saatinde mutfağa gelmesi için dua ediyordu. Ne yazık ki isteği gerçekleşmedi.

“Sevgili Oscar, görüyorum ki sen de benim gibi erkencisin.”

Arkasında çınlamış olan bu ses o anda Oscar’a bir kazadan sonra yardımın gelişini duyuran ambulans sireni gibi gelmişti. Çocuk sevinç içinde arkasını dönüp Bayan Withers’a gülümsedi. Yaşlı kadın yakası dantelli, kısa kollu mavi elbisesinin içinde son derecede zarif gözüküyordu. Kırmızı gözlüğü her zamankinden daha çok ortaya çıkıyor ve yorucu geçmiş olan bir önceki haftanın ardından kadın dinlenmiş gözüküyordu.

“Çocuğum, yapacak çok işimiz var. Bugün bizim için büyük gün.”

Oscar gözleri parlayarak başını salladı.

“Her ne kadar içime sinmese de,” diye ekledi yaşlı kadın, “kahvaltını bölmek zorunda kalacağım.”

Yaşlı kadın merakla masaya yaklaştı.

“Cherie masanın üstüne koyduğun bu eflatun tuğla çok yakışmış. Sofraya renk vermiş. Çömlekçiliğe mi başladınız yoksa?”

Bunu duyunca Cherie’nin rengi değişti. Oscar onun yerine yanıt verdi.

“Şey... Bu Cherie’nin yaptığı bir pasta, Bayan Withers. Tadına bakmak ister miydiniz?” dedi tabağı kadına doğru uzatarak.

Bayan Withers önce gözlerini hayretle açtı, sonra da her zamanki nazik gülümsemesine geri döndü.

“Ah ne kadar yaratıcı bir fikir, Cherie. Çok beğendim doğrusu. Ama teşekkür ederim Oscar yiyemeyeceğim,” dedi deliçi gözlerle genç Medicus’a bakarak. “İzin vereyim de sen kahvaltını bitir, sonra kütüphanede buluşalım.”

“Hayır, hayır,” diye haykırdı Oscar aceleyle ayağa kalkarak. “Hiç geç kalmamalıyız. Cherie izin verirsen bu pastayı daha sonra yemek üzere odama götürebilir miyim? Tabi eğer Bones buna...”

“Bones’un ruhu bile duymaz,” dedi Cherie bir sır paylaşırmış gibi sesini alçaltarak. “Hiç canını sıkma yavrucuğum. Aramızda kalacak bu.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Oscar Bayan Withers’in peşi sıra mutfaktan çıkarken.

İkisi birlikte kocaman adımlarla holü geçip kütüphaneye kapandılar. İşte o zaman Bayan Withers parmağını Oscar’a doğru uzatarak salladı.

“Beni dinle çocuğum, seninle bugünden itibaren geçerli olacak bir anlaşma yapıyoruz. Eğer bir kere daha beni o zavallı kadının yaptığı pastalardan yeme tehlikesine maruz bırakırsan seni onun pençelerinden asla kurtarmam. Bugünkü gibi zamanından önce gelmiş olsam bile.”

Oscar gülmeye başladı ve özürler dileyerek yaşlı kadına şerefi üzerine yemin etti.

“İşin içinden ustalıkla sıyrıldığın için de kutlarım seni,” dedi kadın eğlenerek. “Tam kadının gücenmeye başlayacağı sırada keki odana çıkarmayı teklif edip dikkatini de zavallı Bones’un üzerine yöneltmen çok kurnazcaydı. İtiraf ediyorum ki ben bunu düşünemezdim.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Oscar kendiyle gurur duyarak.

“Neyse,” dedi kadın saatine bakarak. “Eğer hazırsan...”

“Evet, hazırım,” diye yanıt verdi çocuk kalbi küt küt atarken.

Kadın, bir baş hareketiyle onu dışarı çıkmaya davet etti.

Oturma odasının geniş kapısının iki kanadını itip yumuşak halının üzerinden yürüdüler ve kanepelerin çevresinden dolaşıp doğruca şömineye yöneldiler. Bayan Withers pelerinine sarındı, komodinden yanmayan ve ısı geçirmeyen eldiveni çıkardı, ardından madalyonunu alevlerin arasına daldırarak yarığın içine yerleştirdi. Elini geri çektiğinde önlerinde sarı salon belirmişti.

“Elbette,” dedi eldiveni yerine koyarken, “bu kolum için değil, çok sevdiğim elbisemi korumak için. Tek bir hareketle birbirimizin yanıklarını iyileştirebiliriz ancak korkarım yanmış kumaşlar konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Benimle gel.

Çember şeklindeki odanın içine girdiler ve duvar rayı üzerinde kayarak onları içeri kapadı. Tam ortada kafesi içindeki Victor herhalde Bayan Withers’ı tanımış olduğu için olacak gerginlik içinde sallanmaktaydı.

“Oscar seni Victor’la tanıştırayım, Winston Brave’in Bengal kanaryasıdır. Büyük Üstat ona çok değer verir,” diye ekledi yaşlı kadın alçak sesle. “Hatta en sevdiği buluşma mekânlarından biri de burasıdır. Oysa benim genel olarak bütün kuşlara, özellikle de bu kuşa fena halde alerjim var.”

Kanıtlamak istermiş gibi işlemeli küçük bir mendile aksırdı ve sonra da bu mendili cebine koydu. Kuşa bakarak nezaketten gülümsedi ve bunun üzerine kanarya daha da fazla cıvıldamaya başladı.

“Victor’a alerjim var ve bana kalırsa onun da bana,” diye söylendi Bayan Withers ve sonra da normal sesine dönerek de-

vam etti. “Victor izin verirsen seni Oscar Pill ile tanıştırayım. Bugün benimle birlikte ilk Vücut Girişini gerçekleştirecek. Kendisini en iyi şekilde karşıladığın için sana teşekkür etmeme izin ver lütfen.”

Oscar şaşkınlık içinde bir kanaryaya bir kırmızı gözlüğe baktı.

“Yani şimdi... Onun içine mi gireceğiz? Bir kanaryanın içine mi?”

Bayan Withers gözlerini kocaman açarak Oscar’a baktı.

“Sevgili Victor’un içine demek istiyorsun, öyle değil mi?” dedi ısrarla.

“Evet, şey,” diye kekeledi Oscar. “Öyle demek istemedim. Yani... Sevgili Victor’un içine...”

“Çok doğru. Kuşların içinde de beş Evren mevcuttur. Ve tabii ki hepsi aynı derecede gelişmiş değildir.”

Oscar’ın üzerine doğru eğilerek kulağına fısıldadı.

“Bu tüylü yaratığın kafasının içinde zihnin Evren’i Serebra’nın çok fazla yer tutmadığını senden gizlemeyeceğim. İçeri girdiğimiz zaman çok zeki olmayan insanlara neden kuş beyinli dendiğini daha iyi anlayacaksın. Ancak burası ilk Giriş deneyimi için mükemmel bir alandır. Çünkü insan vücudundan çok daha basittir.”

Kadın tekrar doğrulup elbisesini düzeltti.

“Sarı renk kıyafetime çok yakışacak. Şimdi de başarılı bir Giriş’in temel ilkelerini öğreneceksin, Oscar. Beni dinliyor musun?”

Oscar dinliyordu elbette ve hatta hayatında daha önce kimseyi böyle dikkatle dinlememişti. Heyecanla başını salladı ve Bayan Withers anlatmaya koyuldu.

“Her şeyden önce şunu bilmelisin, bir vücudun içine madalyonun olmadan giremezsin.”

Oscar elini tişörte koydu ve ılık madenin tenine değışini hissetti.

“Yanımda,” dedi kontrol etmekte güçlük çektiğı heyecanlı sesiyle.

“Çok güzel. Birinci ilke: Pelerin, zorunlu değildir ancak yeni bir Giriş’e başlayacağımızda senin de birazdan göreceğın gibi vücudun içindeyken çok değerli bir silah olarak kullanılabilir. Sonrasında kemer geliyor. Ona da ihtiyacın olacak. Özellikle de bir Evren’den diğerine geçmek için. Bu geçiş konusuna daha sonra tekrar döneceğiz. Şimdilik dikkatimizi bir vücudun içine girme biçimi üzerinde yoğunlaştıralım. Anahtar sözcükler kararlılık ve dikkattir.”

Bayan Withers bu iki sözcüğü iyice vurgulamaya özen göstermişti. Oscar gözlerini kocaman açtı.

“Şey... Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Nereye gitmek istediğine çok açık olarak karar vermek ve giriş anında bütün dikkatini burası üzerinde toplamak gerektiğı anlamına geliyor. Yoksa kendini bambaşka bir yerde bulabilirsin ve burası, hakkında hiçbir şey bilmediğın bir yer olabilir. Onaylanmış bir Medicus’un daha az deneyimli bir Medicus’u yanlışlıkla gidip de nerede olduğunu bilmediğı yerlerden geri getirmek üzere yola çıktığı az görölmüş bir şey değildir.”

“Yani bir Evren’in içine girmek için büyük bir dikkatle gireceğım yeri düşünmem yeterli, öyle mi?”

“Öyle sayılır ama yine de o kadar basit değil. Geçen hafta öğrendiklerini hiç unutma, Oscar. Evren’lerin hiçbirisi bir diğerinden daha önemli değildir ama buna karşın uyman gereken bir sıraları vardır. Yeni bir Evren’e ilk kez girebilmen için bir öncekinden geçmiş olup onun Kupa’sını yanında taşıyor olman

gerekir. Ancak o zaman bir geçidin karşısına çıkıp bir sonraki Evren'in içine girebilirsin."

"Ama eğer oraya daha önce gitmişsek başka Evren'lerden geçmeden doğrudan istediğimiz Evren'e ulaşabiliriz," diye ekledi Oscar hafızasıyla gurur duyarak.

"Çok doğru," diye karşılık verdi Bayan Withers. "Yolculuğa başlamadan önce son bir soru. Evren'lerin sıralamasını tam olarak hatırlıyor musun?"

Oscar gözlerini yumdu. Sekiz gün içinde o kadar çok şey ezberlemişti ki kafasının içinde hepsi birbirine karışıyordu. Ancak sakın olmayı başarabildiğinde bildiklerini hatırlamaya başlıyordu.

"İlk Evren Hepatolia. Sindirim Evreni'dir. Vücut için gerekli olan enerjiyi sağlar. İkincisi Solunum ve denizlerin dibindeki Pompa Krallıklarıdır. Üçüncü Evren Embriyo, dördüncü Evren ise Genesis'tir. Yani sizinki," diye ekledi Oscar. "Siz Genler Evreni Genesis'in uzmanısınız."

Yaşlı kadın öğrencisinin bilgilerinden yeterince tatmin olmuş gibi gülümsedi.

"Ve son Evren de Serebra'dır," diye tamamladı Oscar.

"Tamam," dedi Bayan Withers, "daha fazla oyalanmayalım ve ilk evrene doğru yola çıkalım. Yani Hepatolia'ya. Şimdi Asıl Harf'i çıkar Oscar ve sana ne söylersem aynen onu yap."

Oscar, Bayan Withers'ın hareketlerini birebir tekrarladı. Harfini tam karşısında havaya kaldırdı ve kafesinin içinde dört bir yana uçmakta olan kanaryaya gözlerini dikti. Yaşlı kadın doğru söylemişti. Kuşun buna alerjisi varmış gibi Vücut Giriş'inden kurtulmaya çalışıyordu.

"Şimdi Oscar, dikkatini girmek istediğin Evren, yani Hepatolia üzerine yoğunlaştıracaksın. Bu sırada bakışlarını bu Evren'i

en iyi temsil eden organın üzerinde sabitleyeceksin. Hepatolia'yı temsil eden organ ağızdır. Çünkü sindirim sistemi buradan başlar. Beni iyi anladın mı?"

"Dikkatimi Hepatolia üzerine yoğunlaştırıp gözlerimi ağza, daha doğrusu Victor'un gagasına," diye düzeltti Oscar hevesli bir şekilde bir yandan da yaprak gibi titreyerek, "dikiyorum."

Bayan Withers'ın içini rahatlatan açıklamaları sırasında zihnini terk etmiş olan korku şimdi bütün gücüyle geri dönmüştü. Bundan kurtulmak için öğretmeninin, adının Yürek Tarayıcı olduğunu söylediği o meşhur tünelin içinde Kasvet Duvarı kendisiyle yol göstericisi arasında belirlediği zaman söylemiş olduğu sözleri hatırladı. Başka her yerde olduğu gibi tünelin içinde de bir Medicus'un ilerlemesinin ve hareket etmesinin tek yolu bunun için gerçekten istek ve cesarete sahip olmasıydı.

Oscar içindeki korkuyu uzaklaştırmaya çalışarak dikkatini topladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu genç Medicus.

"Şimdi," dedi Bayan Withers, "gagaya doğru koşacaksın ve hiç durmayacaksın."

Bayan Withers önce biraz geriledi sonra da Oscar'ın şaşkın bakışları altında harfini ileri doğru tutarak bir maraton yarışçısı gibi koşup kendini kafesin içine ve zavallı Victor'un üzerine attı. Parlak bir ışık çocuğun gözlerini kamaştırdı. Gözlerini yeniden açtığı anda tüneğinde sersemlemiş bir halde duran Victor'la baş başaydı.

Oscar kafesin parmaklıklarına yaklaştı.

"Bayan Withers orada mısınız? İçeri girdiniz mi?"

Yanıt gelmedi. Oscar çevresine baktı. Kimse yoktu. Ortada bir hile falan da yoktu. Bir bilgisayar oyununun içinde de değillerdi. Bayan Withers gerçekten kanaryanın içine girmişti!

Şimdi artık düşünmenin ya da korkuya kapılmanın sırası değildi.

Oscar da geriledi, madalyonunu dümdüz ileriye doğru uzattı ve güçlkle kafesin içinde çılgınca debelenmekte olan Victor'un gagasına gözlerini dikti.

Derin bir soluk alıp kafesin üzerine atıldı. Sonra da kendini halının üzerine yüzükoyun kapaklanmış olarak buldu. Kafes duvara doğru yuvarlanmıştı ve telaş içindeki Victor her zamankinden çok cıyıklamaktaydı. Utanç ve öfkeyle kıpkırmızı kesilen Oscar ayağa kalkıp kafesi tekrar yerine yerleştirdi. İlk girişiminde fena halde çuvallamıştı.

Kararlılık ve dikkat, diye tekrarlıyordu içinden genç Medicus. *Yine de çok kolay değil!*

Madalyonunu yerden aldı ve tekrar eski konumuna döndü. Aklında tek bir şey vardı: şu kaçık kanaryanın vücuduna girip tüylerin ötesinde kendisini beklemekte olan Bayan Withers'ın yanına ulaşabilmek. İçinden geriye doğru saydı ve sıfıra gelince parmaklıkların üzerine atıldı.

Bu kez bir patlama oldu ve çocuk bir esintinin kendisini havalandırarak çok yumuşak bir zeminin üzerine bıraktığını hissetti.

Gözlerini açıp çevresine bakındı.

Tam karşısında devasa bir duvar yükseliyordu. Arkasını döndü ve korku içinde arka tarafta da aynı yükseklikte ikinci bir duvarın olduğunu fark etti. İki duvar birbirine paralel olarak uzanıp gidiyor, çocuk nerede bittiklerini bile göremiyordu. Duvarların arasında sandviç arasındaki peynir gibi olmuştu. Üzerin-

deyse bembeyaz bir gökyüzü bu huzursuz edici dekoru tamamlamaktaydı. Başını eğdi. Ayaklarının altında yalnızca toz, parçalanmış tahta ve metal parçaları ile ne olduğu anlaşılamayan bir yığın başka küçük maddeden oluşmuş bir zemin vardı. İçinden madalyonuna dokunmak geçti ancak bunun bir yararı olmadı. Arkasındaki duvarın saydam kısımları bir ışık yansıtmaktaydı. Saydam olmayan tabakanın ötesinde büyük ve karanlık hatları olan solgun bir zeminin olduğunu tahmin ediyor ancak bunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

Ayağa kalktı ve yüreği hızla çarparken tedbirli adımlarla duvar boyunca ilerlemeye koyuldu.

Çok geçmeden yolunu beyaz ve düz bir direk kesti. Duvarların arasına yanlamasına yerleştirilmişti. Oscar direk zemin arasından geçebilmek için eğildi. Köknar dallarını andıran ama oldukça yumuşak olan uzun sarı tüyler saçlarını okşadı. Yürümeye devam etti ve ileride karşısına aniden üzeri dikenlerle kaplı yuvarlak bir kütle çıkınca irkildi. Bu kütle önce kımıldadı sonra da yumuşak bir şekilde yere düştü. Çocuk rahat bir nefes aldı ve büyük bir özenle cismin çevresinden dolaşp aynı yönde ilerlemeye devam etti.

İki duvar arasındaki alan onlarca, hatta yüzlerce metre boyunca hep aynı şekilde devam ediyormuş gibi görünüyordu. Üstelik Oscar yapayalnızdı. Nihayet soldaki duvarda bir çatlak fark etti. Bir an duraksadıktan sonra bu aralıktan içeri girdi. Burada da içinden geçtiğine paralel üçüncü bir duvar çıkmıştı karşısına.

“Bayan Withers burada mısınız? Bayan Withers?”

Sözcüklerinin saydam çeperler boyunca çınlamasıyla oluşan yankıdan başka herhangi bir yanıt alamadı. Nerede olabilirdi acaba? Burası ne Bayan Withers'ın kendisine anlattığı Hepatolia'ya ne

de Alphonse'un kitabındaki kürenin üzerinde gördüğü çizimlere benziyordu. Ama neden?

Victor'un vücudunun içinde bu şekilde kaybolmasına neyin yol açmış olabileceğini bulmak için düşünmeye koyuldu. Çözümü hemen buldu. Patlama ve o sırada çakan şimşek gözünü kamaştırmış olacaktı ve bu yüzden Giriş sırasında gözlerini kapatmış olabilirdi. Oysa kendisine verilen talimat çok açıktı: Gözlerini Victor'un gagasına dikmesi gerekiyordu. Buradan kurtulmak için ne yapabilirdi? Bayan Withers buraya gelip onu almak zorunda kalacaktı ve bu da Oscar'ın ne dinlemeyi ne de dikkatini yoğunlaştırmayı bildiğini kadına kanıtlamış olacaktı. Ama yaşlı kadın onu bulmayı başarabilecek miydi?

Bu son soru onu daha fazla endişelendiriyordu ve içindeki telaş iyice yükselmeye başlıyordu ki haşmetli bir sesin çınladığını duydu.

"Kim var orada? Kımıldama!"

Oscar olduğu yerde durdu. Sesin nereden gelmiş olabileceğini bile anlayamamıştı.

"Kim var orada dedim?" diye tekrarladı ses gergince.

"Adım Oscar Pill," diye yanıt verdi Oscar gözleriyle çevresini iyice tarayarak.

Sonunda başını kaldırdığında birkaç metre yukarıda duvarın içine oyulmuş bir açıklıktan uzanan kasklı tuhaf bir başın onun yönüne doğru baktığını fark etti.

"Kımıldama, geliyorum," diye buyurdu adam.

Bir saniye sonra askerî üniforma giymiş insanla lokum arası tuhaf bir yaratık duvarın içinden geçerek Oscar'ın karşısında belirdi ve Oscar tedirgin olarak bir adım geriledi.

“Peki, siz kimsiniz acaba?” diye sordu çocuk kızıl saçlarını gerginlikle karıştırarak.

“Benim adım Langer Hans 24²⁰. Epiderma’nın üçüncü duvarının bekçisiyim ve izinsiz geçen herkese engel olmak zorundayım. Neler anlatıyorum ben böyle?” dedi Langer Hans 24²⁰ olası bir düşmanla nazikçe konuşmakta olduğunu fark ederek. “Burada davetsiz misafir olan sensin. Bu yüzden sakın kımıldama,” dedi Oscar’ın üzerine yumuşak ve saydam vücudundan çıkan iki tuhaf uzvu göndererek.

“Davetsiz misafir değilim ben,” dedi Oscar telaşla. “Ben bir Medicus’um!”

Oscar madalyonunu çıkarmak için elini tişörtünün altına soktu.

“Bir sorun mu var kardeşim?” diye haykırdı bir ses yukarıdan.

Oscar bir kere daha başını kaldırdı ve bu sefer de karşısında bir kargayı anımsatan koyu renk bir baş gördü.

Birkaç saniye sonra duvar açıldı ve yanlarına uzun boylu, kömür gibi bir teni olan, üzerinde bol bir kot pantolon, çizgili bir tişört, yakası kürklü deri bir ceket, gözlerinde parıltılı güneş gözlüğü ve kafasının arkasındaki birkaç tel saçın üzerinde bir kasket bulunan biri geldi.

“Sorun yok Melano Man 34⁰²,” diye cevap verdi Langer Hans 24²⁰. “Hem senin burada ne işin var? Diğerleriyle birlikte duvarların arkasında, en dipte olman gerekirdi. Senin işin sınırdaki ışık dalgalarını durdurmak değil mi?”

“Sakin ol dostum, sakın ol! Küçük bir gezintiye çıkmıştım. İyi de yapmışım üstelik. Burada yeni birileri varmış. N’aber kardeşim?” dedi Oscar’a neşeli bir sesle. “Ne oldu da kendini bu deliğin içinde buldun? Yolunu kaybettin sanırım.”

“Medicus’muş,” diye araya girdi Langer Hans 24²⁰, “daha doğrusu öyle olduğunu iddia ediyor.”

“Medicus mu?” diye haykırdı Melano Man. “Süper! Daha önce bunlardan hiç görmemiştim. Bunu kutlamak gerek!”

“Hayır, olamaz,” dedi Langer Hans telaşlı telaşlı. “Yine reg-gea⁵ yapmaya başlamayacaksın, değil mi?”

Melano Man yüzünü buruşturdu.

“Reggea’yi de nereden çıkardın? Unut onu, dostum. Ben uzun zaman önce bu durumu aştım. Fark etmedin mi? Başım-daki bandanayla Jamaika rengi giysiler gitti bile. Şimdi daha çok Usher ve Timbaland tarzı takılıyorum!”

Melano Man başka bir çağdan kalma cd çalarını yere bıraktı ve bir düğmeye basmasıyla duvarların arasını kulakları sağır edebilecek kadar yüksek sesli bir *rap* müziği doldurdu. Uzun boylu çocuk başparmağıyla küçük parmağını havaya kaldırıp ellerini sallayıp arada bir de göğsüne vurarak şarkı söylemeye başladı:

Gücün varsa,

Varsa eğer öfken,

Harf boynunda asılı duruyorsa,

Bilgesin demektir dostum sen!

Melano Man 34⁰² kendiyile gurur duyarak yumruğunu sıktı.

“Ne düşünüyorsun, dostum?” diye sordu Oscar’a.

“Süper,” diye yanıt verdi gülmekle endişelenmek arasında kararsız kalmış olan Oscar.

Melano Man onun yanına giderek madalyonunun üzerine eğildi.

“Bayıldım doğrusu. Senin bu mücevher yıkılıyor!”

5 Jamaika’ya özgü bir müzik türü. (ed.n.)

Boynunda asılı duran incik boncukları karıştırdı ve içlerinden birini çıkardı.

“Takasa var mısın dostum?”

Oscar birkaç adım geriledi.

“Hayır, üzgünüm, bu mümkün değil. Bunu yalnızca ben kullanabilirim.

“Hadi oradan, pislik yapma,” dedi Melano Man sinirlenerek. “Ne zannediyorsun sen kendini? Bu Medicus’lar canımı çok sıkıyorlar. Sen ne dersin Langer Hans?”

“Sen artık işinin başına dön de bu konuyla ben ilgileneyim derim,” diye yanıt verdi Langer Hans.

Melano Man Oscar’a küçümseyerek baktı.

“Şansın varmış, burada fazla kalamayacağım. Çok fazla ışık var. Daha fazla bronzlaşmak istemiyorum. Hem zaten bu herif bana fazla burnu büyük gözüktü. Sen cezasını verirsin nasılsa Langer Hans.”

Melano Man 34⁰² soldaki duvarın birbirinden dışarı çıkmış olan tuğlalarının arasında gözden kayboldu. Oscar tekrar Langer Hans 24²⁰ ile baş başa kalmıştı.

“Bu kimdi?” diye sordu Oscar.

“Melano’lardan biri işte. Evren’leri zararlı ışıklardan korumak için en arka duvarın arkasında kalıp zararlı ışıkları durdurmakla görevli. Bu yüzden böyle kapkara... Neyse,” dedi muhafız tehditkâr bir tonda. “Şimdi bana burada ne aradığını söyleyecek misin yoksa duvarın tuğlalarına dönüşmeyi mi tercih edersin?”

Aklı Langer Hans’ın söylediklerine takılmış olan Oscar en yakındaki duvarı inceledi.

“Tuğlalara dönüşmek mi? Neden böyle söylediniz?”

“Bir Medicus’sun ve bu duvarların benim arkadaşlarımın cesetlerinden yapıldığını bilmiyorsun, öyle mi? Bak, mesela bu Langer Gretel 34²⁰² ve o benim ablamdı.”

“Ceset mi? Hayır, ben bunu bilmiyordum. Gretel 34 bilmem kim için çok üzüldüm. Şey yani ablanız için,” diye düzeltti Oscar, duvarların saydam olmasının nedenini anlamıştı. Çünkü bekçinin vücudu da saydamdı.

Langer Hans Oscar’a doğru yanaştı. Vücudu hiç durmadan şekil değiştiriyor, kollarının sayısı giderek artıyordu. Birkaç saniye içinde tuhaf uzuvlarıyla Oscar’ın çevresini çepeçevre sarmıştı. Onu boğmaya başlamıştı.

“Hayır, durun! Ben aslında Medicus değilim, beni öldürmeyin!”

“Yabancı bir vücut olarak tanımlandın,” diye yanıt verdi Langer Hans onu daha da sıkı sararak. Üzgünüm, ortadan kaldırılman gerekiyor!”

“Bu genç adamın söylediklerini doğruluyorum,” dedi bir ses Langer Hans 24²⁰’nin arkasından. “Şimdi onu bırak sevgili dostum.”

Oscar potansiyel katilinin omzunun üzerinden bakarak arkadaki kişinin dalgalı beyaz saçlarını ve kırmızı gözlüğünü tanıdı.

Langer Hans arkasını döndü ve anında çocuğu bıraktı. Karşısında duran Bayan Withers, Medicus pelerini içinde, her zamankinden daha tuhaf bir şekilde parıldamakta olan madalyonunu sağ elinde tutarak uzatmış, sol elindeyse küçük bir şişe tutmaktaydı. Delici bakışlarından iyilik okunmuyordu ve bunun üzerine bekçi eski biçimine geri döndü.

“Ah siz miydiniz? Peki ama bu çocuk gerçekten Medicus ise burada ne işi var?”

Bayan Withers kollarını indirdi ve Oscar’a yanına gelmesini işaret etti.

“Rotada küçük bir sapma olmuş,” diye açıkladı. “Hepatolia’ya gitmeye çalışıyorduk.”

“Hepatolia mı?” dedi Langer Hans şaşkınlıkla. “Neyse, hata hatadır. Bulunduğunuz yerin orasıyla hiçbir ilgisi yok. Şu anda derinin büyük duvarları arasındasınız.”

“Bunu biliyorum,” diye karşılık verdi Bayan Withers hafifçe sinirli bir tavırla. “Gidiyoruz zaten. Görüşmek üzere.”

Genç Medicus’a doğru döndü.

“Hazır mısın?”

“Ashında Cumides Circle’a nasıl dönebileceğimi hiç bilmiyorum.”

“O zaman bu seferlik ben yapayım.”

Kadın madalyonu Oscar’ın madalyonunun çevresine bağladı ve çocuğu pelerininin katlarından birinin içine sardı. Bir saniye sonra kendilerini küçük sarı salonun ortasında buldular.

Oscar dizlerinin titrediğini hissediyordu. Adamakıllı korkmuş ve Vücut Girişi denilen şeyin düşündüğü kadar kolay olmadığının farkına varmıştı. Bayan Withers çocuğun endişelendiğini fark edince onu avutmak istedi.

“İlk deneme için hiç de kötü değildi. Yeni başlayan Medicus’ların çoğu Vücut Girişi uygulamayı öğreninceye kadar hiç durmadan kafese toslayarak Victor’u havalara uçururlar.”

Kendiyle pek de fazla gurur duyamayan Oscar başını önüne eğdi. Bu duruma yalnızca Bayan Withers tanık olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Bay Brave görse ne düşünürdü acaba?

Oscar Cumides Circle’ın holünde Fletcher Worm’a çarptığı ve orada olduğunu ele verdiği günden bu yana Winston Brave’i görmemişti. O günden bugüne dek Worm kuşkusuz araştırma yapıp Oscar’ın gerçekte kim olduğunu öğrenmişti. Büyük Üstat’ın 0 günlük öfkesi çocuğun zihnine kazanmıştı. Bugünkü başarısızlık Oscar’ın işini iyice zorlaştıracaktı. Winston Brave’in gözünde

değerini kolay kolay yükseltmeyecekti. Aklına babası geldi. O da şu anda kendisiyle gurur duymuyor olmalıydı.

Bayan Withers onu yüreklendirmeye devam etti.

“Beni dinle. Bu iş çocuk oyuncağı olmadığına göre insan nasıl yapılacağını hemen öğrenemez. Hem böylece deriyi oluşturan Epiderma duvarlarını ve onun bekçilerini de tanımış oldun. İyi bir deneyimdir bu. Şimdi artık utanç duymayı bir tarafa bırak ki ilerleyebilelim. Ne yapmak istersin? Devam mı edelim yoksa bugünlük bu kadar yeter mi?”

Oscar meydan okurcasına başını kaldırdı.

“Devam edelim,” dedi hiç duraksamadan.

“Çok güzel. O zaman şimdi oyun alanını biraz değiştirelim. Kim bilir belki böylece nakil sana daha kolay gelecektir.”

Madalyonunu kapıya doğru yaklaştırdı ve duvarın içindeki açıklık ortaya çıktı. Ellerini çırpmasıyla birlikte sivri topuklar giymiş bir fili andıran en zarifinden bir geçit töreni Bay Brave’in iki av köpeğinin geldiğini duyurdu. Bayan Withers köpeklerin içeri girmesine izin verdi ve duvar sarı salonun bu küçük dünyasını yeniden örttü.

“Pekâlâ,” dedi Bayan Withers, “Rolls ve Royce bu iş için kendilerini feda edecekler. Biz geri dönünceye kadar sarı salondan dışarı çıkmayacaklar. Konsey toplantısını en son onlardan birinin içinde yaptığımızda dışarı çıktığımız zaman kendimizi bahçenin bir ucundaki kulübelerinin içinde bulduk. Yeni bir Giriş denemek için hangisini tercih edersin,” diye sordu yaşlı kadın. “Rolls mu Royce mu?”

Oscar ikisini birbirinden ayıramıyordu bile. Her ikisinde de aynı sarsak ifade, karınları gibi yerde sürünen aynı düşük kulaklar... Bayan Withers kararı kendi verdi.

“O zaman Royce’tan bizi içine kabul etmesini rica edeceğiz,” dedi parmağıyla soldaki köpeği işaret ederek. “İşte bu Oscar. Aralarındaki farkı hemen fark ettin öyle değil mi? Aramana gerek yok. Sol gözü sağ gözüne göre daha kapalıdır. Rolls’ta da durum tam tersidir. Neyse gidelim artık. Artık ne yapman gerektiğini bildiğine göre aynı anda girebiliriz. Royce izin verecek misin?”

Köpek diğerinden daha kısık olan gözünde bir damla yaşla onların yüzüne baktı ve yanıt olarak kaygısızca çenesini oynattı. Yırtıcı köpek bir bitkinin ya da mobilyanın arkasında kendine bir mutluluk keşfetmiş olmalıydı. Bay Brave’in masanın altına ya da bir saksının arkasına sokuşturduğu Cherie’nin yemeklerinden ya da bisküvilerinden bir lokma olacaktı bu.

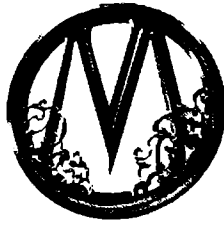
“Royce kabul ediyor,” dedi Bayan Withers.

Bu sefer ikisi birlikte gerilediler ve birbirlerine baktıktan sonra altın çember içindeki büyük M’lerini ileri doğru uzattılar.

“Sakın unutma Oscar,” diye tekrarladı yaşlı kadın. “Kararlılık ve dikkat!”

Oscar başını çevirip içine iki Medicus’un girecek olması fikri karşısında Victor’dan çok daha az endişelenmiş gibi görünen Royce’a baktı. Köpek yere boylu boyunca uzanmış, çenesini ön ayaklarına dayamıştı. Yaşlı kadın ile öğrencisi onun dudaklarına gözlerini dikmekte çok fazla zorlanmayacaklardı.

Önce gerilediler sonra da bir şimşek çakmasıyla gözden kayboldular. Bu arada Royce hiç rahatsız olmamış gibi uyuklamaktaydı.

paramparça edilmek

Oscar doğrulup çevresine bakındı. Ekranlar ve elektronik aletlerle dolu, duvarları tamamen çıplak kare şeklinde bir odada bulunuyordu. Aslında odanın duvarlarından birinin yerinde boydan boya cam vardı ama Oscar buradan öteki tarafı göremiyordu. Ancak ne olursa olsun endişeli değildi. Çünkü bu sefer Bayan Withers yüzünde gülümsemesiyle yanı başında duruyordu ve onun için bundan daha iyi bir haber olamazdı.

“Sevgili Oscar, Hepatolia Evreni’ne hoş geldin. Seni kutlarım. Geçiş tamamen başarılı oldu.”

“Teşekkürler,” dedi çocuk gururdan hindi gibi kabarıp te vazuu tamamen unutarak. “Çok da zor değilmiş. Neredeyiz?”

“Yer altında. Yerin onlarca metre altındayız. Sana bunu söylemiştim. Hepatolia büyük ölçüde tünellerden, derinlere kadar oyulmuş uçsuz bucaksız mağaralardan ve yer altı nehirlerinden oluşur. Biz şu anda besin transfer ünitesinin hemen üzerindeki bir komuta salonunda bulunuyoruz. Yaklaş Oscar.”

Oscar cama yapışmış olan Bayan Withers’in yanına gitti.

Camın arkasındaki komuta salonunun altında devasa bir mağara uzanıyor, bunun içindeyse binlerce işçi dört bir yana koşuşturarak vagonların içini koyu renkli, yapışkan ve biraz iğrenç görünen bir maddeyle dolduruyordu. Daha ötede başka işçiler bu vagonların içlerindeki kaygan şeritlerin üzerine boşaltıyor, şeritlerse bu karışımı duvarlardan açılmış üç yarık aracılığıyla fabrikanın dibine döküyorlardı. Oscar yüzünü buruşturdu.

“İğrenme,” dedi Bayan Withers. “İnsanlardaki besin sindirim birimi de buna benzerdir. Bu karışımın içinde ekmek parçaları, su ve Royce yemeklerinin dışında ne bulup da yuttuysa onlar var.”

Kadın gözlerini kısıp gözlüğünü düzeltti.

“Çok tuhaf,” diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. “Galiba Cherie’nin yemeklerinin ilginç renklerini tanıdım.”

Oscar arkasına döndü. Oldukça şiddetli bir su sesi duymuştu.

“Bu da ne böyle?”

“Herhalde bir yer altı nehri olacak. Bunlardan her yerde vardır. Hepatolia’nın yer altı tam bir karınca yuvası gibi galerilerle doludur. Bu nehirler çok önemlidir. Taşımacılık ve ulaşımda kullanılırlar. Benimle gel,” dedi kapıyı açarak. “Seni Bianca ile tanıştırayım. Yandaki salonda olması gerek.”

“Burada insanlar da mı var?” diye sordu Oscar hayretle.

Bayan Withers gülmeye başladı.

“Elbette insanlar var Oscar. Üstelik tahmin edebileceğinden çok daha fazla... Bu koca evren başka türlü nasıl işlerdi sanıyorsun?”

O sırada bir siren sesi duyuldu ve arkasından duvarlarda bir ses yankılandı: “*Dikkat dikkat! Beyin siniri uyarıldı. Yakında*

yer sarsıntısı olacak! Hareket etmeyin, tekrarlıyorum hareket etmeyin!”

Salonun duvarlarının şekilleri bozuldu ve her bir metre mesafede bir elin uzanabileceği yükseklikte tutunacak kulplar ortaya çıktı.

“Neden böyle söylüyorlar?” diye sordu Oscar kulakları sağır eden siren sesini bastırabilmek için var gücüyle haykırarak. “Yakında ne olacakmış?”

“Kulplara tutun! Hemen!”

Bayan Withers daha fazla bir şey söyleyecek fırsat bulamadı çünkü bir sarsıntı dalgası onu sarmıştı. Oscar uzağa doğru fırlatıldı ve yumuşak çeperlere çarptıktan sonra yere düştü. Yaşlı kadın koşarak onun yanına geldi ve kalkmasına yardımcı oldu.

“Biraz sonra tekrar başlayacak!”

Oscar bu sefer daha fazlasını öğrenmeye çalışmadı ve duvarlardan çıkan kulplara sıkı sıkıya tutundu. Bu defa titreşim daha da şiddetli olmuştu. Arkasından gelen üçüncüsü ise bu duruma alışkın olan ve yere sağlamca basan Bayan Withers’ı bile sarstı. Daha sonra sirenin sesi alçalmaya başladı ve giderek yok oldu. Hoparlörlerden daha sakın bir ses yükseldi.

“Tehlike uzaklaşmıştır. İşinizin başına dönebilirsiniz.”

Oscar acı içinde sol omzunu ovuşturdu. Bu arada tutunacak yerler esnek duvarların kalınlığı arasında gözden kaybolmuştu. Çocuk, Bayan Withers’a sordu: “Ne oldu şimdi? Neydi bu?”

“Fazla tehlikeli bir şey değil,” diye yanıt verdi kadın. “Bizim Yiğit Royce’u hıçkırık tutmuş anlaşılan. Bu tarafa gel de başını kaldırıp mağaranın tavanına doğru bak.”

Oscar cama doğru yaklaştı ve o zaman bu tuhaf fabrikanın çatısının camdan yapılmış koca bir tavan gibi tamamen saydam olduğunu anladı.

Çatının ötesinde kapkara gökyüzünü görebiliyordu. Bayan Withers doğru söylemişti demek. Hepatolia gerçekten de sonsuz bir geceye gömülmüş bir Evren'di. Karanlığın tek bir istisnası vardı, gökyüzünden sürekli şimşekler geçiyor ve ışıklı yarıklar gibi Evren'i solgun ışıklarıyla aydınlatıyorlardı. Muhteşem bir görüntüydü bu.

“Şimşekleri görüyor musun?” diye sordu yaşlı kadın. “Gökyüzünden geçen binlerce kablonun içinden akan elektriktir bu. Biz bunlara Sinir Kökleri diyoruz. Kimi zaman elektriğin dozu çok fazla olduğunda şimşeklerden biri toprağa değer ve bütün Hepatolia evreni sarsılır.”

“Hıçkırık bu mu yani?”

“Evet Oscar,” diye onayladı Bayan Withers. “Hıçkırık aşağı yukarı böyle bir şey... Neyse gidelim artık. Bütün günümüzü bir av köpeğinin içinde geçirecek değiliz herhalde.”

Salondan çıkıp zikzaklar çizerek yerin altından uzanan bir borunun içine girdiler.

Duvarlarla aynı malzemeden kaplanmış zırhlı bir kapının önüne gelince durdular. Bayan Withers madalyonunu çıkardı ve bunu kapının üzerine tutunca kapı açılarak arkasında son derece gelişmiş gözüken ikinci bir platformu açıkta bıraktı. İleri teknoloji kullanan bir fabrikanın komuta odalarından birine benziyordu. Ancak bu seferkinde camlı bir duvar yoktu. Platform Oscar'ın bulunduğu yerden göremediği bir mekânın üzerinde yükselmekte olan bir balkon şeklinde tasarlanmıştı.

“Royce'un öğütme ünitesinin komuta salonuna hoş geldin, Oscar,” dedi Bayan Withers.

Üzerinde bir bluz ve ayağında patikler bulunan bir kadın yeni gelenlere gülümsedi ve çocuğu hayret içinde bırakacak şekilde havlamaya başladı.

“Merhaba, Bayan Withers.”

En şaşırtıcı olansa yaşlı kadının verdiği tepki oldu. Kendilerini karşılayan kadının selamına bir köpeğinkinden farksız olan havlamalarla yanıt verince Oscar gülmesine engel olamadı.

“Köpekçe konuşabiliyor musunuz yani?” diye sordu kulaklarına inanamayarak.

“Eh işte idare ediyorum. Anlarsın ya, insan çok fazla yolculuk yapınca yolunu bulabilmek için her dilden iki üç sözcük öğrenmek zorunda kalıyor,” dedi gözünü kırparak.

Oscar yanlarına gelmiş olan kadına doğru döndü. Karanlık ve oldukça sivri burnu, küçük ve yuvarlak gözleri, kafasının çevresinde koyu renkli kıvrıkcık saçlarıyla oldukça tuhaf bir yüzü vardı.

“Oscar seni Bianca Niş ile tanıştırayım,” dedi Bayan Withers. *“Bianca, Oscar genç bir Medicustur.”*

Oscar kadının yüzünü biraz daha inceleyince neden bu kadar tuhaf görüldüğünü anladı. Adının hakkını veriyordu doğrusu. Çünkü Oscar'ın Babylon Heights'taki komşusu Bayan Wings'in cüce kanişi Peggy'ye ikizi gibi benziyordu.

“Merhaba hoş geldiniz,” dedi Bianca.

“Merhaba,” diye cevap verdi nezaketen Bianca'nın havlamalarından hiçbir şey anlamamış olan Oscar.

“Bu ilk Vücut Girişi mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Bayan Withers.

“Winston Brave bana bunu haber vermişti,” dedi kaniş kadın, *“anladığım kadarıyla genç Medicus'ların eğitimini hızlan-*

dırırken daha eskilerin bildiklerini de tazeleyeceksiniz. Gelecek karanlık görünüyor öyle değil mi?”

“Ne yazık ki,” diye karşılık verdi yaşlı kadın. “Ama şimdi o korkunç şeyleri düşünmeyelim. Ben buraya Oscar için geldim. Rica etsem onu korkuluklara yaklaştırabilir miyim? Buradan sindirim ünitesinin fiçılarını ve boşaltım kanalını ona göstermek istiyorum.”

“Elbette,” diye yanıtladı Bianca. “Buyurun.”

Bayan Withers kırmızı gözlüğünü düzeltti ve Oscar’a arkasından gelmesini işaret ederek asma katın kenarına doğru ilerledi. Buradan bir öncekinden biraz daha küçük olan ikinci bir mağara görölüyordu. Bu seferki mağaranın içinde hiçbir işçi görünmüyor, onun yerine birkaç metre yüksekliğindeki çok geniş fiçilerin içinde bir önceki üniteden gelen o meşhur karışım kaynatılıyordu. Makinelerin ve madenî levhaların gürültüsü sağır ediciydi. Oscar vücudunu geri çekti. Koku görüntüden çok daha berbattı!

“Transfer ünitesinde gördüğün o kaygan şeritler besinleri bu fiçilerin içine boşaltır,” diye açıkladı Bayan Withers. “Hepsi burada iyice öğütüldükten sonra içindekiler kocaman bir huni aracılığıyla bir sonraki salona akıtılır. Burası A.S. kuşağıdır.”

“A.S. mi?” diye sordu Oscar merakla.

“Asit Saldırısı. Oraya daha sonra bakarız.”

Oscar büyülenmiş gibi eğildi. Bayan Withers ona engel olmak istedi ama tam o sırada endişe verici bir çıtırtı duyuldu. Genç Medicus geri çekilecek zaman bulamadı ve güvenlik bariyerinin kopmasıyla birlikte yaşlı kadın kolunu ona uzatacak fırsatı bulamadan boşluğun içine yuvarlandı.

Motorların homurtusu ıgılığını bastırıyordu. Baş döndürücü bir düşüşün ardından mide bulandırıcı ve yoğun karışımla dolu bir fıçının içine kt diye iniverdi. Girdaba kapılan Oscar iğrenç prenin içine gömülmüş ve Royce'un sindirim halindeki son yemeğinin tadına bakmamak için ağzını sıkı sıkı kapamıştı. O zaman içeriği öğütmek için dönmekte olan korkunç keskin metal levhaları hatırladı ve yüzeyde kalabilmek için debelendi. Eğer dibe inerse Royce'un kfteleriyle aynı akıbete ulaşacaktı!

Bianca aceleyle komuta alanına koştu ve durdurma düğme-sine bastı. Motorlar azar azar yavaşladı ve Oscar fıçının içinde dönüp durmaktan kurtuldu. Levhalar tarafından ğtlme tehlikesinden kurtulmuştu ama tıpkı bir bataklığın içindeymiş gibi dibe gömülüyordu. Başını komuta salonuna doğru kaldırıp çaresiz gözlerle Bayan Withers'a baktı. Yaşlı kadın bir saniye bile düşünmeden elinin bir hareketiyle pelerinini üzerinden çıkardı ve onu Oscar'ın çaresizce içine gömülmekte olduğu fıçıya fırlatıp bir mikrofonun önüne koştu. Sesi bütün ünitede çınladı.

"Pelerine tutun, Oscar," diye haykırdı. "Su geçirmezdir ve hiçbir sıvının içinde batmaz."

Oscar yapışkan banyoyla mücadele ederek nihayet yüzeyin üzerinde açılmış olan pelerine erişti. Büyük bir çaba harcayarak yeşil kadifenin üzerine çıktı ve soluğunu topladı. Yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle başını eğip sıvıya baktı. Çürük yumurta kokan kahverengi sıvı her yerinden szlmekteydi. Öyle utanı-yordu ki içinden pelerinin altına saklanmak geliyordu ancak şu anda onun için daha önemli olan bir şey vardı. Bir an önce buradan dışarı çıkmak.

Salonun kapısı hızla açıldı ve müdahale komandosı gibi iki adam içeri girdi. Korkuluğun üzerinden eğilerek Oscar'a doğru bir ip fırlattılar.

“İpi yakala ve pelerinim için endişe etme,” diye emretti Bayan Withers.

Çocuk elini uzatıp üzerinde sallanmakta olan ipi tuttu. Adamlar havladılar ve Bayan Withers tercüme etti: “Beline dola Oscar.”

Oscar söyleneni yaptı. Birkaç saniye sonra bütün vücudu büyük bir dikkatle havaya kaldırılmıştı.

Yaşlı kadının madalyonunu çıkarmasıyla birlikte pelerini yapışkan sıvının üzerinden kalkarak yükseldi ve kadının omuzlarına kondu. Üzerinde korkunç karışımdan en küçük bir iz yoktu.

Oscar fıçıyla korkuluğun arasında havada asılı dururken biraz önceki ses hoparlörlerden tekrar çınladı.

“Dikkat! Dikkat! Asit Saldırısı bölgesinde mantarlanma var. Fıçılar salonuna doğru gaz kabarcıkları yükseliyor. Cocker ölçeğiyle yedi üzerinden altı. Derhal kalburların kapaklarını kapatın ve maskelerinizi takın!”

Bianca korkuluğa doğru koştu.

“Korunaklı bir yere girin,” diye öfkeyle havladı Oscar’ın yardımına gelmiş olan adamlara. “Gaz baloncuğu yükseliş halinde!”

“Ne önemi var?” dedi Bayan Withers sinirlenerek. “Gaz da gelse önce bu çocuğu oradan çıkaracaksınız!”

“Evet ama biz...”

Bianca’nın son sözcükleri korkunç bir gürültünün içinde boğuldu. Fıçılar salonunun güvenlik supapları basıncın etkisiyle büyük bir şiddetle açıldı ve koyu renkli bir bulut, tıpkı bulamaç parçalarından yükselen bir kasırga gibi bütün alanı kapladı. Hâlâ havada asılı bulunan Oscar dumanın yolunun üzerindeydi. Üfleminin etkisiyle ip çözüldü ve çocuk kendi çevresinde bir yoyo gibi dönmeye başladı. Kaygan şeritlerden birinin ucunda

besinlerin salona girişini korumakla görevli olan kapak yükseldi ve Oscar kendini borunun içinde buldu.

Kaygan şeridin üzerinden ters yöne doğru şimşek hızıyla uçuştı, transfer ünitesinde vagonların doldurulmasıyla görevli olan ve şu anda yere yatmış bulunan binlerce işçinin şaşkın bakışları altında havada dönmeye başladı. Koku ve sıcaklıktan bayılmak üzere olan dehşet içindeki Oscar fırtınaya kapılmış gidiyordu.

Vücudu esnek çeperlere çarptı ve bir top gibi sıçradı. Kulaklarında gazın uğultusu, havlamaların yankıları ve uzaktan Bayan Withers'ın çığlıkları vınlamaktayken bir saniyeden daha kısa bir süre için her şey karardı.

Gözlerini açmaya ılık ve nemli bir duygu zorlamıştı onu.

Karşısında önce kahverengi bir burun, sonra üzerinde koyu renk lekeler olan ve onun bütün yüzünde gezinen beyaz dudaklar gördü.

Royce dilini yüzünde ikinci defa gezdirerek kalın bir salya tabakası bıraktığı sırada Oscar başını kaldırdı. Bir sıçrayışta ayağa kalkıp tişörtüyle yüzünü sildi.

“Sanırım bugün için yeterince şey gördük ve yaptık, sen ne dersin Oscar?”

Genç Medicus arkasına döndü. Bayan Withers küçük sarı salondaki iskemlenin üzerinde uslu uslu oturmaktaydı. Victor tünediği yerde hareketsiz âdetâ kendini unutturmak ister gibi onları izliyor, Rolls ise yere yapışmış horluyordu.

Oscar Royce'un Hepatolia Evreni içindeki son anlarını hatırladı. Bu anıyı bütün vücudu hatırlıyordu. Kendini üzerinden tankla geçilmiş gibi hissediyordu!

“Neler oldu?” diye sordu çocuk. “Bir ipin ucunda asılıydım ve sonra da bir kasırgaya kapıldım.”

“Kasırğa dediğin yalnızca basınç altındaki bir gaz baloncuydu, Oscar. Bir sonraki salondan, A.S. bölgesinden geliyordu.”

“Yani Asit Saldırısı,” dedi yaşlı kadının söylediklerini aklında tutmuş olan Oscar.

“Çok doğru. A.S. salonunda öğütülen besinlerin çürütülmesi için üzerlerine asit dökülür. Bunun sonucunda oluşan gaz bazen yükselir ve senin de az önce fark ettiğin gibi besinlerin izlediği yolu tersten izler.”

Oscar kendisine açıklanmakta olan şeyi anlamaya cesaret edemiyordu.

“Yani demek istediğiniz Royce geçirdi mi?”

Bayan Withers utanmış gibi önüne bakıp elbisesinin katlarını düzeltti.

“Korkarım durum bu, sevgili Oscar. Şey kusura bakma.”

Oscar yanına gelmiş spor ayakkabılarını titizlikle temizlemekte olan köpeğe tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Bir geçirtille havalanmıştı demek. Olacak şey değildi bu. Oscar bu konuyu hiç düşünmemeyi tercih etti.

“Hepatolia’ya bir daha ne zaman gideceğiz?” diye sordu hevesizce.

“Yarın,” diye yanıtladı yaşlı kadın ayağa kalkarken.

Yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemeye karşın Bayan Withers kaygılıydı.

Oscar’ın belli belirsiz dayanmış olduğu asma kat korkuluğu neden kopmuş olabilirdi? Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, oysa çocuğun ilk Vücut Girişini denediği gün böyle bir kaza meydana geliyordu. Sonunda içini rahatlatmak için kendi ken-

dine endişelenecek bir şey olmadığını telkin etti. Kara Prens'in kaçışından bu yana her yerde bir tehlike, bir kötülük görür olmuştu. Bugün yaşanan şey her zaman herkesin başına gelebilecek bir şeydi mutlaka. Bianca gereken onarımları yaptıracaktı ve hepsi bu kadardı işte. Her ne olursa olsun Oscar'ı endişelendirmemesi gerekiyordu.

Madalyonunu duvara yaklaştıracak dışarı çıkabilmeleri için duvarı kaydırdı.

"Benimle gel, Oscar. Seni bazı kişilerle tanıştırmamızın zamanı geldi artık."

Peşlerinde iki köpeklerle salonun içinden geçip hole çıktılar ve oradan da kütüphaneye geçtiler.

Bayan Withers kapıyı arkasından kapattı. Hem kitaplardan hem de yazarlarının meraklı kulaklarından uzaklaşmak için odanın en dibindeki tablolarla kaplı duvara doğru birlikte yürüdüler.

Bayan Withers madalyonunu Sigismond'un portresine tutup formülü tekrarladı ve portreleri taşıyan duvar gözden kaybolarak içinde bulundukları salona benzeyen bir gizli salonu ortaya çıkardı. Oscar hayretle yaklaştı. Biraz önce öteki tarafta resmedilmiş olarak gördüğü bütün kişiler hafifçe saydam olmakla birlikte etten kemikten karşısında duruyor ve ona gülümsüyorlardı.

"Oscar burası Ölümsüzler Salonu'dur. Bunlar da onun başlıca üyeleri. Bugün seni karşılamak için hepsi bir araya toplanma onurunu sana bağışlamışlar."

Kadın gülümseyerek onları selamladı ve Oscar da nezaket-siz görünmemek için onun yaptığını tekrarladı.

"Ölümsüzler mi?" diye tekrarladı çocuk. "Yani bu insanlar..."

“Tablolarda gördüğün insanlar. Her biri Konsey üyeliği yapmış ve sonra da şu an içinde bulunduğumuzun tıpatıp benzeri olan bir salonda kendi biçimleri altında görünmeye karar vermiş olan eskinin parlak Medicus’larıdır.”

“Bu salon gerçekten var mı? Gerçek bir salon mu bu?” diye sordu Oscar kolunu kaldırıp bir ayna ya da ekrana dokunmayı bekleyerek.

“Evet, bir anlamda gerçek,” diye yanıtladı Bayan Withers. “Bunlar görünebilmek için eski görünümlerine geri dönen ruh-lardır. Bellekleri hiç zarar görmemiştir. Burası geçmişe açılan bir pencere gibidir. Hatta geleceğe bile,” diye ekledi kadın Sigismond’un masanın üzerinde duran çiçek demetine bakarak

“Bay Brave’in amcası gibi yani,” diye mırıldandı Oscar.

“Evet, biraz onun gibi. Bu salonda bulunduklarını bize bildirmelerinin çok basit bir yolu var. Duvarın üstündeki portrelerini aydınlatıyorlar.”

“Peki onlarla konuşabiliyor muyuz?”

Bayan Withers gülümsedi.

“Sözcüklerle yanıt vermezler ancak fikirleri çok değerlidir ve burada en uzun söylevlerden daha çok şey söyleyen izler bırakırlar.”

Zambak demetine hızlıca bir göz attı. Yapraklar eski yeşil güzelliklerine geri dönmüştü, güzel kokuları havayı dolduruyordu.

İçi rahatlamış gibi hafifçe gülümsedi.

“Onlara karşı her zaman çok saygılı olmalısın, Oscar,” dedi alçak sesle. “Bu insanların hepsi geçmişte çok büyük şeyler başarmışlardır.”

Oscar bakışlarıyla odayı taradı. Yaşlı kadın onun ne aradığını biliyordu. Çocuk düş kırıklığına uğramış gibi geri çekildi.

“Elbette,” dedi kadın onu avutmak için, “büyük Medicus’ların hepsi burada değil. Hepsine yetecek kadar yer yok çünkü.”

Çocuğu yeniden öne doğru bir adım yaklaşmaya zorladı ve madalyonunu uzatarak formülü tekrarladı. Tablolarla dolu duvar yeniden belirdi ve Ölümsüzler Salonu’ndan geriye hiçbir iz kalmadı.

Masanın başına geçip oturdular ve Bayan Withers telaşla konuyu değiştirdi.

“Seni kutlarım Oscar,” dedi. “Harika bir ilk Vücut Girişiydi. Gerçi Hepatolia’dan çıkışın tam olarak umduğum gibi olmadı ama olsun. Ne de olsa Royce’un sindirim sorunlarından sen sorumlu değilsin,” dedi kadın daha fazla ayrıntıya girmeden. “Gelecek sefere ikimiz birlikte daha klasik bir çıkış yolu deneriz.”

“Yarın mı?”

“Evet, yarın. Ancak bu sefer bir sonraki aşamaya geçeceğiz. İnsan vücuduna.”

Oscar ayağa fırladı.

“İnsan mı?” diye haykırdı. “Bir insanın içine gireceğim demek. Ama kim içine girmemize izin verecek?”

“Henüz bilmiyorum. Bu konuyu Büyük Üstat’la konuşmam gerekecek. Ne kadar sabırsızsın!”

Oscar’ın yüzü asıldı. Bay Brave ona hâlâ öfkeli miydi acaba? Baya Withers ona konuyu açtığında genç Medicus’un bir insanın vücuduna girmesine karşı çıkar mıydı?

“Birdenbire endişelendin sanki Oscar?”

Oscar sorularını kendine saklamayı tercih etti.

“Peki öyleyse,” dedi yaşlı kadın, “ögle yemeği saati geldi. Bu sabah birçok tehlike atlattın. Bu yüzden sana Cherie’nin yemeklerinden uzak durmanı tavsiye ederim.”

Oscar ona minnettar gözlerle baktı. Kadın sesini alçaltarak devam etti: “Güzel bir hamburger ve yanında barbekü sosuyla dağ gibi patates kızartmasına ne dersin? Ben bu yemeğe bayılırım ama Yüksek Konsey üyelerinden hiçbiri bana eşlik etmeye yanaşmaz. Kendime bir ortak arıyorum!”

Oscar sevinçle başını salladı.

“İsterseniz,” dedi aceleyle, “ben size her gün hamburger ortağı olabilirim.”

“Eh, belki her gün olmaz ama yine de bunu öğrendiğime sevindim. Ben hemen sipariş vereyim.”

Oscar üzülmüş gibiydi.

“Yemeğe biz gitmeyecek miyiz?”

“Hayır, Oscar. Sen de biliyorsun ki birlikte görünmekten kaçınmamız gerekiyor. Jerry bu işi bizim yerimize halleder. İstersen bahçede piknik yapabiliriz.”

Kararlılıkla elini Oscar’a doğru uzattı ve bir an duraksayan Oscar gülmeye başladı ve yüzü kızararak avucunun içiyle kadının avucuna vurdu. Şu Bayan Withers onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu!

Yarım saat kadar sonra güzel ekose bir battaniyenin üzerine oturmuş yaşlı kadın, Jerry ve Oscar onları Bones’unkiler dâhil her türlü meraklı bakıştan korumakta olan Zizou’nun gölgesinde hamburgerleriyle patates kızartmalarını yiyorlardı. Kâhya, Oscar’ı bulabilmek için çok uğraşmış ancak Zizou onunla birlikte aralarında gülüşmekte olan küçük grubun çevresinde dönmüş, böylece Bones bütün bahçeyi dolaştığı halde izlerine rastlayamamıştı. Dondurma ve *milkshake*’leriyle yemeklerini sakince birtirdikten sonra Bayan Withers ayağa kalktı.

“Benim artık gitmem gerekiyor, Oscar. Daha sonra Winston Brave’le görüşmek için geri geleceğim. Sen bu arada Hepatolia coğrafyasını gözden geçirebilirsin. Yarınki yolculuğunda işine yarayacaktır.”

Oscar, Bay Brave konusundaki endişesini kadına açmaya hâlâ cesaret edemiyordu. Bayan Withers çıkmaya hazırlanırken şunları söyledi: “Sen hiç endişelenme. Canını neyin sıktığını biliyorum sanırım. Yanıtını odanda bulacaksın. İstersen çıkıp bir bak.”

Bir sırrı paylaşmışçasına son bir küçük gülümsemeden sonra Bayan Withers gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra Jerry ile Oscar da onun arkasından gittiler.

Yaşlı kadının gizemli sözleri çocuğun merakını uyandırmıştı. Hole gelince genç Medicus, Bones’un yakınlarda olmadığından emin olmak için sağına ve soluna hızlıca göz attıktan sonra merdivenlere doğru koştu ve basamakları hiç yavaşlamadan tırmandı.

Odasına fişek gibi daldı, ancak düş kırıklığı içinde kalmadı. Hiçbir değişiklik göremiyordu.

Bayan Withers’ı yakalayıp kendisine bu konuda daha fazlasını söylemesi için ısrar etmeye karar verdiği sırada yatağının üzerinde duran kare şeklindeki yeşil kadifeyi fark etti. Sevinçten deliye dönmüş gibi koşup kitabı eline aldı. Bay Brave, Gramarye’sini ona geri vermeye razı olmuştu demek! Bayan Withers haklıydı öyleyse. Büyük Üstat’ın öfkesi geçmişti ve bu durumda da Oscar’ın ertesi günkü yolculuğuna karşı çıkmayacaktı.

Şu an için Oscar Gramarye’sini geri almaktan öylesine mutlu olmuştu ki bir dahaki Vücut Girişi konusunda kaygılanacak hali kalmamıştı. Onun için önemli olan tek bir şey vardı şimdi: Kitabı soru sormak.

Yüreği sıkışarak kitabın kapağını açtı ve gereken formülü söyledikten sonra sorusunu sordu: “Gramarye, babam nasıl öldü?”

Birkaç saniye sonra kitabın boş sayfasının üzerinde şu sözcükler belirdi: *“Bu soruyu bana daha önce de sordun ve ben de sana yanıt verdim.”*

“Ama... sonuna kadar gitmedin! Yalnızca babamı karanlık ve pis bir yerde gördüm o kadar!”

Gramarye bir an duraksadı ve sonra karar verdi: *“Gramarye’nin söylemediğini Gramarye bilmiyor demektir.”*

Oscar ne kadar ısrar ettiyse, sinirlendiyse, yalvardıysa da bir sonuç alamadı. Gramarye’nin yanıtı hiç değişmeden her seferinde aynı oluyordu.

“Gramarye’nin söylemediğini Gramarye bilmiyor demektir.”

Oscar büyük bir öfkeyle kitabı kapattı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Bayan Withers çok kesin konuşmuştu. Sorulan soru Oscar’ın hayatını doğrudan ilgilendirdiği sürece Gramarye daima yanıt vermeliydi.

Oturup biraz aklını başına almak için sakinleşmeye çalıştı. Gramarye’sine en son soru sorduğundan bu yana ne olmuş olabilirdi? Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Kütüphane! Gramarye geçen haftayı kütüphanede geçirmişti. Eğer bir şeyler olduysa orada olmuş demektir. Oscar daha fazlasını öğrenebilmek için kime günebileceğini biliyordu.

Gürültü etmeden odasından dışarı çıktı. Yerde bir hareketlilik dikkatini çekti. Oscar’ın maraton koşularına alışmış olan halı, deniz yüzeyi gibi dalgalanarak koşmaya cesaret edecek olanı düşürmeye hazırlanıyordu. Oscar kendini tutmak için büyük bir çaba harcadı ve olabildiğince yavaş yürüdü. Merdivenin

başına gelince basamaklardan aşağı kayakla bir bayırdan aşağı kayarmışçasına indi ve doğru kütüphaneye yöneldi.

İçeri girdikten sonra acelesinden arkasındaki kapı çarpmadan onu son anda yakalayabildi. Sonra da Julia Jacob'ın poşetine doğru yöneldi. Aceleyle poşeti açarken az kalsın ilk sayfasını yırtıyordu.

“Julia neler oldu?”

Sayfa bembeyaz kaldı ve hatta katlanmaya çalıştı. Oscar utangaç Julia'ya karşı yeterince nazik davranmadığını fark ederek sözü başından aldı.

“Bağışla Julia. Merhaba diyecektim.”

Sayfanın bir köşesinde bir çizgi belirdi. Çizgi öylesine ince, yazı öylesine titrekti ki Oscar sözcükleri seçmekte güçlük çekti.

“*Merhaba, Bay Oscar. Gramarye için ne kadar özür dilersem azdır!*”

Oscar derin bir soluk aldı. Demek tahmininde yanılmamıştı. Geçen hafta burada bir şeyler olmuştu. Tatlı bir sesle konuşmaya çalıştı.

“Julia, Gramarye'm sorularıma yanıt vermiyor. Bu rafta neler olup bittiğini bana anlatabilecek misiniz?”

Sayfanın üzerinde saydam ve nemli bir leke belirdi. Julia gözyaşlarını tutamamıştı.

“Siz benden... Gramarye'nize göz kulak olmamı istemiştiniz. Oysa ben hiçbir şey yapamadım. Ne kadar mutsuzum anlatabilirim. Her şey cumartesi sabahı oldu. Yani siz burada değilken...”

“Neler oldu, Julia? Anlat bana lütfen.”

Julia cesaretini biraz topladıktan sonra sözcükler daha okunur hale geldi.

“Sabah erken saatte korkunç bir uğultu hepimizi uyandırdı. Bir kitap hiç durmadan rafa vurup duruyordu. Bu şekilde kütüphaneyi bir süre salladıktan sonra söz konusu kitap sonunda yere düştü. Sonra yerde kayarak benim poşetim ve Gramarye’nin altına yerleşti. Hatırlıyor musunuz? Benim yanımda biraz boşluk vardı. Yani öteki kitaplar benimle...”

“Devam et” dedi Oscar sabırsızlıkla.

“O sırada kapı açıldı ve ropdöşambırıyla içeri giren Bones kitabı yerde buldu. Eline alıp hemen yukarıya benim yanımdaki boşluğa koydu. Yani hemen...”

“Gramarye’nin yanına,” diye tamamladı Oscar.

“Evet, öyle,” diye doğruladı Julia. “Gramarye benim poşetimle o kitabın arasında kaldı. Sonra kitap onunla konuşmaya başladı. Ne var ki ben konuştuklarını duyamıyordum...”

“Konuştular mı?”

“Biz kitapların konuştuğu şekilde konuştular. Biz yazarız, ancak yazılan sözcükleri de bir tek biz duyarız. Bunu siz de biliyorsunuz Bay Oscar. Ben Gramarye’nin öteki tarafında olduğumdan çok uzakta kalmıştım. Her neyse konuşmaları epey uzun sürdü ve sonrasında Gramarye’nin değişmiş olduğunu fark ettim. Ona seslenmeyi, o kitabın kendisine neler söylediğini sormayı denedim ama ne yaptıysam ondan tek bir sözcük bile almayı başaramadım.”

Oscar’ın korktuğu başına gelmişti. Gramarye’yi susmaya ikna etmiş olmalıydılar!

“Julia, yer değiştirerek Gramarye’nin yanına gelen o kitap hangisiydi?”

Sayfa titredi ve Julia hiçbir şey yazmaya cesaret edemedi.

“Bana bunu söylemek zorundasın Julia. Söz veriyorum aramızda kalacak.”

Sekreter duraksadı, daha sonra sayfa masanın üzerinde dönerek en yüksek rafa doğru doğruldu. Oscar dönüp o tarafa baktıysa da olağandışı bir şey fark etmedi. Tekrar dönüp Julia Jacob’ın sayfası üzerine eğildiğinde dört harfin belirdiğini gördü:

B O Y D

Harfler bir saniye içinde silindi ancak Oscar onları okumaya zaman bulabilmişti.

Öfkeyle rafa doğru yaklaşıp parmaklarını kitap dizilerinin üzerinde gezdirerek boş bir alana denk geldi. Artık yerinde bulunmayan Boyd’un kitabının bıraktığı boşluktaki bu. O sırada Oscar kütüphanenin öteki ucunda Julia’nın poşetinin her zaman durduğu ve Gramarye’sinin de geçen haftayı geçirmiş olduğu yerde bir gürültü duydu. Üzeri lekeli ve soyulmuş karton kapağı hemen tanıdı. *Pathologus’lar Antolojisi* kahkahalarla gülüyormuşçasına sallanıp durmaktaydı. Boyd onunla alay ediyordu!

Oscar kendini kaybetmek üzereydi ki bir an için durup düşünmeyi tercih etti. Boyd’u tanımaya başlamıştı artık. Öfke ve şiddetle ondan hiçbir şey elde edemezdi. Tam tersine başka hiçbir şey yazara bundan daha fazla zevk veremezdi. *Hayatta ona zevk verecek değilim*, diye geçirdi içinden Oscar.

Kitabı masanın üzerine koyup açtı.

“Bakın şu işe,” diye haykırdı Boyd kocaman harflerle. “Yine kütüphaneyi karıştırmaya gelmiş. Yoksa sadece eski dostu Boyd’a selam vermeye mi geldi?”

Oscar kendini zorlayarak gülümsedi.

“Merhaba Bay Boyd. Evet, hem size selam vermeye hem de sizden bir şey istemeye gelmiştim.”

Nihayet öcünü aldığını görmekten mutlu ve gururundan hindi gibi kabaran Boyd kahkahalarla güldü.

“Ha ha ha! Benden bir şey isteyecekmiş. Hani ben ‘yazmayı bile bilmez’dim. Hani benim sayfalarım ‘iğrenç’ti? Demek Billy Boyd’a işimiz düşünce pek nazik, pek tatlı dilli oluyoruz öyle mi?”

“Geçen sefer söylediklerim için özür dilerim. Düşünmeden konuşmuştum,” dedi Oscar kendine hâkim olmaya çalışarak.

“Öyle yaptın, evet. Sümüklü velet ne bilmek istiyormuş bakalım? Nasıl yazı yazılacağını mı? Sayfaların üzerine nasıl kocaman mürekkep lekeleri bırakılacağını mı? Yoksa önüne gelen her şeye çarpıp da boylu boyunca yere düşmeyi mi? Dur biraz, bunu yapmayı zaten herkesten iyi biliyorsun öyle değil mi? Ha ha ha!”

Oscar gözlerini yumup içinden gelen yanıtları vermemek için yanağını ısırdı.

“Hayır. Yalnızca size Büyük Pathologus’la ilgili bir soru sormak istemiştim.”

Boyd’un gülüşü kesildi ve sayfasına yazdığı her şey silindi. Birkaç saniye bekledikten sonra yanıt verdi.

“Şu işe bakın,” diye yazdı kuşkuyla. “Büyük Pathologus’la ilgili bir soru demek. Tam olarak ne bilmek istiyorsun bakalım? Ayrıca neden?”

Oscar, Boyd’un birdenbire ciddileşen bu tavrının kendisini etkilemesine izin vermedi.

“Yakalanışı sırasında neler olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi sorusunu biraz daha daraltarak.

Elbette ki yapmaya çalıştığı şey Gramarye'sinin kendisine vermeyi reddettiği bilgiyi Boyd'dan edinmekti. Babasıyla Kara Prens arasındaki çarpışmanın öyküsünü, düşmanın ele geçirilişini öğrenmeyi istiyor ve biraz şans ve becerikliliğin yardımıyla çarpışmadan sonra Vitali'nin başına neler geldiğiyle ilgili bilgi koparabilmeyi umuyordu. Ancak Boyd aptal değildi.

“Bu soruyu neden Gramarye'ne sormuyorsun ufaklık?”

Neyse ki Oscar bahanesini hemen buldu.

“Çünkü bu doğrudan beni ilgilendiren bir konu değil. Gramarye'm bana bu konuda cevap veremez. Bayan Withers Pathologus'lar hakkında bilmem gereken her şeyi sizin kitabınızı okuyarak öğrenmemi önermişti,” diye yazarı pohpohlamayı denedi Oscar. “Kitabınızın mükemmel olduğunu söylüyor.”

“Ya öyle mi? Demek böyle söyledi. Benim kitabım için ha! Ne kadar nazıkmış. Peki sen beni salak mı sanıyorsun?” diye birden gürlledi Boyd harflerini büyüterek. *“Şu Julia Jacob'la aranızdaki konuşmayı duymadım mı sanıyorsun? Hepsini olmasa bile o sulu gözlünün sızlanışları arasında işin özünü duyabildim. Gramarye'n sana yanıt vermeyi reddediyor, sen de bu yüzden bana geldin!”*

“Sizin yüzünüzden,” diye haykırdı Oscar. “Cumartesi günü ona ne söylediniz bilemiyorum ama artık bana yanıt vermek istemiyor.”

“Ha ha! Aferin ona! Ha ha! Sen benimle böyle konuşmaya devam et, Gramarye'n de hayatının sonuna kadar dilsiz kalsın!”

Oscar yumruklarını sıktı. Konuşmadan durmayı başarak Boyd'un içindeki kötülükleri dökmesine izin verdi. Artık yitirecek bir şey kalmadığından resti çekmeye karar verdi.

“Tamam, önemli değil. Ben de bu durumda kendisi bana kütüphanesindeki kitaplardan yararlanma iznini vermiş olduğu halde bildiklerinizi bana söylemeye yanaşmadığınızı Bay Brave’e haber veririm.”

Boyd’un sayfası, düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi bir süre beyaz kaldı. Yüreği hızla çarpmakta olan Oscar bunun iyiye işaret olup olmadığını düşünüyordu ki Boyd onu yanıtlamaya karar verdi.

“*Tamam,*” diye yazdı sonunda Boyd çok çirkin bir yazıyla. “*Sana yardım edeceğim.*”

Oscar gülümsedi ancak rahatlaması fazla uzun sürmedi.

“*Sana yardım edeceğim,*” diye tekrarladı Boyd, “*ama her şey karşılıklı.*”

“Her şey karşılıklı mı?” diye tekrarladı Oscar yüksek sesle. “Nasıl yani? Benden ne istiyorsunuz ki? Bir sorunuza yanıt değil herhalde. Siz benden çok daha fazlasını biliyorsunuz.”

“*Elbette ki ben senden çok daha fazlasını biliyorum,*” diye karşılık verdi Boyd küçümsemeyle. “*Ama sen bu lanet olasıca kütüphaneden çıkabiliyorsun bense çıkamıyorum. Bu yüzden eğer Gramarye’ni tekrar konuşmaya başlatmamı istiyorsan ya da soruna yanıt vermemi bekliyorsan karşılığında benim için bir şey yapman gerekecek.*”

“Neymiş?” diye sordu Oscar kuşkuyla.

“*Dikkat et sümüklü velet, kalleşlik yok! Eğer şu ya da bu şekilde Büyük Üstat anlaşmamızı öğrenecek olursa Gramarye’ne de vereceği yanıtlara da sonsuza dek veda edebilirsin. Anladın mı beni?*”

Oscar belli belirsiz başını salladı. Boyd'un kendisinden ne isteyeceğini hâlâ bilmiyordu ve holde ayak sesleri duyuyordu. Sabırsızlıkla kitabı sarstı.

"Çabuk ol. Ne istediğini söyle hadi!" diye fısıldadı Oscar yakalanma ihtimalinin dehşeti içinde.

"Beni böyle sarsma. O zaman yazamıyorum."

Tam o sırada kapı açıldı. Oscar, Boyd'un kitabını kapatarak aceleyle Julia'nın poşetinin üzerine koydu. Sinir bozucu yazarla temas haline geçmekten dehşete kapılan zavallı Julia boş sayfasına çabucak bir orman çizdi ve içine saklandı.

Bones yaklaşıp Oscar'ın arkasında ne sakladığına bakmaya çalıştı. Çocuk iki kitabı sıkıca sırtına bastırıyor, Boyd'un kitabının poşetinin üzerinden görünmemesini umuyordu.

"Kitap okuyordum," dedi Oscar.

"Artık bırakmanız gerekecek," diye karşılık verdi Bones. "Kütüphaneyi temizlememiz gerekiyor. İsterseniz çalışmaya devam etmek için odanıza çıkabilirsiniz," diye önerdi kâhya.

Oscar raflara doğru giderek hem poşeti hem de kitabı Julia'nın her zamanki yerindeki boşluğa bıraktı.

"Özür dilerim Julia. En kısa zamanda geri gelip sizi bu he-riften kurtaracağım," diye mırıldandı Oscar poşeti aralayarak.

Öğleden sonra Oscar birkaç defa kütüphaneye sızmayı denedi ancak çabası boşunaydı. İki oda hizmetçisi Rosa ve Ines salondan hiç ayrılmadan masanın altını, kitapların arasını, tabloların üzerini köşe bucak temizlediler.

Akşam yemeğinden sonra Oscar son bir girişimde daha bulundu ancak Bones kuşkuyla sürekli etrafında dolaştığından genç Medicus, Boyd'la sakince konuşabilmek için tek bir an bile bulamadı. Tek yapabildiği Julia'ya söz verdiği üzere *Pathologus*'lar

Antolojisi’ni ondan uzaklaştırarak en yüksek raftaki her zamanki yerine koymak oldu. İçi rahatlamış olan Julia’nın ilk sayfasının üzerine çizmiş olduğu orman gözden kayboldu ama temkini el-den bırakmadan yavaş yavaş, ağaç ağaç...

Oscar çok geçmeden çaktırmadan kendisini gözetlemekte olan Bones’un ne yapmakta olduğunun farkına vardı. Bunun üzerine Gramarye’sini koltuğunun altına koyarak yukarı çıkıp odasına kapandı. Fazla zaman geçmeden o gün yaşadığı şeylerin yorgunluğu ve heyecanı üzerine çöktü ve bu yeni gizemi en kısa zamanda aydınlatmak üzere kendi kendisine söz vererek uykuya daldı.

büyük dalış

Oscar ertesi gün kahvaltısını etmek için fazla büyük bulduğu yemek salonuna tercih ettiği mutfağa doğru yöneldi. Tuhaf bir şekilde mutfak boştu ve Cherie'nin yokluğu sanki bütün ev boşalmış gibi bir his veriyordu. Ancak her şey masanın üstünde hazırды. Sıcak çikolatanın dumanı tütüyor, taze ekmek onu bekliyor, reçeller ise mutfağın tencerelerinden başka bir yerden gelmiş gibi görünüyordı. Tam o sırada yemek odasına açılan kapının aralanmasıyla saman renginde darmadağınık saçlar görüldü. Cherie bir kulağından diğerine kadar uzanan kocaman bir gülümsemeyle kapı aralığından başını uzatmıştı.

“Oscar'cığımın kahvaltısında bir eksik olmadığından emin olmak istedim. Görüyorum ki ay çöreklerinin icabına bakmışsın bile. Çok güzel. Mutfakta ne bulursan senindir. Birazdan görüşürüz!”

Cherie'nin ne demek istediğini tam anlamamış olan Oscar ağzı dolu olduğundan yanıt olarak yalnızca başını sallamakla yetindi.

Kadının geldiği gibi birden kaybolması üzerine Oscar tabağında ne bulduysa hepsini silip süpürmüştü ki mutfak kapısından içeri Bones girdi. Yüzü bu sabah her zamankinden de uğursuz gözüküyordu ve bu manzara karşısında çocuk son turtasını bitirmekte güçlük çekti.

“Bayan Withers sizi kütüphanede bekliyor,” dedi kâhya önce bir günaydın demek zahmetine bile katlanmadan.

Oscar ayağa kalktı ve Bones’un önüne düştü.

Odaya girdiğinde Bayan Withers hayranlıkla portrelere bakmaktaydı. Üzerine beyaz bir tayyör, içineyse hafif bir gömlek giymiş, boynuna da soluk yeşil renkte ipek bir fular bağlamıştı. Saçlarının bukleleri de hafif yeşilimsi bir gölge kazanmıştı. Başını çevirip gülümsedi.

“Günaydın, Oscar. Geceyi iyi geçirdin mi? Bugün güzel bir yolculuk seni bekliyor, unutmadın değil mi?”

“Günaydın Bayan Withers. Unutmadım elbette,” dedi Oscar bağırarak.

Genç Medicus arkasına döndü. Bones kapıyı kapatmış, karşılarında kıpırdamadan duruyordu. Bayan Withers’in Oscar’ın eğitimine ayırdığı seanslara katılmak gibi bir âdeti olmadığından kâhyanın varlığı çocuğu rahatsız etmişti.

Oscar başını yaşlı kadına doğru eğdi.

“Umarım burada daha uzun süre kalmaz,” dedi alçak sesle. “Hemen başlamak istiyorum ben.”

“Korkarım kalacak,” diye cevap verdi Bayan Withers dalgınca hâlâ tabloları seyrederek.

Oscar gözünü kâhyanın yüzüne dikti. Adamın ölü bakışları boşluğun içinde kayboluyordu âdetâ. Sonra dönüp yaşlı ka-

dına baktı ve neyin ne olduğunu anlayıncaya kadar bir ona bir diğerine bakmaya devam etti.

“Nasıl?” diye haykırdı sonunda dehşet içinde. “Yani şimdi ben... Ben şimdi... Onun mu?”

Yalvarırcasına Bayan Withers’ın ceketinin koluna yapıştı.

“O olmasın, lütfen o olmasın!”

Yaşlı kadın nihayet gözlerini tuvallerden aldı ve ciddi bakışlarla Oscar’a döndü.

“Bones senin iyiliğin için kendini Vücut Girişi’ne açma nezaketini gösterdi, Oscar. Bunun için ona minnettar olmalısın.”

Oscar gürültüyle iç çekti ve kâhyaya hiç bakmadan başını sallamakla yetindi. Demek bu ölü gömücünün vücuduna girecekti! İnsan vücudu içine ilk giriş deneyimi için bundan daha kötüsünü hayal bile edemezdi. İçerisinin baştan aşağı karanlık ve nemli olduğundan emin gibiydi. Ancak Bay Brave ve Bayan Withers böyle karar verdilerse ona seçme şansı kalmıyor demektir. Bütün cesaretini toplayıp madalyonunu tişörtünün yakasından çıkardı ve Bones’a yaklaştı. Gerilemeye hazırlandığı sırada Bayan Withers onu durdurdu.

“Genç adam. Sanki bir şeyi unutuyorsun gibi geldi bana.”

Sonra da masanın öbür ucunda duran iskemleye doğru döndü ve Oscar babasının pelerinini görür görmez tanıdı. Büyük olasılıkla kâhya bunu çocuğun odasından aşağı indirmiş olmalıydı. Oscar Bones’un eşyalarını karıştırdığını düşününce büyük bir rahatsızlık duydu. Pelerine doğru yaklaşıncaya yeşil kadifenin dalgalar halinde hareket etmekte olduğunu gördü. Elini uzatıp pelerini kaldırdı ve altından beş kesecikli kemer gözüktü. Kupalar Kemeriydi bu ve havalanmak için bu anı bekliyordu. Kemer Bayan Withers’ın memnun bakışları altında havada dalgalanarak bütün salonu dolaştı ve sonra da gelip usulca Oscar’ın beline dolandı.

Genç Medicus bir an için hayranlıkla kemere baktı. Babasının Kupalar Kemerini ilk kez takıyordu. Şu anda Vitali'nin burada, yanı başında olup onu kollarının arasına alarak ne kadar mutlu olduğunu, oğluyla ne kadar gurur duyduğunu söylemesini isterdi. Cumides Circle'a gelme kararı aldığı anda Kildare Caddesi'ndeki kilerinde kendisini bağrına basmış olan annesini düşündü. Oğlunun kocasının bayrağını devraldığını görmekten o da çok mutlu olur, çok gurur duyardı mutlaka.

Oscar başını kaldırıp Bayan Withers'ın gözlerine bakarak gülümsedi. Yaşlı kadın pelerini eline aldı ve nazikçe çocuğun omuzlarına yerleştirdi.

"Sanırım artık hazırsın, sevgili Oscar. Şahane bir Medicus oldun ve üstelik bu kadarıyla yetinmeyeceğinden de eminim," dedi çocuğa doğru eğilip sesini biraz alçaltarak. "Bizim için ve bütün dünya için çok büyük şeyler başaracağından hiç kuşku yok."

Oscar hayretle kadının yüzüne baktı.

"Biraz sabır," dedi Bayan Withers kendi kendine konuşmuş gibi bakışını başka tarafa çevirerek. "Biraz sabır..."

Kadın doğruldu ve bakışlarını masanın öbür ucunda durduğu yerden bir santim bile kımlıdamamış olan Bones'a çevirdi.

"Bones seni bekliyor."

"Beni mi bekliyor. Peki ya siz? Hem zaten," dedi Bayan Withers'ın kılığını inceleyerek, "üzerinizde ne pelerininiz ne de kemeriniz var."

"Çok doğru. Çünkü onlara ihtiyacım olmayacak."

"Ya," dedi Oscar içi pek rahatlamadan. "Ama ben tehlike durumunda onların bizi koruyacağını sanıyordum ve..."

"Bu da çok doğru... Ancak ben tehlikede olmayacağım. Çünkü burada kalıyorum."

Genç Medicus dehşet içinde geriye doğru bir adım attı.

“Gelmiyor musunuz? Bana eşlik etmeyecek misiniz yani? Ama ben nasıl yapacağım? Ben... daha nereye gideceğimi bile bilmiyorum! Ben...”

“İşin içinden pekâlâ da çıkacaksın,” diye kestirip attı Bayan Withers rahatlatıcı bir sesle. “İlk iki Giriş’inde her şey yolunda gitti ve üçüncüsünde de yine her şey iyi olacak.”

“İyi ama,” diye karşılık verdi Oscar endişeyle Bones’a doğru bakarak, “aynı şey değil ki bu. Bu seferki bir insan vücudu.”

Dahası Bones’un vücudu, diye eklemek istedi. Kendini neredeyse yabancı ve düşman bir vahşi ormanın içine tek başına bırakılmaya hazırlanıyormuş gibi hissediyordu.

Bayan Withers onu rahatlatmaya çalıştı.

“Her nerede olursan ol, en küçük bir sorunla karşılaştığında geri dönebileceksin. Daha önce konuşmuştuk. Bir vücudun içinden çıkabilmek için Medicus’ların Kerykeionu⁶ dediğimiz sembolü bulman gerek. Üzerinde büyük M bulunan, çevresine yılan sarınmış bir kadehtir bu. Onu bulduktan sonra dikkatini dünyamıza geri dönmek üzerinde toplaman gerek. Eğer bunları yaptığın halde geri dönmeyi başaramazsan ben gelip seni alacağım.”

“Peki ama içeri girdikten sonra ne yapmam gerek?”

“Her Medicus’un yapması gerekeni,” diye gizemli bir yanıt vermekle yetindi Bayan Withers. “İyi yolculuklar çocuğum.”

“Belki de artık karar verseniz fena olmaz,” dedi dimdik duran Bones geldiğinden beri ilk defa ağzını açarak, “yapılacak işler beni bekliyor.”

Oscar ona doğru döndü.

⁶ Yunan mitolojisinde tanrıların habercisi olan Hermes’in asasıdır. Yazar vücuttan çıkış sembolü olarak kullanmıştır. (ed.n.)

“Otursan iyi olur Bones,” diye tavsiyede bulundu yaşlı kadın. “Böyle ayakta durursan yorulacaksın.”

Kâhya bunun üzerine masanın öbür ucunda Oscar’ın yanı başında duran iskemleye yerleşmeye razı oldu. Çocukla göz göze gelmekten özenle kaçındı ve içini çekti.

Oscar son bir defa Bayan Withers’a dönüp başını salladıktan sonra her zamankinden daha farklı şekilde parıldamakta olan madalyonunu çıkardı.

Gözlerini Bones’un büzülmüş dudaklarına dikti, düşüncelerini Hepatolia’nın üzerinde yoğunlaştırdı ve ileri doğru atıldı.

Kamaşma ortadan kaybolunca Oscar Royce’un Hepatolia Evreni’ne girdiği zaman kendini içinde bulunduğu yer altındaki ilk komuta salonunu tanıdı. Farklı olarak bu seferki daha geniş ve daha donanımlıydı.

Camlı duvara doğru yaklaştı. Buradan bakınca gördüğü, içinde sayısız vagonlarla onları çalıştıran işçilerin Bones’un çiğnenmiş kahvaltısını kaygan şeritlerin üzerine yerleştirmekte olduğu, göz alabildiğine uzanan transfer ünitesini de tanımıştı. Şeritler birtakım deliklere doğru akıyor ve üzerlerinde taşıdıkları yükleri bunlardan bir sonraki salona boşaltıyorlardı. İçinde fiçilerin bulunduğu öğütme ünitesi olmalıydı bu. Oscar bir insanın Hepatolia’sının bir köpeğinkiyle neredeyse aynı olduğunu görünce şaşırdı.

Tam oradan ayrılmak üzereydi ki bir işçi tarafından şeride doğru itilmekte olan bir vagonun içinde her taraftan sarkmış ve neredeyse hiç bozulmamış ay çöreği parçalarını tanıdı. Çocuk bunları görünce Cherie’nin söylediklerini hatırladı ve kadının sözleri nihayet anlam kazandı.

“Vay canına,” diye haykırdı Oscar. “Meğer Bones pis bir kahvaltı hırsızıymış!”

Kâhya, Oscar için hazırlanmış olan ay çöreğini yemeye hazırlanırken Cherie’ye yakalanmış olmalıydı ki çöreği neredeyse çiğnemedenden yutmuştu. Zavallı ay çöreği hâlâ kocaman parçalar halinde duruyordu.

Oscar öfke içinde komuta salonundan çıkıp koşmaya başladı. O ikiyüzlünün hesabını sonra görecekti.

İçine girdiği tünelin daha dar birkaç galeriye ayrıldığı noktaya kadar durmadan koştu. Şimdi nereye gitmeliydi? Bu galerilerden hangisine girmeliydi? Üstelik bir önceki Vücut Girişi sırasında yaşadığı sarsıntıları henüz unutmamıştı ve Royce gibi Bones’un da her an hıçkırmaya başlamasından korkuyordu. Sırf Oscar’ı sarsmak için kâhya bunu kasten bile yapabiliirdi.

Cumides Circle’a geri dönmeden önce ne yapması ya da ne bulması gerektiğini, kendisini neyin beklediğini bile bilmiyordu. Bu sefer Bayan Withers gerçekten de ileri gitmişti!

O sırada Celia’nın kendisine sürekli tekrar ettiği babasının sözcüklerini hatırladı: “*Ne yapacağını bilmediğin, yolunu tamamen kaybettiğini düşündüğün zaman kendine doğru soruyu sormamışsın demektir.*” Bir de şu vardı: “*Zamanın azalmışsa kaldığı kadarını düşünmek için kullan!*” Oscar bu ilkeleri ezbere biliyordu. Her ne kadar bunlar babasından geliyor olsa da karakteri gereği bunları hiç uygulamaya koymazdı. Oysa anesi onları tekrarlamaya inatla devam ederdi. Bu seferlik elinin altında başka bir çözüm yolu da olmadığı için bu tavsiyelere uymaya karar verdi. Mucize eseri çözüm aklına geliverdi: Madem o burada yaşlı kadının dediği gibi “her Medicus’un yapması gerekeni” yapmak için bulunuyordu, belki de Medicus’ların Asıl Harf’i ona yol gösterecekti!

Oscar madalyonunu çıkardı ve M harfinden fışkıran ışık tünellerden birini aydınlattı.

Kendinden çok emin olmasa da madalyonunun ışığını izleyerek bu tünelin içine girdi ve bir denizaltı kapısına benzeyen yuvarlak madenî bir kapının önüne gelince durdu. Kapı kolunu döndürmek için uzun uzun uğraşıp başarılı olamayınca M harfini oraya doğru tuttu. Çelik kapı kolu hiç zorlanmadan hareket etti ve kapı açıldı.

Ayağını tahtadan yapılmış dubalı bir köprünün üzerine basarak içinde hiçbir pencere bulunmayan devasa bir küreye girdi.

Karşısında saydam ve köpüklü bir göl uzanıyor ve bütün kürenin çevresini dolaşan bir dubalı köprüyle bu göl sona eriyordu. Köprü boyunca lateks iş elbiseleri içinde yüzlerce uzun boylu kadın çalışmaya dalmışlardı. Çeperlerin içinden çıkan binlerce memeciğin üzerine vantuzlar yerleştiriyorlar ve ayaklarıyla çalıştırdıkları kocaman makineler tıpkı bir ineği sağarmış gibi çıkan sıvıyı pompalayıp emiyorlardı. Bir makine dolar dolmaz kadınlardan biri bunu göle boşaltıyor ve tekrar yerine koyuyordu. Hepsi eldiven takmış ve yüzlerine saydam maskeler geçirmişlerdi, tenlerinin tek bir santimetre karesi bile görünmüyordu.

Oscar birkaçına selam verdiyse de herhangi bir karşılık alamadı. Nereye geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve görünüşe bakılırsa burada kendisine bilgi verilmeyecekti. Tam arkasını dönüp yeniden transfer ünitesinin komuta salonuna gitmeye hazırlanıyordu ki makinelerden daha farklı bir gürültü duydu. Yaklaşmakta olan bir motorun sesine benziyordu bu. Gözleriyle ufku inceledi ve karanlık küçük bir noktanın büyümekte olduğunu fark etti. Çok geçmeden dubalı köprüye çarpan sıvının hafif şıptısı yoğunlaştı ve tahta gerçek dalgalar tarafından sallanmaya başladı. Sıvı geri çekildiğinde uzun, yapışkan bir iz bıra-

kıyordu. Gördüklerinden içi pek rahatlamamış olan Oscar geri çekilmeyi tercih etti.

Çok geçmeden ona doğru yaklaşmakta olan bir tekne seçti. Küçük taşıt son anda fazla keskin bir dönüş yapınca yerdeki sıvının bir kısmı genç Medicus'un üzerine sıçradı. Çocuk pelerininin altına saklanacak zamanı son anda bulabilmişti.

"Tüh," dedi bir kadın sesi. "Kusura bakma Oscar! Bu motoru kullanmayı hâlâ tam olarak öğrenemedim!"

Oscar pelerininin yakasını indirdi ve kısa sarı saçlı bir kadının kendisine gülümsemekte olduğunu gördü. Kadının gözleri sanki bir şaka yapmaya hazırlanıyormuş gibi parıldıyordu. Çocuk pelerininin silkeleyerek yüzünde iğrenmiş gibi bir ifadeyle sıvının üzerinde bıraktığı son izleri parmaklarının ucuyla temizledi.

"Dur," diye uyardı onu kadın. "Eldivensiz dokunma!"

Oscar elini hemen tişörtüne sildi ve sıvının dokunduğu yerde hemen o anda bir çıtırtı oldu ve arkasından bir duman bulutunun içinde küçük bir delik açıldı. Bu tuhaf madde kumaşı eritmişti! Parmakları yanmaya başlayan Oscar aceleyle onları pelerinine sürttü. Şaşkın bakışlarını teknedeki kadına doğru çevirdi.

"Sialine Plajları'na hoş geldin, Oscar. Bu gördüklerin salyadır."

"Salya mı?" diye tekrarladı Oscar dudaklarını tiksintiyle bükerek. "Peki neden böyle yakıyor?"

"Çünkü fazla yoğun... Yemekleri parçalayabilmek için böyle olması gerekiyor. Eğer o olmasaydı yediğimiz hiçbir şeyin tadını alamazdık."

Demek salya besinlerin tadını almamızı sağlıyordu. Oscar bir daha Cherie'nin yemeklerinden yemesi gerektiğinde hiç salya akıtmamak üzere kendi kendine söz verdi.

Kadın rahat bir soluk aldı.

“Buraya bayılıyorum,” dedi. “Bu göl, neredeyse mayolu bu iş elbiseli kadınlar... Burada bir tek palmiyelerle şezlonglar eksik!”

Oscar tekneye doğru yaklaştı. Daha önce hiç karşılaşmamış oldukları halde bu ilginç kadın onu tanıyor gibiydi.

“Bağışlayın ama siz... siz de bir çeşit Bianca mısınız? Bianca Niş yani.”

Kadın başını yana doğru eğerek köpüklü sıvının üzerindeki yansımalarını bir süre dalgınca izledi.

“Sence ben gerçekten bir kanişe benziyor muyum? Söyleyin bakayım genç adam size kadınlarla konuşmayı kim öğretti?”

“Hayır yani ben... Yani ben düşünmüştüm ki Royce’un vücudunda, yani makine dairesinde... Demek istediğim... Özür dilirim. Hem zaten,” diye ekledi Oscar arayı düzeltmek için, “siz havlamıyorsunuz.”

“Hayır,” diye doğruladı kadın eğlenmiş gibi. “Ben havlamam. Ama kızdırılınca ısırırım bazen.”

Oscar’ın bir yağmurluk olduğunu düşündüğü şeyi açtı ve omuzlarında yeşil kadifeden bir pelerin olduğunu gösterdi. Çocuk altın iple dokunmuş M harfini görünce rahat bir soluk aldı.

“Hadi atla. Seni gezdirelim bakalım.”

Oscar küçük su taşıtına atladı ve daha iki ayağını anca basmıştı ki kadın yıldırım gibi fırladı. Çocuk iyi kötü olduğu yerde doğruldu ve kadının yanına gelip oturdu. Bu arada tekne çoktan akıntıları yarmaya başlamıştı bile.

“Ben de seni bekliyordum, Oscar Pill,” dedi kadın motorun ve dalgaların gürültüsünü bastırmak için bağırarak. “Benim adım Maureen Joubert.”

“O halde kim olduğunuzu biliyorum,” dedi Oscar güvenle.

“Desene ünlü olmuşum,” diye güldü Maureen.

Çocuk başını salladı.

“Bayan Withers bana sizden söz etti. Yüksek Konsey’in üyesisiniz ve aynı zamanda Hepatolia uzmanısınız. Koltuğunuzun adı da Ginger Rogers,” diye ekledi genç Medicus.

Maureen dümeni bırakarak ellerini kenetledi.

“Hep bir yıldız olmayı düşlemiştim. Demek Berenice Withers’ın sayesinde bu da gerçekleşti!”

Oscar bu şakaya gülemedi. Gözlerini serbest bırakılmış dümenden alamıyordu. Çocuğun kaygılandığının farkına varan Maureen akıntıları şimdi daha büyük bir şiddetle yarmakta olan teknenin komutasını tekrar ele aldı. Her ikisinin pelerinleri ve Oscar’ın saçının kızıl bukleleri rüzgârda uçuşuyor ve uçsuz bucaksız salya fabrikası Sialine’in pembemsi çatısı altında her ikisinin de gözleri yaşıyordu.

Maureen yanında oturmakta olan çocuğa bir göz attı.

“Babana çok benziyorsun, herhalde bunu daha önce de söylemişlerdir.”

Oscar gururla başını salladı. Maureen de duygulanmış gibi görünüyordu. Vitali Pill öleli uzun zaman olmuştu ama güzel yüzü henüz belleklerden silinmemişti.

“Seninle tanıştığımıza memnun oldum. Bu zımbırtıyı kullanmak ister misin?” diye sordu duygusallıktan kurtulmak için. “Sana ben bu konuda pek yetenekli değilim. Burası motoru ve bu da dümen... Geri kalanını kendin halledebilirsin!”

Oscar yusuvarlak olmuş gözleriyle kadının yüzüne baktı ve o fikrini değiştirmeden dümenin başına geçmek için acele etti. Sağ tarafındaki kolu itti ve tekne akıntılarının üzerinde sıçrayarak az kalsın Maureen Joubert’i aşağıya düşürecekti.

Oscar'ın motoru kontrol altına alması fazla uzun sürmedi ve Maureen'in kendisine parmağının ucuyla işaret ettiği küçük bir limana usulca yanaştı. Baloncuğun içinde çalışmakta olan genç kadınlar Maureen'in kendilerine doğru fırlattığı halatı tutup bir direğe bağladılar.

İki denizci toprağa ayak basıp bir balıkçı kulübesini andıran bir binanın önüne geldi. Oscar bunun duvarın üzerine çizilmiş bir yüzeyden ibaret olduğunu, evin içininse derine doğru uzanmakta olduğunu fark etti. Kapıda Medicus'ların M'si bulunuyordu.

"Aslında," dedi Maureen, "Sialine, Hepatolia'nın en güzel köşesidir. Bu yüzden ben de kendime göl manzaralı küçük bir yazlık ev yaptım. Güzel değil mi? Gerçi Bones'un Sialine'i bulabilecek en güzeli sayılmaz ama seninle burada buluşmam söylendi, ben de geldim işte."

Oscar nazıkçe başını salladı ve Violette ve annesiyle gittikleri tatilde gördüğü deniz manzaralı yerleri hatırladı. Zavallı Maureen bütün yazını salya dolu devasa bir baloncuğun içinde geçirmeyi sevdiğine göre gerçek denizi hiç görmemiş olmalıydı!

"Benimle gel," dedi kadın. "Parotid'lere' merhaba de. Çok sevecen kişilerdir ve kendilerine de öyle davranılmasından hoşlanırlar."

Oscar hiç zaman yitirmeden lateksli kadınlara el sallamaya başladı. Kadınlar ona nazıkçe karşılık verdiler ve o da Maureen'in peşinden yazlık evin içine girip kapıyı arkasından kapattı.

Kadın odanın tam ortasındaki bir masanın arkasında ayakta duruyor, madalyonu güzel sarı bir ışık saçıyordu. Gözlerini Oscar'a dikip ondan yaklaşmasını istedi. Çocuk masanın öteki ucunda tam karşısına gelince elini ona doğru uzattı. Avucunun içinde küçük bir kristal şişecik bin ateşle parılıyordu. Şi-

7 Kulak altı tükürük bezlerinin tıp literatüründeki adı. (ed.n.)

şenin tıkacında kusursuz bir çemberin içinde büyük bir M harfi kazılıydı. Sembol tıkacın üzerinde serbestçe hareket edebiliyormuş gibi dönüp durmaktaydı.

“Oscar ben buraya sana tekne gezintisi yaptırmaya ya da sana uzun söylevler vermeye gelmedim. Benim işim sana bunu vermek. Bu bir Hepatolia Şişeciği’dir.”

Oscar nesneye dokunmaya cesaret edemeyerek Maureen’in elinin içinde hayranlıkla izlemekle yetindi.

“O artık senin,” diye üsteledi Maureen, “alabilirsin.”

Kısa bir süre duraksadıktan sonra çocuk her iki eliyle birden büyük bir özenle şişeciği aldı. Tam o anda belinin çevresinde bir hareket hissetti. Kupalar Kemerini canlanmıştı ve sol taraftan en baştaki kesecik diğerlerinden ayrıldı. Oscar saydam şişeciğe baktı.

“Şimdi boş,” dedi Maureen. “Bugünkü Vücut Girişi’nin amacı da bu işte... Hepatolia Şişeciği’ni doldurman gerekiyor, Oscar. Onu daima üzerinde taşıyacaksın ve böylece yavaş yavaş gelecekte olacağın Medicus’u oluşturmaya başlayacaksın. Şişecik ilk Kupa’ndır. O olmadan hiç kimse ikinci Evren’e geçemez.”

Oscar bakışını şişecikten alarak kadına yöneltti.

“Peki bu şeyi nereden doldurmam gerekiyor? İçine ne koyacağım?”

“Bu Evren’e adını veren Hepatolia Dağı’nın tam kalbinde değerli bir Nektar bulacaksın. Şişeciği onunla dolduracaksın. Bu sıvı yalnızca orada bulunur. Nasıl üretildiğini Hepatolia’lılardan başka kimse bilmez. Bizim dünyamızda bunun adına Öd denir.”

“İyi ama nerede bu?” diye sordu Oscar telaşla. “Ben burada hiçbir yeri tanımıyorum.”

Maureen madalyonunu masanın üzerine bıraktı ve kolye ışıklı bir haritaya dönüşerek üzerinde tıpkı bir film gibi canlı ve hareketli unsurlar oluşturdu.

“Bu yakın tarihli bir Hepatolia haritasıdır, Oscar. Bu gördüğün göğe doğru uzanan devasa sivri kule Çene Mağarası’dır. Başka bir deyişle ağız da diyebilirsiniz. Bones yemek yediğinde besinler bunun içinden geçerek çiğnendikten sonra yüz metre aşağıdaki transfer ünitesine düşer. Çene Mağarası’nın çevresindeki beyaz toprakları görüyor musun? Bunlar salya üreten Sialine’ler. İçlerinden birinde parıldamakta olan bu iki küçük M harfi seninle beni gösteriyor Oscar. İşte burada.”

Oscar Maureen’in işaret parmağının harita üzerinde çizdiği yolu dikkatle izledi.

“Transfer ünitesini tanıyorsun zaten. Sonra öğütme ünitesi gelir. Bayan Withers’in anlattıklarını doğru anladıysan dün orayı da tanımışsın.”

Oscar’ın canı fiçinin içine düşüşünü ve özellikle de Royce’un Hepatoliası’ndan dışarı atılış biçimini hatırlamayı hiç istemiyordu. Yaşadığı serüvenleri başkalarına anlattığı için Bayan Withers’a içerledi. Demek artık bütün Konsey bundan haberdardı.

Maureen çocuğun yüzündeki rahatsız ifadeyi görünce gülümsedi. İnsanlara takılmayı severdi ama onları incitmekten hoşlanmazdı. Hemen çocuğun içini rahatlatmak istedi.

“Fiçinin içine düştüğünü duydum. Ama bunun senin suçun olmadığını ve bu işin içinden gayet iyi sıyrıldığını da duydum,” dedi nezaketle. “İki başarılı Vücut Girişi için seni kutlamak gerek, Oscar. Neredeyse ilk denemende bu kadar başarılı olmandan hem ben hem de Büyük Üstat çok etkilendik.”

Oscar utancını unuttu ve yüzünde minnettar bir gülümsemeyle tekrar haritanın üzerine eğildi. Maureen yolu anlatmaya devam etti.

“Fıçıların altından uzun bir boru uzanarak karışımı A.S. ünitesine taşır. Asit Saldırısı’na karşı dikkatli olmak gerekir. Buradaki yoğunlaşmış salyayı rahatsız edici bulduysan o ünite-deki güçlü asitlerin yanında bunun hiçbir şey sayılmayacağını bilmelisin. Oradaki asitler her türlü maddeyi kısacık zamanda parçalayabilirler.”

Oscar bu düşünceyle ürperdi. Maureen’in bütün bunları ona dağa ulaşmak için buradan geçmesi gerekeceğinden anlatıyor olmasından kuşkulanıyordu.

Parmağını yerin yüzeyinde çıkıntı yapan heybetli bir kütlenin üzerine koydu.

“Hepatolia Dağı burası mı?” diye sordu çocuk güvensiz bir sesle.

Maureen başıyla onayladı.

“Bu dağa ulaşmanın iki yolu vardır. Ya A.S. ünitesinin altındaki borudan geçeceksin ya da EABA’dan geçeceksin.”

“Ya da nereden?” diye sordu Oscar merakla.

“Evrenler Arası Büyük Ağ. Suyu sever misin? Denizi, gölleri, nehirleri?”

Oscar Maureen’in nereye varmak istediğini bilemese de başını salladı.

“İyi öyleyse,” diye devam etti Maureen gülümseyerek. “Büyük Ağ toprağın altında ya da yüzeyinde akan, sayılamayacak kadar çok coşkun derelerden, nehirlerden, akarsulardan oluşur. Bunlar gölleri ve denizleri olduğu gibi Hepatolia’nın çeşitli yerlerini ve hatta farklı Evren’leri birbirlerine bağlarlar. Dış dün-

yada bunların adlarına damarlar ve arterler denir. Dikkatli olmalısın Oscar,” diye uyardı Maureen. “EABA kesinlikle çok yararlıdır ama ağı bütün yönleri ve bütün akıntılarıyla çok iyi bilmeden üzerinde yolculuk yapamazsın. Az kalsın unuttuyordum,” diye ekledi kadın, “ayrıca tekneleri ve bunların kaptanlarını da tanımak gerekir.”

“Kaptanlar mı?” diye sordu Oscar merakla. “Yani bu ağın içinde çalışan insanlar da mı var?”

“Yalnızca çalışan değil orada yaşayan insanlar var. Sana daha fazlasını anlatmayacağım, Oscar. Hem çok uzun sürer hem de hiçbir aklında kalmaz. Yalnızca bir şeyi unutma: Bu serüvende asla yalnız değilsin.”

“Siz de orada mı olacaksınız?” diye sordu Oscar fazla umutlanmadan.

“Yanında benden daha iyisi olacak,” dedi kadın.

Maureen madalyonunu kaldırdı ve Oscar’ın pelerininin bir kenarı görünmeyen bir ip tarafından çekiliyormuş gibi havaya kalktı. İçindeki ceplerden birinde bir kitabın köşesi gözüktüyordu. Oscar yeşil kadifeden kapağı tanıdı. Gramarye’siydi bu. Bayan Withers peleriniyle Kupalar kemerini hazırlatırken onu da unutmamıştı. Ancak Oscar en kötüsünden çekiniyordu. Gramarye Vitali hakkındaki sorularını yanıtlamayı reddettiğinden bu yana genç Medicus kitabın bundan böyle dilsiz kalacağından ve bir daha hiçbir işe yaramayacağından endişeleniyordu. Gramarye’nin üzerine işlenmiş olan M harfi kısa bir an sanki sahibinin içini rahatlatmak istermiş gibi parıltıdı.

“Dikkatli ol Oscar,” diye onu uyardı Maureen. “Vücut Girişi sırasında Gramarye’nin kuralını biliyorsun.”

“Evet,” dedi çocuk. “Ona bir günde yalnızca iki soru sorabilirim.”

“O vücudun dışındaykendi,” diye düzeltti Maureen. “Giriş sırasında yalnızca tek bir soru sormaya ve bütün yolculuk boyunca tek bir yanıt almaya hakkın var. Bu yüzden Gramarye’ne soru sormaya karar verirken iyice ölçüp biçmen gerek. Sorunları önce kendi kendine çözmeyi dene. Özellikle de yolculuğun başındayken. Tek şansını hemen harcama. Daha sonraki aşamalarda karşına daha karmaşık bir sorun çıkabilir. Hakkını önceden kullanmış olursan bu sefer Gramarye’nden yararlanamazsın.”

Oscar kitabına baktı. Bütün yolculuk boyunca tek bir soru... Bunu unutmamalıydı.

Maureen ona son hatırlatmalarını yaparken bir siren sesi çınladı. Sesin yankısı bütün Sialine’e yayıldı ve iki Medicus aceleyle kapıya koştu.

Şimdiye kadar aktif ancak sakın biçimde çalışmakta olan Parotid’ler telaşa kapılmışlardı. Dubalı köprüünün üzerinde dört bir yana koşuşturuyor, birbirlerine hiç değmiyorlardı. Kesin hareketleri öylesine hızlıydı ki Oscar hızlı çekimde oynatılmakta olan bir film izliyormuş gibi hissetti. Sıvının içinde ansızın belirlemekte olan memeciklerin üstüne vantuzları koyacak zamanı ancak bulabiliyorlardı. Sanki kendileriyle birlikte çalışmaları da telaşa kapılmış gibiydi. Salyalar duvarların üzerinden dere gibi akıyor ve Parotid’ler onları süzecek zamanı bulamadan gölün içine karışıyorlardı. Sialine’in içindeki suyun yüzeyi tehlikeli derecede yükselmişti. Birkaç saniye içinde döşeme tahtalarına ulaşacaktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Oscar endişeyle.

“Bones! Bones olacak o sersem bir şeyler yemiş olmalı. Sialine’ler salya üretmek için harekete geçiyorlar.”

Maureen Oscar’ı kıyıya doğru itti.

“Çabuk Oscar tekneye!”

Çocuk tekneye atlayıp dubaların üzerinde kalmış olan Maureen'e doğru döndü.

"Peki ya siz?" diye haykırdı çevresindeki bütün gürültüleri bastırabilmek için.

"Ben burada kalıyorum! Küredeki basınç yükseliyor, Oscar. Birazdan vanalar açılır ve tekrar eski düzeyine iner. Sen benim için endişelenme. Ama motoru çalıştır, çabuk!"

Maureen başını kaldırıp çevresine baktı. Kürenin duvarları titriyor ve içi salyayla doldukça geriliyordu. Siren sesi iyice tizleşerek teknenin üzerinde donup kalmış olan Oscar'ın kulaklarını cınlattı. Maureen'in buyurgan sesini duyunca çocuk nihayet felç halinden kurtuldu.

"Oscar, motoru çalıştır. Vanalar Sialine'in salyasını fışkırtmak için açıldığı anda hemen akıntı yönünde hareket et!"

Oscar bu sefer söyleneni yaptı. Aceleyle kontağın başına geçip onu çalıştırmayı denedi. Motor onu reddetti. Oscar hem teknenin içinde hem de dışarıda neler olacağını merak ederek titreyen elleriyle anahtarı ikinci bir defa çevirdiğinde motor gürledi, öksürdü ve tekrar sustu.

Genç Medicus soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Tam o sırada bir tıkırtı bütün alanı doldurdu ve siren sesi sustu. Arkasından korkunç bir homurtu duyuldu. İyice dolmuş olan küre vanalarını açmış ve salya dehşet verici bir gürültüyle Sialine'in dışına akmaya başlamıştı. Akıntı küçük tekneyi sürüklemeye başlamıştı bile. Oysa Oscar'ın çaresizce çabalarına karşın motor hâlâ çalışmamıştı.

"Bir daha dene Oscar, bir daha dene," diye haykırdı Maureen avazı çıktığı kadar.

Oscar dişlerini sıkıp anahtarı kavradı ve üçüncü defa çevirdi. Motor iki kara bulut çıkarttı ve nihayet vızıldamaya başladı.

Çocuk dümene yapıştı ve akıntıya karşı mücadele etmeye çalıştı. Uzaktan hâlâ seçmekte olduğu Maureen ona akıntı yönünde boşaltım vanasına doğru yönlenmesini işaret ediyordu. Bunun üzerine Oscar şurada veya burada oluşmakta olan girdapların arasından geçerek şimdi bir akarsuyun ivintilerine benzemekte olan vanalara doğru ilerledi.

Oscar çok geçmeden kürenin ucundaki geniş açıklığı fark etti. Akıntı ve köpüklerin arasında açıklığın öteki tarafını görmesi mümkün olmuyordu. Ancak kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Homurtu giderek yükseliyordu. Biraz sonra motor durdu. Tekne şimdi sele kapılmış bir ot filizi gibi sürüklenmekteydi.

Gerçeğin aslında tahmin ettiğinden de kötü olduğunu tekne boşluğun içine yuvarlandığı zaman fark etti. Salya Sialine'den aşağı tıpkı Niagara Şelalesi gibi dökülüyordu!

Tekne aşağı yuvarlandı ve Oscar'ı küçücük olmuş milyarlarca salya damlacığından oluşan bir bulutun içine sürükledi. Çocuk bir taş gibi düşüyor, çığlığı şelalenin dayanılmaz gürültüsü içinde yitip gidiyordu.

tuhaf karşılaşmalar

Genç Medicus'a sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda korkunç bir sarsıntı oldu. Tekne sıvı bir yüzeye çarpmıştı. Oscar bütün vücudunun binlerce parçaya ayrıldığını sandı. Her şeye karşın düşüş sırasında dümene sıkı sıkıya tutunmuş ve onu hiç bırakmamıştı.

Mucize eseri tekne batmamıştı. Motor hâlâ tam olarak durmamıştı ve deniz taşıtı dalgaların arasında sarsıla sarsıla yoluna devam ediyordu. Salyanın sisiyle gözleri kamaşmış, şelalelerin gürültüsüyle kulakları sağır olmuş olan Oscar vites kolunu sonuna kadar itti. Tekne sıçradı ve kargaşanın arasından daha sakin bir alana çıktı. Hızı azaldı ve usulca kıyıya yanaştı.

Oscar heyecanını yatıştırıp vücudunu kontrol etmek için bir süre durdu. Hâlâ tek parça halindeydi! Bunun üzerine başını kaldırıp nereye gelmiş olduğunu keşfetmeye çalıştı.

O zaman transfer ünitesinin önüne düşmüş olduğunu fark etti. Demek bu yüzden Maureen ona akıntıyı takip etmesini ve

şelalenin altına kadar kendini akışa bırakmasını tavsiye etmişti. Gözlerini yukarı kaldırdı. Yüz metre kadar üstünde Sialine'ler havada uçuyor gibiydiler. Baloncuklar şimdi tekrar kapanmıştı ve şelaleler ünitenin önünde salyadan bir yer altı gölü oluşturduktan sonra gözden kaybolmuştu.

Aynı Parotid'ler gibi baştan aşağıya lateks kaplı birçok adam transfer ünitesinden çıktı ve kocaman makineler aracılığıyla salyayı göle pompalamaya başladı. Ünitenin içinde işçiler kaygan seritlere doğru önlerinden geçip gitmekte olan içleri besin dolu vagonları sulamaktaydılar.

Oscar adamlardan birine yaklaştı.

"Affedersiniz, acaba öğütme ünitesine gitmenin başka bir yolu var mı?"

Adam üzerinden salya damlayan ellerini sildi ve maskesini çıkararak çocuğun yüzüne baktı.

"Söylesene ufaklık, sen kendini Hepatolia turizm ofisinde falan mı sanıyorsun? Hem oraya geçip de ne yapacaksın?"

"Ben sadece onun içinden geçip dağa..."

Adam kaskatı oldu.

"Orada yapılacak hiçbir şey yok yumurcak, beni anlıyor musun? Dağda yapılacak hiçbir şey yok. Üstelik orası senin yaşındaki bir velet için tehlikelidir. Hadi şimdi evine geri dön de ben de işimin başına dönebileyim."

Oscar üstelemedi. Hepatolia Dağı'na varabilmek için buradan yardım alması mümkün olmayacaktı besbelli. Sonunda Maureen'in talimatlarının kendisi için çok değerli olduğuna karar verdi ve onları harfi harfine hatırlamaya çalıştı.

Kendini fark ettirmeden vagonları doldurup itmekle meşgul olan işçilerin arasından sıvışıp kaygan şeritlerden en büyüğünün ucuna kadar ilerledi.

Açıklığın önüne gelince durup başını kaldırdı. En yukarıda, tavana yakın bir yerlerde öğütme ünitesinin komuta salonunun balkonunu görebiliyordu. Bu gözleme noktasından kimsenin kendisini görmemiş olduğunu umarak büyük bir dikkatle aşağı doğru eğildi. Fıçılar on metre kadar aşağıdaydı. Bir mucize eseri ölmeden atlamayı başarsa bile kendini bir fıçının içinde bulacaktı ve üstelik bu sefer onu keskin öğütücü bıçaklardan kurtarmak için acil durum düğmesine basacak kimse de olmayacaktı. Üniteye ulaşmak için fıçıların içine girmesini gerektirecek başka bir yol bulması gerekiyordu.

Oscar kendine yeni bir çıkış yolu aramaktayken bir adam onu sarstı.

“Hey,” diye bağıırıyordu. “Dokuz numaralı fıçının tamircisi sen misin?”

Oscar yanıt verecek zaman bulamadı.

“Nihayet gelebildin! Bones neden hazımsızlığı olduğunu merak ediyor. Sence fıçının bıçakları yeterince iyi öğütemiyor mu? İşte sorun şuradakinde,” dedi camlı bir açıklıktan hepsinden en uzakta duran fıçıyı işaret ederek.

Oscar’ın pelerininin üzerine doğru eğildi ve kaşlarını çatı.

“Söylesene bu M harfi de neyin nesi? Tamirat şirketini mi değiştirdiler?”

Oscar kekeleydi.

“Şey evet... Bu M... Mükemmel Tamirat’ın M’si.”

Adam omuzlarını kaldırdı.

“Mükemmelmış! Tam üç gündür bekliyoruz. Sen her zamanki gibi güvenlik merdiveninden inersin,” dedi uzaklaşırken parmağıyla Oscar’ın şimdiye kadar fark etmemiş olduğu bir kapıyı işaret ederek.

Genç Medicus başını salladı ve içinden işçinin yaptığı hatayı fark etmemesi için dua ederek aceleyle kapıya yöneldi. Büyük bir telaşla kapıyı açıp karşısına çıkan merdivenlerden aşağı indi. İki kat aşağıda karşısına yeni bir kapı daha geldi. Başka çaresi yoktu. Tek çıkış yolu burasıydı. Kapının üzerindeki yatay çubuğu itti ve kapının açılmasıyla birlikte kocaman salonun içine doğru bir adım attı. Sonra da olduğu yerde kalakaldı.

Karşısında gördüğü devasa fiçılar Royce’un Hepatolia’sında gördüklerinden çok daha büyük ve çok daha fazla sayıdaydı. Toplam on tane vardı, beyaz ve ışıkl bir zeminin üzerine çember oluşturacak şekilde yerleştirilmişler ve tıpkı ateşin üstündeki kazanlar gibi çelikten yapılmış kalın kapaklarından havada tutuluyorlardı. Tek farkı fiçıların altında ateş değil, sadece berrak ve kaygan zemin vardı.

Oscar kaymamak için özen göstererek fiçılardan birinin altına saklandı. Kendi kendine içini rahatlatmaya çalıştı: Komuta salonundan bakıldığında boyu ancak bir karınca kadar görülüyor olmalıydı ve herhalde oradan onu kimse fark edemezdi. O sırada bir fiçıdan diğerine uzanan geçişler bulunduğunu fark etti. Herhalde bunlar fiçıların arasından geçerek tıpkı bugünkü gibi ihtiyaç halinde tamir edilebilmeleri için yapılmıştı. Hem zaten kendisine ait olmayan ay çöreklerini midesine indirmiş

olan Bones'a bir ders verebilmek için bütün fiçıların bıçaklarını seve seve durdurabilirdi.

Bulunduğu gözlem noktasından odanın içini inceledi. İçeri girmiş olduğu acil durum kapısından başka herhangi bir çıkış gözüküyordu. Bakışlarıyla geçitleri takip etti. Her bir fiçının çevresinde bir düğüm oluşturuyorlar ancak başka bir yere gitmiyorlardı. O zaman Oscar bir sonraki aşamaya nasıl varabileceğini düşündü. Dağa ulaşabilmek için A.S. ünitesinden geçmesi gerekiyordu. İçi rahatlasın diye elini Gramarye'sinin kapağında gezdirdi. İçinden ona soru sormak geçtiyse de bundan vazgeçti. Tek şansını harcamak için henüz erkendi. İyice düşünüp onun yardımına başvurmadan bir çözüm yolu bulmayı denemesi gerekiyordu.

Düşünmek için zaman bulamadı çünkü aradığı yanıt olabilecek en kötü şekilde karşısına çıkıverdi.

Zemin titremeye başlamıştı ve tam ortasında bir fay hattı oluştu. Zeminin tahtası iki plakadan oluşuyordu ve şu anda bu ikisi tıpkı bir pencerenin iki kanadı itiliyormuş gibi birbirinden ayrılmaya başlamıştı.

Plakaların birinin üzerinde durmakta olan Oscar kaçınılmaz olarak kaymaya başladı. En yakınındaki fiçıya tutunmayı denedi ancak fiçı da zemin kadar kaygandı. Tutunacak hiçbir kulp, en küçük bir çıkıntı yoktu. Plaka gittikçe eğiliyordu ve Oscar'ın düşmesine fazla zaman kalmamıştı. Çocuk son bir çabayla bütün vücudunu gererek sıçradı ve iki fiçı arasındaki bir geçidin parmaklığına tutunmayı başardı.

Başını eğip aşağı baktı. Plakalar artık dikey hale geçmiş olduğundan zemin gözden kaybolmuştu. Kendisi ise metalden ko-

caman bir huninin üzerinde asılı duruyordu. Bu huni ne işe yarayıyordu? Altında ne vardı? İçinden ne geçiyordu?

Yardım istemek için bağırmaya başladı ancak çok geç kalmıştı. Öteki fiçıların motor gürültüsü yoğunlaştı ve sonra da keskin bıçaklar dönmeyi durdurdu. Motor gürültüsünün yerini başka bir homurtu aldı ve fiçılar Oscar'ın telaşlı bakışları altında huninin içine boşalmaya başladı.

Aynı anda on fiçıdan birden yapışkan ve yoğun bir karışım çığı boşaldı. Genç Medicus akıntıya direnmeye çalıştı ve elleriyle parmaklığa sıkı sıkı tutundu. Ancak sarsıntı çok şiddetliydi ve sonunda tutunduğu parmaklığı bırakmak zorunda kaldı. Düşerken son bir refleksle pelerinine sarındı ve daha sonra huninin içine doğru gömülmekte olan yapışkan girdabın içinde kaybolup gitti.

Her şey kararmış ve sıcaklık iyice artmıştı. Oscar bu iş hiç bitmeyecekmiş gibi korkunç bir duygu içinde havada taklalar atıp duruyordu.

Düşüş yeni bir sarsıntıyla son buldu.

Oscar katı bir zemine sertçe inmişti. Öğütülmüş besinlerin yapışkan kütesinin üzerine düşmeye devam etmekte olduğunu hissediyordu. Baş dönüyor, bütün vücudu ağrıyordu. Bütün gücünü toplayarak tamamen gömülmeden önce kenara doğru yuvarlandı.

Pelerininin dışına bakmaya cesaret edemiyordu. Bütün organlarını tek tek yoklayıp sarstı ve hepsinin çalışır durumda olduğundan emin oldu. Sonra da nihayet burnunun ucunu dışarı çıkarmaya karar verdi.

Duvarları alüminyum gibi parlamakta olan bir metalle kaplı dikdörtgen biçiminde çok uzun bir salonun en ucunda bulunuyordu. Sol tarafında duvar boyunca sıralanmış birkaç kapı vardı. Her bir kapının önüne bir delik açılmıştı ve deliklerin içinden odanın içine kırmızı bir ışık süzülüyordu.

Birdenbire Oscar üstünde durduğu zeminin kımıldadığını hissetti. Harekete geçirilmiş bir kaygan şeridin üzerinde duruyordu.

Besin yığını ilk kızılötesi ışının önünden geçtikten sonra ilk kapının kenarları aydınlandı ve metal pano duvarın üzerinde yana doğru kaydı. İçeriden yüzü kafasındaki kaskın siperliği altında güçlkle seçilebilen bir adam çıktı. Bütün vücudu astronotların kılığını andıran bir üniformayla korunuyordu. Bir elinde bir çeşit sulama borusu tutuyordu. Ağzını açtı ve sesi kaskının içine yerleştirilmiş olan mikrofonun etkisiyle bir robotun sesi gibi çınladı.

"Işın tarafından besin varlığı fark edildi. Asit fırlatılıyor!"

Adam bir düğmeye bastı ve sulama borusunun ucundan köpüklü bir madde çıkarak Oscar'ın iki metre uzağındaki yapışkan kütlenin üzerine aktı. Üzerine köpük dökülen öğütülmüş besin yığını üstüne basılmış kar gibi çıtırdadı ve yoğun bir buhar çıkardı. Birkaç saniye içinde yığın hâlâ dumanı tütmede olan on kat küçük kahverengimsi küçük bir parçacığa dönüşmüştü. Yığın bu şekilde ilerlemeye devam etti, bir kapının önündeki ışının içinden her geçtiğinde o kapıdan aynı kılıktaki bir adam çıkıyor ve borusuyla asit sıkarak karşısına çıkan her şeyi eritiyordu.

Oscar huninin çıkışına doğru ters yönde koşup tekrar fıçıların bulunduğu salona dönebilmek için çaresizce ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak ayakları çürümüş ve kötü kokulu tutkalın

içine gömülüyor ve zemin hızla ilerliyordu. Sonunda o da ilk kırımızı ışının içinden geçti.

Salonun içinde bir ses yankılandı:

“Şerit üzerinde hareketli bir kütle algılandı. Besin iyi sindirilmemiş olmalı. Asidin dozu iki kat artırılсын.”

Kapının üzerinde bir ışık yandı ve aynı kılıktaki ikinci bir adam belirdi. İki adam aralarında Oscar'ın da duyabildiği bir şeyler konuştular.

“Bones yine canlı bir şeyler yemiş, öğütmeden geçememiş olmalı. Bu yukarıdakiler de dayanılır gibi değiller. Ne yanıt vereceklerini şimdiden duyabiliyorum: ‘Fıçılarda teknik bir sorun yaşadık!’”

Diğeri başını ona doğru çevirdi.

“İçeride canlı bir şey mi var? Ne olabilir ki bu?”

“Ne bileyim ben! Belki de Bones salyangoz yemiştir.”

“Salyangoz mu? Kahvaltıda, sütlü kahvenin yanında mı?” diye karşılık verdi öteki iğrenmiş bir yüz ifadesiyle.

“Her neyse işte! Işın bir hareket algılamış,” dedi ilki normale dönerek sulama borusunu hazırlarken. “Şuraya bak! Yü-kün ortasındaki şu koca yeşil zimbirtıyı gördün mü? Biraz önce kımıldadı! İnanılır gibi değil,” diye haykırdı adam. “Bones artık koca koca şeyleri çiğnemedен yutuyor demek. Acele et, bana yardım edeceksin. Dozu iki katına çıkarıyoruz. Tamamen erimesi gerek!”

Oscar birinci adamdan ve onun öldürücü borusundan ancak birkaç santimetre uzaklıktaydı. İkinci adam görüldüğünde burnunu tıkayıp karışımın içine çömelerek pelerinini üzerine

örtecek zamanı son anda bulabilmişti. Sırtına fırlatılan asidin çarpışını hissetti ve duman kendisini mucizevi bir şekilde korumakta olan kumaşın bile içinden geçti. Oscar yolculuk için pelerinini hazırlamış olduğu için Bayan Withers'a teşekkür etti. *Bundan sonra*, diye geçirdi içinden Oscar pelerininin aside A.S. ünitesinin sonuna kadar dayanması için dua ederek, *bu pelerinden ancak kanaviçe olur herhalde*.

Çocuğa saatler gibi gelen birkaç saniyenin sonunda asit akışı kesildi. Ünitenin sonuna varmış olduğunu umarak dikkatlice pelerininin bir ucunu kaldırıp dışarıya bir göz attı.

Gerçekten de Asit Saldırısı zincirinin dışına çıkmayı başarmıştı. Karşısında kocaman bir kanalizasyon uzanıyordu. Bunun nereye açıldığını nereden bilecekti?

Bu salonun ötesinde Oscar'ı nelerin beklediğini açıklamaya Maureen'in zamanı yetmemişti. Ancak çocuk Bones'un vücudundan çıkmaya hiç de niyetli değildi. Dağ fazla uzağında olmamalıydı. Görevinin ne olduğunu unutmamıştı. Şişeciğini doldurup ilk Kupa'sına sahip olacaktı. Elini kemerinin ilk keseciği üzerinde gezdirdi. Pelerinin karanlığı içinde kısa bir süre için yanan bir ışık onu yüreklendirdi.

Daha fazla düşünmeden üzerindeki eritilmiş besin yığının-
dan mümkün olduğunca kurtularak arkasına döndü. Asit fırlatmak için duvar boyunca görevlendirilmiş adamların hepsi gözden kaybolmuşlardı ve en sondaki kapı hâlâ açıktı. Oscar koşabildiği kadar hızlı koşarak rayı üzerinde kaymakta olan metal panoya yetişmeye çalıştı. Pano kapanmadan önce son anda içinden geçebildi. Kendini fırlatıp öbür taraftaki zeminin üzerine düştü.

Ayağa kalkıp çevresine baktı. Solunda A.S. ünitesinin adamları düzgün bir sıra halinde uzaklaşmaktaydılar. Bir yere gizlenip onların gözden kaybolmasını bekledikten sonra ortalığı keşfe çıktı.

Tanıdık bir ses dikkatini çekti. Su sesiydi bu. Sağ tarafından geliyor gibiydi. Büyük bir dikkatle o tarafa doğru ilerledi ve karanlığın içinde uzanan bir tünelin girişini keşfetti.

Bir adım attı. Sonra bir adım daha... Tünelin çeperi esnek ve yivliydi. Ayaklarının altında hareket ediyordu. İyi kötü ilerleyerek sonunda bir akarsunun başına geldi. Maureen'in söylediklerini hatırladı. Şu meşhur EABA ağının yer altı nehirlerinden biri olacaktı bu.

Oscar bir çeşit rıhtım olduğunu tahmin ettiği zemine adım attı ve büyük bir dikkatle aşağı doğru eğildi. Yakından bakılınca bu nehir vücut dışından tanıdığı nehlere hiç benzemiyordu. Öncelikle kesintili olarak akıyordu. Bir ilerliyor, bir donuyor sonra tekrar ilerlemeye başlıyor ve bu böyle devam ediyordu. İkinci büyük farksa ilkinden daha çarpıcıydı. Bu nehirde akan su değildi. Bu sıvı kırmızıydı. Hem de kan kırmızısı!

Başını kaldırıp yukarıda bir yere yerleştirilmiş olan ekrana baktı. Burada bir çeşit tarife okunuyordu ve saatlerin yanına bazı tuhaf kodlar yazılmıştı: DR5, DR2, DR4... Bunun ne anlama geliyor olabileceğini düşünüyordu ki duyduğu bir sesle yerinden sıçradı.

“Bir sonraki tekne yaklaşıyor. Güvenlik şeridinin arkasına çekiliriz.”

Oscar geriye doğru sıçradı ve tam o sırada nehir yüzeyinde oval, küçük bir denizaltıya benzeyen bir şey belirdi. Denizaltı bir yunus gibi havaya sıçrayıp takla attı.

Oscar bir kadın sesinin daha doğrusu bir kız sesinin sevinçle haykırdığını duydu.

“Yaşasın!”

Bir an için kendini bir rodeoda, zorlu bir ata hâkim olmayı başarmış bir kovboyun karşısında sandı.

Bir saniye sonra motor tekrar akıntıların üzerine düşerek Oscar’ın çevresine kırmızı damlacıklar sıçrattı. Çocuk kendini koruyacak fırsatı bulamamış, tepeden tırnağa ıslanmıştı. Motor onun tam karşısında durdu ve bir çeşit kokpit otomatik olarak yükselerek, su kadar kırmızı iki saç örgüsü olan bir kız yüzünü ortaya çıkardı.

“Merhaba! Şey affedersiniz,” dedi gülümseyerek, “10.35 teknesi diyecektim. Sizi nereye bırakayım?”

Üzerinden kırmızı sular akmakta olan Oscar ağzı bir karış açık ona doğru yaklaştı. Çocuk kendisine yanıt vermeyince teknenin kaptanı olan genç kız ayağa kalkıp ellerini beline koydu.

“Hey alo! Rıhtım beni duyuyor musun? Nereye gitmek istiyorsun?”

“Şey... Pek bilemiyorum.”

Kız başını kaldırıp elektronik panoya baktı.

“Karar versen iyi edersin çünkü bir sonraki tekne dört dakika sonra geliyor.”

Oscar bu genç kızı biraz yüz­süz bulmuştu doğrusu. Onu tepeden tırnağa ıslattığı halde özür dilemeye bile gerek görme­diği gibi bir de onu azarlıyordu. Susup onu dinleyecek değildi.

“Öyleyse ben de bir sonrakini beklerim. Hiç olmazsa ku­ruyacak zamanım olur. Beni sırlıklam ettin. Sana bunu kul­lanmayı kim öğretti?”

Kız neşeyle kahkaha attı.

“Aman neyse, surat asmayı bırak da bin hadi. Nereye git­mek istediğini daha sonra söylersin!”

Oscar’ın binebilmesi için kenara çekildi. Çocuk bir an du­raksadıktan sonra kararını verdi. Ne de olsa fazla seçme şansı yoktu. Hazır kendisine yardım etmek isteyen birini bulmuşken bu fırsatı geri çeviremezdi.

İçinde ancak iki kişilik yer olan küçük motora adımını attı ve kız onu durdurdu.

“Her yeri kirleteceksin. Bu giysilerin hali ne böyle? Pe­lerinin zaten tuhaf bir şeymiş, üstelik çok kirli. Bir de kokuyor­sun” dedi burnunun ucunu kapayarak. “Binmeden önce şu üs­tünü biraz silkeleyebilir misin?”

Oscar kendi kendine söylenerek kızın dediğini yaptı. Bu kız fena halde sinirine dokunmuştu.

Pelerin asit saldırısına uğramış besinlerin izinden kurtu­lup da biraz daha düzgün bir görünüme kavuşunca kız yanına gelmesi için Oscar’a izin verdi.

Oscar yerini alır almaz kokpit tekrar kapandı. Oscar deni­zaltının duvarına dokundu. Dışarıdan bakınca camdan yapılmış olduğunu sanmıştı ama saydam, tuhaf bir maddeydi bu.

“Globul DR5’e hoş geldin,” dedi kız motoru hızla çalıştırarak. “Çeperler esnektir. Dar bir dereden ya da pis bir kanalın içinden geçerken böylesi süper pratik oluyor!”

Denizaltı kızıl sıvının içinde sıçradı ve Oscar koltuğuna yapıştı. Globul çeşit çeşit ve renk renk yüzlerce denizaltı aracının arasında zikzaklar çizmeye başlamıştı. Bu araçların kimi grup halinde kimi ise tek başına yolculuk ediyordu. Karşılarına her tarafında ışıklar yanıp sönmekte olan birbirlerine metal parmaklıklarla bağlı bir dizi karmaşık makine çıktı.

Kız onlara çarpmamak için ani bir şekilde dümen kırdı.

“Bu P&I’lar dayanılmaz oluyor. Önceden haber vermeden istedikleri yerde geziniyorlar.”

“P&I da ne?” diye sordu Oscar sürücüsüne kızgın olduğunu unutarak.

“Prot & In buralarda çok yaygın olan bir sualtı bilgisayarları ve makineleri markasıdır. Büyük Ağ içinde bunlardan çok görülür. Ama doğrusunu söylemek gerekirse nereye gittiklerini bilmezler. Neyse, sen kararını verdin mi? Nereye gideceğimizi bana söylemen gerek!”

“Sen Büyük Ağ içinde taksicilik mi yapıyorsun?”

“Ashında,” diye itiraf etti kız, “benim görevim Evren’in her yerine oksijen bonbonları taşımak. Boşalmış olanları dolduruyorum, dolu olanları taşıyorum. Ancak bazen rıhtımda insanlar olduğu zaman yolumu daha az sıkıcı hale getirmek için onları istedikleri yere bırakıyorum. Normal olarak,” dedi sır vermiş gibi bir ses tonuyla, “DR5’lere iki kişi binmek yasaktır. Ama ne olacak sanki?”

Oscar kıza ters ters baktı. İçi hâlâ rahatlamamıştı. Ancak yine de hiç tanımadığı bu Evren'in içinde yolunu tek başına bulmaya çalışmaktansa böylesi daha iyi olabilirdi. Belki de sonunda şans yüzüne gülmüştü. Kendi yaşlarında olan, bu kırmızı saçlı tuhaf kız aracılığıyla bile olsa yolunu bulması için bir fırsat olabilirdi bu.

“Beni Hepatolia Dağı'na bırakabilecek misin?” diye sordu Oscar.

“Ah, dedi kız utanmış gibi. Demek dağa gidiyorsun. Doğrusu ben onun nerede bulunduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama istersen deneyebiliriz.”

Oscar yerinde doğruldu.

“Nasıl? Ama ben senin bütün Evren'e oksijen taşıdığını sanıyordum.”

“Şey doğrusu bu işi yapan aslında ben değilim, babam. Ama gördüğün gibi bu motoru ben de gayet iyi kullanıyorum. Babam da herkese böyle söylüyor.”

Oscar koltuğunda irkildi.

“Yani şimdi sen... Bu denizaltı babanın mı yani? Senin ehliyetin yok mu?”

“Aman sakın ol, bir şey yok,” diye karşılık verdi kız sinirlenmiş gibi. “Evet, belki ehliyetim olmayabilir ama başımın çaresine yetişkinlerin çoğundan çok daha iyi bakıyorum. Zaten bunun için büyücü olmaya da gerek yok. GPS'im var. Senin şu dağını hemencecik buluruz.”

Oscar gözlerini kapadı. Kendisine başından beri yalan söylemiş olan bu yumurcakla birlikte bu motora ne diye binmişti sanki.

Kız onunla alay etti.

“Amma da surat astın yani. Sakin ol biraz. Derin bir soluk al. İstersen arkandaki şişede oksijen var. Hem bütün bunlar zamanı gelince hiç zorlanmadan alacağım bir ehliyet için...”

“Zaten mesele de,” dedi Oscar sabrını yitirerek, “henüz zamanının gelmemiş olması!”

“Kullanmayı gayet iyi bildiğime göre o zamana kadar beklemeye de ihtiyacım yok demektir,” diye karşılık verdi kız. “Söylesene sen kimsin? Yani gülünç giysiler içindeki bir ödlekten başka.”

“Öncelikle ben ödleğ değilim!”

“Tamam o zaman. Gülünç giysiler içinde birisin, peki kimsin?”

Oscar madalyonunu çıkararak kaptan kızın burnuna doğru uzattı.

“Benim adım Oscar Pill. Ben bir Medicus’um.”

Kızın gözleri yusyuvarlak oldu.

“Nasıl? Medicus musun sen? Babam bana onların büyük, güçlü ve cesur olduklarını söylemişti.”

Canı iyice sıkılmış olan Oscar kollarını kavuşturdu.

“Ben de cesurum zaten. Sadece genç bir Medicus’um o kadar.”

“Desene sen de benim gibi yolun başındasın. O zaman ehliyetim olmadığını duyunca niye o kadar sinirlendin? Henüz senin de Medicus ehliyetin yokmuş ki!”

Kız gülmeye başladı. Oscar’ın içinden hiç gülmek gelmiyordu. Onun yerine kızın gırtlığını sıkmayı tercih ederdi.

“Peki sen kimsin öyleyse?” diye sordu çocuk.

“Bağımsız İlik Cumhuriyeti’nden bir alyuvarım. Adımsa Erythra 34-46-35²⁰.”

“İyi ama bu isim değil ki.”

“İsim değilmiş,” dedi kız alayla. “Oscar Pill daha mı güzel sanki. 34 ailem, 46 kuşağım, 35²⁰ ise kardeşlerim arasındaki rütbem. Ama yine de sen istersen bana Valentine diyebilirsin. Evde beni böyle çağırırlar.”

Valentine yine aniden dümeni kırdı ve Globul DR5 daha eski görünümlü başka bir Globul’a toslamamak için yana doğru sıçradı. Küçük kız aceleyle yere eğildi.

“Hay aksi. Halamdı bu. Umarım beni görmemiştir. Dümene sen geç!”

Oscar kızın dediğini yaptı ve denizaltının içinde yüzmekte olduğu kırmızı sularda yolunu bulmaya çalıştı.

“Onu geçtik mi?” diye sordu Valentine.

“Evet, uzakta kaldı,” diye karşılık verdi Oscar söz konusu halanın nereye gitmiş olduğundan emin olamadan.

Kız doğrulduğunda her zamankinden daha fazla kızarmıştı.

“Of ucuz atlattık! Görse mutlaka babama yetiştirirdi. O baş belasını iyi tanırım!”

“Yani bu Globul’u kullandığını baban bilmiyor mu?”

“Tekrar başlamayacaksın ya. Çok oyunbozansın. Şu dağa gitmek istiyor musun istemiyor musun?”

Oscar başını salladı. Kız saçının örgüsüyle oynayarak konuşmaya başladı.

“Sorun şu ki buradan fazla uzağa gidemem ve dağın girişi de pek yakınlarda olmamalı. Sanırım yüzeye çıkmamız gerekecek.”

Oscar başını salladı. Bu kız en başından beri tüylerini diken diken ediyordu ve şimdi de geri adım atarak ona eşlik edemeyeceğini haber veriyordu. Bu kızdan gerçekten bıkmıştı artık.

“Tamam o zaman. Madem oraya gidemeyeceksin yüzeye çıkıp beni bir rıhtımda bırak da kendi başımın çaresine bakayım.

Bu sefer surat asma sırası Valentine’e gelmişti.

“Gidemeyeceğimi söylemedim. Fazla uzaklaşmam dedim. Çünkü o zaman babam Globul’unu aldığımı fark edebilir. Hem zaten,” dedi sonunda, “Hepatolia Dağı’nın girişine varmak için otoyoldan geçmek gerekecek.”

“Ne otoyolu?” diye sordu hiçbir şey anlamamış olan Oscar.

“Kapı Nehri,” diye karşılık verdi Valentine. “Babam orayı bana yasakladı.”

Sanki babasının aklını kaybettiğini söylemek ister gibi omuzlarını kaldırdı. “Söylediğine göre orada trafik çok fazlamış ve küçük bir kız için tehlikeli olurmuş. Oysa ben trafikten hiç de korkmuyorum!”

Valentine’in babası hakkındaki yorumları Oscar’ın ilgisini hiç çekmiyordu. Onun tek istediği bu taşıttan inip dağa varmanın başka bir yolunu bulmaktı.

“Her neyse, beni yüzeye çıkar artık,” dedi kıza.

“Dur biraz, aklıma başka bir yol geldi.”

“Neymiş o?” diye sordu Oscar sabırsızca.

“Dağın girişinin nerede olduğunu bilmiyorum ama çıkışını biliyorum!”

“Çıkışını mı?”

“Evet ya,” diye haykırdı kız. “Senin gerçekten hiçbir şeyden haberin yok değil mi? Dağın madenlerinden çıkartılan şeylerin bir yerden dışarı taşınması gerekiyor!”

Oscar Hepatolia ile ilgili okuduklarını hatırladı. Bazı besinlerin parçalanması için kullanılan birtakım değerli maddelerin ama özellikle bütün Evren’ler için gereken enerji ve yakıtın buradaki madenlerden çıkartıldığını okumuştı. İşte bu yüzden Bayan Withers Hepatolia’yı tanımlarken en karanlık ve en zorlu Evren olduğunu ama en yararlı Evren’lerden biri olduğunu söylemişti.

“Evet, bunları biliyorum tabii,” diye karşılık verdi özgüveni yarananmış olan Oscar. “Neyse o zaman beni oraya götür. Ben de orada başımın çaresine bakarım.”

Oscar dağın çıkışına vardıktan sonra ne yapabileceğini tam olarak bilmiyordu ama içeri girmenin bir yolunu bulacaktı mutlaka. Her ne kadar kızın kendinden emin tavırları ve çok-bilmişliği canını sıkıyor olsa da Valentine’le karşılaşması onun için bir şanstı. Belki şans yüzüne bir kere daha gülerdi. Üstelik Gramarye’sine soru sorma hakkını da henüz kullanmamıştı. Oscar pelerinin ucunu kaldırdı. Kitap hâlâ iç cebinde sağ salim duruyordu.

Valentine GPS’ini ayarladı ve motoru hızlandırdı.

“Hepatolia Dağı’na doğru yola çıkıyoruz!”

Yolun geri kalanı boyunca Oscar Valentine’le konuşmak ve hatta onu dinlemek yerine koltuğuna sıkı sıkıya tutunmayı

tercih etti. Kız bir kere daha yalan söylemişti. Globul kullanma ehliyetini almaktan daha çok uzaktı. Hatta en basit pedallı bir aracı kullanmaktan bile uzaktı. Denizaltı nihayet Valentine'e özgü bir biçimde yani önce havaya uçup sonra tekrar nehrin üzerine düşerek yüzeye çıkıp da bir kıyıya yanaştığında Oscar derin bir soluk aldı.

Artık yer altında olmadıklarını fark ettiği anda büyük bir rahatlama hissetti. Nehir toprağın içinden fışkırıp akışına açık havada devam etmekteydi. Kokpit yükseldi ve Oscar sendeleyerek dışarı çıktı. Ayakları artık yere basmıyormuş gibi hissediyordu. Valentine onun önüne geçip neşeyle yere atladı. Besbelli bu yolculuk onu hiç de rahatsız etmemişti.

"Biraz temiz hava almak ne kadar iyi geliyor!" diye haykırdı kız sevinçle.

Oscar kıyıda birkaç adım attı. Başının üzerinde iyice yükseklerde gökyüzündeki şimşekler toprağı beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Oscar sonra başını karşılarında dikilmekte olan karanlık ve endişe verici kütleye doğru çevirdi. Hepatolia Dağı'nın eteklerine varmışlardı.

dağın derinliklerinde

Dağ gözüne devasa görünüyordu. Kahverengi, pürüzsüz, üzerinde irili ufaklı delikler olan bir kayadan oluşuyordu ve üzerinde hiçbir bitki yetişmiyordu. Hem dağın hem de vadinin üzerine beyaz bir ışık düşmekteydi.

Oscar içine neresinden girilebileceğini düşündü. Yanına kadar gelmişti ya, bu da bir şeydi. Arkasından bir hayranlık ıslığı çınladı. Dönüp baktığında hâlâ orada bulunan Valentine'in manzaradan epeyce etkilenmiş olduğunu gördü.

"Vay be," dedi kız başını havaya kaldırarak. "Neden bunu daha önce hiç görmemişim? İyi ki seninle gelmişim. Acayip güzel ama biraz da iç karartıcı öyle değil mi?"

Oscar kuşkuyla kızın yüzüne baktı.

"Her neyse, bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Görüşmek üzere," dedi ısrarla kızın bir an önce oradan uzaklaşması için.

Dağın içine girmeye çalışırken bu kızın ayağının altında dolaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Oysa Valentine hiç de gidecekmiş gibi gözüküyordu.

“Sen beni hiç merak etme,” dedi dağın sarp yüzüne hayranlıkla bakarak. “Sanki burada yokmuşum gibi davran.”

“Baban seni merak eder,” diye üsteledi Oscar Valentine’i Globul’a doğru iterek. “Haydi sen git artık!”

Genç alyuvar karşı koymak istedi ancak Oscar ondan daha iri yarıydı.

“Peki ama neden burada kalamıyorum?” diye sordu kız. “Bu motorun içinde tek başıma canım sıkılıyor. Üstelik yüzeye ayak basmama neredeyse hiçbir zaman izin vermezler. Emin ol ki seni hiç rahatsız etmem!”

“Kendin söylemiştin ya, fazla uzaklaşmaman gerekiyordu,” diye hatırlattı Oscar kızı denizaltına binmeye zorlayarak. “Hem benim yapılacak önemli işlerim var,” diye ekledi kibirle. “Bu iş tehlikeli olabilir. Bu yüzden yanımda kalamazsın!”

Valentine öfkeyle Oscar’ın ellerinden kurtuldu ve Globul’unun motorunu çalıştırdı.

“Tamam, tamam gidiyorum işte! Çok cömertmişsin doğrusu. Ben sana yardım ettim, sen bana nasıl teşekkür ediyorsun. Ben de bunu hiç unutmam.”

Oscar dağın yamacını incelemeye koyulduğu sırada kız da motorunu geriye doğru sürdü ve az kalsın eski bir Globul DR2’yi deviriyordu. Oscar birdenbire kızın kendisine söz ettiği yerin nerede bulunduğunu bilmediğini fark etti ve son anda onu yakaladı.

“Dağın çıkışı neredeydi?” diye sordu genç Medicus.

“Hah,” diye bağırdı kız dümenin başında, “bana yine ihtiyacın olunca yanına çağırıyorsun öyle mi? Ama çıkışını kendi kendine bulacaksın!”

Oscar'ın yanıtını beklemeden kokpiti kapattı ve fişek gibi uzaklaştı. Oscar omuzlarını kaldırdı. Kendi başının çaresine bakacaktı demek. Eğer bir çıkış varsa elbet onu bulacaktı.

Sol tarafa doğru dağın çevresinden dolanmaya karar vererek yürümeye başladı.

Bir saat sonunda olduğu yerde sayıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. O kadar yaklaşmasına rağmen Hepatolia Dağı hâlâ aynı şekilde büyük ve geniş gözükiyordu. Yol üzerinde kayalıkların içinde herhangi bir çıkış ya da buna benzer herhangi bir şey fark etmemişti. Manzara tamamen aynıydı. Karşısında dağ yükseliyor, yanı başından akan nehir uzanıyor, karanlık gökyüzü diyaframın şimşekleriyle zaman zaman aydınlanıyordu.

Oscar cesaretini yitirmeye başlamıştı. Yanlış yolda olduğuna inanmaya başlayıp Gramarye'sine danışmanın zamanının gelmiş olabileceğini düşündüğü sırada bir gürültü duydu. Yolun üzerinde biraz daha öteden gelmiş gibiydi. O yöne doğru koştu, karşısına çıkan bir kayanın çevresinden dolandı ve birden durdu.

Hemen yakınındaki küçük bir tepecğin üzerine tırmanarak karşısına neyin çıktığını daha iyi görmeye çalıştı.

Dağ aslında birbirinden bir vadiyle ayrılan iki büyük tepeden oluşuyordu. Vadinin çukurunda bir çeşit dev kızak uzanıyor, içinden yoğun ve yapışkan bir kütle akıyordu. Oscar daha birkaç saat önce içinde banyo yaptığı besin karışımını hemen tanıdı. O zaman Maureen'in söylediklerini hatırladı. A.S. ünitesinden gelmekte olan besinler olmalıydı bunlar. Sonra da okuduğu şeyler aklına geldi. Dağ birtakım maddeler üreterek bunları besinlerin içine, yani bu kızağa döküyor olmalıydı.

Gözleriyle kızağı iki yönden takip ettiyse de hiçbir yerde kayaların içine girdiğini göremedi. O halde dağın ürettikleri nereden çıkıyor olabilirdi? Şu meşhur çıkış neredeydi?

Havadaki bir vızıltı onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Başının üzerinde önce bir, daha sonra iki ve daha çok uçağın toprak üzerindeki avlarının yerini belirlemekte olan yırtıcı kuşlar gibi uçuşmakta olduğunu gördü. Sonunda uçaklardan biri vadinin içine daldı, diğerleri de onu izledi. Uçak filosu yerin yakınından geçtikten sonra açık kanalizasyona vardılar ve besinlerin üzerine yüklerini boşalttılar. Kızıağın içinde akmakta olan karışımın üzerine sarı-yeşil bir yağmur yağdı. Oscar bu görüntüyü görünce orman yangınlarını söndürmek için göllerin yüzeyinden su toplayıp bunları yanan ağaçların üzerine boşaltan uçakları hatırladı.

Uçaklar bütün yüklerini boşalttıktan sonra yeniden yükselişe geçtiler. Oscar büyük bir dikkatle onları izledi. Nereden gelmiş olabilirlerdi? Besinlerin üzerine boşalttıkları şey neydi?

Uçaklar birbiri ardına dağın sağ yamacına doğru yönelerek uçuşlarına alçaktan devam ettiler. Sonunda iyice yavaşlayıp kayalığın o kadar yakınından geçtiler ki Oscar içlerinden birinin kanadını kayalığa çarpmasından korktu. Birinci uçak yüz seksen derecelik bir dönüş yaptıktan sonra dağın üzerine doğru alçaldı. Ne oluyor olabilirdi? Teknik bir arıza mı vardı? Uçak tehdit edici kayalıklara iyice yaklaştığı zaman Oscar bu felakete tanık olmaktansa gözlerini kapamayı tercih etti.

Ancak hiçbir şey olmadı. Ne bir sarsıntı, ne bir patlama, ne bir çakılma... Oscar gözlerini açtı. Birinci uçak tamamen gözden kaybolmuştu!

Gözleriyle karanlık gökyüzünü taradı. Beş belirgin leke fark etti. Geriye beş uçak kalmıştı.

Bir sonraki uçak ilkiyle tam olarak aynı manevrayı yaptı. Yüz seksen derecelik bir dönüşten sonra dağın tam üzerine doğru iniş... Bu sefer neler olacağını görebilmek için Oscar gözle-

rini açık tutarak hava balesini dikkatle izledi. Bir uçak daha dağ tarafından yutulmuşçasına gökyüzünden yitip gitmişti!

Bunun üzerine Oscar kayanın üzerinden indi ve dağı başka bir açıdan görmesini sağlayacak yeni bir gözlem noktası seçti kendine. Üçüncü uçaktan bir an bile gözlerini ayırmadı ve bu sefer her şeyi açıkça gördü. Uçak birkaç metre kala yavaşlayarak çeperin üzerinde kazılmış bir çukurun içine dalmıştı.

Bir mağara! Tabii ya!

Oscar nihayet uçaklar, dağ ve aradığı şey arasındaki bağlantıyı kurmuştu. Hepatolia Dağı'nda üretilen maddeler madenlerden dışarıya uçaklar aracılığıyla taşınıyordu demek ki. Besinlerin üzerine bu ürünlerin dökülmesi için onların dağın içine sokulması gerekli olmuyordu. Uçaklar ürünleri madenlerden alıp vadinin içindeyken besinlerin üzerine boşaltıyorlardı.

Genç Medicus o zaman bunun yalnızca dağın kalbinde bulunan ve kendisine de şişeciğini doldurması için gerekli olan değerli sıvı, yani Hepatolia Nektarı olduğunu anladı.

Manzarayı daha yakından inceleyebilmek için koşmaya başladı. Eğer uçakların nereden çıktığını ya da nereye döndüğünü bulmayı başarırса şu meşhur nektara ulaşabilecekti. Dördüncü ve beşinci uçaklar da mağara tarafından yutulduktan sonra Oscar bu çukurun yerini tam olarak belirlemeyi başardı. Oldukça aşağıda bulunuyordu ama yan tarafta fark ettiği bir yolu izleyerek bu açıklığa fazla zorlanmadan ulaşabilecekti. Enerjisini tekrar kazanmıştı ve dağın üzerine doğru atıldı.

Çepere tırmanmaya başladı. Başlangıçta koşuyor ve küçük bir oğlak gibi bir kayadan diğerinin üzerine atlıyordu. Ancak çok geçmeden soluğu kesildi ve tırmanışı giderek zorlaşmaya başladı. Bacaklarının ağırlaştığını hissediyor, yoluna çıkan her türlü çı-

kıntıya takılıp düşüyor, sonra tekrar ayağa kalkıyordu. Şimdiye kadar çok işine yaramış olan uzun pelerini sürekli bacaklarına dolandığından şu anda onu her şeyden çok rahatsız ediyordu.

Çukura varmasının en fazla on beş dakikasını alacağını düşünmüştü ancak yol iki saatten fazla sürdü.

Mağaraya birkaç metre kala son taşa ayağını basar basmaz kendini olduğu gibi yere bırakarak soluklanmak için biraz bekledi.

Kendini biraz daha iyi hissetmeye başlar başlamaz kalkıp açıklığa doğru yaklaştı ve içeri bir göz attı.

Burası şimdiye kadar Hepatolia Evreni'nde gördüğü her yerden daha büyüktü. Uzaktan basit bir mağara olarak gördüğü şey, içinde üç tane iniş pisti taşıyan, kayalığın içine oyulmuş, uçsuz bucaksız bir hangardı. Uçakların çevresinde onlarca kişi çalışmaktaydı. Kimileri yakıt yeniliyor, kimileriye onları tekrar gökyüzüne göndermeden önce en küçük bir teknik sorunu yakalayabilmek için uçakların dört bir yanını inceliyordu.

Bütün bu insanların işleri bitince sapsarı ve parlak derili, oldukça güçlü bazı adamlar belirdi. İçleri derileriyle aynı renkteki, yani portakal rengi dalgaları olan kehribar sarısı parlak bir sıvıyla dolu kocaman saydam şişeler taşıyorlardı. Nektardı bu! Tam o sırada Oscar kemerinin ilk keseciğinden vücuduna bir sıcaklığın yayılmakta olduğunu hissetti. Sanki boş şişe içine konulması gereken sıvıyı tanımış gibiydi.

Ellerindeki büyük şişelerin içindeki sıvıyla uçakların depolarını dolduran işçileri dikkatle izledi. Kendisini dağın merkezine kadar götürmeleri için onların peşine düşmenin zamanı ya şimdi ya da hiçti. Oraya gidince aradığı sıvıyı bulup şişeciği dolduracaktı!

Bir an duraksadıktan sonra teknisyenlerin işlerine dalmış olmalarından yararlanarak gizlendiği yerden çıktı ve yola

çıkarmaya hazırlanan Hepatolia'lılara doğru yanaştı. Ne yazık ki ayağı yine pelerinine takıldı ve yere düştü. Gürültü adamların dikkatini çekti ve çocuk kendini bakışlardan gizleyebilmek için çepere yapışacak zamanı zar zor bulabildi. O sırada ayağını yumuşak bir zemine basmış olduğunu da fark etti.

“Ay!”

Ses tam arkasından gelmişti. Oscar yerinden sıçrayarak dehşetle arkasına döndü. Sağ elini tişörtünün altından solgun bir ışık yaymakta olan madalyonuna koyarak alçak sesle sordu: “Kim var orada?”

Yanıt olarak yalnızca kesik bir soluma duydu. Teknisyenlere yakalanma riskini göze alarak önünü daha net görebilmek için altın M'yi çıkardı.

Saklandığı yerin içinde yusuvarlak şekilli, sarışın bir çocuğun gözlerini dikmiş yüzüne bakmakta olduğunu gördü. Dağın sıvısını taşıyan Hepatolia'lılar gibi bu çocuğun da teni sarı ve parlaktı. Yuvarlak madenî gözlüğünün arkasına saklanan küçük gözleri endişeli ancak kararlı gözüküyordu.

“Burada olduğumu onlara söyleme,” dedi sonunda, “yoksa beni cezalandırırlar.”

Sesi bir hayli yumuşaktı ve çocuk hiç de saldırgan gözük-müyordu. /

“Tamam,” diye söz verdi Oscar, “bir şey söylemem. Ama senin de daha alçak sesle konuşman gerek. Yoksa her ikimizi birden cezalandıracaklar!”

“Mümkün değil,” diye cevap verdi çocuk sakince. “İçinde bulunduğumuz bu kayalığın sivri köşesi yaklaşık otuz yedi derecelik bir açıya sahip. Hangarın şekli ve kayalık çeperlerin

yansıtıcı özelliği göz önünde bulundurulursa birilerinin bizi duyabilmesi için seslerimizin desibel yoğunluğunu en az iki kat arttırmamız gerekir.”

Oscar çocuğun yüzüne baktı. Sanki karşısında konuşan bir matematik veya fizik öğretmeni idi.

“Şey... Madem öyle diyorsun ben de inanayım. Ne de olsa denetlemek elimde değil. Açılardan anlamıyorum.”

Sessiz durmakta olan çocuğu gözlemlemeye devam etti. Sonunda ona kendini tanıtmaya karar verdi.

“Benim adım Oscar, seninki ne?”

“Lawrence.”

“Laurence mı? Ama bu...”

Oscar söyleyeceğinden vazgeçti. Bunun bir erkek adı değil kız adı olduğunu söylemek üzereydi. Çocuk bu hatırlatmaya alışkın gibiydi. Çünkü daha Oscar cümlesini bitirmeden ona yanıt verdi:

“Lawrence w ile yazıldığı zaman Anglosakson⁸ dünyasında oldukça sık rastlanan bir erkek adı olur,” dedi Lawrence bir ansiklopedi maddesini tekrarlarımı gibi. “Ünlü İngiliz subayı Arabistanlı Lawrence gibi,” diye ekledi çocuk gözlerinde bir kıskançlık ışığı ve sesinde belli bir gururla.

Oscar onun canını sıkmamak için başını salladı.

“Pekâlâ Lawrence, burada olduğunu onlara söylemeyeceğim ama burada ne işin var?”

Lawrence başını eğdi, sonra da tekrar kaldırıp delici bakışlarıyla Oscar’ın yüzüne bakarak içtenlikle yanıt verdi.

8 5. ve 6. yüzyılda İngiltere’yi işgal eden Cermen ırkları Angluslar, Saksonlar ve Jütlerden oluşan halk. (ed.n.)

“Burada kalmak istemiyorum. Babam ve ağabeyim gibi dağın madenlerinde çalışmak istemiyorum. Buradan çıkıp yolculuk yapmak istiyorum.”

“Peki nereye gitmek istiyorsun?”

“Bir uçağın içine saklanıp yere yakın uçtuğu anda atlamayı düşünüyordum,” dedi Lawrence kendinden emin.

“Uçaktan mı atlayacaksın?” dedi gözünün ucuyla hangardan çıkan son Hepatolia’lıları gözlemekte olan Oscar hayretle.

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Lawrence. “Küçük bir hesap yaptım. Büyük Jejunum⁹ Kanalizasyonu’nun üzerinden uçarken saatte yüz yirmi kilometrenin altında sürat yapıyorlar. Hızlarını yüzde yirmi dört azaltmak zorunda kalıyorlar. Tam o sırada karşı rüzgârlar önlerine çıkıp da yer çekiminin şiddetine en az eşit güç oluşturursa...”

“Tamam, tamam, anlaşıldı,” diye çocuğun sözünü kesti Lawrence’ın hesaplarından başı dönmüş olan Oscar. “Benim artık gitmem gerekiyor!”

Arkasını dönüp eğilerek gizlendiği yerden başını uzatma riskini göze aldı. Eğer madencilerin peşine şimdi düşmeye karar vermezse bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi!

“Sen... Sen Medicus musun?”

Yeni arkadaşının sorusu merakını uyandırmış olan Oscar tekrar ona doğru döndü.

“Evet, nereden anladın?”

“Pelerinindeki M’den. Madalyonun da var. Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Ne kadar şanslısın,” diye haykırdı Lawrence. “Kendi dünyanı terk edip vücudun içinde gezebiliyorsun.”

⁹ Daha çok memeliler, sürüngenler ve kuşlar gibi omurgalı hayvanlarda bulunan ince bağırsağın orta kısmıdır. (ed.n.)

“Ne çok şey biliyorsun sen böyle. Ansiklopedi falan mı yuttun?”

“Çok okurum ben,” dedi Lawrence. “Babam bundan pek hoşlanmaz. Kendisiyle birlikte madene gitmemi tercih eder. Ancak ben fırsat buldukça gizli gizli okurum. Benim için gezmenin tek yolu budur çünkü,” diye ekledi yüzünde hüznü bir gölgeyle.

Oscar saklandığı yerden neredeyse çıkmıştı. Hangar boşalmıştı, artık tehlikede değildi. İlerlemenin tam zamanıydı artık.

“Sana iyi yolculuklar,” dedi Lawrence’a aceleyle. “Ben artık gitmeliyim. Hoşça kal!”

Lawrence’ın yanıtını beklemeden bütün alanı geçerek sarı adamların gözden kaybolduğunu gördüğü koridora kadar koştu. Koridorun içine girdikten sonra fazla ileri gidemedi. Biraz ötede yol ikiye ayrılıyor, sonra kolların her biri yeniden ikiye bölünüyor ve bu böylece devam edip gidiyordu. Kılavuzlarının hangi yoldan gittiklerini belirlemesinin hiçbir yolu yoktu!

Düş kırıklığı içinde geriye döndü.

“Nereye gitmek istiyorsun?” dedi Lawrence.

Oscar başını kaldırdı. Sarı tenli yuvarlak çocuk yine tam karşısında duruyor, bilye gibi yuvarlak ve gülünç gözlerini yüzüne dikmiş bakıyordu. Ancak Oscar’ın onunla çene çalmaktan daha başka işleri vardı. Dağın merkezine ve böylece nektara ulaşmanın tek fırsatını aptalca elinden kaçırmıştı ve bunun için kendine kızıyordu. Bir anlamda bunun sorumlusu da bu Lawrence sayılırdı. Çaresizlik içinde pelerinini kaldırıp kemerinde boş durmakta olan şişeciği eline aldı.

“Dağın içine girip bunu doldurmam gerekiyor. Eğer biraz daha az gevezelik etseydin belki de bunu yapabilecektim,” dedi

genç Medicus sabırsızca. “Bu yüzden şimdi beni rahat bırak artık. Düşünmem gerekiyor.”

Lawrence olduğu yerden bir milimetre bile kıımıldamadan Oscar’ın yüzüne bakmaya devam etti. Çocuk yeni arkadaşına dikkat etmemeye karar verip Gramarye’sini çıkardı. Bu gizemli dağın içinde kendine bir yol açmak için başka bir yol düşünmiyordu artık.

Lawrence’ın sesi bir kere daha hangarın içinde çınladı.

“Ben seni götürebilirim,” dedi genç Hepatolia’lı.

Oscar hayretle başını kaldırdı.

“Sen mi? Nasıl gidileceğini biliyor musun?”

Lawrence omuzlarını kaldırdı.

“Biraz düşünsene,” dedi iddiasızca, “yolu bilmesem şu an nasıl burada olabilirdim? Bütün ailemle birlikte orada yaşadığımı sana hatırlatırım. Seni oraya götürüp aradığın sıvıyla şişeciğini doldurmana yardımcı olabilirim. Adına öd de dediğimiz Hepatolia Nektarı’nı benim halkım dağın içinde üretir.”

Oscar’ın gözleri umutla parıldadı. Maureen Joubert gerçekten de haklıydı. Gramarye’ye başvurmak için acele etmemek, önce olası bütün çözümleri gözden geçirmek gerekiyordu. Kırmızı saç örgülü, küçük burunlu o kız, yani Valentine karşısına çıktığında da duraksamıştı. Ama sonuçta onun yardım teklifini kabul etmekle doğru tercih yapmıştı. Dağa bu sayede ulaşmıştı.

“Tamam,” dedi Oscar ayağa kalkarak. “Seninle geleceğim.”

“Ama gitmeden önce bunun karşılığında ben de senden bir şey isteyeceğim.”

Oscar içini çekti. Cumides Circle’a ayak bastığından bu yana karşılığında bir şey yapmak zorunda kalmadan en küçük

bir şey bile elde edemiyordu. Günün birinde annesinin kendisine söylediği bir şeyi çoktan unutmuştu: *“Hayatta hiçbir şeyi karşılıksız elde edemezsin Oscar’cığım. Üzücü bir şey bu... İnsanlar her zaman yaptıklarının karşılığında senden bir şey beklerler. Bunu zamanla öğreneceksin. Ama sen onlardan farklı olmaya çalış. Her gün kendini karşılık beklemeden bir şey vermeye zorla. Çünkü eğer böyle yaparsan sonuçta en mutlu olan sen olacaksın. Başkalarından bir şey beklemediğimiz zaman herkesten daha mutlu oluruz.”* Bunları söyledikten sonra susmuş ve oğluna yaklaşıp onu bağrına bastırarak devam etmişti: *“Bir tek sevgi böyle değildir Oscar’cığım. Sevgini verdiğin zaman karşılığını beklemen gerekir. Çünkü sevmeye herkesin ihtiyacı vardır.”* Celia şunları eklemek için acele etmişti: *“Sana karşılık beklemeden vermeni söylediğimde kavga etmeni kastetmiyorum. Bunda anlaştık mı?”* Birlikte gülmüşlerdi ve sonra da Oscar bu konuşmayı tamamen unutmuştu.

Celia, Babylon Heights, evi, bütün bunlar şu anda bu gizemli Evren’in içindeyken ona çok uzak görünüyor ancak onları düşünmek kendisine biraz da olsa iyi geliyordu. Üstelik Celia’nın söylediklerinin hepsinde haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Gerçekten de insanlar bir karşılık beklemeden hiçbir şey yapmıyorlardı, üstelik buna Lawrence gibi sevecen görünenler bile dâhildi. Bu gerçekten de üzücü bir şeydi. Bundan sonra annesinin tavsiyesine uymaya çalışmak için kendi kendine söz verdi. Hiç olmazsa günde bir defa hiçbir karşılık beklemeden bir şey vermeye çalışacaktı. Eh, belki de başlangıç için haftada bir defa yeterdi.

Bu arada hiç zaman geçirmeden bir karar vermesi gerekiyordu. Lawrence bir heykel gibi hareketsiz, ondan yanıt beklemekteydi.

“Nedir istediğin?” diye sordu Oscar kuşkuyla.

Lawrence’ın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Giderken beni de kendi dünyana götür. Bu dağın içinde kalmak istemiyorum.”

“Ne dedin?” diye haykırdı Oscar. “Böyle bir şey yapamam. Daha kendim bile nasıl geri döneceğimden emin değilim. Neyse önemli değil, unut gitsin,” dedi sonunda genç Medicus. “Kendi başımın çaresine bakabilirim ben.”

Sonra da koridorlar labirentinin başladığı yere dönerek Gramarye’sini eline aldı. Kitabı açıp sihirli sözcükleri söyledi:

Gramarye,

Varsa eğer belleğinde

Ver yanıtı...

Oscar cümlesini yarıda kesti. Lawrence gelip karşısına geçmiş, kararlı adımlarla karanlık tünelin içinde yürümeye başlamıştı.

“Hey,” diye bağırdı Oscar. “Nereye gidiyorsun?”

Lawrence yürümeye devam ederek yanıt verdi.

“Eve dönüyorum. İstersen beni takip edebilirsin.”

Oscar aceleyle Gramarye’sini kapadı ve onu iç cebine soktu. Kuşturduktan sonra Lawrence’ın peşinden koşturmaya başladı.

“Anlıyorsun ya,” dedi çocuğu yakalamak için arkasından koşarken, “eğer seni nasıl götürebileceğimi bilseydim götürürdüm ama yapamam.”

“Seni anlıyorum,” diye karşılık verdi Lawrence ciddi bir sesle, “yine de benimle gelebilirsin.”

Oscar gülümsedi. Belki de annesi yanılmıştı. Görünüşe bakılırsa hiçbir karşılık beklemeden insanlara yardım etmek isteyen kişiler de vardı. Belki büyükler arasında böylesi bulunmuyordu ama Lawrence gibi bazı çocuklar bunu yapabiliyorlardı. Oscar onun peşinden ilerledi.

Tünelin içinde birkaç dakika yürüdükten sonra Oscar'ın gözleri karanlığa alıştı ve yola devam edebilmek için madalyonunun ışığından yararlanmasına gerek kalmadı.

“Neredeyiz?” diye sordu sessiz yol göstericisine.

“Safra Kanalı denen yerdeyiz.”

“Ne kanalı dedin?”

“Safra Kanalı. Yunancası klasik tıpta kullandığınız eski bir sözcüktür. *Khole* ve *dokhos* sözcüklerinden oluşur.”

Oscar gözlerini devirerek Lawrence'ın bitmek bilmeyen açıklamalarını dinledi. Yol arkadaşının niyetinin karşısındakini etkilemek falan olmadığını gayet iyi biliyordu. Lawrence açıklamaları seviyordu, hepsi bu. Aslında Oscar da biraz ona benzerdi. O da her şeyin bir anlamı, bir nedeni olsun ister, her şeyi açıklayabilmeye çalışırdı. Düzene ve kurallara boyun eğmekte güçlük çekmesinin asıl nedeni de buydu zaten. Bir şeyi kabullenmeden önce onu iyice anlamaya gerek duyuyordu.

İşte bu yüzden yol göstericisinin bilimsel açıklamaları ve ayrıntılı hesaplamaları onun canını çok da fazla sıkıyordu. Gerçi çocuğun bilgilerini biraz kısıktığı doğrudu ancak Lawrence'ın canı bu dağın içinde fena halde sıkılıyor olmalıydı. Okumak için bolca zamanı vardı. Bu kadar çok şey biliyor olması gayet normaldi.

Lawrence açıklamalarını bitirdi ve yürüyüşünü yavaşlattı.

“Sistik Kanalı’na¹⁰ yaklaşıyoruz,” dedi parmağıyla sol taraflarında kalan bir tüneli işaret ederek.

“Kanalın öteki tarafında ne var peki?”

“Büyük Baraj var. Kenarında da...”

Oscar elini ağzına götürerek çocuğa susmasını işaret etti. Sonra da onun kulağına eğilip fısıldadı: “Bir ses duydum, sen duymadın mı?”

Lawrence hayır anlamında başını salladı.

“Şu taraftan geldi,” dedi Oscar parmağıyla arkalarını işaret ederek.

Bir süre sessizce beklediler ancak madenlerdeki çalışmaların uzaktan gelen gürültüsüyle dağın ayağından akan nehrin daha da derinden gelen sesi dışında hiçbir şey duyamadılar.

Oscar gevşedi.

“Eh bana öyle geldi herhalde. Sen ne diyordun? Bir barajla bir şeyin kenarından söz ediyordun.”

“Büyük Baraj’ın Safra Kesesi Gölü’nün kenarında bulunduğunu söylüyordum.”

“Safra Kesesi Gölü mü?” diye sordu Oscar hayretle. “O da nereden çıktı şimdi?”

“Dağın içine kazılmış yapay bir havzadır. Hepatolia’lılar nektar rezervlerini burada biriktirirler. Bones ne zaman fazla yağlı bir yemek yese sindirim için daha fazla sıvıya gerek duyulur, o zaman bu göl kullanılır. Adını da buradan alır zaten: Fazla Yağ Gölü.”

“Dağın nektarı mı dedin?” diye haykırdı Oscar. “Şişeciğimi doldurmak için benim de ona ihtiyacım var. Burada nektardan koca bir göl varsa eğer dağın içine girmemize gerek yok demektir.”

¹⁰ Safra kesesini ana safra kanalına bağlayan boru. (ed.n.)

Daha Lawrence yanıt vermeye fırsat bulamadan Oscar Sistik Kanalı'nın içine doğru koştu.

Karşısına boşlukta asılı duran tahta bir geçit çıkınca durdu. Büyük bir dikkatle eğilip baktı. Geçidin altında dibi görülmeyen bir uçurum uzanıyordu. Lawrence koşmaktan soluğu kesilmiş bir halde Oscar'ın yanına geldi.

“Dur Oscar. Oraya giremezsin. Çok tehlikelidir!”

Oscar geçidin öbür ucuna doğru baktı. Karşısında içinde esmer renkli tavanın altında bir ayna gibi parıldayan gölün sularını taşıyan çember biçimli bir arka sahip devasa bir baraj duruyordu. Turuncu, yeşil ve sarı renkli yansımalar suların yer yer daha derinleşmekte olduğunu gösteriyordu.

“Oraya gitmeliyim,” dedi Oscar ısrarla. “Nektar orada işte... Benden ve şişeciğimden yalnızca birkaç adım ötede.”

Keseciğin içindeki küçük şişe her zamankinden daha çok parlıyordu ve Oscar kemerinden vücuduna doğru tatlı bir sıcaklığın yayılmakta olduğunu hissediyordu.

“Hiç yararı yok,” dedi Lawrence büyük bir soğukkanlılıkla. “Bir kere şişeni doldurabilmek için gölün yüzeyine ulaşabilmek üzere barajdan aşağı inmeyi başaramazsın. Ayrıca Sistik Kanalı'nın ötesindeki geçidi aşarak maceraya atılmanı sana kesinlikle önermiyorum.”

Oscar omuzlarını kaldırdı. Sanki karşısında Penguen Öğretmen varmış gibi hissediyordu. Tek farkı Lawrence da kendisi gibi bir çocuktuk sadece ve yetişkinlerin tavsiyelerini bile dinlemeye hevesli olmayan Oscar'ın onun söylediklerine boyun eğmeye hiç niyeti yoktu!

“Neden önermiyormuşsun peki?” diye sordu yine de yola çıkmaya çoktan hazırlanarak.

“Hepatolialı’lar bile burayı asla geçmezler. Kanal baraj açıldığı zaman nektarı boşaltmaya yarar ve bu...”

Duvarlarda ve zeminde meydana gelen bir titreşim Lawrence’ın sözünü kesti. Oscar endişeyle çevresine baktı. Daha şiddetli ikinci bir sarsıntı oldu ve hiç kımıldamamış olan Lawrence başlangıçtakinden biraz daha özgüvenle cümlesini tamamladı.

“Ve bu her an olabilir.”

İki çocuk güçleri yettiğinde hızlı koşarak Sistik Kanalı’ndan dışarı çıktı. Safra Kanalı tüneline geri dönmüşlerdi ve şimdi bütün dağ olduğu gibi titriyordu sanki.

“Çabuk,” diye haykırdı Lawrence Oscar’ı pelerininin tutup çekerek. “Bu tarafa gel. Safra Kanalı’ndan geçerek dağın içine girip güvenli bölgeye kadar ilerlememiz gerekiyor. Fazla uzak değil.”

“Çıldırдың mı sen? Tam tersine bu dağdan dışarı çıkmamız gerek. Yoksa tünellerin içinde boğulup öleceğiz.”

“Hayır,” dedi Lawrence. “Eğer baraj açılırsa nektar dışarı çıkabilmek için öbür tarafa, mağaraya doğru akacak ve vadiden fışkırarak büyük kanalizasyona ve besinlere doğru gidecektir. Eğer yoluna çıkarsak bizi de sürükler. Güven bana, benimle gel!”

Dağın içine doğru hızla koştular ancak tiz bir çığlık Oscar’ı durdurdu. İkinci bir çığlık daha duyunca geri dönmek zorunda kaldı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye haykırdı titreşimler yoğunlaşarak barajın açılmasının yaklaşımakta olduğunu haber verdikçe soğukkanlılığı gözle görülür biçimde azalmakta olan Lawrence.

Oscar ona yanıt vermekle zaman yitirmeden Sistik Kanalı’nın girişine doğru koşmaya devam etti.

Geçidin tam ortasında dehşet içinde yere çömelmiş, yaprak gibi titremekte olan kırmızı saç örgülü kızı görür görmez tanıdı. Geçidin arkasında baraj açılmak üzereydi ve biraz sonra Oscar nektarın barajın ortasında açılmakta olan bir yarıktan ince ince sızmaya başladığını gördü. Gölün suları şimdiden kımıldamaya başlamıştı ve suyun yüzeyi sanki buradan kurtulmak için acele ediyormuş gibi çalkantılı bir hale gelmişti.

“Senin burada ne işin var,” diye gürledi Oscar.

“Ben... seni takip ettim. Sadece görmek istedim. Hem de sana yardım etmek,” diye inledi küçük kız telaş içinde.

Oscar geçide doğru koştu. Öncekilerden daha güçlü bir sarsıntı dengesini yitirmesine neden oldu ve düşmemek için son anda geçidin parmaklığına tutundu. Valentine neredeyse tahtaların üzerine yatmıştı. Oscar elini ona doğru uzattı ancak kız onu yakalamayı başaramıyordu. Çocuk bir adım daha yaklaştı ve geçit sallandı. İkisini birbirinden ayırmakta olan tahta parçaları birbirlerinden ayrılarak boşluğun içine yuvarlandı. Valentine avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu geçit daha uzun süre dayanamayacaktı ve Oscar’ın genç kıza ulaşabilmek için hiçbir çaresi yoktu. Çevresine bakındı.

Geçidin ayağında Lawrence onlara yaklaşmış, o da tanımadığı bu küçük kızı kurtarmak için bir yol aramaktaydı.

İlk harekete geçen Oscar oldu. Gramarye’sini cebinden çıkarıp hiç duraksamadan açtı. Sol elini kâğıdın üzerine bastırarak yüksek sesle formülü tekrarladı:

Gramarye,

Varsa eğer belleğinde

Ver yanıtı geciktirme

Yoksa hiç umut içinde

Beni boşuna bekletme.

Gramarye'nin ilk sayfası canlandı ve Oscar'ın sorusunu bekledi.

“Bu kızı burada bırakamam,” diye bağırdı Oscar, “bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Sayfa bulanıklaştı ve sonra giderek berraklaşan bir görüntü belirdi. Bir Hint sarayında başı türbanlı bir adam görünüyordu. Boynunda Medicus'ların M'si asılıydı. Yerden bir metre kadar yüksekte, bir uçan halının üzerine oturuyordu.

Oscar hayret içinde görüntüyü inceledi.

“İyi ama bu benim soruma yanıt değil ki!” diye haykırdı sonunda.

Gölün üzerindeki çeperler ve tavan büyük bir kükremeye sarsıldı. Baraj artık tamamen açılmıştı ve Büyük Safra Kesesi Gölü geçidin altına korkunç bir uğultuyla dökülüyor, uçurumu tehlikeli bir hızla dolduruyordu.

Oscar öfkeyle Gramarye'yi sarstı. Tam soruyu yeniden sormaya hazırlanıyordu ki görüntü sabitleşti ve böylece Oscar Hint fakirinin üzerinde oturmakta olduğu uçan halıyı iyice görebildi. Bir Medicus peleriniydi bu! Gramarye'nin kendisine ne söylemek istediğini şimdi anlamıştı.

Bir saniye daha beklemeden aceleyle pelerini çıkarıp geçidin üzerine Valentine'le aralarında düşen tahtaların bıraktığı boşluğa örttü. Sonra da doğrulup ayağını yeşil kadifenin üzerine koydu. *İşe yarasın*, diye geçiriyordu içinden, *lütfe işe yarasın!* Vücudunun bütün ağırlığıyla pelerinin üzerine bastı. Pelerin sanki metalden yapılmış gibi sertleşmişti ve yerinden bir milimetre bile oynamadı. Bunun üzerine Oscar öbür ayağını da pelerinin üstüne attı ve Valentine'in ayağa kalkmasına yardımcı

olmak üzere kıza doğru yürüdü. Küçük kız onun koluna tutunarak dehşet dolu bakışlarla geçidin altındaki nektar girdabına baktı. Sıvının yüzeyi büyük bir süratle yükselmekteydi.

Oscar kızı Sistik Kanalı'na doğru çekti ve sonra da pelerini geri almak için geçide geri döndü. Dokunur dokunmaz kumaş eski esnek yapısına geri dönmüştü ve tahtaların arasındaki boşluktan aşağı doğru kaydı. Oscar'ın çılgılığı altında pelerin boşluğa düştü.

“Olamaz! Pelerinim! Babamın pelerini!”

Tam o sırada Royce'un içindeki Bayan Withers gözünün önüne geldi. O da pelerinini bir fıçının içine atmış ve sonra geri almıştı!

O anda yaşananlar zihninden büyük bir hızla akmaya başladı. Hemen madalyonunu çıkardı ve hâlâ düşmekte olan pelerine doğru uzattı. M harfinden çıkan bir ışık kadifenin üzerine işlenmiş olan aynı Harf'le birleşti. Pelerin yükselmekte olan akıntılara birkaç santim kala havada donakalmıştı. Genç Medicus'un rahatlama bakışları altında yavaşça yukarı doğru yükseldi ve çocuğun elini uzatıp da alabileceği yere kadar çıktı. Oscar pelerini yakalayıp bağrına bastı.

“Çabuk ol,” diye gürledi Lawrence, “yüzey yükseliyor. Birkaç saniye içinde nektar geçide varacak, sonra da Sistik Kanalı'nı, Safra Kanalı'nı ve mağarayı işgal edecek. Buradan çıkmamız gerekiyor!”

Üç çocuk koşmaya başladı. Ancak diğerlerinden daha şişman olan ve onlar kadar çevik olmayan Lawrence sendeleyip düştü. Oscar ve Valentine geri dönüp arkadaşlarını kaldırdı.

“Galiba,” diye söylendi küçük kız, “birilerinin atıştırmaıkları ve şekerlemeleri azaltması gerekecek.”

Lawrence ona yanıt verecek zamanı bulamadı. Korkunç bir gürültü mağarayı doldurmuştu. Geçidi boğmuş olan Hepatolia sıvısı tıpkı petrol gibi Sistik Kanalı’nın içinden fışkırmaktaydı. Sıvı boğazın çeperlerine çarpıyor, akıntı yoluna çıkan her şeyi önüne katıyordu. Üç çocuk korkuyla çığlık atarak birbirlerine sarıldılar.

Sarsıntının şiddeti korkunç oldu. Üzerlerine düşüp onları içine katan devasa dalga Oscar’ın görüşünü bulandırmıştı. Vücudunun bir o yana bir bu yana sallanmakta olduğunu hissediyor, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Kendisiyle aynı durumda olan iki arkadaşı da onları dağdan dışarı doğru fırlatmakta olan selin etkisiyle birbirlerine çarpıyordu.

Sıvı, uçakların toprağın içine sağlamca gömülmüş metal kutuların içinde özenle güvence altına alındığı mağarayı doldurmaktaydı. Çocuklar çığlıklar atarak alanı boylu boyunca aşılar ve âdeta dağ onu tükürüyormuş gibi bir nektar dalgasının içinde mağaranın ağzından dışarı fırlatıldılar.

Vadide dönendikten sonra sıvının eğrisini takip ederek büyük kanalizasyonun tam ortasında düşüşlerinin şiddetini azaltan yağlı karışımın içine indiler. Yarı sersemlemiş bir halde çakıl taşları gibi karışımın içine gömülmüşlerdi.

Oscar saçlarına kadar gömülmüş olduğu kötü kokulu pürenin içinden çıkabilmek için elinden geldiğince debelendi. Nihayet başını çıkarmayı başarinca çevresine bakındı.

Ne Lawrence’tan ne de Valentine’den bir iz vardı!

Onlara seslenmek istediye de hemen yanı başında patlayıveren bir baloncuğun içinden çıkan ve Oscar’ın içinde et su-

yuyla karnabaharın tadını ayırt edebildiği berbat bir karışım çocuğun ağzına doldu. Elinden geldiğince tükürüp bu tadı ağzından attıktan sonra kızağın kenarına tutunmaya çalıştı. Ancak bu mümkün olmadı. Her yer kaygandı ve Bones'un yemeği gitgide daha hızlı hareket ediyordu. Yapabildiği kadarıyla pelerininin bir ucunu yüzeye doğru uzatıp vücudunun üst kısmını biraz soluk almak ve birkaç saniye dinlenmek için yukarı doğru çekti.

İçinde hem büyük bir öfke hem de büyük bir korku vardı. Başarısız olduğu için öfkeliydi ve bilmediği bir yere doğru korkunç bir sindirilmiş besin ve nektar banyosu içinde taşınıyor olmaktan korkuyordu. Bu kanalizasyon nereye çıkıyor olabilirdi?

O sırada Bayan Withers'ın kendisine öğrettiklerini ve okumaları sırasında öğrendiği şeyleri hatırladı. Besinler vücudun bütün Evren'leri için gerekli olan enerjiyi çıkarmak üzere çürütülüyorlardı ve artıkları ise artık kullanılmadığından...

Oscar'ın kanı dondu. Demek ki gideceği yer...

"Olamaz," dedi çaresizce ve yüksek sesle, "işte bu olamaz! Bones'un dışkısı... Olamaz!"

Çılgınlar gibi çırpınmaya başladı ve kendisinden çok daha güçlü olan akıntının üstesinden gelmeye çalıştı. Sonunda kendini yüzeyde süzülmemekte oldan pelerininin üzerinde sırtüstü yatar bir halde buldu ve işte o sırada gördü...

Hepatolia'nın içinden dizginlerinden boşanmış bir süratle dışarı atıldığı sırada dağın dış yüzeyinde sembol belirmişti. Dağın kayalık yamacı üzerinde nektar akıntısı bir kadeh çizmişti. Kadehin çevresine bir yılan sarınmıştı, üzerindeyse bir büyük M bulunuyordu. Medicus'ların Kerykeionu'ydu bu.

Demek artık geri dönebilecekti!

Ayağa kalkıp dikkatini toplamaya hazırlanıyordu ki dehşet içinde nektarın çeperin üzerinde akmaya devam etmekte olduğunu gördü. Bu şekil yakında gözden kaybolacaktı. Yitirecek tek bir anı bile yoktu. Sol eliyle pelerinini yakaladı, sağ elinde madyonunu tuttu ve gözlerini Hepatolia Dağı'nın üzerinde belirmiş olan sembole dikti. Göz kamaştıran bir şimşek gökyüzünün karanlık tavanını yırttı ve Oscar bir feryadı andıran sağır edici bir gürültüyle Evren'den dışarı çekildi.

sürpriz konuklar

Oscar başını kaldırdığında her şeyin bir rüya, daha doğrusu bir kâbus olduğunu düşündü.

Vücudu acı içinde ona Safra Kanalı'nda bir ağaç gibi sallanmış olduğunu hatırlatıyordu ancak nihayet gözlerini açmayı başardığında büyük bir şaşkınlıkla karşısında siyah boyalı bir çift ayakkabı buldu.

Bakışlarını biraz daha yukarı kaldırıncı kat kat bir pantolon ve üzerinde seyrek gri kıllar bulunan bembeyaz baldırlarla karşılaştı. Gözlerini bileklere doğru tekrar indirdiğinde karşısındakinin görmeyi hiç de istemediği bir adam olduğundan emindi.

Duyduğu ses, daha doğrusu çığlık, hem kişi hem de durum konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kesinlikteydi.

“Ne işiniz var burada sizin?” diye kükredi yere doğru eğilen Bones.

Oscar sanki hayalet görmüş gibi hızla ayağa kalkıp kapıya yaslandı. Gördüğüne inanabilmek için başını sallaması gerekti.

Tuvalette bulunuyordu ve hem utancından hem de öfkesinden kıpkırmızı kesilmiş kâhya klozetin üzerinde oturmaktaydı!

“Dışarı çıkın,” diye haykırdı Bones, “hemen çıkın!”

Oscar arkasına dönüp kapı tokmağına saldırdı ancak bir türlü kapıyı açmayı beceremedi.

“Sürgü!” dedi Bones boğulur gibi.

Oscar elinden geldiğince çabuk kapının sürgüsünü açtığı sırada bir yandan utancından halının altına saklanmak istiyor, bir yandan da kahkahalarla gülmeye can atıyordu. Ucuz kurtulmuştu. Dağın yamacında sembolü görmeseydi şu anda klozetin içinde hayal etmeyi bile istemediği şeylerin arasında bulunuyor olacaktı.

Koridoru koşarak aştı ve peleriniyle kemerini çıkarıp rahat bir soluk almak için odasına kapandı.

İyice temizlenip üzerini değiştirdikten sonra kemerinde duran boş şişeyi çıkardı ve çaresizce uzun uzun ona baktı. Şimdi yalnız kalınca kendisiyle ve başarısızlığıyla yüzleşmişti. İçini büyük bir düş kırıklığı ve utanç duygusu kaplıyordu. Başarmaya çok yaklaşmıştı ama yağlı bir yemek barajın açılmasına yetmiş böylece serbest kalan nektar rezervleri onu akıntılarına katıp sürüklemişti.

Hangi noktada yanlış tepki vermiş olabilirdi? Nerede hata yapmıştı? Bunu bir türlü bilemiyordu. Aklına iki çocuk geldi. Onlara ne olmuştu acaba? Lawrence dağına, halkının arasına geri dönmeyi başarabilmiş miydi? Valentine Globul DR5'ine kavuşabilmiş miydi? Yoksa ikisi de büyük kanalizasyonda boğulmuşlar mıydı?

Kapının vurulmasıyla karanlık düşüncelerinden uyandı ve gidip kapıyı açtı.

“Kütüphanede bekleniyorsunuz,” dedi Bones buz gibi bir sesle.

Oscar kâhyanın klozetin üzerindeki halini hatırlayınca kahkahasına engel olabilmek için elinden geleni yaptı. İçinden Bones’a bu sabah yediği ay çöreğini hazmedip etmediğini sormak geçiyordu ama susmayı tercih etti.

“Neler oldu bilmiyorum ama,” diye ekledi kâhya, “midemde yanmalar ve korkunç bir asit salgısı hissediyorum.”

“Buna ne sebep olmuş olabilir ben de hiç bilmiyorum.” diye karşılık verdi Oscar yüzünde melekler gibi masum bir ifadeyle ama içten içe son derecede keyifli.

Merdivenlerden aşağı inip kütüphanenin kapısını vurdu. Kalın ve hırıltılı bir ses ona karşılık verdi.

“İçeri girin.”

Kapıyı itti ve olduğu yerde donakaldı. Karşısında masanın çevresinde yerlerini almış altı kişi onu bekliyordu.

Onu görünce gülümsemiş olan Bayan Withers’ı ve ona dostça hafif bir selam veren Maureen Joubert’i tanıyordu elbette. Toplantıya başkanlık eden Büyük Üstat gözlerini çocuğun yüzünden hiç ayırmıyordu. Ancak hiç tanımadığı iki yüz daha vardı: Bayan Withers’la Maureen’in arasında koltuğunun üzerinde sallanıp durmakta olan takım elbiseli ve beyaz gömlekli zayıf genç bir adam, onun tam karşısında Bay Brave’in sağ tarafında ise turuncuya çalan kızıl abartılı saçları ve yüzünde bol makyajıyla, boyalı tırnaklarına bakmakta olan bir kadın. Altıncı kişiye kısacık kesilmiş, kırçıl saçlı, solgun ve ince bir adamdı ve odaya girdiği andan beri bakışlarını Oscar’ın üzerinden hiç ayırmamıştı. Koltuğu Makyavelli’nin üzerinde oturmakta olan Fletcher Worm’du

bu elbette. Oscar, adamın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyor ve bıçak gibi keskin ince gözler çocuğu rahatsız ediyordu.

İlk konuşan Bay Brave oldu.

“Oscar, Bayan Joubert’in yanındaki koltuğa otur lütfen.”

Bu topluluğun karşısına çıkmaktan iyice heyecanlanmış olan Oscar tek sözcük söylemeden kendisine söyleneni yaptı. Kitapların yanından geçerken bir ürperti hissetti ve başını çevirip baktığında Julia Jacob’ın poşetinin her zamanki rafının üzerinde titremekte olduğunu gördü.

Winston Brave tekrar söz aldı.

“Seni henüz tanımadığın ve Medicus’lar Yüksek Konseyi’nin üyesi olan üç kişiyle tanıştırmak istiyorum. Bu hanım Anna-Maria Lumpini.”

İnanılmaz turuncu yeleli kadın yüzünde sevecen bir gülümsemeyle çocuğa baktı.

“Kontes Lumpini,” diye düzeltti. “Seninle tanışmaktan çok mutlu oldum, Oscar’cığım.”

Sonra da Büyük Üstat’a doğru döndü.

“Ama Winston, bana onun babasından daha yakışıklı olduğunu söylememiştiniz! Neyse ki makyaj yapmışım.”

Oscar mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak kadının yüzüne baktı. Makyaj yapmış demek biraz hafif kalıyordu. Bir boya fıçısının içine düşmüş gibi görünüyordu. Bu kadının koltuğu olan Sissi’nin neden rengârenk şeritlerle süslü ve parfümlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

“Ve bu da Alistair McCooley,” diye tanıştırmaya devam etti Büyük Üstat, huzursuz genç adama doğru dönerek.

“Merhaba Oscar. Sen Medicus’ların yeni kuşağındansın. Umarım bu fırsattan yararlanarak işleri biraz karıştırır, alışkanlıkları sarsar, biraz devrim yaparsın.”

“Evet, evet, hepsini yapacak,” diye sözünü kesti Winston Brave. “Oturabilirsin Alistair. Oscar dünyanın düzenini altüst etmek için henüz biraz genç. Ancak bunu aklında bulunduracağından emin olabilirsin.”

Alistair Oscar’a doğru dönüp göz kırptı. Çocuk bu genç adamı çok cana yakın bulmuştu.

“Devrim yapmak için hiçbir zaman erken değildir,” dedi Konsey üyesi gözü parıldayarak. “Hem de hiçbir zaman. Neyse, bu konuyu ikimiz daha sonra konuşuruz.”

Çocuk, Alistair’in canını sıkmamak için nazıkçe başını salladı, sonra da tanıştırmayı beklemeden söze girmiş olan adama doğru döndü.

“Her ne kadar resmen tanıştırılmamış olsak da rastlantı buna razı gelmedi,” dedi adam buz gibi bir sesle.

Oscar kaskatı kesildi. Winston Brave gözlerini Konsey’in bu üyesinden hiç ayırmadan Oscar’a hitap etti. Oscar içinin rahatladığını hissetti. Büyük Üstat’ın bakışı ona Worm’la kendisinin arasında bir kale gibi görünüyordu.

“Ve bu da Fletcher Worm. Konsey’in en eski üyelerinden biridir. En önde gelen Medicus’lardan biri olarak eğitim yolun boyunca seni destekleyeceğinden hiç kuşum yok,” diye ekledi Winston Brave.

Oscar Büyük Üstat’ın bu sözlerle ne demek istediğini anlayamadı. Açıklanamaz bir biçimde ortamda yükselmekte olan gerilime karşın gururla Fletcher Worm’un yüzüne baktı.

Adamın yakıcı sesi bir kere daha yavaş yavaş cınladı.

“Artık kim olduğunu biliyoruz. Büyük Üstat nihayet senin hakkında aldığı kararı bizlere bildirmek için bizi toplantıya çağır-maya karar verebildi. Sana Medicus güçlerini kazandırmak istiyormuş. Gerçi bizlere fikrimizi soran olmadı ama biz de onun bu kararına saygı duyuyoruz.”

Winston Brave bu imaya aldırmadı ve Worm söze devam etti: “Madem artık her şey anlaşıldı, hepimiz insan Hepatolia’sına yaptığın ilk yolculuğun öyküsünü dinlemek için sabırsızlanıyoruz.”

Oscar ağzını açmaya fırsat bulamadan Bayan Withers söze girdi.

“Vücut Girişi’nin kusursuz olarak gerçekleştiğini söylemem gerekir. Oscar işin tekniğini eksiksizce kavradı. Bu kadar genç bir Medicus için ender görülen bir şeydir bu.”

“Bones’un anlattıklarından çıkardığımıza göre çıkış konusunda henüz o kadar yeterlilik göstermiş sayılmaz,” dedi Worm.

İnce dudaklarını büzerek yüzünde bir tür gülümseme oluşturdu. Oscar’ı savunma sırası Maureen Joubert’e gelmişti.

“Doğrusu ben genç Medicus’umuzun cesaretinden çok etkilendim. Sialine’e vardktan sonraki yolu engebeler ve güçlüklerle doluydu. Kutlarım, Oscar.”

Oscar hüznle gülümsedi. Beklediği son vuruş Worm’un ağzından gelmekte gecikmedi.

“İşin aslı şimdi belli olacak genç adam. Kupa’nı görmek istiyoruz. Bu hanımların hakkında düzdüğü bütün bu methiyeler sonra görevini başarmış olarak geri dönmüş olduğundan hiç kuş-kum kalmadı. Şişeciğini Hepatolia Nektarıyla doldurdun mutlaka.”

Oscar saçlarının köküne kadar kızardı. Bu masanın çevresinde oturmakta olan ve kendisine güvenen insanların gözlerine

bakmaya cesaret edemiyordu. Yanıtı ağzının içinde zor duyulacak şekilde geveledi.

“Ne dediğini duyamadık,” dedi Oscar’ın ağzında ne gevelemiş olduğunu tahmin etmekte olan beşinci üye büyük bir acımasızlıkla.

Oscar derin bir soluk alarak daha yüksek sesle konuştu:

“Nektara çok yaklaştım...”

Altı çift göz dikkatle yüzüne bakmaktaydı. Bu bakışların ağırlığını sanki kafatasına ve omuzlarına bastırıyorlarmış gibi hissetmekteydi.

“Ama şişeciğimi doldurmayı başaramadım,” dedi üzüntüyle. “Baraj açıldı ve beni dışarı attı.”

Konsey’in üzerine rahatsız bir sessizlik çöktü. Bayan Withers havayı yumuşatmak istediye de içindeki düş kırıklığını gizlemekte güçlük çekiyordu.

“Şişecik her zaman ilk denemede doldurulmaz, Oscar. Üzülecek bir şey yok. Çok doğal bir şey bu... Maureen’le benim bu çocuk üzerinde biraz daha çalışmamız gerekecek, öyle değil mi Maureen? Ben ona güveniyorum.”

“Seninle aynı fikirdeyim, Berenice,” diye araya girdi Worm hem Bayan Withers’ı hem de Oscar’ı şaşırtarak. “İlk denemede başarısız olmak (başarısız sözcüğünü özellikle vurgulamıştı) sıradan bir Medicus için son derecede doğaldır. Bize söylendiği gibi üstün yetenekli ve gelecek vadeden bir Medicus için değil belki ancak sıradan bir genç Medicus için son derecede normaldir.”

“Sıradan mı?” dedi toplantının başından beri orada değilmiş gibi gözüken Anna-Maria Lumpini birden. “Yanılıyor olacaksınız Fletcher, Vitali Pill’in oğlunun sıradan olmasına olanak yok.”

“Bu da bir Medicus’un niteliğinin her zaman babadan oğla aktarılmadığını kanıtıyor,” dedi Worm acımasızca. “Aslında bir anlamda ve özellikle Pill ailesi söz konusu olduğunda böylesi daha iyi sayılır.”

Winston Brave’e doğru dönerek konuşmaya devam etti: “Toplantının başında söylemiştim. Pill’in oğlunu eğitmek yalnızca kötü bir fikir değil, aynı zamanda büyük de bir hataydı. Hepimiz bu fikre karşı koymalıydık.”

Bu sözcükleri duyunca Oscar’ın rengi soldu. Worm’un acımasız iması, yanıt vermeye hazırlanan Bayan Withers’ı öfkeyle yerinden sıçrattı. Winston Brave bu tartışmaya son vermeye kararlıydı.

“Karar alındı bir kere,” dedi Büyük Üstat, “artık bunun geri dönüşü yok.”

Worm karşılık vermedi. Bayan Withers rahat bir soluk alarak koltuğuna çöktü. Büyük Üstat Oscar’a doğru döndü.

“Oscar Pill, niteliklerin konusunda kuşkumuz yok,” dedi Worm’a doğru sitem dolu bir bakış atarak. “Bayan Withers ile Maureen Joubert’in düşündükleri gibi görevini tamamlamak üzere tekrar yola çıkmadan önce biraz daha alıştırma yapmaya ihtiyacın olacak. Ama hem ben hem de burada bulunan herkes sana güveniyor.”

Worm herhangi bir yorum yapmaktan kaçınarak pelerininin ucuyla oynamayı tercih etti. Konsey’in diğer üyeleriye Oscar’a içtenlikle gülümsedi.

“Bize söyleyeceğin başka bir şey var mı?” diye sordu Büyük Üstat.

Oscar konuşmak istedi ancak sesi ağzından çıkmadı. Boğazı düğümlenmişti. Worm’un kendisini aşağılamış olması ve özellikle işin içine bütün ailesini karıştırması onu altüst etmişti.

Sözcüklerle kendini ifade etmek ve hatta Konsey üyelerini selamlamak yerine Oscar var gücüyle koşarak kapıyı açıp dışarı çıkmayı tercih etti.

Kapının tahta kanadının arkasında bekleyen Bones onu görünce doğruldu, gözünde memnun bir gülümseme vardı.

Oscar hol boyunca koşarak Cumides Circle'ın giriş kapısına vardı. Kapının tokmağını indirdi ancak kapı açılmadı. Titreyen eliyle madalyonunu çıkarıp kapıya yaklaştırarak kapının açılmasını sağladı. Çakıllı yolun üzerinden koşarak bahçe kapısının parmaklıklarına vardı ve yine Harf'i kullanarak bahçe kapısını açtı.

Bayan Withers aceleyle ayağa kalktı. Winston Brave onu durdurdu.

“Hayır, Berenice. Ya kendiliğinden geri dönsün ya da hiç dönmesin. Karar vermek bize düşmez.”

Yaşlı kadın endişeyle önce Maureen'e sonra da Alistair'e baktı. Konsey'in iki üyesi gülümseyerek onun içini rahatlatmaya çalıştı. Sonuçtan hoşnut olan Worm başka bir şey söylemeye gerek duymadı.

“Söylesenize neler oluyor?” diye haykırdı Kontes Lumpini. “O tatlı çocuk şimdiden bizi bırakıp gitti mi? Yazık olmuş doğrusu.”

Bayan Withers gerginlikle ipek fularını sıkarak pencereye doğru yaklaştı. Perdeyi kenara çektiği sırada Oscar'ın Blue Park Caddesi'nin içinde gözden kayboluşunu son anda görebildi. Biraz sonra gökyüzü kocaman fırtına bulutlarıyla kaplandı.

Oscar başını son bir defa daha Babylon Heights'ın pembe çanına doğru kaldırdığı sırada ilk yağmur damlaları düşmeye başladı.

Ne kadar zaman koşmuştu? Bunu kendi de bilmiyordu ve bu kadar yaklaşmış olduğuna göre hiçbir engelle karşılaşmadan bütün şehri açmayı başarmış olmasına kendi de şaşıyordu.

Cumides Circle'dan aceleyle çıktığı sırada içgüdüsel olarak kendine bir yön belirleme noktası seçmişti. Mahallesinin zerine kurulmuş olduğu küçük tepenin zirvesinde bulunan ve bütün şehre tepeden bakan an kulesi bunun için ideal bir seçimdi. Sonra koşmaya başlamış, görüşünü bulandıran yaşlara aldırma-
madan durmaksızın koşmuş, caddeleri geçmiş, ani fren yapan arabaların kornalarına ve lastik gıcirtılarına bile aldırmamıştı.

Nihayet Babylon Heights'a varmıştı ve buraya gelmek için ne kadar çaba harcadığını ancak şimdi fark ediyordu. Bacakları titriyordu, soluğu kesilmek üzereydi. Buna karşın hiç durmadan neredeyse kendinden başka kimsenin bilmediği kestirme yolları kullanarak ilerlemeye devam etti. Kimseyi görmek gelmiyordu içinden. Ne arkadaşlarını ne dkknına sığınarak kitap okuduğu Tin'i ne de yiyecekleriyle onu şımartan mahallenin nazik hanımlarını... Kildare Caddesi'nin ilk evleri ve hemen sonra da kendilerinininkinin çatısı görününce Medicus'lar Konseyi'nin karşısındaiken hissettiği bütün o utanç, öfke ve keder geri gelmişti.

Kalan gücünü toplayarak sokağı aştı ve önce bahçe kapısını sonra da evin kapısını geçti. Hole girince bir an için durdu. Bütün hayatını özetleyen ve onun için çok önemli olan fotoğrafların arasında soluk soluğa bir süre kalakaldı. Celia ve Violette mutfakta sofrada başındaydılar. Biri konuşuyor diğeri ise büyük olasılıkla düşlere dalmış bir halde yarım yamalak onu dinliyordu. Violette başını kaldırdı ve iskemlesinden ayağa fırladı.

“Oscar!” diye haykırdı sevinçle.

Celia elinde tuttuğu tencereyi mutfak lavabosunun içine bırakarak kızının peşinden koştu.

Oscar ise çoktan basamakları dörder dörder tırmanarak odasına varmıştı bile. Celia ile Violette merdivenin başına vardıklarında odanın kapısı kapanmıştı. Violette şaşkın bakışlarla önce odanın kapısına, sonra da annesine baktı. Celia kızının yanağını okşayarak onun içini rahatlatmaya çalıştı.

“Bir şey yok tatlım, endişelenme sen. Mutfığa dönüp yemeğini bitir. Kardeşin de biraz sonra yanına gelir. Anlaştık mı?”

Aklına ilk gelen şarkıyı söylemeye koyulmuş olan Violette annesinin dediğini yaptı.

Celia kapıyı vurdu. Yanıt gelmeyince sessizce içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Oscar yatağına sırtüstü uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Yanaklarından aşağıya akan yaşlar yastığını ıslatıyordu. İlk Vücut Girişi için yanında götürmüş olduğu fotoğraf albümüne sıkıca sarınmıştı. Annesi yanına yaklaşp elini usulca onun elinin üzerine koydu.

“Merhaba Oscar’cığım. Son günlerde seni çok özledim. İyi ki erken döndün.”

Oscar başını çevirdi, yatakta doğruldu ve annesinin boynuna atıldı. Ona sıkıca sarıldı, annesi de karşılık verdi. Uzun bir süre böylece kaldıktan sonra Oscar nihayet annesinin gözlerinin içine bakmaya cesaret etti. Bakar bakmaz onun kendisini yargılamayacağını anladı ve bu ona çok iyi geldi.

“Neler oldu canım? Bugün seni görmeyi hangi muhteşem koşullara borçluyum?” dedi annesi gülümseyerek.

Oscar mutsuzdu ancak annesinin sözleri elinde olmadan gülümsemesine neden olmuştu.

“Hah şöyle,” dedi Celia. “Ancak mümkünse daha fazlasını öğrenmek isterdim. Ama anlatmak istemezsen de çok önemli değil...”

Oscar derince iç çekti.

“Ben bir hiçim anne.”

“İyi başlamadık,” dedi Celia. “Ben seninle hiç de aynı fikirde değilim, oğlum. Böyle bir şeyi kabul etmem için bana çok güçlü gerekçeler göstermen gerekecek.”

Oscar daha içten gülümsedi ve elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Hepatolia Kupa’mı almam gerekiyordu ama baraj açıldı. Konsey üyeleriye benim başarısız olduğumu söylüyorlar, özellikle de şu Fletcher Worm denen herif. Sonra ben...”

“Dur biraz genç adam, yavaş ol. Anlattıklarından hiçbir şey anlamıyorum.”

Celia oğlunu itti ve karşısına geçip yüzüne bakarak kollarını kavuşturdu.

“Başla bakalım,” dedi. “Hazırım. En başından itibaren anlat.”

Oscar hikâyesini tamamladığında Celia konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye düşündü.

“Tamam,” dedi, “anlıyorum. Şimdi aynı şeyi sana kendi sözcüklerimle ve kendi bakış açımla ben anlatabilir miyim?”

Annesinin nereye varmak istediğini anlayamamış olan Oscar başını salladı.

“Özetleyecek olursak,” dedi annesi, “birkaç gün içinde bir kanaryanın, bir köpeğin ve sonunda da bir insanın vücudunun içine girmeyi başardın. Bu son vücudun içindeyken bütün bir Evren’i aştın, bir yığın tehlikeye göğüs gerdin; bir kızın hayatını kurtardın ve şişeciğini ya da bilmem neyini doldurmayı başa-

ramadıysan bunun tek sorumlusu koca bir obur ve bir ay çöreği hırsızı olan lanet olasıca kâhyanın fazla yağlı yemekler yemeyi sevmesi ve bu yüzden bir çeşit barajın açılmasına neden olması. Özetle bu senin hatan değildi, burada anlaştık mı?”

Oscar annesinin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ancak bunu itiraf etmeye yanaşmadı. Yalnızca omuzlarını kaldırmakla yetindi. Celia oğlunu tutup hafifçe sarstı.

“Oğlum, cesaret dışında en önemli özelliklerinden bir tanesi asla surat asmamandır. O yüzden söylediğim şeyi gülümseyerek kabul et. Şu Fletcher Worm dışındaki diğer Konsey üyeleri içlerinden seni kutlamışlar ve sana hâlâ güveniyorlar, öyle değil mi?”

“Öyle ama,” diye itiraf etti Oscar, “yine de ben başarısız oldum.”

“Peki, madem buna başarısızlık demektedir ısrar ediyorsun bu başarısızlık her şeyden vazgeçmene yetecek kadar önemli mi?”

Oscar sustu.

“Son bir şey daha var, Oscar’cığım. Başkalarının fikri iyidir ama önemli bir fikri gözden geçiriyorsun: kendi fikrini. Sen ne yapmak istiyorsun? İlk denemende her şeyi başaramadın ve adamın biri sözcükleriyle seni yaraladı diye her şeyden vazgeçmek mi istiyorsun? Yoksa bu tam tersine senin içinde dayanıklı olma, başarıyı yakalamak için tekrar deneme, başkalarına ama özellikle kendine daha güçlü olduğunu ve başarılı olabileceğini kanıtlama isteği mi uyandırıyor?”

“Bilemiyorum,” dedi Oscar alçak sesle. “Önceleri biliyordum ama artık emin değilim.”

Celia doğruldu ve oğlunun yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı.

“Sana bunu daha önce de söyledim Oscar, istediğin zaman bırakıp buraya geri dönebilirsin. Eğer istersen hemen şimdi. Bunun için hiç kimse seni suçlamayacaktır. Hele ben asla! Ama her şeyden daha önemli olan bir şey var: Yaşamında pişmanlık sahibi olmamak için elinden geleni yapman gerekir. Pişmanlıktan daha kötü bir şey yoktur, Oscar’cığım. Bir şeyi denemek ve sonradan bunun doğru seçim olmadığını anlamak hiçbir şey yapmadan sonrasında denemediğin için pişman olmaktan daha iyidir. Kimi zaman sonuç olumlu olur, kimi zamansa olmaz. Bu o kadar önemli değil. Başarısızlık insana ders verir. Ama eğer vazgeçersen neler kaçırdığını asla bilemezsin ve bu fikir yaşamın boyunca peşini bırakmaz. İşte pişmanlık budur.”

Celia doğruldu.

“İyi düşün, Oscar’cığım. Bu arada ben sana yemek hazırlayayım. Aklıma gelmişken,” diye ekledi Celia, “birkaç dakika önce seni gördüğü için çok mutlu olan şimdi ise üzüntü içinde bulunan bir genç kız var. Hatta bana kalırsa senin için endişeleniyor. Gidip onunla konuşmak istemez misin?”

Oscar yatağından atladı ve annesinin peşine düştü. Celia merdivenleri inerek başını mutfığa doğru uzattı.

“Violette!”

Oscar yukarıdan ona işaret etti. Ablasının odasından bir ses duymuştu. Celia mutfığa gitti ve çocuk da ablasının odasına doğru yönelip aralık duran kapıyı itti.

Violette gözlerine bir kuşak sarılı olarak bir iskemlede oturmaktaydı. Oscar yanına gidip ilgiyle kızı inceledi.

“Violette!”

Ablası yanıt vermeden hafifçe kımlıladı.

“Violette, ne yapıyorsun?” diye sordu Oscar.

“Kafamın içine bakıyorum. Dışarıda neler olduğunu gördüğüm zaman içeri bakıyorum. Bu yüzden gözlerimi bağladım.”

Oscar iskemlenin yanına yere oturdu.

“Peki kafanın içinde ne görüyorsun?”

“Düşündüklerimi.”

“Güzel şeyler mi?”

“Her zaman değil ama bazen dışarıda gördüklerimden daha güzel olabiliyor.”

Oscar biraz önce eve girdiğinde ablasının onu gördüğü zaman attığı sevinç çığlığını hatırladı. Oysa kendisi kızın yanına bile gitmeden yukarıya koşturmuştu. Böyle yaptığı için kendinden utandı.

O sırada hâlâ yerde otururken elinin üzerine bir su damlası düştü. Çocuk şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ablasının biraz tuhaf olduğu doğrudu ama odasında yağmur da yağdırmıyordu herhalde. Sonunda Violette’in yüzünü görünce ne olduğunu anladı. Koca bir gözyaşı damlası kumaşın altından akıp ablasının yanağından onun eline düşmüştü.

Oscar’ın yüreği birden sıkıştı ve ne diyeceğini bilemedi.

“Ben... bugün seni gördüğüme sevindim,” dedi beceriksizce. “Uzun zaman olmuştu.”

“İki gün oldu,” dedi Violette cılız bir sesle.

Oscar ablasına acı verdiğini biliyordu. Bunu bir daha tekrarlamayacaktı.

“İki gün de olsa çok fazla,” diye yanıt verdi.

Violette bir an duraksadıktan sonra gözündeki bağı çözdü. Telli dişlerini ortaya çıkararak kardeşine gülümsedikten sonra çalışma masasının üzerini karıştırmaya başladı. Kâğıt yığınlarının

arasından, ortasından kare şeklinde bir parça kesilmiş, boş bir kâğıt sayfası çıkardı.

“Bu senin,” dedi kardeşine.

“Teşekkür ederim.” dedi Oscar ne yapacağından emin olmadan.

“Hadi ama denesene,” dedi Violette heyecanla.

Oscar biraz utanmış gibi kızın yüzüne baktı.

“Şey bana gösterir misin?”

Ablası kâğıdı ellerinden aldı ve ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Boş sayfayı cama yapıştırıp Oscar’a doğru döndü.

“İşte,” dedi, “buraya gelsene.”

Oscar merakla yaklaştı.

“Bunu ben icat ettim,” dedi Violette gururla. “Adına da Tek-bir-şeye-bakmak-için-kare diyorum.”

“Ne işe yarıyor peki?”

“Tek bir şeyi görmeye tabii.”

“Tamam ama tek bir şeyi görmek ne işe yarıyor.”

Violette kaşlarını çattı ve ciddi bir tavır takındı.

“Bana kalırsa çevremizde her zaman görülecek çok fazla şey oluyor. Seçmeyi beceremediğimiz için her şeyi birden kaçıırız,” diye açıkladı genç kız. “İşte bu yüzden icat ettim: Tek-bir-şeye...”

“Evet, evet, bu şeyi icat ettin anladım,” diye onun sözünü kesti Oscar.

“Pencereden dışarı bakarken tek bir şeye bakabilmek için. Böylece dikkatini bir tek şeyin üstünde toplayıp bundan yararlanabilirsin. Hadi bir dene!”

Oscar karenin karşısına geçerek camdan dışarı baktı. Bayan Wings’in yarısını (kadının ve bigudilerinin hacmi düşünül-

düğünde bu kadarı bile az şey değildi) ve kaniş köpeği Peggy'nin kuyruğunu görüyordu.

“Haklıymışsın,” dedi ablasına. “Bir kerede tek bir şey gerçekten de yeterli oluyor.”

Ablası kâğıdı eline alıp kardeşine uzattı.

“Burada mı kalacaksın?” diye sordu.

Oscar duraksadı.

“Bilemiyorum,” dedi sonunda.

İki kardeş aşağı inip mutfakta annelerinin yanına gittiler.

“Bu akşam ziyafet var,” dedi Celia. “Izgara biftek ve patates kızartması!”

Oscar alaycı gözlerle ablasına baktı ancak yine de bu habere sevindi. Her ne olursa olsun Cherie'nin deneylerinden daha iyi bir yemek olacağı kesindi.

Oscar annesine yaklaştı.

“Anne?”

“Efendim?”

“Kararımı verdim.”

“Evet?”

“Geri döneceğim,” dedi kendi kendini cesaretlendirmek için biraz daha yüksek bir sesle. “Böylece denemediğim için ileride pişmanlık duymayacağım.”

Annesi eğilip oğluna sarıldı.

“Madem kararını verdin Oscar'cığım, biz de buna saygı duyacağız, öyle değil mi Violette?”

Küçük kız ne yanıt vereceğini bilemeden bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde sallanıyordu. Oscar ablasının yardımına koştu.

“Violette’in sayesinde bir defada yalnızca tek bir şeye bakmam gerektiğini öğrendim. Bu yüzden şimdilik yalnızca bu kararlarla ilgileneceğim. Gerisini sonra düşünürüz.”

Violette bir an duraksadıktan sonra kardeşine ve annesine gülümsedi.

“Neyse,” dedi Celia, “acelemiz yok. Cumides Circle yarına kadar bekleyebilir. Bu akşam saat yedide sakın sakın yemeğimizi yeriz, sonra da bahçede badminton oynarız, ne dersiniz?”

Oscar racketleri getirmek için koşmaya başlamıştı ki annesinin sözcükleri zihninde yankılandı.

Yemek saat yedide!

Olduğu yerde geri dönerek tekrar mutfığa koştu.

“Anne, çabuk, oraya gitmem gerek.”

Annesi şaşkınlıkla ona doğru döndü.

“Desene tam karar verdin. Oraya gitmek için bu kadar acele mi ediyorsun yani?”

“Hayır, ondan değil! Saat yediden önce orada olmam gerek,” diye haykırdı Oscar gözlerini duvar saatine dikerek. “Kural böyle. Bay Brave beni uyarmıştı. Saat tam yedide dönmüş olmazsam bir daha hiç oraya giremem. Asla!”

Celia dönüp duvar saatine baktı. Saat 18:37 olmuştu bile. Önlüğünü çıkarıp masaya fırlattı ve peşinde iki çocuğuyla hole doğru koşup aceleyle ayakkabılarını giydi.

“Violette çabuk çantamı getir. Odamda!”

Küçük kız ok gibi fırladı ve biraz sonra çantayla birlikte geri döndü.

“Haydi, herkes arabaya!”

Bütün aile bahçeyi koşarak geçip Toinette’in içine dolmuştu.

“Hadi alış kızım,” dedi Celia otomobile. “Kemerleriniz bağlı mı sizin?”

Her iki ocuk da başlarıyla onayladı. Celia motoru çalıştırıp gaza bastı. Huzurlu bir hafta sonundan yeni ık mış olan zavallı Toinette hafifçe gürüldedi ancak tek santim bile ilerlemedi.

“Toinette!” diye haykırdı Celia. “Eğer sende hâlâ iş varsa bunu bize kanıtlamanın zamanıdır!”

Celia anahtarı çevirdi ve gözlerini kapadı. Araba öksürdü, egzoz borusundan tükürdü ve nihayet motor gürültüyle çalıştı.

Bütün aile sevinçle haykırdı ve Celia bütün gücüyle gaz pedalına yüklendi. Araba elinden geldiğince yola sıçradı ve akşam saatinin yoğun trafiği içine karıştılar.

Celia şeritlerin arasından beceriyle sıyrılarak karşısına bir otobüs çıkınca durmak zorunda kaldığı noktaya kadar ilerledi. Yeşil ışık yanmasına karşın otobüs bir türlü hareket etmiyordu. Sarı ışık yanınca Celia küfrü bastı ve ani bir manevrayla direksiyonu kırdı. Başka bir seçeneği olmayan talihsiz Toinette en sağlam gençlik günlerindeyken bile yapmamış olduğu bir şey yapmak zorunda kaldı ve kaldırımı ıktı.

Kaldırımdaki yayalar çığlıklar atarak duvarlara yapıştılar ancak Celia onları hiç duymamış gibi yoluna devam ederek otobüsün önüne geçti. Araba kaldırımın kenarına sürtünen lastiklerinin gıcırtısıyla tekrar yola indi ve bir cehennem hızıyla ilerlemeye devam etti.

Oscar saatine baktı: 18.54. Blue Park’a varmak için daha Beedle Caddesi’ni ve ticaret merkezini geçmeleri gerekiyordu.

Beedle Caddesi’nin başladığı yere geldiklerinde durmak zorunda kaldılar. Bütün arabalar durmuştu, kaldırımlarsa üzerlerindeki insanlarla görünmez olmuştu. Celia bu sefer arabasını kaldırımı çıkmaya zorlayarak ona işkence edemeyecekti.

“Anne yetişemeyeceğiz,” dedi Oscar umutsuzca.

“Saçmalama da yerine otur.” dedi Celia dikiz aynasından çocuklarına bakarak.

Kızı sapsarı olmuş, oğlu ise ter içinde kalmıştı.

“Biraz cesaret çocuklar. Geldik sayılır. Annenize güvenin!”

Bir kere daha kornaların çalmasına neden olarak Celia geri geri gitti ve ilk sağa döndü. Violette doğrulup annesinin omzunun üzerinden bir göz attı.

“Ah,” diye kekeledi küçük kız. “Pazara mı gidiyoruz?”

“Öyle sayılır tatlım, ama bu sefer durmayıp içinden geçeceğiz.”

Pazar yerinde bütün satıcılar sakın sakın mallarını ve tezgâhlarını toparlıyorlardı. Duydukları kükreme sesiyle başlarını çevirdiler. Her tarafında ışıklar yanan küçücük bir araba, tekerlekli bir Noel ağacı gibi üzerlerine doğru yaklaşılmaktaydı. Direksiyon başındaki çılgın kadının kendilerini ezmesinden önce bozuk sebzelerin ve meyve posalarının üzerlerine kendilerini zor attılar.

“Çocuklar sanırım bir daha buradan alışveriş etmesek iyi olacak,” dedi Celia motorun gürültüsüyle çevrelerindeki çığlıkları bastırabilmek için var gücüyle haykırarak. “Siz iyi misiniz?”

Oscar ve Violette yanıt veremediler. Kemerleri takılı olduğu halde arabanın arka koltuğunda bir o yana bir bu yana gidip gelmekteydiler.

Toinette pazar meydanının öbür tarafından tekrar hareket ettiğinde saat 18.57 idi.

Oscar doğruldu ve gülümsedi. Blue Park Caddesi’nin güzel evleri karşılarında belirmişti bile. Araba hızla yol alarak Cumides Circle’in önünde durdu.

Toinette'in kaportasından kara bir duman yükseldiğinde saat 18.58 olmuştu.

Celia arkasına dönüp oğlunun oturduğu taraftaki arka kapıyı açtı.

"Oscar'cığım, verdiğin kararı yerine getirmek için iki dakika var. Acele et!"

Oscar arabadan dışarı fırladı.

"Oscar!" diye bağırdı ablası.

Violette ona yanına almayı unuttuğu ortası kesik boş sayfayı uzatıyordu. Oscar kâğıdı alıp katlayarak cebine koydu. Annesi arabanın camından başını dışarı uzattı ve Oscar onu öptü.

"Seninle gurur duyuyorum benim kocaman oğlum, küçük erkeğim."

Oscar annesinin gözlerinde yaşların parıldamakta olduğunu gördü. Son birkaç gün içinde annesini ikinci defa ağlarken görüyordu ve bir kere daha buna kendisi neden olmuştu. Yüreği sıkışarak bir an duraksadı. Celia oğlunun içini kaplayan kuşkuyu hissetmiş olacak ki çocuğun içini rahatlatmaya çalıştı.

"Biz kızlar böyleyizdir işte. Sizden daha cesur olduğumuz için ağlamaktan korkmayız."

Oğlunun yanağını okşadı.

"Her şey yolunda... İnsan bazen mutluluktan da ağlar Oscar'cığım, bazen de çocuklarıyla gurur duyduğu için."

Başını eğip saatine baktı.

"On sekiz elli dokuz. Hadi git artık, çabuk ol!"

Oscar bütün hızıyla koşarak Cumides Circle'ın çakıllı yolunu aşmış ve gürültüyle kapıyı çaldı. Kapının arkasından bir ses duyar gibi oldu ancak kapı açılmadı. Görünüşe bakılırsa Bones onların

geldiğini görmüş ve kasıtlı olarak kapıyı kapalı tutmuş olmalıydı. Oysa Oscar'ın yanlıca otuz saniyesi kalmıştı.

Çocuk basamaklardan inerek büyük bir hızla evin çevresini dolaştı. Bahçeye açılan mutfak kapısını omuzladı ve içeri girme-
siyle Cherie'nin hayretle çılgılığı basması bir oldu.

“Oscar! Beni korkuttun yavrucuğum. Ama sen...”

Oscar devamını duymadı. Koşarak Bones'un şaşkın bakışları altında bir füze gibi holü geçti. Oturma odasında Bay Brave'in duvar saati yediyi vuruyordu.

Kapıyı açıp odanın içinden geçti ve karmakarışık olmuş saç-
larını biraz düzeltmeye çalışarak yemek odasına girdi.

Saatin yedinci ve son vuruşuyla birlikte soluk soluğa kal-
mış bir halde masanın başındaki yerine oturdu.

Tam o sırada Cherie elinde iki tabakla birlikte içeri girdi. Oscar kadına kocaman gülümsedi ve o da hiç gecikmeden gülümsemesine karşılık verdi.

Masanın öteki ucunda oturmakta olan Büyük Üstat başını kaldırdı.

“İyi akşamlar, Oscar,” dedi kalın, güzel sesiyle. “Cumides Circle'a tekrar hoş geldin.”

Yemekten sonra Oscar odasına çıktı.

Dişlerini fırçalayıp elini yüzünü yıkadı ve üzerini değiştirmeden yatağına uzandı. Pijamalarını giymeden önce her akşamki randevusunu yerine getirmek istiyordu.

Cebinden küçük albümünü çıkararak Vitali ile genç ailesinin fotoğrafını açtı. Bu resimde Violette bebek arabasının içinde, kendisiyse annesinin karnındaydı. O akşam Vitali yüzünü tam

Oscar'a doğru çevirmiş, sevecenlikle gülümsemekteydi. Oğlunun uzun ve zorlu gününden tatmin olmuştu sanki.

Oscar onunla konuşmaya başladı.

“Aslında bu işten vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Yalnızca bugün çok yoruldum ve biraz cesaretimi yitirdim. Ancak bir Medicus olmayı hâlâ istiyorum,” dedi kararlılıkla. “Senin kadar güçlü ve cesur olmak istiyorum. Herkes senin ne kadar harika bir Medicus olduğunu anlatıyor. Kütüphanedeki bütün yazarlar bana senden söz ettiler. Boyd bile aksini söylemeye cesaret edemedi. Julia Jacob ise senden söz edildiği zaman ağlayacak gibi oluyor. Sana tapıyor âdeta.”

Vitali sanki güldü ve karısı yusuvarlak karnına karşın kocasının üzerine birazcık daha eğildi. Oscar fotoğraftaki annesini biraz kıskandırmış olduğunu düşündü.

“Babama âşık olduğunu söylemedim. Ona hayranlık duyuyor ama sanırım hepsi bu kadar.”

Kısa bir süre bekledikten sonra devam etti: “Asıl mesele şu ki... Yani ben, benden utandığını düşündüm. Şişeciğimi doldurmayı başaramadığım için yani...” diye ekledi başı önüne eğik, cılız bir sesle.

Başını kaldırıp babasıyla göz göze geldiğinde hem annesinin hem de babasının fotoğraftaki yüzleri her şeyi söylemeye yetiyordu. Her ikisi de oğullarına sonsuz bir gururla bakmaktaydılar. İçi rahatlamış olan Oscar gülümsedi.

“Aslında sana anlatmak istediğim bir şey daha var. Sen...”

Hemen yakınından gelen bir ses sözünü kesti. Aceleyle albümü yastığının altına sokup doğruldu ve sesi tekrar duyabilmek için hareketsizce kulak kabarttı. Sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yaklaştı. Belki de Zizou'nun dallarından biri ona iyi geceler dilemeye gelmişti.

Pencereyi açtı ancak hiçbir şey yoktu. Ulu meşenin gölgesi uzaktan seçilebiliyordu. Bununla birlikte bahçe çok genişti ve bu akşam rüzgâr hâlâ yağmur sularıyla ıslak yaprakları sallamaktaydı. Oscar pencereyi kapatıp perdeyi çekti ve yatağına geri dönerek albümü tekrar çıkardı. Babasından böyle, bir cümlenin orta yerinde ayrılmak istememişti.

Albümü açtıktan sonra daha tek sözcük bile söyleyemeden bu sefer çok daha belirgin bir ses duydu. Önce tok bir sarsılma, sonra da bir çeşit fısıltı.

“Şu haline bak her yeri işgal ediyorsun!”

Biraz daha yüksek ikinci bir ses ona yanıt verdi.

“Bir yerde durmam gerekiyor herhalde!”

Oscar seslerin dolaptan geldiğine yemin edebilirdi. Yüreği küt küt atarak ayağa kalktı ve sessiz adımlarla dolaba yaklaştı. Elini tokmağa koyup olabildiğince yavaş bir şekilde dolabın kapısını açtı ve o anda sesler kesildi. Askıların arasında yalnızca Oscar'ın pelerini hâlâ kımıldamaktaydı. Oscar geri çekilip yüksek sesle konuştu.

“Eğer bu dolabın içinde biri varsa hemen dışarı çıksın!”

Yanıt olarak tam bir sessizlikle karşılaştı ve en küçük bir hareket bile olmadı. Oscar önlem olarak elini tişörtünün üzerinden madalyonuna götürdü ve sol eliyle de pelerini kaldırdı.

Kapıyı açınca şaşkın bakışları altında birbirlerine sarılmış bir halde kendisine bakmakta olan iki çocuğu hiç çaba harcamadan tanıdı.

“Ama... burada ne işiniz var sizin?”

Valentine ve Lawrence itişip kakıştıktan sonra nihayet dolaptan çıktıklarında soluk soluğa ve kıpkırmızıydılar (Valentine için aslında her zamanki kırmızılıktı bu). İki çocuk birbirlerine

baktılar ve sonra da kollarını kavuşturup onları incelemekte olan Oscar'a doğru döndüler.

İlk konuşan Valentine oldu.

“Üçümüz birlikte dağdan dışarı atılıp kendimizi vadideki büyük kanalizasyonun içinde bulduğumuzda senin pelerinine tutunmuştuk.”

“Senin kullanmadığın tarafın altına saklanmıştık,” diye tamamladı Lawrence.

Oscar hayret içinde başını salladı.

“Peki, Hepatolia'dan dışarı çıkmayı nasıl başardınız?”

“Bu aslında kolay oldu,” diye açıkladı Lawrence sakın sesiyle. “Medicus pelerininin özelliklerini bilmek yeterliydi. Eğer sen, vücuttan çıktığın sırada pelerinin bizi örtüyor ve bizi tanıyorrsa biz de seninle birlikte dışarı çıkarız.”

“İyi ama benim pelerinim sizi tanımıyor ki,” dedi Oscar hayretle.

“Elbette tanıyor,” dedi Valentine. “Geçidin üzerindeyken hayatımı kurtardı. Yani sen de yardım ettin tabii...”

“Bana gelince,” diye söze girdi Lawrence, “sana yol göstermek için önüne geçtiğim sırada sana çarpmıştım. Pelerinine sü-ründüm, sonra da sana yardımcı oldum. Bu yüzden de sen ol-masan bile pelerinin bana minnettar.”

Oscar gözlerini kapadı. Artık hiçbir şey anlayamıyordu. Ne birbirinin içine geçen bu dünyaları ne de bir o yana bir bu yana geçip durabilen bu tuhaf insanları. Ancak bir şeyden emindi ve bu konuda onları hemen uyarmaya kararlıydı.

“Burada kalamazsınız!”

İki çocuk şaşkınlıktan donakaldılar.

“Oscar lütfen, geri dönmek istemiyorum,” diye haykırdı Valentine. “Gezmek istiyorum ben. O nehirlerin, denizlerin içinde ölesiye canım sıkılıyor. Orada küfleneceğim. Modası geçmiş eski bir Globul’a döneceğim. Yakında altıncı model çıkacak. Daha sonra da yedincisi... Beni bir kenara atacaklar. Kendimi ıskartalar mezarlığında bulacağım. Hem sen... Sen bundan dolayı vicdan azabı çekeceksin,” dedi elini kalbine götürüp kendini ağlamaya zorlayarak.

“Oscar,” diye yalvardı Lawrence, “dağdaki madenlerde hayatımı geçirmek istemiyorum. Sen kendin de gördün. Orada hava otuz yedi dereceden daha sıcak. Tüneller kilometrelerce uzanıyor. Her yer karanlık. Sürekli çalışıyorlar. Günde altı yüz milimetreye kadar safra üretiliyor. Dışarıdan bakılınca bu fazla görünmeyebilir ama senin de gördüğün gibi içeride birkaç tane göl ediyor. Ben de öyle mi olayım istiyorsun, Oscar? Sence benim yaşımda bir çocuğa uygun bir hayat mı bu? Üstelik 456,5 metre...”

“Susun, ikiniz de susun,” diye emretti Oscar hem Lawrence’in matematik hesaplarından hem de Valentine’in oyunculuğundan sıkılmış bir şekilde.

Kapıya doğru endişeyle bakarak onlara bir kere daha susmalarını işaret etti.

“Eğer Bones sizi yakalarsa,” diye fısıldadı, “anında Hepatolia’ya geri döner, kendinizi EABA’nın içinde bulursunuz. Bundan kuşkunuz olmasın!”

İki çocuk boyun eğerek umut dolu gözlerle genç Medicus’un gözlerine baktı.

Oscar kızıl saçlarını karıştırarak ne yapması gerektiğini düşündü. Aslında bu iki macera arkadaşını görmek hoşuna gitmişti. Onlar için endişeleniyordu ve şimdi her ikisinin de bu işin içinden çıkmayı başarmış olduklarını görmek içini rahatlatmıştı.

Hem sonra Cumides Circle'da bazen kendini çok yalnız hissediyordu ve burada kendi yaşında çocukların bulunması ona iyi gelecekti. Özellikle de zor zamanlarda... Ancak onları burada nasıl saklayacaktı? Sonra eğer yakalanırlarsa kendisine güvenmiş olan Bay Brave ve Bayan Withers'a ne yanıt verecekti?

Sonra Bones'un Hepatolia Evreni içindeki yolculuğunu hatırladı ve kendisi zor durumdayken bu iki çocuğun onun için yaptıkları aklına geldi. Karşılığında hiçbir şey beklememişlerdi. Bu sefer onların kendisine ihtiyacı vardı ve o da onlar için bir şey yapabilmek istiyordu. Nasıl bir riske gireceği çok da önemli değildi. Ne de olsa arkadaşlık böyle zamanlar için vardı.

"Peki o zaman," dedi sonunda Oscar, "kalabilirsiniz ama dikkatli, hem de çok dikkatli olmanız gerekecek!"

Lawrence'ın dolunay gibi yuvarlak yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı, Valentine ise sevinçle zıpladı.

Aralarında bir arkadaşlık, hem de gerçek bir arkadaşlık doğmuştu.

estelle fleetwood'un açıklamaları

Bir haftanın olaysız geçmesi bir mucizeydi.

Oscar arkadaşlarını büyük bir özenle odasında saklamaktaydı. En küçük bir gürültüde, en küçük bir alarm durumunda, Bones'un odaya doğru en küçük bir hareketinde ne yapılacağı belliydi: Derhal dolaba saklanılacaktı.

Ancak çok geçmeden iki konuk odanın dışına çıkarak maceralar yaşamaya başladı. Geliş gidişleri dikkatlice inceleyerek evin içindeki alışkanlıkları iyice öğrenmişlerdi ve Oscar, Cumi-des Circle'a hemen hemen her gün gelen Bayan Withers ya da Maureen Joubert'le çalışmaya gittiği anda Valentine ve Lawrence da keşfe çıkıyordu. Birinin atılganlığı ve diğerinin bilgeliği, yakalanma korkularından daha ağır basıyordu ve ikisinin nitelikleri birbirini tamamlıyordu. Çevik Valentine özellikle bir tehlikeyle karşılaştıklarında hemen tepki verebiliyor ve genellikle telaşa kapılmaksızın bir çözüm yolu bulabiliyordu. Tam bir küçük dâhi olan Lawrence ise yalayıp yutmuş olduğu yüzlerce kitap sayesinde Medicus'ların dünyasını Oscar'dan bile iyi tanıyordu. Bu yüzden de hiçbir duruma hazırlıksız yakalanmıyordu. Tanımadığı

bir nesne ya da bir yerle karşılaştığı zamansa bunun başlıca özelliklerini hemen ezberliyordu. Ortalıkta görülürlerse Lawrence'ın sarı teni ve Valentine'in kırmızı saçları yüzünden dikkat çekmemeleri mümkün değildi. Kimse onları Pleasantville'in çocuklarıyla kolay kolay karşılaştırmazdı. Ancak yine de Oscar onların herkes gibi giyinmelerine özen gösteriyordu. Valentine kırmızı iş elbisesini çıkarmış ve yerine Oscar'ın Babylon Heights'a gitmek için bulduğu ilk fırsatta ablasının dolabından aşırıldığı turuncu bir şort ve fuşya bir tişört giymişti. Lawrence içinse giysi bulmak vücudunun şekli dolayısıyla daha zor olmuştu. Ancak sonunda Oscar Jeremy'nin Pazarı'ndan bir işçi tulumu aldı ve Lawrence tulumu kendine göre ayarladı. Asıl zor olan şeyse çocukların beslenmeleri idi. İlk gün genç Medicus Cherie'nin olmamasından yararlanarak Bones'un koridorlarda bulunmadığı zamanları kollayıp yatak odasına mutfaktan gizlice erzak taşımıştı. Valentine ve Lawrence Oscar'ın getirdiklerini hiç itiraz etmeden yemişti ancak birbirlerine bakışlarından ve yüzlerindeki ifadelerden yediklerinin tadından çok da hoşlanmadıkları belli oluyordu. Ertesi gün Oscar onlara getirdiklerinin neredeyse hepsini tekrar karşısında buldu. Ancak onları Cherie'nin yemekleriyle beslememeye dikkat ediyordu. Çocukları daha yeni keşfetmekte oldukları bu dünyadan tamamen soğutmak istemiyordu. İkinci gün getirdiği yiyeceklere hiç dokunulmadığını görünce onlara ne yemek istediklerini sordu.

“Eğer bana biraz mercimek, biraz çikolata hatta sadece birkaç paslı çivi bulabilirsen başka bir şey istemez,” diye karşılık verdi Valentine.

Oscar kızın şaka yaptığını sandı.

“Hiç de bile,” diye yanıt verdi küçük kız. “Alyuvarların demire ihtiyacı olduğunu bilmiyor musun?”

“Bana da,” diye araya girdi unutulmuş olmaktan korkan Lawrence, “biraz ezme, biraz ekmek, biraz da şeker olsa bana yeter.”

“Başka bir şey istemez misin? Ezmenin üzerine ketçap, ekmeğin üzerine Nutella...”

“Sen bilirsin,” dedi Lawrence, “ama olmasa da olur. Vücudumun hatlarını korumam gerekir,” dedi koca karnını okşayarak.

Oscar istedikleri bu tuhaf yemekleri getirmek üzere dışarı çıkıyordu ki Lawrence onu durdurdu:

“Unutuyordum! Son bir şey daha var...”

“Zeytinyağı mı?” diye sordu Cherie şaşkınlıkla. “Evet,” diye yanıt verdi Oscar mutfağın ortasında huzursuzca. “Bazen gecenin bir yarısı susuyorum da...”

“Susayınca zeytinyağı mı içiyorsunuz? Bir şişe su ya da bir meyve suyu alsan, olmaz mı?”

“Hayır, zeytinyağı yeterli,” diye üsteledi çocuk bir yandan kendini fena halde ezik hissederek.

Lawrence bunu nasıl içebiliyordu? Zeytinyağı! Çok iğrenç bir şeydi bu.

“Ama bu bizim görevimiz,” diye açıklamıştı Hepatolia’lı çocuk nazik bir öğretmen tavrıyla. “Yağları çok iyi sindiririz. Bunun için endişelenme sen. Alıştırma yapmaya ihtiyacım var yoksa nasıl sindirim yapılacağını unuturum.”

Cherie bir süre duraksadıktan sonra Oscar’a boyun eğdi. Ancak çocuğun son bir isteği daha vardı.

“Cherie?”

“Efendim?” dedi küçük öğrencinin birden açılmış olan iştahı karşısında hâlâ kuşkulu olan aşçı kadın.

“Acaba biraz da tereyağın var mı?”

“Var elbette,” dedi kadın içi rahatlamış bir halde. “İstersen ekmeğe de sürebilirim.”

“Hayır, gerek yok. Sadece atıştırmak için istiyorum.”

“Atıştırmak için mi? Tereyağını mı? Öylece, tek başına?”

Oscar, kendisi için endişelendiği belli olan zavallı Cherie’ye gerçeği açıklayamayacağı için yalan söylemeyi tercih etti. Lawrence tereyağını olduğu gibi yutuyordu. Sırf düşüncesi bile Oscar’ın iştahını kaçırmaya yetiyordu. Tereyağını yutabilmek için üstüne bir yudum da zeytinyağı içiyor olmalıydı!

“Hayır, hayır, öyle değil elbette. Ekmeğe kendim sürerim demek istemiştım de...”

Yine de hafta boyunca çocuklar birbirlerini iyice tanıdı ve kütüphaneden ya da öğretmenlerinin o gün seçtiği alıştırmaya göre kanarya Victor, Rolls ya da Royce içinden çıktığında odasında arkadaşlarını bulmak Oscar’ın hoşuna gidiyordu. Üçü birbirlerine telaşla o günkü deneyimlerini anlatıyor ve kahkahalarla gülüyorlardı.

Birkaç gün içinde Valentine ve Lawrence, Cumides Circle’a, Cumides Circle da onlara alışmıştı.

Üç çocuk birinci kattaki koridorun halısı üzerinde ilk koştuklarında halıdaki dalgalanmalar fazlasıyla şiddetli oldu ve Oscar onu yatıştırabilmek için epeyce çaba harcadı. Koridorun girişinde duran Selenia’nın büstü için de durum aynı olmuştu. Genç kadının her zamanki huzurlu görünümüne kavuşabilmesi için Oscar’ın yaklaşık iki dakika boyunca fısıltıyla dil dökmesi gerekmişti. İkinci kattaki büst olan Rhoda’dan daha mantıklı olan Selenia anlayışlı davranmıştı. Her ne kadar bu iki kadınla ilgili gizem henüz çözülmemiş ve genç Medicus onların gerçekte kim olduğunu bir türlü öğrenememiş olsa da (geveze Cherie bile bu konuda konuşmaya yanaşmamıştı) kendi bulunduğu katta

duran ve iki kadından daha genci olan Selenia'ya karşı belli bir yakınlık duyuyordu. Kendisinden rica ettiği gibi bu kadının çocukların sırrını saklamasını umuyordu.

Sekizinci günün sonunda Hepatolia'lı çocuklar Winston Brave'in malikânesinde kendilerini evlerinde gibi hissetmeye başlamışlardı bile. Oysa ev sahibinin hiçbir şeyden haberi yoktu! Evin alışkanlıkları iyice benimsendikçe çıkılan keşiflerin sayısı da giderek artıyordu. Son iki gündür iki çocuk bahçeye bile çıkmaya başlamışlardı. Oscar onları Zizou'yla tanıştırdı ve böylece ağaç arkadaşlarını meraklı bakışlardan koruyacaktı.

Bir akşam Lawrence ve Valentine arkadaşlarına son gezintilerinden söz ederken Oscar onlara ilk defa babasından ve onun ölümüyle ilgili sırlardan söz etti.

“Peki, neden Gramarye'ne sormuyorsun?” diye sordu kısa bir süre önce üzerine oturduğu için yuvarlaklığı belirgin derecede azalmış metal gözlüğüyle boğuşmakta olan Lawrence.

“Bana yanıt vermiyor. Hem zaten ona bir günde ancak tek bir soru sorabiliyorum. Çünkü ikinci soru hakkımı bir vücudun içindeyken kullanabilmek istiyorum. Maureen ve Bayan Withers ne zaman bir vücudun içine...”

“Belki de Gramarye yanıtı bilmiyordur,” diye önerdi Lawrence.

“Ona bu konuyu ilk sorduğumda yanıt vermişti. Ama sonra arkası kesildi. Nedense bu, Billy Boyd denilen şu pis herifin kitabının yanı başında birkaç gün geçirdikten sonra oldu,” diye açıkladı Oscar. “Gramarye'mi susmaya onun ikna ettiğinden eminim.” Sonra da onlara Boyd'un yaptığı şantajı anlattı. Gramarye'sini babası hakkında yeniden konuşturabilmek için Oscar'a

yardım etmeyi, karşılığında çocuğun kendisi için bir şey yapması koşuluyla kabul etmişti.

“Ne yapmanı istiyor peki?” diye sordu Lawrence.

“Bilmiyorum. Tam o sırada Bones içeri girdi ve ben de ayrılmak zorunda kaldım. O zamandan beridir de kütüphanede hiç yalnız kalamadım. Bones sürekli beni izliyor ve her akşam yemekten sonra odamda olduğumu mutlaka denetliyor.”

“Neyse,” diye kestirip attı Valentine her zamanki pratik yaklaşımıyla. “Madem Gramarye yanıt vermiyor o halde başka yoldan öğrenmeye çalışmak gerekir. Bu konuda seninkinden daha fazlasını bilen bir Gramarye yok mudur? Örneğin Büyük Üstat’inki?”

“Onu tamamen unutsanız iyi olur,” dedi Lawrence, bu iş çok tehlikeli.”

“Kütüphane kitaplarla dolu,” dedi Oscar. “Ancak benim Gramarye’mle Pathologus’lar hakkında hemen hemen her şeyi bilen Boyd’un kitabı dışında hiçbirisi babama ne olduğunu bana söyleyemez.”

Çocuklar akıllarına başka bir fikir gelmediği için sustu. Çözüm öneren ilk kişi Lawrence oldu.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi. “Madem babama ne olduğunu bir kitapta bulamıyoruz, belki Gramarye’ne belleğini geri kazandırmayı kitaplardan öğretebiliriz! Medicus’lar ve güçleri hakkında iyi bir kitap var.”

“Aynı zamanda aksesuarları hakkında da. Örneğin pelerinleri ya da Gramarye’leri,” diye çocuğun sözünü tamamladı Valentine.

“Tabi ya,” diye haykırdı Oscar. “Estelle Fleetwood’un kitabı!”

“Lawrence, sen olmasan ne yapardık? Bu akşam kütüphaneye gidiyoruz,” dedi küçük kız sevinçle.

“Olmaz,” dedi Oscar. “Bones sürekli orayı gözetliyor. Size bunu daha önce de söyledim. Yakayı ele veririz. Ben yarın sabah denerim.”

Valentine kendinden emin, kırmızı saç örgülerini salladı.

“Hiçbir tehlike yok. Bones’un programını ezbere biliyorum. Bu akşam dışarıda olacak. Yolumuzda engel yok.”

“Her ne olursa olsun oraya tek başıma gideceğim,” diye kestirip attı genç Medicus. “Eğer benimle gelerseniz, Ölümsüzler sizi mutlaka görecektir ve kitaplar da sizi ele verebilir. Bu çok tehlikeli olur.”

“Hayır Oscar, bunu yapamazsın,” diye sızlandı Valentine. “Kütüphaneye hiç ayak basmadık. Oraya gitmek, Konsey üyelerinin koltuklarını falan görebilmek için meraktan ölüyorum.”

“Doğrusu ben de kitaplara bir göz atabilmek isterdim,” diye ekledi Lawrence. “Hadi ama Oscar, o saatte Ölümsüzler’in salonu büyük olasılıkla bomboş olur. Ölümsüzler’in de uykuya ihtiyacı var, öyle değil mi? Hem biz orada sana yardımcı oluruz. Kapıda durup holden gelen geçenleri gözetleriz.”

Oscar iki arkadaşının saldırısı karşısında fazla direnemedi ve böylece karar verildi.

Geceyarısı Oscar yatağından kalktı. Koridorda fazla ses çıkarmadan yürüyebilmek için ayaklarına çoraplarını geçirdi, iki kafadarı dolabın içinden çıkardı ve üçü birlikte sessiz adımlarla odadan çıktılar.

Merdivenlerden aşağı inerken ikinci kattan gelen bir ses duyular. Büyük  stat'ın dairesinin bulunduğu katta bir kapı açılmıştı. Merdivenlerin ortasındaki sahanlıkta üçü de yürekleri hızla çarparak donakaldılar. Eğer Winston Brave aşağı inerse Valentine ve Lawrence'ın Cumides Circle'daki günlerinin sonu geldi demekti. Hatta belki Oscar'ın bile.

Bir  st kattaki koridorda duydukları ilk ayak sesi    çocuğu da telaşa sürükledi. Adımlar yaklaştı ve biri merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Valentine, Lawrence'ı sahanlıkta duran masanın altına itti ve örtüyü üstüne örttü. Oscar'ı hole doğru çekti ve ikisi birlikte zırhların arkasına saklandılar. Ayak sesleri biraz daha yaklaştı ve elinde bir mum tutan devasa bir gölge önlerinden geçerken çocuklar soluklarını tuttular.

Oscar rops şambır  indeki Bay Brave'i tanı mıştı. Genç Medicus'un yüreği artık öyle hızlı çarpıyordu ki  ocuk bütün vücudunun bir davul gibi  ınladığını ve Büyük  stat'ın onu hemen duyacağını sandı. Onlara saatler gibi gelen birkaç dakika boyunca gizlendikleri yerde kaldılar ve sonra Büyük  stat'ın yeniden önlerinden geçerek merdivenleri çıkmaya başladığını gördüler.

 ki kat yukarıdaki yatak odasının kapısının kapandığını duyunca gizlendikleri yerden  ıktılar.

Valentine birinci kata çıkan merdivenlerin ortasındaki sahanlıkta koştı. Masanın  rt s  tuhaf bir çıkıntı oluştırmaktaydı ve Winston Brave'in bunu fark etmeden geçip gitmiş olması tam bir mucizeydi. K  k kız kumaşı kaldırdı. Lawrence k  c k bir beşiğin  ine konmuş şışman bir bebek gibi iyice b z şm şt .  ocuk başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu.

“Özür dilerim efendim,” dedi sesi titreyerek. “Çok özür dilerim. Her şeyi açıklayabilirim!”

“Kes sesini sersem. Benim, Valentine. Böyle bağırarak konuşmaya devam edersen Bay Brave’i yeniden aşağı indireceksin. İşte o zaman istediğin kadar özür dileyebilirsin!”

Bunları söyledikten sonra Lawrence’ın masanın bacakları arasından çıkmasına yardımcı oldu ve üç arkadaş kütüphaneye doğru koşturdu. Kapıyı arkalarından kapatıp sırtlarını kapıya dayadılar, hala şokun etkisi altındaydılar.

Kendini ilk toparlayan Oscar oldu. Arkadaşlarına hiç kımıldamamalarını işaret edip parmak uçlarında yürüyerek masanın çevresinden dolaştı ve tabloların önüne geldi. Resimlerden hiçbirinin ışığı yanmıyordu. Bu da Ölümsüz Ruhlardan hiçbirinin duvarın arkasındaki gizli salonda bulunmadığını gösteriyordu. Oscar hiç ses çıkarmadan oradan uzaklaştı ve arkadaşları da onun peşinden portrelerin karşı tarafındaki rafların önüne geldi. Lawrence gözlerini karşısında dizili duran yüzlerce, binlerce kitabın üzerinde hayranlıkla gezdirdi.

“Daha ilk günden buraya gelmeliymişim ben,” dedi kısık sesle.

Oscar rastgele bir kitap alıp arkadaşına uzattı. Lawrence kitabı açınca sonsuz bir düş kırıklığıyla bütün sayfaların bembeyaz olduğunu fark etti. Tek bir satır, tek bir sözcük bile yazılı değildi.

“Hepsi böyle mi?” diye sordu Oscar’ın kulağına.

“Hepsi,” diye doğruladı Oscar. “Yani eğer yazarı tanıımıyorsan ve yazar sana kitabını okuman için izin vermediyse böyle. Bu yüzden,” diye fısıldadı çocuk, “ortada yaptığına pişman olman gereken bir durum yok.”

Genç Medicus, Bayan Withers'in koltuğu Titus'un yanına giderek, koltuğun koluna doğru bir şeyler mırıldandı. Koltuk hiç çaba harcamadan havaya yükseldi ve gelip usulca rafların önüne kondu. Oscar ona tırmanıp ilgisini çeken kitabı aldıktan sonra tekrar aşağı inip Titus'a gülümsedi. Koltuk eski yerine doğru havada süzüldü ve üç çocuk gizlice kütüphaneden çıktı.

Holü geçerek kendilerini salona attılar.

Oscar içinde Cumides Circle'ın ateşinin gece gündüz yanmakta olduğu şöminenin önüne gitti. İki arkadaşı iki yanına diz çöktü ve Oscar kitabı açtı.

“Ama... burada neler oluyor böyle? Neredeyiz biz? Gece vakti bu ışık da ne böyle? Ah! Ateş! Ateş! Beni ateşten uzaklaştırın!”

Oscar aceleyle kitabı alevlerden uzaklaştırdı.

“Gece vakti sizi uyandırdığım için özür dilerim, Bayan Fletwood. Benim Oscar!”

“Oscar mı? Küçük Pill mi? Ne oldu size böyle? Beni korkudan öldürmek mi istiyorsunuz? Biz kitapların ateşten nefret ettiğini pekâlâ biliyor olmanız gerekir. Bir düşünsenize küçücük bir kıvılcım fırlasa sayfalarım hemen alev alır!”

“Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Yalnızca size bir soru sormak istemiştim. Sizi şömineye atmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Tanrım susun lütfen! Sırf düşüncesi bile beni hasta ediyor. Benimki gibi paha biçilmez bir kitabın yanması Winston Brave için ne feci bir kayıp olurdu. Yalnız o mu? Dünyanın bütün Medicus'ları için korkunç bir kayıp!”

Oscar gözlerini devirdi. Estelle Fleetwood tamamen uyanmıştı artık. Kendi kitabı karşısında hayranlıkla kendinden geçip kendine övgüler düzmeye başlamıştı bile.

“Ne demek istiyor bu kadın böyle?” diye haykırdı Estelle’in yazdığı sözcükleri okuyan Valentine. “Kitabı hayatımda gördüğüm en çirkin şey. Şu plastik kapağa bir baksana! Doğrusu bu kitap yansa dünyanın sonunun geleceğini hiç sanmıyorum!”

“Nasıl? Kim o konuşan? Ne diyorsunuz siz?” diye yazdı Estelle Fleetwood.

“Hiç, hiç yok bir şey,” diye aceleyle araya girdi Oscar eliyle arkadaşının ağzını kapatarak. “Sizi Valentine’le tanıştırayım, Bayan Fleetwood. Kitabınızın dünyanın en hoş kitabı olduğunu söylüyordu. Bayılmış kitabınıza.”

“Ah,” diye karşılık verdi Estelle daha düzgün bir yazıyla. *“Küçük hanım pek nazikmiş, üstelik de zevk sahibi. Gerçi söylediği şey apaçık görünen bir gerçek ama olsun.”*

Oscar, Bones’un uyanmasından ya da Bay Brave’in yine aşağı inmesinden korkuyordu. Bu yüzden Estelle’in en sevdiği konu olan kendisi ve kitapları hakkında uzun uzadıya yazmasına izin vermek niyetinde değildi.

“Bayan Fleetwood, Gramarye’yle ilgili bir sorunumuz var. Sizin kitabınız Medicus’lar hakkında yazılmış en iyi eserlerden biri olduğu için biz de düşündük ki...”

“Yanlış düşünmüşsünüz çocuğum. Benim kitabım Medicus’lar hakkında yazılmış eserlerin en iyisidir.”

“Evet, öyle mutlaka,” diye yanıtladı Oscar lafa girmek isteyen Valentine’e kaş göz işaretleri yaparak. “Sizin kitabınız en

iyisi olduğu için sorumuzun yanıtını mutlaka sizde bulabileceğimizi düşündük.”

Estelle Fleetwood, Oscar’ın iltifatlarından tatmin olmuş gibiydi ve yazısı yeniden yumuşamaya başladı.

“Sizi dinliyorum. Söyleyin hadi. Bütün geceyi burada geçirecek değiliz herhalde!”

“Gramarye’m bir soruma yanıt veremiyor,” dedi Oscar.

“Mümkün değil,” dedi Estelle kesin bir ifadeyle. “Soru sahibini ilgilendirdiği sürece Gramarye her zaman yanıt vermelidir. Soruyu yanlış sormuş olmalısınız.”

“İlk seferinde yanıt verdi ancak daha sonrakilerde sayfası hep bembeyaz kaldı,” diye üsteledi Oscar.

“Şu halde iki olasılık var. Ya Gramarye’niz bir tek bu konuda felce uğramış ya da belleğini yitirmiş. İmalat hatası olarak bazı Gramarye’lerde rastladığımız anormal bir durumdur bu. Onu şeye göndermeniz gerekir.”

Estelle Fleetwood bir an için yazmayı bıraktı. Çocuklar cümlelerin devamını bekleyerek merakla kitabın üzerine eğildiler. Sonunda kadın kuşkuyla yazmaya başladı.

“Kitabı Winston Brave’e verin. O ne yapacağını bilir.”

“Başka bir şey söyleyecektiniz, Bayan Fleetwood. Gramarye’yi bir yere göndermemi öğütleyecektiniz ama nereye?”

“Önemli değil,” diye kestirip attı Estelle Fleetwood. “Size yenisini verirler. Artık yoruldum. Beni rafıma götürün. Yoksa yarın sabah dersleriniz sırasında her zamanki kadar parlamayacağım. Hayır,” diye devam etti biraz duraksadıktan

sonra, “böyle bir şey mümkün değil tabii haklısınız. Ama yine de yorgunum. Bu işi bitirelim artık.”

“Püf,” dedi sinirlenmiş olan Valentine. “Gramarye’nin nereye gönderilmesi gerektiğini bilmiyor da o yüzden böyle söylüyor.”

“Nasıl? Kim oluyor bu küçük küstah?” diye heyecanlandı yazar kadın. “Şunu kafanıza iyice sokun: Estelle Fleetwood her şeyi bilir! Olacak şey değil! Madem bana böyle davranıyorsunuz size başka hiçbir şey söylemeyeceğim ve ayrıca sizi Brave’e şikâyet edeceğim. Şimdi beni kütüphaneye geri götürmenizi emrediyorum!”

Kitap sert bir hareketle kapandı. Oscar utanmış gibi olduğu yerde küçülmüş olan Valentine’e kapkara bir bakış fırlattı. Şimdiye kadar hiç konuşmamış olan Lawrence kitabın kapağına doğru eğildi.

“Sevgili Bayan Fleetwood her ne kadar sinirlenmiş olsanız bile sizinle tanışmak büyük bir onur! Bütün kitaplarınızı okudum ve size hayranlığım sonsuz.”

Kitap sessiz kaldı. Çocuklar düş kırıklığı içinde birbirlerine baktılar ve Oscar kitabı eline almaya hazırlanıyordu ki kapak açılıp çocuğun parmaklarının ucuna çarptı. Biraz sonra sözcükler sıralanmaya başladı.

“Demek hayranımsınız,” diye yazmıştı iltifat karşısında kayıtsız kalması mümkün olmayan Estelle.

“Elbette,” diye karşılık verdi Lawrence aceleyle. “Üstelik bir tek ben değil, inanın bana Hepatolia Evreni’nde herkes sizi tanır. Sizin üstünüze yeminler edilir,” diye ekledi çocuk bir kulağından diğerine kadar uzanan kocaman bir gülümsemeyle.

Valentine merakla çocuğun yüzünü inceledi. Lawrence'ın suratındaki hayranlık ifadesine bakılacak olursa söylediklerinin hepsinde samimi olmalıydı!

“Keşke ben de sizin kadar çok bilgiye sahip olabilseydim,” diye sızlandı küçük Hepatolia’lı, “ne kadar şanslısınız!”

“*Sizi anlıyorum, çocuğum. Ben de eğer kendimle karşılaşsaydım kendimi fena halde kıskanırdım mutlaka.*”

“Gramarye’ler bile sizin kadar çok şey bilmiyor, bundan eminim.”

“*Alçakgönüllülüğüm beni bunu söylemekten alıkoyuyor ancak madem siz söylüyorsunuz...*” diye yanıt verdi Estelle sevinçten çıldırmış gibi.

“Valentine’in az önce saçmaladığından eminim,” diye sözü bağladı Lawrence diplomatça. “Yanıt vermeyi bilmeyen Gramarye’lerin nereye gönderildiğini mutlaka biliyorsunuzdur,” diyerek şansını denedi çocuk kurnazlıkla.

“*Elbette biliyorum,*” diye yanıtladı Estelle. “*O kitaplar...*”

Tekrar sustu. Her ne kadar iltifatlara bayılıyor olsa da budala da sayılmazdı. Oscar ve Valentine daha fazla üstelesin diye Lawrence’ı iki yandan sıkıştırdılar.

“Rica etsem bana söyler misiniz sevgili hanımefendi? Kuşkusuz tamamen aramızda kalacak ve ben de bizzat sizin kaleminizden bir şey öğrenmiş olmaktan sonsuz bir gurur duyacağım!”

Estelle Fleetwood duraksadı. Valentine, Oscar’ın kulağına eğildi.

“Sayfalarının kenarını şu alevlerle birazcık yaksak eminim anında konuşacaktır bu soytarı!”

Oscar tehditkâr gözlerle kıza baktı. Estelle biraz düşündükten sonra yazmaya koyuldu.

“Tamam o zaman, ama bu yalnızca sizin için. O küçük küstah gitti, öyle değil mi?”

“Evet, evet,” diye doğruladı Lawrence. “O kız gitti. Ne isterseniz bana yazabilirsiniz.”

Yazar nihayet istenen yanıtı vermeye karar verdi.

“Bir Gramarye’nin belleğinin canlandırılabilirdiği tek bir yer vardır. Yalnız Gramarye’nin de değil herkesin aslında: Bilgiler Sığınağı!”

“Bilgiler Sığınağı mı?” diye okudu Lawrence yüksek sesle büyülenmiş gibi. “Orası neresi?”

“Medicus’lara ait bütün bilgilerin bir araya getirilip özenle korunduğu bir yerdir. Bütün kitapların içerikleri orada bulunur çünkü biz yazarlar eserlerimizi yayınlamadan önce bir örneğini oraya bırakmak zorundayızdır. Ama kitapların dışında yazısız olarak kuşaktan kuşağa anlatılan her şey ve Medicus’ların bütün geçmişi burada bulunur. Başka bir deyişle orası Birliğimizin belleğidir.”

“Muhteşem!” diye haykırdı Lawrence içten bir hayranlıkla. “Bütün yaşamımı Bilgiler Sığınağı gibi bir yerde geçirmeyi çok isterdim!”

“Bu mümkün değil, çocuğum,” diye açıkladı Bayan Fleetwood. *“Oraya girmek ben de istemiştim ancak beni bile geri çevirdiler. Sizin hiç şansınız yok...”*

Çocuklar kahkahalarla gülmek istedi. Mutlaka Bilgiler Sığınağı'nda bile herkese ders vermeye kalkmasından korkmuş olmalıydılar.

"Sırası gelmişken," diye devam etti Estelle, *"siz kim oluyordunuz?"*

"Şey, benim adım Lawrence," diye yanıtladı Lawrence pek çok kitap yazmış bir kadınla tanışıyor olmaktan gurur duyarak. *"Ben bir..."*

"O da benim gibi genç bir Medicus, Bayan Fleetwood," diye Lawrence'ın sözünü kesti Oscar çocuğu kolundan tutup çekerek. *"Bize çok yardımcı oldunuz. Bu sığınağın nerede bulunduğunu da söyleyebilir misiniz acaba?"*

"Söylediğim gibi sizi oraya asla kabul etmezler. Orası çok gizli bir yerdir, yavrucuğum. Her neyse bu kadarı yeter," diye kestirip attı Estelle Fleetwood, *"artık kütüphaneye dönmek istiyorum!"*

Estelle Fleetwood'un kitabı kapandı ve çocukların bütün çabalarına karşın bir daha açılması mümkün olmadı.

Valentine arkadaşlarına doğru döndü.

"Şimdi anladınız mı? Eğer bu sığınağa gitmeyi başarırsak orada Gramarye'nin belleğini açabilirler."

"Daha da iyisi," dedi Oscar, *"oraya gidince doğrudan babamla ilgili hikâyeyi sorabiliriz ve böylece gerçeği öğrenmek için Gramarye'ye bile ihtiyacım kalmaz."*

"Sığınağın nerede bulunduğunu bize hiçbir zaman söylemeyecektir," dedi Lawrence.

"Bulabiliriz," diye karşılık verdi Oscar güvenle. *"Bulabiliriz."*

Başını kaldırıp duvar saatine baktı. Saat yarım olmuştu. Estelle'in kitabını yerine koyduktan sonra odaya çıkıp uyumaları gerekiyordu. Yoksa Oscar ertesi gün kendinde olamayacaktı.

Oturma odasının kapısını büyük bir dikkatle açıp sessizce koridora çıktılar. Daha onlar merdivene varamadan holde bir kere daha ayak sesleri yankılandı. Oscar arkadaşlarını mutfığa doğru itti. Ancak bu sefer yanlış bir karar vermişti. Zeminde çınlayan topuk seslerine benzeyen bu ayak sesleri onlarla birlikte geldi.

“Çabuk olun,” dedi Oscar. “Yiyecek dolabına saklanın!”

Üç arkadaş bir oda genişliğinde olan dolabın içine girip kapısını tam kapamışlardı ki Cherie mutfığa girdi. Lawrence arkasına dönünce sevinçle gülümsedi. Çevresini pirinç ve ezme paketleri, her çeşit konserve kutu, şişeler ve kavanozlar sarmıştı. Görünüşe bakılırsa içlerinde bol bol zeytinyağı vardı. Oscar kendini gizlemesi için çocuğu kendisine doğru çekti. Valentine dolabın kapısını hafifçe aralayarak kıkırdamaya başladı.

Cherie saman sarısı saçlarını rengârenk bigudilere sarmıştı. Üzerinde çiçekli bir sabahlık, ayaklarında pembe ponponlu terlikler vardı. Oscar kapıyı kapatmak istedi ancak Valentine ona engel oldu.

“Bırak,” diye fısıldadı. “Bu kadın çok komik, üstelik fena halde miyop, bizi göremez!”

Aşçı kadın dolaplardan birini açıp bir bardak çıkardı ve bardağı meyve suyuyla doldurdu. Sonra da ışığı söndürdü ve Oscar rahat bir soluk aldı. Ancak kadın elinde bardağıyla tam çıkmaya hazırlanıyordu ki bir an için durup arkasına döndü ve mutfağın öbür tarafına, büyük yiyecek dolabına doğru yürüdü.

Üç kafadar telaşla geri çekildi ve Valentine kapıyı kapattı. Biraz sonra kapı tokmağının oynadığını gördüler. Cherie içeri geliyordu.

Oscar, Estelle Fleetwood'un kitabını bağına bastırıp iki arkadaşına duvara yapışmalarını işaret etti. Şansları yaver giderse onları görmeyebilirdi. Üçü de soluklarını tuttu.

Cherie kapıyı açtıktan sonra ışığı açmadan ve çevresine bakınmadan en dipteki rafa doğru yöneldi. Bu yiyecek dolabını avucunun içi gibi biliyordu. Rafın üzerinden bir kavanoz dolusu salatalık turşusu, bir şişe süt ve bir parça kabuksuz ekmek alarak kapıyı kapattı. Üç çocuk rahat bir soluk aldı.

“Şansımız varmış,” dedi Valentine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Dediğim gibi tamamen miyop.”

Lawrence hiçbir şey söylemeden kapının karşısında hareketsiz duruyordu. Oscar onu sarstı.

“Dışarı çık, Lawrence. Yol açıldı. Gidebiliriz.”

“‘Şansımız varmış’ mı dedin?” diye sordu Lawrence Valentine’e. “O kadar emin değilim.”

Oscar onun önüne geçip kapıyı itti. Kapı kapalıydı.

“Kapıyı kapattı,” diye inledi Lawrence. “İçeriden açılmıyor.”

Valentine artık gülemiyordu. Gece boyunca bu dolabın içinde hapis kalmışlardı ve üstelik sabah olunca Cherie onların varlığını öğrenecekti.

“Ah işler karıştı,” dedi küçük kız bu sefer hiçbir çıkış yolu bulamayarak. “Şimdi ne yapacağız?”

“Seçme şansımız yok,” dedi Oscar.

Konservelerin durduğu rafa doğru koşarak kolunun bđyđk bir hareketiyle bđtđn kutuları devirdi. Korkunç bir gđrđltđ çıkmıştı.

“Çıldırđın mı sen?” diye haykırdı Lawrence dehşetle.

Oscar ona en kđçđk bir açıklama yapacak fırsatı bulamadı. Cherie’nin holde koşturarak geri dđnđřđnđ sanki koca bir sđvari birliği geliyormuş gibi duydular. Aşçı kadın telaşla mutfağa girip yiyecek dolabının kapısını aadı.

“Oscar bu saatte ne işin var senin burada?”

Aşçı kadın iãeri girip yerdeki konserve kutusu ve şişelerin izerinde durmakta olan çocuğun çevresine bakındı. İki gđlge, çocuğun arkasına saklanmış bu fırsattan yararlanarak kadına gđrđnmeden mutfaktan dışarı sıvışmışlardı.

“Özđr dilerim, Cherie. Karnım acıkmıştı. En đst raftan salatalık turşusu almak istedim ama her şeyi devirdim.”

Cherie yuvarlanarak ayağının dibine gelmiş olan bir zeytinyağı şişesini yerden almak için eğildi.

“şey biraz da susamıştım,” diye ekledi Oscar.

Kadın ocuğun yanağını okşayıp gđlđmsedi.

“Hiç önemli değil Oscar’cığım. Doğrusu ben de şu kđk salatalık turşularına bayılıyorum. Gecenin bir yarısı bile olsa onlardan atıştırmadan duramıyorum.”

Oscar melek gibi masum bir bakışla kadına baktı.

“Sen gidip yat Cherie, ben burayı toparlarım.”

“Olmaz yle şey! Sen hemen yatağına git. Ben burayı yarın temizlerim. Sen hiç endişelenme. Hadi ama yat artık. Yoksa Bay Brave gelip bizi azarlayacak.”

“Eğer bana bazı açıklamalarda bulunmazsanız belki,” dedi arkalarından kalın bir ses.

Koyu yeşil ropdöşambırına sarınmış olan Winston Brave yiyecek dolabının içine doğru ilerledi. Oscar arkasına doğru bir göz atarak Estelle’in kitabını ayağıyla ortalığa saçılmış bir ezme yığınının altına doğru itti.

Cherie genç Medicus’u savunmaya geçti.

“Geceyarısı biraz midesi kazınmış, Bay Brave. Önemli bir şey yok.”

Büyük Üstat gözlerini huzursuz bir tavırla bakışlarını kaçırmakta olan Oscar’dan hiç ayırmıyordu.

“Afiyet olsun öyleyse, sonra da hemen yatağa Oscar. Yarınki eğitimin sırasında formda olman gerek, bunu unutma.”

Brave mutfaktan çıktı ve Oscar bakışlarıyla onu izledi.

“Teşekkür ederim, Cherie,” dedi rahat bir soluk alarak.

“Hâlâ burada mısın sen?” diye bağırdı aşçı kadın şakacı bir dille. “Kaybol haydi!”

Oscar Cherie’nin sırtını dönmesinden yararlanarak eğilip kitabı aldı ve mümkün olduğunca çabuk oradan uzaklaştı.

Başını hole doğru uzattı. Bay Brave yukarı çıkmıştı. Yol serbestti. Kütüphaneye kadar koşup kitabı her zamanki iki cildin arasındaki yerine yerleştirdi ve sessizce dışarı çıkıp merdivenleri tırmandı.

Odasına girince koşarak dolaba gitti. Valentine ve Lawrence horul horul uyuyordu.

Kapıyı sessizce kapadıktan sonra yorganın içine girdi ve gözlerini tavana dikti. Zihninde Estelle Fleetwood'un anlattıkları ve Bilgiler Sığınağı dönüp duruyordu. Bu şahane sığınaktan kendisine Estelle Fleetwood'dan önce kimse neden söz etmemiş olabilirdi? Orada Oscar'ın öğrenmesini istemedikleri bir şey mi gizleniyordu yoksa?

Medicus'ların dünyası, önüne her gün büyüleyici olduğu kadar şaşırtıcı da olan yeni bir gizem çıkarıyordu. Ancak sonunda bütün bunların kendisine hiç durmadan sormakta olduğu sorulara bir yanıt vereceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Sonunda yorgunluğu galip geldi ve küçük fotoğraf albümünü ellerinde tutarak uykuya daldı.

boyd'un şantajı

Hem o hafta hem de bir sonraki hafta çılgın bir hızla geçti ve Oscar'ın tek bir boş saniyesi bile olmadı. Oysa onun ve arkadaşlarının akıllarında tek bir şey vardı: Estelle Fleetwood'u sığınak hakkında bir kere daha sorgulayarak bu yerin nerede bulunduğu bilgisini kadından alabilmek. Lawrence, Alphonse De Saint-Larynx'i de sorgulamalarını önerdi. Medicus'ların tarihini yazmış olduğuna göre sığınak hakkında da bilgisi olmalıydı mutlaka.

"Sorun şu ki," diye yanıt vermişti Oscar arkadaşına, "Alphonse belleğini yitirmeye başlamış."

"Deneyerek kaybedeceğimiz bir şey yok," diye sonuç çıkarmıştı her zaman mantıklı olan ve her şeyi düşünen Lawrence. "Hem sonra Boyd'u da hepten gözden çıkarmamak gerek. Ne de olsa Gramarye'ni nasıl konuşturabileceğini ona yardım etmen karşılığında söylemeyi önermişti."

"Düpedüz şantaj bu," diye haykırdı Valentine. "Üstelik Gramarye'nin sessizliğinin tek sorumlusu da kendisi olmalı."

“Benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum ama içimden hiç de ona yardımcı olmak gelmiyor,” diye eklemişti Oscar. “Boyd’dan yardım istemeden önce sığınağı kendi kendimize bulmayı denmeyi tercih ederim.”

Cuma günü öğleden sonra Babylon Heights’a gitmek üzere eşyalarını toplamak için nihayet biraz boş zaman bulabildi. Bunu öngördüğü için hazırlığını yapmıştı. Valentine ve Lawrence bavulunu toplarken o da bu boş zamandan yararlanıp kütüphaneye gidecekti.

Saat dörde doğru aşağı indi. Cherie mutfakta, Bones ise işleriyle meşgul olduğundan hol bomboştu. Kütüphanenin kapısını açıp içeri süzöldükten sonra kapıyı arkasından kapadı.

Arkasına döner dönmez gözlerini kocaman açarak olduğu yerde âdeta felç olmuş gibi çakılıp kaldı.

“Vay canına, küçük Pill buradaymış. Babylon Heights’tan bu kadar uzakta ne işin var senin böyle? Yolunu mu kaybettin yoksa?”

Oscar gözlerine inanamıyordu. Ronan’ın babası Rufus Moss burada, Cumides Circle’daydı!

Genç Medicus dudağını ısırды. Geçen sefer holde Fletcher Worm’a yakalandıktan sonra şimdi de burada Moss’un babası tarafından enselenmişti. Büyük Üstat yine ona öfkelenenecekti. Ancak artık iş işten geçmişti.

Moss’un hangi koltukta oturmakta olduğu çocuğun hemen dikkatini çekti. Fletcher Worm’un koltuğu Makyavelli’ydi bu. Doğrusu buna çok da fazla şaşırmadı. Ne de olsa Moss ailesine ne kadar sempati duyuyorsa Konsey’in bu üyesine de o kadar sempatisi vardı.

“Ben ailedenim,” diye yanıt verdi Oscar üstü kapalı biçimde.

Moss gülmeye başladı.

“Sen avukatın akrabası mısın yani? Doğrusu buna pek inanamadım. Eğer bu yaz harçlığını çıkarmak için burada çalışıyor-
san bunda utanılacak bir şey yok! Hatta güzel bir şey bile sayılır. İnsan eğer yoksulsa bu durumu değiştirmek ister.”

Oscar kalması mı yoksa gitmesi mi gerektiğine karar veremedi. Her ne kadar kitapların kendilerini yabancı ve tehlikeli bakışlardan koruyabilecek nitelikte olduklarını biliyor olsa da Moss’u kütüphanede tek başına bırakmak istemiyordu. Başını kaldırıp raflara baktı. İlk bakışta eksik bir kitap göze çarpmıyordu. Hem zaten eğer babası da oğluna benziyorduyorsa kitaplara göz gezdirmeye çok da meraklı olmamalıydı.

“Evet, gerçek bu,” diye yanıt vermekle yetindi Oscar. “Peki siz onu nereden tanıyorsunuz? Yani Büyük...”

Oscar sustu. Moss’un Pathologus’lar ve Büyük stat hakkında ne kadar bilgisi olduğundan emin olmadığı için konuşurken dikkatli olmayı tercih etti.

“Yani Bay Brave’i nereden tanıyorsunuz?” diye tamamladı sözünü.

Moss ayağa kalktı ve en yakındaki rafın üzerine yerleştirilmiş bir heykelcikle oynamaya başladı. Bir yandan gürültüyle ciklet çiğniyor ve konuşurken arada bir durup balon patlatıyordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim, çocuk. Buraya Winston Brave’i görmeye geldim. Artık onunla komşuyuz. Onunla iş konuşmak için buradayım. İşte bir insanın yoksulluğın içinden çıkıp da önemli birine dönüşmesi böyle oluyor. Anladın mı? Hayır,” diye ekledi küçümsemeye, “sen bunu anlayamazsın.”

Oscar adamın yüzüne baktı: Kaslı ve saldırgan bir vücut yapısı, yüzünde birkaç sivilce ve acımasızlıkla parıldayan çekik gözler... Oğlu ile babası birbirlerine bir elmanın iki yarısı kadar

benziyorlardı. Koyu renk birtakım elbise içinde, pırıl pırıl boyalı ayakkabıları, altın yüzük ve zincirleriyle Rufus Moss bir gangster filminden fırlamışa benziyordu.

“Sana bir şey daha söyleyeceğim,” diye devam etti Moss. “Burada rahatım yerinde. Artık burası benim çevrem,” dedi çevresinde dönüp güzel odaya hayranlıkla bakarak. “Bu çevre bana bir eldiven gibi uyuyor. Siz Babylon Heights’ın süprüntülerini hiç özlemiyorum. Aslında bu tam olarak doğru sayılmaz, örneğin annen bayağı hoş görünümlü bir kadındı. Ancak ne zaman karşısına çıksam bana tepeden bakardı. Sanki hiç yokmuşum gibi beni görmezden gelirdi. Oysa bugün karşısına çıksam bana kolay kolay hayır diyemez.”

Kendini koltuğa bırakıp gülmeye başladı. Şimdiye kadar kendini tutmuş olan Oscar sonunda patladı.

“Annem hakkında bu şekilde konuşamazsınız!” diye bağırdı yumruklarını sıkarak. “Doğrusu bizler de sizi hiç mi hiç özlemiyoruz. Hatta gittiğiniz için son derece memnunuz.”

“Vay canına, bu yumurcağın dili sivriymiş meğer. Demek oğlum sana dersini yeterince verememiş.”

“Hele bir bana ders vermeye kalkışsın...” diye karşılık verdi Oscar. “Doğrusu Bay Brave’i görmeye gelmekle iyi ettiniz. Günün birinde kendinizi hapiste bulmak istemiyorsanız çok iyi bir avukata ihtiyacınız olacak.”

Konuşmanın başındaki kadar güler yüzlü olmayan Moss oturduğu yerde doğruldu. Tam o sırada kapı açıldı ve Oscar’ı burada bulmaktan hiç de hoşnut olmadığı her halinden belli olan Bones gözüktü.

“Beyefendi benimle birlikte gelsinler lütfen,” dedi kâhya Moss’a bakarak.

Rufus Moss parmağını tehdit edercesine Oscar’a doğru salladı.

“Seninle tekrar görüşeceğiz. Sana nasıl konuşulacağını öğreteceğim.”

Oscar’ı itip Bones’un arkasından dışarı çıktı ve ikisi birlikte kütüphaneden uzaklaştılar.

Rufus Moss artık içeride değildi ama Oscar onun varlığını zihninden atamıyordu. Büyük Üstat bu adamla buluşmayı neden kabul etmişti acaba? Ona ve ailesine güveniyor olabilir miydi? Genç Medicus’un içinde öfke, kuşku ve kıskançlık birbirini kovalıyordu. Bütün bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak kitaplara doğru yaklaştı. Buraya niçin geldiğini ve çok kısa bir süre sonra hafta sonu için Cumides Circle’ı terk edeceğini unutmaması gerekiyordu.

Başını çevirdi. Titus parkenin üzerinde sessizce kayarak yaklaşmış onu bekliyordu. Oscar koltuğa doğru hüznle gülümsedikten sonra enerjisini toplamaya çalıştı. Sığınağın yerini keşfedecek ve bu vesileyle ne kadar becerikli olduğunu Bayan Withers’a, Bay Brave’e ve Konsey’in bütün üyelerine kanıtlamış olacaktı.

Titus’un üstüne çıkıp Estelle Fleetwood’un kitabını yerinden çekip çıkarmaya çalıştı. Çabası boşunaydı. Kitap âdeta rafa yapıştırılmış gibiydi. Estelle’in onunla konuşmaya niyetinin olmadığı apaçıktı. Çocuk fazla üstelemedi. Bones’un geri gelip onu kütüphaneden çıkarmasından korkuyordu.

O sırada aklına Lawrence’in önerisi geldi. Sığınak konusunu Marki Alphonse’a sorabilirdi. Titus’un yerini değiştirdi ve bir kere daha koltuğun üstüne çıkarak kolunu Medicus’lar tarihiyle ilgili kitabın deri kaplı güzel cildine doğru uzattı. Ancak o sırada duyduğu bir ses dikkatini çekti. Başını çevirip içini çekti. Her zamanki gibi Boyd yine rafının üzerinde sallanıp durarak kendini

gösteriyordu. Oscar onu görmezden gelmeye karar verdi ancak kitabın çıkardığı gürültü kâhyanın ya da Cherie'nin dikkatini çekebilirdi. Boyd da bunu pekâlâ biliyor, hiç kuşkusuz Oscar'ı kendine karşılık vermeye zorlamak için bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Genç Medicus sonunda boyun eğdi.

Titus'un üzerinden inip Boyd'un kitabını masanın üzerine koydu, daha doğrusu fırlatıp attı. Kitap masanın üzerinde tit-reşip dururken çocuk bir süre duraksadı ve sonunda onu açmaya karar verdi.

"Beni biraz daha nazikçe bırakabilirdin çocuk," diye yazdı Boyd haykırırcasına, bozuk biçimli kocaman harflerle. "Böyle yaparak yardımımı alabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun!"

"Sizin yardımınıza ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Oscar gururla.

"İşte buna inanamam," diye yazdı Boyd, "Gramarye'nin seninle hâlâ konuşmadığından kesinlikle eminim. Eğer istediğin bilgiyi ihtiyar bunaktan alabileceğine güveniyorsan sana iyi şanslar dilerim. Onun tarih kitabı insanı uyutmaktan başka bir işe yaramaz. Her neyse, madem birbirimize söyleyecek bir şeyimizin olmadığına inanıyorsun, kaybeden sen olursun. Kitabımı yerine koy şimdi..."

Oscar duraksadı. Boyd doğru söylüyordu. Genç Medicus'un Boyd'un teklifini dinlemekten başka çaresi yoktu.

"Peki o zaman," dedi sonunda Oscar, "benden ne istiyorsunuz?"

"Sana daha önce de söylemiştim. Birbirimize karşılıklı birer iyilik yapacağız."

"Neymiş o iyilik?" diye sordu Oscar sabırsızlanarak.

"Küçük dostumuzun keyfi pek de yerinde değil anlaşılan!"

“Eğer ukalalık etmeye devam edecekseniz sizi masadan kaldıracağım ama kütüphanedeki yerinize koymak yerine oturma odasının şöminesine atacağım!”

Çocuk o kadar öfkeli gözüküyordu ki Boyd onu ciddiye alarak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

“Tamam, tamam, sinirlenme.”

Yazarın birden böyle yumuşamasından Oscar, Boyd’un da kendisine en az onun Boyd’a olduğu kadar ihtiyacı olduğunu hissetti.

“Ashında çok basit,” diye yazmaya devam etti Boyd boş sayfanın üzerinde olabildiğince az leke bırakmaya dikkat ederek. *“Ben senin Gramarye’ni konuşturmana yardım edeceğim, sen de karşılığında beni buradan çıkaracaksın,”* diye karaladı kocaman harflerle.

“Buradan çıkaracak mıyım? Peki nereye gitmeyi istiyorsunuz?”

“Beni yanında götürmeni istiyorum. Yani bir vücudun içine.”

“Nasıl? Vücut Girişi mi? Peki ama neden?”

“Çünkü yıllardan beri ölüyüm ve oraya geri dönmeyi deli gibi istiyorum. Bir dahaki Giriş sırasında beni de yanında götür,” diye tekrarladı Boyd âdeta şımarık bir çocuk gibi ısrarla. *“Üstelik yalnız ben de değil...”*

Oscar bu istek karşısında o kadar şaşırmıştı ki son cümleyi yeniden okumaya gerek duydu.

“Yalnız ben de değil ne demek?”

“Estelle Fleetwood da vücudun içinde yolculuğa çıkmak istiyor. O da çok özlemiş.”

“Bayan Fleetwood’un neyi özlediğiyle ne zamandan beri ilgileniyorsunuz?”

“İşler değişti,” diye açıkladı Boyd. “Üstelik işin bu kısmı seni ilgilendirmez. Teklifimi duymak istedin, işte şimdi biliyorsun!”

“Ama bunu yapamam.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bir vücudun içine bu şekilde girilmez. Yani elinde kitaplarla!”

“Beni aptal yerine koyma Oscar Pill. Unutma ki ölü bile olsam ben de bir Medicus’um. Neyin yapılabilip neyin yapılamayacağını gayet iyi bilirim. Yanında kitap götürmek pekâlâ da yapılabilir bir şeydir.”

Oscar ne yanıt vereceğini bilemedi. Kendini tamamen kaybolmuş hissediyordu. İlk bakışta Boyd’un istediği şeyi yerine getirmek pek de o kadar zor değildi. Her ne kadar iki kitap taşımak biraz ağırlık yapma riskini içeriyorsa da onları Gramarye’siyle birlikte pelerininin geniş iç cebine yerleştirebilirdi. Bununla birlikte Bayan Withers’in böyle bir şeyi kabul edeceğinden emin değildi ve ayrıca Boyd’a hiç güveni yoktu. Bu konuda daha fazla şey bilmeye ihtiyacı vardı.

“Vücut Girişi yapmanın size ne yararı olacak?”

“Tekrar söylüyorum, bu işi fena halde özledim. Bana güzel günlerimi hatırlatacak ve...”

“Ve...”

“Ve böylece kendimi bu rafın üzerindeyken olduğumdan daha canlı hissedeceğim. İşte hepsi bu,” diye karaladı Boyd. “Kabul etmek zorunda değilsin ancak unutma ki eğer sana yardım etmemi istiyorsan sen de bana bunun karşılığını vermelisin.”

Boyd çocuğun yanıtını beklemeden ani bir hareketle kapandı.

Oscar onu tanımıştı artık. Bir kere gücendi mi genç Medicus'a bir daha asla yardım etmemeye karar verebilir, bu kararından da asla dönmezdi. Birkaç saniye daha durup düşündü. Aslında kabul ederse herhangi bir şey kaybetmeyecekti. Bu konuyu daha sonra iki arkadaşına anlatacaktı. Hem gerekirse sözünden cayabilirdi.

Sonunda *Pathologus'lar Antolojisi*'ni açtı.

"Tamam," dedi, "kabul ediyorum. Ama eğer sözünüzü tutmazsanız..."

"Biliyorum, beni oturma odasındaki şömineye atacaksın! Çok güzel," diye yazdı Boyd sevinçle. *"Gitmek için sabırsızlanıyorum. Yolculuk ne zaman?"*

"Bunu size şimdi söyleyemem. Bir dahaki Vücut Girişi'nin ne zaman olacağını bilemiyorum."

"Hayır, olamaz," diye yazdı Boyd. *"İhtiyar Withers'ı bekleyecek değiliz herhalde."*

"Eğer ondan bir kere daha bu şekilde söz ederseniz sizi hiçbir yere götürmem," dedi Oscar öfkeyle.

"İyi tamam tamam... O zaman şöyle diyelim, yolculuğumuzun İh... yani Berenice Withers'a bağlı olması söz konusu olamaz," diye düzeltti Boyd yazmaya başladığı sözcüğü silerek. *"Estelle ile benim tek isteğimiz bu kütüphaneden çıkmak. Bu yüzden senin tek yapacağın da bizi Cumides Circle'ın dışına taşıyarak herhangi birinin vücudunun içine girmek. Bir taşla iki kuş vurmuş olacağız. Hem temiz hava alacağız hem de vücut içinde dolaşacağız,"* diye tamamladı Boyd sevinçle.

Oscar duraksadı. Bir vücudun içine girerken yanında iki kitap götürmek başka bir şeydi, onları Cumides Circle'dan dı-

şarı çıkarıp Bayan Withers'ın denetimi olmaksızın Vücut Girişi uygulamaksa bambaşka bir şey... Bütün Medicus'lar için geçerli olan talimatları hatırladı: Konsey'e haber vermeden asla Vücut Girişi yok. Kesinlikle!

“Acele et küçük Pill. Sesler duyuyorum. Birazdan Bones gelecek. Eğer beni bugün reddedersen sana ikinci bir şans vermem haberin olsun!”

Oscar kısa bir süre daha düşünüp sonunda kararını verdi.

“Tamam, öyle olsun, gelip sizi alacağım.”

“Ne zaman?”

“Buna ben karar veririm,” diye karşılık verdi Oscar sonuna kadar gitmeyi göze alamayarak. “Gelecek hafta deneyebilirim.”

“Öyle olsun,” diye boyun eğdi Boyd, “ama sakın geciktirme. Teklifim uzun süre geçerli olmayacak.”

ağır bir bavul

Oscar Boyd'la yaptığı görüşmeyi Valentine'le Lawrence'a anlatmak için aceleyle odasına çıktı.

“Aptal bu kitaplar,” dedi Valentine başını sallayarak, “bizim tek istediğimiz vücudun dışına çıkmaktı onlarsa içeri girmeyi istiyorlar. Ne yapacaksın peki? Bu alışverişi kabul edecek misin?”

“Henüz bilemiyorum,” diye yanıt verdi Oscar. “Babam hakkında konuşmak için elimde Gramarye'den başka bir şey yok. Eğer Alphonse Bilgiler Sığınağı'nı bilmiyorsa ve Estelle Fleetwood da bu konuda konuşmayı reddediyorsa geriye son umut olarak Boyd kalıyor.”

“Bu konuyu neden Bayan Withers'a ya da Büyük Üstat'a açmıyorsun?” diye sordu Valentine.

“Onlar babam hakkında konuşmak istemiyorlar. Üstelik onlara Boyd'un Gramarye'mi engellediğini söyleyecek olsam Boyd aksini iddia edecektir ve onlar da bana inanmayacaktır.”

Bir köşede düşünmekte olan Lawrence arkadaşlarının yanına geldi.

“Peki ya Boyd yalan söylediye? Ya Gramarye’yi konuşturmak için yapabileceği bir şey yoksa?”

“Böyle bir riski göze alamazdı,” diye yanıtladı Valentine. “Eğer yalan söylediye şömineyi boylayacağını biliyor.”

“Ne olursa olsun denemek gerek,” dedi Oscar. “Sonuçta yapacağım tek şey bir vücudun içine girerken yanımda iki kitap taşımak, hepsi bu. Bu konudan ne Bayan Withers’ın ne de Büyükle Üstat’ın haberi olacak çünkü hiç kimseye haber vermeden Cumides Circle’ın dışındaki bir vücudu seçeceğim.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu macera fikriyle heyecanlanmış olan Valentine.

“Bu hafta sonu Babylon Heights’ta kendime bir gönüllü arayacağım.”

“Peki ya kimse sana kobaylık etmek istemezse ne olacak?” diye üsteledi küçük kız.

“Bunun için önceden izin almamız gerekmiyor,” diye yanıtladı Oscar gülümseyerek. “O kişi farkına bile varmadan vücuduna girebilirim!”

Lawrence, Boyd’un teklifini kabul etmek gerektiği konusunda Oscar’la aynı fikirdeydi. Ancak mantıklı ve temkinli olduğu için küçücük bir ayrıntı onu endişelendiriyordu.

“Konsey’e haber vermeden yaptığın bir Vücut Girişi sırasında işler yolunda gitmezse kimse senin yardımına gelemez.”

“Öyle deme. Biz varız ya,” dedi Valentine çocuğun fikrini bile sormadan her ikisinin adına konuşarak. “Oscar’ı oraya tek

başına gönderecek değiliz herhalde. Bize ihtiyacı olacak. Hatta benim daha iyi bir teklifim var.”

“Kim bilir ne geliyor,” dedi Oscar kuşkuyla.

“Bu hafta sonu biz de seninle gelelim. Babylon Heights’ta sana eşlik edelim.”

Bunu duyunca Lawrence bile gözlerini devirdi.

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye haykırdı çocuk. “Oscar Vücut Girişi yapmak için bu hafta sonu iki kitabı yanında götüreceğiz değil ki.”

“Onu biliyorum ama bize vücudunu ödünç verecek kişiyi seçmesine yardımcı olmak için ona eşlik etmeliyiz. Hem sonra... Hem sonra...”

“Hem sonra buradan dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyorsun, hepsi bu işte,” dedi Lawrence.

“Bu evde kapalı kalmak o kadar hoşuna gidiyorsa sen burada kal o zaman. Ben dışarıda neler olup bittiğini görmek istiyorum. Beni de götür Oscar,” diye yalvardı Valentine. “Birlikte Boyd’a en iyi nasıl yanıt vereceğini, kitapları Vücut Girişi’nde nasıl taşıyacağını falan düşünürüz. Senin için yararlı olabileceğimden eminim.”

“Her şey bir yana,” diye araya girdi verdiği ilk tepkiden pişman olmaya başlamış olan ve bütün bir hafta sonunu evde tek başına geçirmeyi hiç istemeyen Lawrence, “kimseye görünmeden buradan çıkıp da Oscar’ın arabasına nasıl binebileceğimizi düşünüyorsun?”

“Güven bana,” dedi kız başını odanın ortasında açık duran bavula doğru çevirerek.

İki çocuk bavula yaklaştı. Oscar birden sinirlendi.

“Ama sen bavulumu boşaltmışsın, ben içine eve götüreceğim eşyaları koymuştum.”

Valentine genç Medicus’un sitemlerine hiç aldırış etmeden bavulun içine atladı. Uzanıp vücudunu büzüştürdü ve gülümseyen yüzünü dışarı uzattı.

“Gördünüz mü rahatça sığıdım. Lawrence için de hâlâ bolca yer var!”

Lawrence bir adım geri çekildi.

“Bu kız kafayı yemiş, böyle bir şey yapamayız.”

“Hadi ama,” diye üsteledi Valentine çocuğu paçasından tutup çekiştirerek, “gel de bir dene hiç olmazsa.”

Lawrence biraz daha geri çekilmek istedi ancak Valentine onu paçasından sıkı sıkıya tutuyordu. Bunun üzerine çocuk denmesini kaybedip yüz üstü düşerek bavulun tam ortasına, bütün ağırlığıyla küçük kızın üzerine çöktü.

“Öyle değil,” diye haykırdı yarı yarıya boğulmuş olan Valentine. “Üstüme çıkmayacaksın, yanıma gireceksin!”

Oscar gülmeye başladı, Lawrence’ı kaldırmak için çaresizce çabalıyordu ki kapının vurulduğunu duydu. Gülüşü bir anda korkuya dönüştü.

“Bay Oscar benim Jerry, hazır mısınız?”

“Evet, şey yani hayır... Ben...”

Oscar kapı tokmağının hareket ettiğini görür görmez aceleyle bavulu kapadı.

Kapı açılınca eşikte Bones görüldü.

“İçeri girmeni söylememiştim,” diye haykırdı Oscar öfkeyle.

“Özür dilerim Bay Oscar,” diye yanıt verdi koridorda biraz geride durmakta olan Jerry. “Kapıyı ben açmadım.”

“Sizin açmadığınızı biliyorum,” dedi Oscar gözlerinden yıldıırımlar fışkırtarak kâhyanın yüzüne bakarken.

Bones Oscar’ın sitemlerine hiç aldırış etmeksizin merakla odanın içine bakmaktaydı.

“Çok tuhaf, dışarıdan gülüşmeler duymuştum,” dedi bezgin sesiyle. “Birilerinin sizin izniniz olmadan içeriye girmiş olduklarını sandım.”

“Gülen bendim,” dedi Oscar, “gülmek de yasak değil herhalde.”

Bones yanıt vermedi. Oscar başını eğip bavula bakınca Valentine’in kırmızı saç örgüsünün dışarıda kalmış olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Bavulla Bones’un arasına diz çökeerek saç yumağını elinden geldiği kadarıyla içeri sıkıştırdı ve bavulun fermuarını kapadı.

Jerry Bones’a çarparak içeri girdi ve genç Medicus’un karşısına dikildi.

“Bavulunuzu alayım mı Bay Oscar? Sanırım evinizde sizi bekliyorlardır. Gitme zamanı geldi.”

Oscar, Valentine ve Lawrence’ı çabucak dışarı çıkartmak için biraz daha zaman istemeye hazırlanıyordu ki Jerry ona fırsat bırakmadan bavulu yakalayıp kaldırdı. Beklemediği bu ağırlık karşısında kaslı ve güçlü vücuduna karşın bir an sarsıldı.

“Vay canına,” dedi şoför hayretle, “hiç bu kadar ağır olmazdı. Sanki içinde yatağınızı taşıyormuşsunuz gibi!”

Fazla oyalanmadan elinden geldiğince bavulu koridorda sürüklemeye başladı. Merdivenin başına gelinceyse bavulu bir basamaktan bir diğerine itmeye başladı. Oscar içeride kapalı bulunan arkadaşlarının halini düşününce acıyla yüzünü buruşturdu. Zavallılar her basamakta birer patates çuvalı gibi sarsılıp sallanmaktaydılar. Daha şimdiden Jerry'nin bavulu arabanın bagajına atacağı andan korkuyordu. Kildare Caddesi'ndeki eve varınca iki çocuğun vücutlarındaki morlukları sayarak epey zaman geçireceklerdi mutlaka.

Oğlunun yanında iki çocuğun daha bulunduğunu fark edince annesinin ne tepki vereceğini de merak ediyordu.

Gelecekte karşılaşacağı sorunları şimdilik unutmayı tercih etti. Şu an için endişeleneceği başka şeyler vardı ve her şeyden önce sorunsuz bir şekilde Babylon Heights'a varabilmeleri için dua ediyordu.

Bones odadan çıkınca Oscar da peşinden koştu. Kâhyanın bir şeylerden kuşkulananarak bavulun içini yoklamaya kalkmasından endişe ediyordu. Merdivenlerde onu geçerek kan ter içinde ağırlıkla boğuşmakta olan Jerry'nin yanına geldi. Oscar bu seferlik Bones'un kötü huylarına minnettardı. Jerry'ye yardım etmeyi teklif etmemiş olması içini rahatlatıyordu.

Zavallı şoför evin eşiğini aşarak bavulu arabaya kadar sürüklemeyi başardığında Oscar derin bir soluk aldı. Ancak asıl rahatlamayı bagaj kapanıp da araba yola çıkınca duydu.

Havadan sudan konuşarak yolları aştılar. Oscar bavul konusundan titizlikle uzak durmaya çalışıyor, şoförün zihnini başka şey-

lerle meşgul etmeye uğraşıyordu. Nihayet Babylon Heights'ın pembe çanı evlerin çatılarının üzerinde belirdi.

Birkaç dakika içinde Kildare Caddesi'ne vardılar. Violette merdivenlerden koşarak inip elleri tuhaf resimler ve yeni icatlarıyla dolu bir halde kardeşinin üzerine atladı. Annesi ise gülümseyerek onu öpmekle yetindi.

“Teşekkür ederim,” dedi Oscar gücünün son kırıntısıyla bavulu evin holüne bırakmış olan Jerry'ye. “Odama çıkarmana gerek yok Jerry. Bavulu burada boşaltacağım. İçi çamaşırlığa atılacak kirlilerle dolu.”

“Holün ortasında mı duracak yani?” diye sordu Celia hayretle.

Genellikle bunun tersi olurdu. Oscar çoğu zaman annesinin düzensizliğinden yakınırdı ve her ne kadar evleri temiz olsa da hiçbir şeyin yerinin belli olmamasından sitem ederdi.

Jerry fazla nazlanmadı ve mümkün olduğunca çabuk çıkıp gitti.

“Eh madem içinde kirli çamaşırların var bavulu boşaltalım öyleyse,” dedi yere diz çökmüş olan Celia.

“Hayır!” diye bağırdı Oscar annesini durdurarak. “Dur yapma. Onunla ben ilgilenirim. İnan bana o...”

İçeriden bavulun kapağına atılan bir tekme çocuğun sözünü kesmesine neden oldu. Celia endişeli gözlerle bavulu inceledi. Violette bavuldan uzakta bir yerlerde Oscar için akla hayale gelmedik malzemelerden yapıp hazırladığı kendine özgü sanat eserlerini sıralamakla meşgul olduğundan bavula dokunmamıştı bile. Bu durumda tek bir olasılık kalıyordu. Tekme bavulun içinden atılmıştı. Başını çevirip Oscar'ın yüzüne baktığında çocuk

annesinin yüzündeki “derhal bir açıklama bekliyorum” ifadesini hemen tanıdı. Ancak açıklama yapmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Ardı ardına bir dizi boğuk çığlık duyulunca hemen bir karar vermek zorunda kaldı. Violette eserlerinden başını kaldırıp sevinçle gülümsedi.

“Ne güzel! Konuşan bir bavul getirmişsin. Süper fikir doğrusu!”

Celia biraz daha eğilerek bavulun fermuarını açmaya koyuldu. Kapak kendiliğinden açıldı ve saç başı dağınık iki kafa başka bir gezegenden gelmiş birer zombi gibi beliriverdiler.

Celia’nın gözleri yusuvarlak oldu. Hâlâ gülümsemekte olan Violette ise hiçbir şey söylemeden başını yana eğdi. Kendini toparlayıp da ilk konuşan Lawrence oldu.

“Sayın hanımefendi,” diye başladı sonsuz bir kibarlıkla, “bizi evinize kabul etmeniz ne büyük bir incelik.”

Ne yanıt vereceğini bilemeyen Celia gözlerinin önündeki bu hayret verici manzara karşısında başka bir şey yapamayınca gülmeye koyuldu.

“Rica ederim sayın beyefendi,” diye yanıt verdi Lawrence’la aynı tonda. “Yalnız küçük bir ayrıntı var. Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum ancak yine de hoş geldiniz. Oğlum bana haber vermemiş olduğuna göre rica etsem siz kendinizi tanıtır mısınız?”

“Benim adım Lawrence. Ben bir... Ben...”

Lawrence soran gözlerle Oscar’a baktı. Ne söylemesi gerekiyordu? Oscar’ın annesi neler biliyordu? Olaylar öylesine hızla gelişmişti ki çocuklar aralarında bir plan geliştirememişlerdi. O sırada Valentine doğruldu.

“Benim adım da Valentine. Yani aslında adım Eritra 34-46-35²⁰ ama siz bana Valentine diyebilirsiniz. Böylesi daha kolay oluyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi oğlunun üzerinden ayrılmayan gözleri gitgide daha ters bakmakta olan Celia, “gerçekten de Eritra 34 vesaire, söylemesi pek kolay bir isim değil. Oscar sanırım biraz konuşmamız gerekecek.”

Ağzı kulaklarına varmış olan Violette Valentine’in karşısına geçti.

“Saçlarının rengine bayıldım!” dedi heyecanla. “Çok karizmatik. Benim de aynı renkte kırmızı ayakkabılarım var. İster sen sana verebilirim.”

“Doğrusu ben de,” diye karşılık verdi iltifattan hoşlanmış olan Valentine, “senin ağzındaki demire bayıldım,” dedi Violette’in diş tellerini işaret ederek. “Demire ihtiyaç duyduğun zaman çok pratik oluyordur. Benim de formda kalmak için sürekli demir yemem gerekiyor!”

Oscar annesine yaklaştı.

“Anne her şeyi açıklayacağım.”

“Ya sahi mi? Çok nazıksın doğrusu.”

“Valentine ve Lawrence bu hafta sonu bizde kalabilirler mi lütfen? Geri dönemezler. Eğer onları Cumides Circle’a götürürsen Bay Brave onları Hepatolia’ya geri yollayacaktır ve...”

Celia parmağını oğlunun dudaklarına götürdü.

“Dur bakalım genç adam. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Öncelikle Violette, yeni arkadaşın senin odanda yatсын. Lawrence’a da kardeşinin odasını göster.”

Oscar annesinin boynuna sarıldı ve diğer çocuklarla birlikte merdivenlere doğru koştu. Celia onu kızıl saçlarından yakalayıp geri çekti.

“Onu Violette’e söyledim. Sen benimle mutfağa geliyorsun. Bana biraz daha açık birkaç cümle kurmak zorundasın.”

Oscar, Lawrence ve Valentine’in insanların dünyasına girişini annesine açıkladıktan sonra genç kadın iç çekti.

“Eğer yanlış anlamadıysam, her zamanki kadar itaatsiz ve anarşist olan oğlumun suç ortağı olmak zorundayım. Hiç değişmeyeceksin, değil mi Oscar’cığım? İyi ama bu işten nasıl sıyrılacaksın?”

İskemlesinden kalkıp ellerini beline koyarak çevresine baktı.

“Şu durumda bazı acil sorunlarımız var demektir. Küçük kız için biraz demir bulunacak, oğlan için kim bilir ne gerekecek... Bu tatilcilere güzel bir yemek hazırlamam gerek. Bu durumda bana da alışverişe çıkmak düşüyor.”

Oscar gülmeye başladı.

“Anne bu seferlik ızgara biftek ve patates kızartması pekâlâ iş görür.”

“İyi bari,” dedi Celia, “benim de başka bir şey yapmaya niyetim yoktu. Bu arada kırmızı kızla sarı çocuğu bütün mahalleye tanıştırmasan iyi edersin. Bana oğlumun arkadaşları hakkında soru soracak olurlarsa kabul edilebilir bir yanıt uydurmak için zamana ihtiyacım olacak, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” diye doğruladı Oscar hazır ola geçerek.

Akşam olunca ev tam bir kamp alanına dönüştü.

Violette yatağını Valentine'e vermişti. Her ne kadar Oscar'ın ablası çevresindeki diğer insanlardan daha garip görünse de küçük kız bu erkekler dünyasında nihayet kendine bir kız arkadaş bulduğu için mutluydu. Bu tuhaf kızı komik buluyor, onun alışılmadık sözlerine ve rengârenk giysilerine çok gülüyordu. Violette buraya geldiğinden beri tanıdığı –daha doğrusu uzaktan gözetlediği– Bones ya da Bay Brave gibi diğer insanlardan çok daha eğlenceliydi.

Gecenin bir yarısı Violette Ay'ı incelemeye ve yaydığı beyaz ışığı yakalamaya karar verdi. “Çünkü onun ışığı ampullerin ve hatta güneşin ışığından bile daha güzel” diye açıklamıştı Oscar'ın ablası. Yaşamı boyunca Evren'ler Arası Büyük Ağ'ın içinde, Bones'un vücudundan çıktığından bu yana ise bütün gecelerini Lawrence'la birlikte bir dolapta hapis olarak geçirmiş olan Valentine Ay'ı hiç görmemişti. Üzerinde geceliği ile Violette'in yanına yerleşti ve iki küçük kız son derecede doğal bir şekilde birbirlerine bin tane saçma sapan hikâyeye anlattılar. Aslında Violette kendi dünyası içinde bir uzaylı gibiydi, Valentine ise başka bir dünyadan geliyordu. Her ikisi de Pleasantville'in, hatta dünyanın geri kalanının bütün küçük kızlarından çok farklıydılar. Üstelik bu yüzden farklılık onları şaşırtmıyordu. Violette kendisini bütün tuhaflıklarıyla birlikte anlayıp kabul edebilen başka küçük kızların da var olabileceğini fark etmekten çok mutlu olmuştu. Kolay rastlayabileceği bir şey değildi bu. Eğer Celia onları ayrı odalara koymakla tehdit etmeseydi bütün gece kıkırdamaya devam edebilirlerdi.

Lawrence ise Oscar'ın odasında mutluluğunu bulmakta gecikmemiştir. Bütün raflar kitaplarla doluydu. Oscar bir video oyunu çalıştırmayı denedi ancak bir işe yaramadı. Daha birkaç saniye geçmeden Lawrence oyunu bir tarafa bırakarak başlığı ilgisini çeken bir romana doğru koşmuştu bile.

“*Arzın Merkezine Seyahat*,” dedi Lawrence gülerek. “Kim bu Jules Verne? Onun yazdığı da ilginç bir konu ama birilerinin ona asıl heyecan verici yolculuğun insan vücudu içinde yapıldığını anlatması gerek. Onun bir Medicus olmaması ne kadar yazık. Yolculuklarından dönüşünde anlatacak bir dolu öyküsü olurdu.”

“Bunu ona söylemek için biraz geç kaldın,” diye yanıt verdi Oscar, “adam öldü.”

“Kötü olmuş,” diye içini çekti Lawrence. “Peki ya bu ne?”

“*Örümcek Adam* mı ne? Sen *Örümcek Adam*'ı tanımıyor musun gerçekten? Nerede yaşıyorsun ki sen?”

“Hepatolia’da,” diye yanıtladı Lawrence büyük bir ciddiyetle. “Neden bahsediyor bu *Örümcek Adam*?”

“New York şehrini kötülerin elinden kurtaran bir kahramanın hikâyesidir. Tek kelimeyle harikadır!”

Lawrence tek bir kelime daha söylemeden oturup birinci cildi okumaya başladı. Hepatolia’lı çocuk öyle baş döndürücü bir hızla okumaktaydı ki arkadaşının okumaya karşı tutkusunu paylaşmakta olan Oscar bu durumdan etkilendi. Beş cildi bitirdikten sonra Lawrence başını kaldırdı.

“Güzelmiş,” dedi.

“Hayır,” diye karşılık verdi Oscar. “Güzel değil tek kelimeyle harikadır!”

“Tek kelimeyle harika ama gerçek değil. Oysa ben gerçek dünyada yaşayan bir  ocuk tanıyorum. Onun g   leri  r mcek Adam’inkilerden çok daha etkileyici.”

“Kimmiş o?”

Lawrence gözlüğünün üzerinden ona baktı.

“Sensin akıllım!”

Oscar omuzlarını kaldırdı. Her ne kadar gerçek olmasa bile ona göre kimse  r mcek Adam’la boy  l   mezdi. Kendisi okuma zevkini onun sayesinde tatmıştı. Üstelik Bayan Withers’la tanıştığından bu yana yapabilmekte olduğu şeyler ona hiç de olağa-n st  görünmüyordu. Tam tersine gayet sıradan şeyler yapmış olduğunu düşünüyordu. Hâlâ babasını örnek alıyordu ve onun kadar başarılı olmayı ve bir Medicus olarak kendisiyle gurur duyulmasını istiyordu.

“Başına gelen şeylerin farkında mısın sen?” diye sordu Lawrence. “Burada ailenle ve arkadaşlarıyla birlikte herkes gibi yaşıyorsun, Cumides Circle’da müthiş şeyler öğreniyorsun, üstelik insan vücudunun içine girerek onun beş Evren’inde yolculuk yapabiliyor, kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı şeyleri keşfedebiliyorsun!”

“şimdilik yalnızca ilk Kupa’mı kazanmaya çalışıyorum,” dedi Oscar neşesiz bir sesle.

“İyi ya işte, neredeyse ilk denemede başarıyordun. Oscar sen ne kadar inanılmaz biri olduğunun farkında değilsin,” dedi başka bir dünyadan gelmiş olan küçük  ocuk.

Oscar başını salladı.

“Ben hiçbir şey yapmadım. Ben yalnızca... Ben yalnızca bir Medicus’um, hepsi bu.”

“Evet ama bu bile az şey değil,” diye karşılık verdi Lawrence. “Babamın bana anlattığına göre sizin sayınız çok azmış. Üstelik herkesin size ihtiyacı var. Hem burada yeryüzünde insanoğlunu korumanız için, hem de vücudun içinde bizlere beş Evren’de yardımcı olmanız için.”

Oscar yanıt vermedi. Önce Bayan Withers’ın, daha sonra da Maureen Joubert’in babası hakkında anlattıklarını hatırladı. İnsanlık için çok büyük şeyler başarmış olduğunu söylemişlerdi. Şimdi bu işi sürdürme sırası ona gelmişti ve Lawrence ne derse desin o kendini küçücük hissediyordu. Öte yandan Medicus olarak yolculuğunu tamamlamayı şimdi her zamankinden daha çok istiyordu.

“Ama bu da güzel,” dedi Lawrence tekrar çizgi romanı okumaya dönerek. “Bu Örümcek Adam’ın hikâyeleri gayet güzel. Her ne kadar gerçek olmasalar bile...”

“İyi ama,” dedi kapının öbür yanından bir kadın sesi, “Örümcek Adam şimdi bu odanın ışıklarını söndürecek. Aksi takdirde içindikilerin popolarına yiyecekleri şaplaklar gerçek olacak.”

Celia kapıyı araladı ve çocuklar yatağa koştular. Oscar çalışma masasının yanındaki yatağına tırmandı, Lawrence ise yere serilmiş olan şiltenin üzerine uzandı.

“Dolabın içindeki battaniyelerin üzerinde uyumaktan çok daha rahat,” dedi uykuya dalmadan önce.

Ertesi sabah çocuklar güneşin ilk ışıklarıyla uyandılar. Bir koşu aşağı inip kahvaltılarını ettikten sonra Celia onları durdurmaya fırsat bulamadan dördü birlikte kendilerini Babylon Heights'ın sokaklarına attılar.

Celia çocukları önceden uyarmıştı. Valentine ve Lawrence İngiltere'den gelmiş olan kuzenleri olacaktı. Bu çocukların ailesi biraz garipti ve oralarda kızların saçlarını kırmızıya boyaması modaydı, erkek çocuklarınsa ten renkleri biraz tuhaf oluyordu.

“Sakın bundan başka açıklama yapmayın,” diye iyice tembihlemişti Celia. “Ne kadar az konuşursanız o kadar iyi.”

Çocukların dışarı çıkmakta bu kadar acele etmelerinin bir nedeni de sabahın çok erken saatlerinde bir spor arabanın kornasının sanki sürücü üstüne oturmuş gibi ısrarlı biçimde sokağı çınlatmasıydı. Oscar bu sesi daha yatağında, hemen tanımıştı. Gün onun için hiç de iyi başlamamıştı. Çocuklar mutfığa indiklerinde annelerinin peşinden hiç ayrılmayan ve adına Barry Huxley denen o yapışkan herifle karşı karşıya gelmek talihsizliğini yaşamışlardı. Barry'nin annelerine nazik davrandığını, ona güzel hediyeler alıp genç kadını şık lokantalara götürdüğünü biliyorlardı ama annelerinin onunla zaman geçirmekten hoşlanıyor olduğuna bir türlü inanamıyorlardı. Celia onlara bu adamın hiçbir zaman babalarının yüreğindeki yerini alamayacağını ancak kendisinin yine de insanlarla görüşmeye ihtiyacı olduğunu açıklayabilmek için çok dil dökmüştü.

“İyi ama neden o?” diye sinirlenmişti Oscar. “O berbat bir adam.”

“Oscar, yapma lütfen,” diye onu azarlamıştı annesi. “Onu tanımak için hiçbir çaba harcamadın. Ona hiç şans vermedin.”

“Ne için şans verecektim?” diye haykırmıştı Oscar. “Akıllı ve sevimli olabilmesi için mi? Böyle bir şeyin mümkün olduğunu hiç sanmıyorum. Adamın ağzından çıkan tek şey, ‘Ha!’

Sonra da koşarak uzaklaşmıştı. O günden sonra bir daha bu konuyu hiç konuşmadılar ancak iki çocuk da Barry’nin annelerini ziyarete geldiği zamanlarda evde bulunmamaya özen gösteriyordu.

O sabah Oscar, Barry’nin heybetli bedeninin mutfakta olduğunu fark edince içeri girmeden önce duraksadı. Ancak Valentine, Lawrence ve Violette arkasından ititirince dördü birden mutfığa daldılar. Violette gözlerini uzun boylu sarışın adamdan hiç ayırmadan bir şarkı mırıldanmaya başladı, Lawrence gözlüğünü sildi ve Valentine ise kaşlarını çatı.

“Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama,” dedi küçük kız, Oscar’ın kulağına, “öğrenmek istemediğime de eminim!”

Barry arkasına dönüp hayretle ıslık çaldı.

“Şu işe bak Celia, bir gecede iki çocuk daha mı yaptın? Ha?”

Kendi şakasına aptal aptal gülmeye başladı. Tek gülenin kendisi olduğunu fark edinceyse şakasını geliştirmesi gerektiğini hissetmiş olmalıydı.

“Doğrusu renklerini hiç tutturamıyorsun!”

Celia utanmış gibi bir tavırla sofraya tabakları koyarken çocuklar da masadaki yerlerini aldılar. Lawrence biraz yüksekte olan tabureye çıkmakta güçlük çekince Barry ona yardım etmek istedi ancak çocuk yüzünü ekşitti.

“Hey evlat! Şunları biraz azaltman gerek, ha,” dedi çocuğun yuvarlak karnını çimdikleyerek. “Kahvaltıda ezme yemeye devam edersen bu iş pek mümkün görünmüyor ama.”

“Barry lütfen,” demekle yetindi genç kadın.

“Ne oldu? Ne dedim ki?”

“Ne demeyi biliyorsan onu dedin işte,” dedi Oscar yarım ağızla.

Onu duymamış olan Barry tekrar sallana sallana gülmeye başladı. Lawrence adama yanıt vermeye cesaret edemiyordu ve yüzünün sarı rengi turuncuya dönmeye başlamıştı. Celia’nın Oscar’ın tavsiyelerine göre hazırlamış olduğu kahvaltıyı güçlükle yiyebildi. Genç Medicus önce Barry’ye sonra da Celia’ya öfke dolu birer bakış fırlattı. Aceleyle yemeklerini bitirdiler ve bir an önce oradan çıkmak için hemen ayağa kalktılar.

Bahçenin öbür ucuna varmışlardı ki Oscar annesinin seslendiğini duydu.

“Oscar fazla geç kalmayın!”

“Akşam görüşürüz,” diye yanıt verdi Oscar arkasına bile dönmeden içinden döndüklerinde bu serseriye burada bulmamayı umarak.

Dört çocuk neşeyle kendilerini sokağa attı.

Lawrence ve Valentine daha önce hiç görmedikleri şeyler karşısında gözlerini kocaman kocaman açtı. Sıra sıra dizilmiş evler, rengârenk boyanmış duvarlar, kendi tanıdıklarından çok farklı görünen insanlar, tıklım tıklım yollarda insanlara çarpmamak için güçlükle fren yapan arabalar, dört bir yanda çınlayan

kahkahalar ve haykırışlar... İnsanlar pencerelerden sarkarak Pill kardeşleri selamlıyorlardı.

“Günaydın kızıl kafalı yavrucuklar! Tatiliniz nasıl geçiyor bakalım? Seni pek ortalarda göremiyoruz artık, Oscar!”

Violette karşılarına çıkan herkese el sallıyor, hâlâ Barry Ha'nın evlerindeki varlığının rahatsızlığını duymakta olan Oscar ise yarım yamalak yanıtlar vererek insanları başından savıyordu. Şimdiye kadar kulağına gelenlerden daha güçlü iki çığlık duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Sınıf arkadaşı Jeremy O'Maley ve onun arkasından da ağabeyi Barth ona doğru koşuyordu.

“Oscar seni görmek ne güzel!” diye haykırdı Jeremy. “Uzun zamandır görüşemedik. Bu hafta sonu Kildare Caddesi'nde misin?”

“Evet. İki kuzenimle birlikte geldim. Valentine ve Lawrence.”

Jeremy çocuğa doğru dönüp başını salladı ve Valentine'e gülümsedi. Belli ki şaşırmıştı.

“Kuzenlerin olduğunu bilmiyordum. Doğrusu biraz... Şey yani, sana pek benzemiyorlar!”

“Doğru, benzemezler,” dedi Oscar annesinin tavsiyesine uyup konuyu fazla uzatmamaya çalışarak. “Uzaktan akrabayız.”

“Neyse ki Oscar onlarla karşılaştı ve böylece bize yaklaştılar,” diye ekledi Violette açıklamasından son derece memnun bir tavırla gülümseyerek. “Bu yüzden artık uzaktan akraba değiller!”

“Tamam Violette, anladılar,” dedi Oscar aceleyle ablasının pot kırmasına engel olmaya çalışarak. “Siz bugün ne yapacaksınız?”

“Sana Babylon Park'a gitmeyi teklif edecektik.”

“Ne yani,” dedi Oscar, “bugün çalışmıyor musun? Pazar yok mu? İşler iyi değil mi yoksa?”

Jeremy gülmeye başladı.

“Delirdin mi sen? İşler süper iyi gidiyor. Zaten parka gitmeyi teklif etmemin nedeni de orada bir kermes düzenliyor olmamdı. Pastalar, içecekler, tombala, ne ararsanız var.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Oscar, “pastalar Bayan Orfanoudakis’ten, içecekler annenle babandan, tombalanın hediyeleri de Pazar’da satamadıklarından.” Jeremy Oscar’ın kendisine uzattığı eline vurdu.

“Ve elbette ki tombala biletlerinin fiyatı Pazar’da satamadığım mallarınkinden daha yüksek. Kutlarım Oscar, işi zmşsn. Her zaman söylüyorum, seninle ortak olmalıyız!”

Hep birlikte kermese gidip bütün sabahı orada eğlenerek geçirdiler. Jeremy Valentine’e bir tombala bileti hediye etti ve küçük kız hiçbir şişeyi aamayan ama tükenmez kaleme dönüşebilen bir tirbuşon kazandı. Belli bir süre kazandığı nesneyi ne işe yarayabileceğini pek anlayamadan inceledikten sonra Jeremy’ye teşekkür etti.

Oscar ve Barth bir çuval yarışına katıldı. Yarışın iki etabı arasında Oscar, teneffüste okul bahçesinde Moss’a karşı savunmuş olduğu çekingen ocuk Ayden Spencer’ı fark etti. Oscar o günün nasıl sonuçlandığını unutmuş değildi. Bu ocuğun yüzünden iki saatlik ceza almıştı. Bunun için Spencer’a hâlâ kızgındı.

Utangaç ocuk bakışlarını kaçırarak Oscar’a doğru yaklaştı.

“Merhaba Oscar.”

“Merhaba,” diye karşılık verdi Oscar buz gibi bir sesle.

“Yarışa mı katıldın?” diye sordu ocuk imrenerek.

“Sen katılmadın mı? Doğru ya yarışmaya katılmak için cesur olmak gerekir,” dedi kindar bir tavırla.

“Ben... ben katılamam,” diye yanıt verdi Spencer. Kıpkırmızı kesilmişti. “Doktor izin vermiyor. Çok tehlikeliymiş.”

İşte o zaman Oscar, Spencer’ın sırtını ve omurga kemiğini koruması için vücuduna sardığı o tuhaf alçıyı hatırladı. Onunla böyle konuştuğuna pişman oldu. Ve artık yarışma sırası ona gelmişti. Spencer’ın yanından ayrılarak yarış pistine gitti. Yarış bittiğinde sınıf arkadaşı ortadan kaybolmuştu bile.

Barth ve Oscar yarıştan sonra diğerlerinin yanına gittiler ve hepsi birlikte Bayan Golino’nun hazırladığı devasa pizzalardan yediler. Elbette pizzalar Jeremy’nin katılımcılara satabileceğinden çok daha fazlaydı ve bu yüzden çocuklar kendilerine ziyafet çektiler. Bir tek domatesi görmeye bile tahammül edemeyen Valentine hariç...

“Kendimi EABA ırmağından su içiyormuş ya da bir parça alyuvar yiyormuş gibi hissederim,” diye açıklamıştı kız iğrenmiş gibi dudaklarını bükerek.

“Ne ırmağı dedin? Bir parça ne yermiş gibi hissedecekmisin?” diye sordu ağzı dolu olan Jeremy hayretler içinde.

“Oturdukları şehrin içinden geçen bir ırmak işte,” diye geçiştirmeye çalıştı Oscar aceleyle.

“Peki, sizin oralarda herkesin saçları bu renk midir?” diye sordu Jeremy üçgen bir pizza dilimiyle kızın kafasını işaret ederek.

“Evet, herkesin böyle,” diye yanıtladı Valentine saçının örgüleriyle oynayarak.

Yemekten sonra Barth Violette'e sandalla gölde gezintiye çıkmayı teklif etti. Geri döndüklerinde Violette sıırıslıklamdı ve iri yarı çocuk ise çok üzgündü.

“Gölün dibinin de ıslak olup olmadığını öğrenmek istedi! Kendini suya attı ama ben onu hemen yakaladım,” dedi Barth mahcup mahcup.

Oscar çocuğun içini rahatlatı. Ablasını iyi tanıyordu. Bu yaptığı tuhaf davranış ne ilkti ne de sonuncusu olacaktı. Kızıl saçlarını kurutmakla meşgul olan Violette ise deneyiminden son derecede hoşnut görünüyordu. Gerçekten de göl dibine kadar ıslaktı. Valentine onun kurulanmasına yardımcı olmaya çalışırken Lawrence da sıvı, katı ve gaz haldeki maddeler üzerine ayrıntılı bir açıklamaya koyulmuştu.

“Doğrusu senin kuzenler biraz tuhaf,” dedi Jeremy delici bir bakışla Oscar'ın yüzüne bakarak. “Bir kere bu niye böyle sap-sarı? Üstelik kafası da göbeği gibi yusuvarlak.”

Jeremy müzik sesini bastırabilmek için yüksek sesle konuşmuştu. Lawrence başını ona doğru çevirip ayağa kalktı. Yüzünün rengi iyice koyulaşmıştı.

“Hepatolia Dünyası'nda benim gibi görünmek sağlıklı olmak demektir. Eğer senin gibi sıska olsaydım çalışmama izin verilmezdi. Ancak kimse de beni eleştirmezdi. Oysa sizin burada eğer herkese benzemiyorsan güzel değilsin, hiçbir işe yaramazsın demek oluyor. Başkalarıyla durmadan alay ediyorsunuz siz.”

Oscar Lawrence'ın böyle sinirlendiğini daha önce hiç görmemişti. Çocuğun hem sesi hem de vücudu titriyordu. Oscar, Jeremy'nin söylediklerine cevap vermek istiyordu ancak Law-

rence ona hiç fırsat vermeden küçük İrlandalı'ya söylenmeye devam ediyordu.

“Bizim Evren'imize gelsen,” dedi Hepatolia'lı çocuk, “başkalarına benzemeyen kişi bu kez sen olursun. Ama orada kimse seninle alay etmez. Başkalarından ne daha iyi, ne de daha kötü olursun. Yalnızca farklısındır hepsi bu. Farklı!”

Lawrence oradan uzaklaşıp elinde bir kitapla bir ağacın dibine oturdu. Jeremy rahatsız bir tavırla başka tarafa bakıyordu. Oscar ise Lawrence'ı incittiği için ona kızıyordu.

“Biraz alıngan galiba,” dedi Jeremy.

Oscar ayağa kalktı.

“Hayır,” dedi öfkeyle. “Yalnızca senden farklı o kadar! Seninle alay edildiği zaman bu senin umurunda bile olmaz ama o senin gibi değil.”

Ablasıyla Valentine'in yanına gitti.

“Eve dönüyoruz,” dedi.

İki kız sızlanmaya başladı.

“Hemen mi? Ama burada eğleniyorduk. Barth bizi omuzlarına aldı. En yüksek dallardaki kirazlara bile ulaşabildik. Hem sonra...”

“Eve dönüyoruz,” diye emretti Oscar.

Sonra da sessizce ayağa kalkmış olan Lawrence'ın yanına gidip kafilenin önünden yürümeye koyuldu.

Bütün yol boyunca kızlar kuş gibi cıvıldaşıp durdular ancak Lawrence tek kelime etmedi. Başı önüne eğik, omuzlarında korkunç derecede ağır bir yük taşıyormuş gibi yavaş yavaş yürüyordu.

Akşam yemeğinde Celia'nın kendisi için hazırladığı tabağa dokunmadı bile ve erkenden yatmaya gitti. Oscar kendi yatağına çıkarken Lawrence horulduyordu.

Ancak Oscar uykuya daldıktan sonra Lawrence gözlerini açtı ve uyuma numarası yapmayı bıraktı. Gecenin büyük bir kısmını gözlerini aralık pencereden görünen gökyüzüne ve yıldızlara dikerek geçirdi ve ancak çok geç saatlerde, yorgunluk karşısında direnecek gücü kalmadığında, dağın görüntüleri zihnine doluşurken ve kendi Evren'inin insanlarını ve alışkanlıklarını özlemeye başladığını fark ederek uykuya daldı.

eldivenin ele verdiği

Ertesi sabah çocuklar gözlerinin altı torba torba olmuş halde, sofranın başında şaşkınlık içinde oturuyorlardı. Oscar Cumides Circle'da geçirdiği haftadan dolayı yorgundu, Lawrence bütün gece neredeyse hiç uyumamıştı, kızlarsa Celia'nın bütün uyarılarına rağmen gecenin geç saatlerine kadar konuşup gülüşmeyi kesmemişlerdi. Genç kadın onlara güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Lawrence'ın iştahının kısmen yerine gelmiş olduğunu görünce Celia'nın içi biraz rahatlamıştı.

"Bu sabah sizin için bir paket geldi çocuklar. Biraz önce sokak kapısının önünde buldum. Üstüne bir de kart ilâştirilmişti."

Oscar kartı eline alır almaz üzerindeki el yazısını tanıdı.

"Jeremy'nin Pazarı'ndan sevgilerle..."

Oscar paketi açtı. İçi şekerler, çikolatalar ve daha pek çok çeşit şekerlemelerle doluydu. Ayrıca bir kâğıdın içine sarılmış olarak Valentine'e özel bir çilek aromalı ruj vardı. Oscar kâğıdın üzerinde şu sözcükleri okudu:

“Saçlara uysun diye...”

Sonunda paketin en altından ise bir zarf çıktı. Oscar bunu Lawrence’a uzattı.

“Al, bu sana.”

“Bana mı?”

Lawrence zarfı açtı ve içinden bir dizi resim çıkardı.

“Bu kim?” diye sordu çocuk ilk resmi Oscar’a uzatarak. “Tanıdım! Örümcek Adam bu.”

Lawrence ikinci fotoğrafa geçti ve bunu arkadaşına doğru uzattı.

“Bunu tanımıyorum.”

“Amédée bu. Afrikalı sınıf arkadaşımız.”

“Peki ya şu? Kafasının üstünde tırtıklar olan çocuk kim?”

“O da Bart Simpson. Çok komik bir çizgi film karakteridir.”

Lawrence başını kaşdı.

“Bunları bana niye göndermiş?”

Oscar resimlerin altından çıkan kâğıdı arkadaşına uzattı. Lawrence üzerinde yazılanları yüksek sesle okudu.

*“Hepsi birbirinden FARKLI ama ben hepsini seviyorum.
Jeremy.”*

Lawrence gülümsedi. Oscar çocuğun yüzüne bakınca içindeki üzüntü ve yorgunluğun bir anda uçup gitmiş olduğu hissetti.

O sırada bir zil sesi duyuldu ve dört çocuk aceleyle pencereye koşturdular. Barth ve Jeremy kaldırımında onları bekliyordu. Jeremy üç tane selesi olan kocaman bir bisiklete binmişti, Barth ise kendi bisikletinin arkasına küçük bir el arabası bağlamıştı.

“Kızlar, Barth özel arabasıyla sizleri gezdirmek istiyor, ben de erkeklere benim bisikletime binmelerini öneriyorum. Ne dersiniz?”

Çocuklar hep bir ağızdan bu teklifi onayladılar ve koşuşturarak evden dışarı çıktılar.

Valentine ve Violette el arabasına binip oturdu. Elbette ki bu araba Pazar’ın özel renklerine boyanmıştı ve kenarında beyaz harflerle dükkânın adını taşıyordu. Üzerindeki yazı sokağın öbür ucundan bile okunabiliyordu.

“Birazcık reklam yapmaktan zarar gelmez öyle değil mi?” diye açıkladı Jeremy.

Üç erkek büyük bisikletteki yerlerini aldı. Bir gün önceki olaylar artık geçmişte kalmıştı ve Lawrence kin tutmuyor gibiydi. Hep birlikte yola çıkarak öğle yemeği saatine kadar mahalleyi turladılar.

Dönüşte Celia öğle yemeklerini hazırlarken çocuklar bahçede buluştu. Jeremy bir gün öncesinden beri sormak için yanıp tutuştuğu ancak daha önce dile getirmeye cesaret edemediği soruyu nihayet soruverdi.

“Hepatolia Evreni ne demek?”

Oscar yanıtlamak istedi ancak arkadaşı ona engel oldu.

“Beni salak yerine koyma,” dedi Jeremy. “Gerçi dâhi sayılmam ama içinde yaşayan herkesin kırmızı saçlı ya da sarı tenli olduğu bir şehre de inanacak değilim.”

Sonra da yeni edindiği arkadaşlarına doğru döndü.

“Dün konuşmaya başlamıştınız artık devam etmek zorundasınız. Kimseye bir şey anlatmayacağımıza söz veriyoruz. Öyle değil mi Barth?”

Ağabeyi başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı.

“Eğer benim duymamamı tercih ederseniz bisikletle bir tur atabilirim.”

“Burada kal,” dedi şimdiye kadar hiç konuşmamış olan Lawrence. “Jeremy’den çok sana güveniyorum ben.”

“Ne dedin?” dedi gücenmiş olan Jeremy. “Benden asla laf çıkmaz, herkes bilir bunu.”

Oscar ona ters ters baktı.

“İyi tamam,” diye itiraf etti Jeremy. “Bu her zaman böyle olmayabilir ama arkadaşlarım söz konusu olduğu zaman susmasını bilirim. Özellikle de,” diye ekledi bir casus edasıyla, “neler olup bittiğini bilirimsem yardımcı olabileceğim durumlarda...”

“Senin yardımına ihtiyacımız olduğunu da nereden çıkar-dın?” diye sordu Valentine.

Jeremy kendinden son derecede emin bir ifadeyle sırtını ağaca dayadı.

“Çünkü becerikli Jeremy’ye günün birinde herkesin ihtiyacı olur. Anlatın şimdi!”

“Vay canına!”

Çocukların anlattıklarını dinledikten sonra Jeremy’nin tek söylediği bu oldu. Kendisini en çok neyin şaşırttığını bile bilemiyordu. Arkadaşının güçleri mi, iki konunun nereden geldiği mi,

yoksa şu anki durumları mı? şu an içinde bulundukları durumun hiç de basit olmadığı açıldı: Oscar, Lawrence ve Valentine'i Blue Park'taki bir malikânenin içinde saklıyordu ve ayrıca bir kitabın kendisine şantaj yapan yazarıyla bir anlaşma yapmıştı.

"Her şey bir yana," diye devam etti Jeremy şaşkınlığı biraz azalınca, "bütün bunlardan bir servet edinebiliriz dostlarım. Özel bir gösteri düzenleriz ve Oscar seyircilerden rastgele birini seçerek vücudunun içine girer. Siz ikiniz de son yolculuğundan getirmiş olduğu uzaylılar olursunuz."

"Bana kalırsa senin bana bundan daha büyük bir yardımın dokunabilir," diye karşılık verdi Oscar.

"Nasıl yani?" diye sordu Jeremy kuşkuyla.

"Oscar'ın Boyd ve Fleetwood'un kitaplarıyla birlikte vücudunun içine girebileceğı bir gönüllüye ihtiyacı var. Belki sen..."

"Hayatta olmaz," diye kestirip attı Jeremy. "En iyi arkadaşımın içime girip burada neler olup bittiğini görmesine izin vermeye hiç niyetim yok," dedi elini göğsüne vurarak. "Hele burayı hiç," diye ekledi işaret parmağıyla karnını göstererek.

"Aferin sana," dedi Valentine. "Sizin buralarda arkadaşlık böyle mi oluyor?"

"Eğer işinize yarayacaksa ben gönüllü olurum," dedi her zaman hizmet vermeye hazır olan Barth.

Jeremy bir an düşündü.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Gönüllü olarak aslında pek de gönüllü olmayan, hiçbir şeyin farkına varmayacak birini seçmek daha doğru olur. Aradığınız kişinin kim olduğunu da biliyorum," dedi kendinden emin bir tavırla.

“Aklında kim var?” diye sordu Oscar annesinin gelebilme ihtimaline karşı gözünü mutfak penceresinden ayırmadan.

Genç Medicus, Celia'nın konuştuklarını duymasını istemiyordu. Gerçi ona Lawrence ve Valentine'le ilgili her şeyi anlatmıştı ama aniden suspus olan Gramarye'sini, babasının ölümlüyle ilgili yaptığı araştırmaları ve Boyd'la aralarındaki anlaşmayı ondan gizlemişti. Ayrıca ona Bilgiler Sığınağı'ndan da hiç söz etmemişti. Bu sırrı Valentine ve Lawrence'tan başka kimseyle paylaşmamıştı.

Jeremy gerginliğin artması için sessizliği bir süre daha uzattıktan sonra nihayet konuştu.

“Pavarotti,” dedi sadece.

O zamana kadar Barth'ın endişeli bakışları altında bir toprak solucanıla harareti bir sohbet halinde olan Violette başını kaldırıp ona baktı.

“Pavarotti mi? Babylon Heights Parkı'nda yaşayan evsiz adam mı?”

“Ta kendisi,” diye doğruladı Jeremy.

Pavarotti sürekli olarak mahallelerinde gezinen ve herkesin tanıdığı bir alkolikti. Herhalde bu gerçek adı değildi ama bu lakabı çıldırtıcı bir alışkanlığı yüzünden kazanmıştı: Her gece saat on birde parkın içindeki banklardan birinin üzerine çıkıp berbat bir sesle avazı çıktığı kadar arylar söylemeye başlar, bütün mahalleyi uyandırdıktan sonra da on saat deliksiz uyurdu. Her gece, hiç şaşmadan tekrarlanan düzenli bir alışkanlıktı bu.

“Neden onu seçecekmişiz?” diye sordu Valentine.

“Çünkü alyasını söyledikten sonra,” diye yanıtladı Jeremy, “öyle derin bir uykuya dalar ki kulağının dibinde trompet çalınsa uyanmaz.”

Lawrence her zamanki mantığıyla söze karıştı.

“Küçük bir sorun var,” dedi. “Bu Pavarotti Babylon Heights’taymış. Oysa biz Blue Park’ta oturuyoruz. Oscar buraya yalnızca hafta sonları gelebiliyor ve bütün bir hafta sonu boyunca kütüphanenin iki kitabını yanında taşımasına olanak yok. Bay Brave durumu hemen fark eder.”

“Seçme şansımız yok,” diye doğruladı Oscar. “Bu işi bir gece Blue Park’ın yakınlarında yapmalıyız.”

Jeremy bir süre sıkıntılı sıkıntılı düşündü.

“Madem siz Pavarotti’ye gelemiyorsunuz o halde onun size gelmesi gerekecek. Ama bunu nasıl yapacağız? Ben ondan bir geceliğine Blue Park’ta uyumasını istemeye gönüllü olurum ama bunu kabul eder mi bilemiyorum.”

“Bir şişe şarap vadedersen seve seve kabul eder,” diye önerdi Valentine.

“Ben pazar işletiyorum, bar değil,” diye yanıtladı Jeremy. “Hem zaten ne olursa olsun Babylon Heights’taki bankından hiçbir yere kıpırdamayacaktır.”

“Zavallılık,” dedi Violette içten bir üzüntüyle. “Neden kıpırdamıyor? Bacakları mı yok? Barth’ın el arabasıyla taşıyabiliriz belki.”

Valentine gülümsedi.

“Hayır, Violette. Jeremy onu demek istemedi.”

“Ama bu iyi bir fikir,” diye haykırdı Oscar hayalperest ablasının söylediklerini düşünerek. “Jeremy, şarkısını bitirdikten sonra derin bir uykuya daldığını ve hiçbir şeyin onu uyandıramayacağını söylemiştin öyle değil mi?”

“Evet öyle ama...”

“O zaman yapmamız gereken tek şey uykuya daldıktan sonra onu Barth’ın el arabasına yerleştirmek. Barth, Pavarotti arkada uyurken onu Blue Park’a kadar bisikletinle taşıyabilir misin dersin?”

Barth, Violette’in umut dolu gözlerinin içine baktı ve güçlü pazılarını şişirerek gülümsedi.

“Yapabilirim herhalde,” dedi omuzlarını kaldırarak. “En azından deneyebilirim!”

“Son bir ayrıntı daha var,” diye ekledi Lawrence. “Siz iki kardeş gecenin bir yarısı evden dışarı çıkmayı nasıl becereceksiniz?”

“Bu hiç sorun değil. On gün sonra her ikimiz de büyük annemizin evine yatıya gideceğiz. Çünkü annemiz ve babamız Bessington Hill’deki İrlanda korosunda şarkı söyleyecek. Gelecek hafta çarşamba gününe denk geliyor. Büyük annemiz duvar gibi sağırdır. Daha önce onu birkaç defa atlatmıştık. Bu sefer de ruhu bile duymayacaktır.”

“Eğer çarşamba gecesi olacaksa ben size katılamayacağım,” dedi Violette üzüntüyle. “O gece yıldızları saymam gerekiyor.”

“Önemli değil,” dedi Barth. “Ben seni başka zaman arabamla gezdiririm. Hem geceyarısı olmak zorunda da değil.”

Tam o sırada kaldırımında, hemen yakınlarında bir ses duyular. Jeremy yerinden kalkıp bahçe kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Bir sağa, bir sola dikkatle baktı ama kimse yoktu. Tam o sırada sokağın köşesini dönmekte olan bir bisikletin arka tekerleğini son anda görebildi.

“Size yemin ederim biri bizi dinledi,” dedi arkadaşlarının yanına dönerken.

Altı çocuk bir çember oluşturdu ve Oscar aralarına geçip otların üzerine elini koydu.

“On gün sonra, çarşamba geceyarısı Pavarotti’yle buluşuyoruz.”

“Ben bu işi halledeceğim,” dedi Jeremy elini arkadaşınının üzerine koyarken. “Çarşamba geceyarısı Pavarotti’nin içinde buluşuyoruz!”

Diğerleri de ellerini uzattılar ve böylece randevu kesinleştii.

“Hadi bakalım çocuklar,” diye seslendi Celia mutfak penceresinden. “Orada gizli gizli planlar kurmayı bırakın da sofraya gelin. Yemek hazır!”

Öğleden sonra sanki ışık hızıyla geçmişti. Ayrılma zamanına bir saat kala çocuklar Celia’nın yanında toplanıp Cumides Circle’a nasıl döneceklerini planlamaya koyuldular. Annesi Oscar’ı götürecekti ama Lawrence ve Valentine’in de gitmesi gerekiyordu.

“Yine bavula saklansak olmaz mı?” diye önerdi Valentine.

“Olmaz,” dedi Lawrence. “Bir kere merdivenlerde sürüklenirken canımız çok acıyor,” dedi sarı teninin üzerinde yeşermeye başlayan morlukları göstererek. “Üstelik eğer bavulu Bones alacak olursa bir şeylerden kuşkulanıp içine bakmak isteyebilir.”

“O zaman şöyle yapalım,” dedi Oscar, “bahçe kapısından içeri girer girmez siz gizlice sıvışıp Zizou’nun arkasına saklanın. Sonra da ben mutfak kapısını açınca kadar orada bekleyin.”

Hepatolia’lı çocuklar başlarını salladılar.

İkinci kahvaltısı yapmak ve bavulu bu sefer gerçekten kıyafetlerle doldurmak için zamanları vardı. Bavulu birkaç hafta önce katılmaya zorlandığı rallinin heyecanını daha yeni üzerinden atmış olan Toinette’in bagajına yerleştirdiler.

Saat altıya doğru yola çıktılar. Geri dönüşü olmayan saat yediden önce Cumides Circle’a varabilmeleri için bol bol zamanları vardı.

Celia arabayı malikânenin önünde durdurdu. Arabadan ilk önce Oscar indi ve annesini öptükten sonra madalyonunu parmaklıklara yaklaştırarak bahçe kapısını açtı. Çakıllı yolun üzerinde birkaç adım yürüdükten sonra Zizou’nun büyük dallarını çatının üzerinden seçebilmişti. Ağaca kendisine yaklaşmasını işaret etti ve ulu meşe hiç acele etmeden bahçenin ön tarafına doğru hareket etmeye başladı. Yanına gelince Oscar ağacın kabuğuna doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı ve Zizou’nun yaprakları yere doğru eğilip parmaklıklara dokundu.

“Çıkabilirsiniz çocuklar,” dedi Celia Toinette’in arka koltuğuna uzanmış olan iki çocuğa.

Celia ön yolcu koltuğunu eğip kapıyı araladı, Lawrence ve Valentine arabadan dışarı süzülerek Zizou’nun dallarının oluşturduğu yapraktan çatının koruması altında bahçe kapısına doğru ilerlediler. Onlar geçtikten sonra bahçe kapısı kapandı ve

çocuklar meşenin yaprakları arasında saklanırken Oscar da elinde bavuluyla Cumides Circle'ın kapısının önüne geldi.

Bones ona kapıyı açtı. Tek laf dahi etmeden genç Medicus'un elinden bavulunu aldı ve merdivenlere doğru yöneldi.

“Mutfğa gideceğim,” dedi Oscar, “Cherie'yi görmek istiyorum.”

“Cherie bu akşam yok,” dedi Bones bezgin sesiyle. “Akşam yemeğinizi ben hazırlayacağım. İsterseniz şimdi odanıza girin, ben saat yediye doğru gelip sizi alır, yemek odasına Bay Brave'in yanına götürürüm.”

Bones kibar cümlelerle süsleyerek emir verme huyundan hâlâ vazgeçmemiştii. Oscar ise bu duruma katlanamamakta inat ediyordu.

“Karnım aç,” dedi genç Medicus. “Mutfakta bir şeyler atıştıracacağım.”

“Akşam yemeğine yarım saatten daha az zaman var,” dedi Bones her zamanki soğuk tavrıyla.

“İyi öyleyse,” diye üsteledi Oscar kararlılıkla. “Yarım saat boyunca aç kalacağım demektir.”

Sonra da Bones'un yanıtını beklemeden mutfğa yöneldi. Kâhyanın bavulu çocuğun odasına bırakıp bir an önce aşağı inip Oscar'ın akşam yemeğine kadar neler yaptığını gözetlemek için acele edeceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden elini çabuk tutmalıydı.

Mutfak boştu. Oscar evin arka tarafına, bahçeye doğru açılan kapıya koştu. Ancak büyük bir dehşetle kapının kilitli olduğunu fark etti. Çevresine bakındı. Anahtar ortalıkta görünmü-

yordu. Bones bir şeylerden mi kuşkulandıydı yoksa? Arkadaşlarını içeri sokmak için çok az zamanı kalmıştı. Pencereye doğru yaklaşıp kapının açılacağı anı gözetlemekte olan Zizou'nun daları arasında onları gördü. Onlara evin çevresinden dolanarak giriş kapısına gelmelerini işaret etti.

Mutfaktan çıkıp holü geçti. Bir üst katta Bones, Oscar'ın bavulunu bırakmış, koridorda yürümekteydi. Çocuk boynundaki M harfini giriş kapısına doğru tutarak kapıyı açtı ve Valentine ile Lawrence aceleyle içeri girdi.

Oscar başını kaldırdı. Bones'un eldivenli eli merdivenin tırabzanında görünmüştü bile. Hemen arkadaşlarını oturma odasının kapısına doğru itti ve üçü birden içeri daldı.

Kapıyı arkasından kapatırken son anda kâhyayla göz göze geldi. Bones onun içeri girdiğini görmüştü. Hiç kuşkusuz birkaç saniye içinde herhangi bir bahaneyle buraya gelecek ve bu salona girdiği için ona sitem edecekti. Arkadaşlarını nereye saklayabilirdi?

Üç çocuk telaş içinde çevrelerine bakındı. Lawrence bir kenenin arkasına saklanmaya hazırlanıyordu ki Oscar onu tutup çekti ve salonun bir köşesindeki komodine doğru gitti. Çekmeceyi açıp yanmayan bir tür kumaştan yapılmış eldiveni çıkarıp telaşla tişörtünün altındaki madalyonunu buldu ve arkadaşlarının dehşet dolu bakışları altında onu ateşin içine daldırdı. “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı Valentine telaşla. “Elini...”

Kız daha cümlesini tamamlayamadan yanı başlarındaki duvar bir ray üzerinde kaydı. Oscar aceleyle çocukları sarı salona, onları görünce cıvılamaya başlamış olan Victor'un yanına itti ve duvar tekrar kapandı.

Genç Medicus sırtını duvara dayayarak rahat bir soluk aldı. Bir havlama duyuldu. Rolls mu yoksa Royce muydu bu? Oscar, Bayan Withers'ın iki köpeği birbirinden ayırmak için kendisine verdiği talimatı hiçbir zaman hatırlayamıyordu. İkisinden biri hemen yanı başına oturmuş, dudaklarından ince bir çizgi halinde salyası sarkarak üzgün gözlerle ona bakıyordu. Oscar köpeğe susmasını işaret etti ve onu kanepenin arkasındaki sepetine doğru iteledi. Öteki köpek ortalıkta gözüküyordu ve ikisi hemen hemen hiçbir zaman birbirlerinden ayrılmadıklarından bu durum biraz şaşırtıcıydı. Ancak Oscar şikâyetçi sayılmazdı. Şu anda onların ayaklarının altında dolaşmasına hiç de ihtiyacı yoktu.

Oturma odasının kapısının açıldığı duyuldu. Bones tek kelime etmeden içeri girdi ve odanın en dibine, şömineye doğru ilerledi. Oscar'a hiç aldırış etmeden, âdeta bir suç mahallinde ipucu arıyormuş gibi her yeri incelemekteydi.

“Ne arıyorsunuz Bones?” diye sordu Oscar alaycı bir sesle ilişmiş olduğu bir kanepenin kolunun üzerinden. “Bir şey mi kaybettiniz? İsterseniz size yardım edeyim.”

Arkadaşlarını korumayı başarmış olması kadar sürekli kendisinin bir açığını kollamakta olan kâhyaya oyun oynuyor olmasından da hoşnuttu.

Bones tam odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki bir havlama sesi duyuldu.

Oscar başını iki köpeğin sepetine doğru çevirdi. Sepetin içindeki hayvan gözleri yarı kapalı halde uyuklamaktaydı. Havlayan o değildi. Oscar kalbi küt küt atarak başını kaldırdı. Daha

boğuk, ikinci bir havlama sesi duyuldu. Ses duvarın ardından geliyor gibiydi. Genç Medicus güçlükle yutkundu.

Bones'un ne tepki vereceğini merakla bekliyordu. Sırtından aşağı soğuk terlerin süzölmekte olduğunu hissediyordu. Soluğunu kontrol altında tutmaya çalıştı ve hiçbir şey söylemedi. Kâhya baygın bakışlarını çocuğa doğru çevirdi ve sonra da uzaklaştı.

Bones odadan çıkınca Oscar derin bir soluk aldı. Kapıya doğru koştu ve onu araladı. Hol boştu. Bones yemek hazırlığına başlamış olmalıydı. Oscar arkadaşlarını serbest bırakmak için şömineye doğru koşturdu. O sırada yerine aceleyle sıkıştırmış olduğu eldivenin çekmecedan sarmakta olduğunu fark etti. Bones'un bunu görmemiş olması ve havlamalara aldırış etmemesi büyük bir şanstı.

Tam eldiveni çıkarıyordu ki kapı yeniden açıldı. Oscar çekmeceyi telaşla kapatıp komodini gizlemek için olduğu yerde doğruldu.

Bayan Withers gülümseyerek içeri girmişti. Bakışları kırmızı gözlüğünün altında her zamankinden daha fazla parıldıyordu.

“Merhaba Oscar,” dedi tatlı bir sesle çocuğa doğru yaklaşarak. “Babylon Heights'ta hafta sonun nasıl geçti bakalım?”

“İyi geçti teşekkür ederim,” diye kekeleydi çocuk.

“Winston Brave benden bu akşam yemeğini sizinle birlikte yememi istedi,” dedi genç Medicus'un arkasına doğru hızlıca bir göz atarak. “Sanırım şimdi bizi bekliyordur. Yanına gidelim mi?”

Oscar yerinden bir milim bile kımıldamadan başını evet anlamında salladı.

“Şu işe bak,” dedi Bayan Withers şaşkınlıkla. “Komodinin çekmecesini iyi kapanmamış. Benim hatam olacak. Çünkü onu açıp da eldiveni en son kullanan bendim,” dedi fazla önemsemeksizin.

Oscar’ın gözlerinin içine bakmaya çalıştı ancak çocuk baskılarını yaşlı kadından sürekli olarak kaçırmaktaydı.

“Bunu ben yaptım, öyle değil mi Oscar? Çünkü sarı salona girme hakkına yalnızca Büyük Üstat ve Konsey üyeleri sahiptir. Bu durumda evet, ben yapmış olmalıyım.”

Kadın çekmeceyi kapamak üzere eğildiği sırada yeniden bir havlama sesi duyuldu. Oscar büyük bir felaketle karşı karşıyaymış gibi gözlerini kapadı. Bayan Withers iç çekip eldiveni çekmecedan çıkardı.

Oscar gözlerini açtığı anda duvar yine yana kaymıştı. Salonun içinde Valentine arka duvara yapışmış telaşlı gözlerle bakıyor, Lawrence ise dizlerine Royce’un ya da Rolls’un salyaları damlayarak bir iskemlede oturuyordu.

Bayan Withers onlara nazikçe gülümsedikten sonra Oscar’a doğru döndü.

“Görünüşe bakılırsa yemekte biraz daha kalabalık olacağız,” dedi. “Üstelik eğer yanılmıyorsam sürpriz konuklarımız çok uzaktan geliyorlar.”

Oscar iç çekti. Kapının önünde Bones dudaklarında hafif bir gülümsemeyle hareketsiz durmaktaydı. “Bones bir şey fark etmeseydi iki arkadaşını Cumides Circle’in içinde daha ne kadar süre gizlemeyi düşünüyordun Oscar?” diye sordu Büyük Üstat.

Winston Brave her zamanki gibi koltuğuna kurulmuştu, Bayan Withers ise rafların başında durmuş bir kitabı inceliyormuş gibi yapıyordu. Kütüphane şimdi her zamankinden daha sessizdi. Büyük Üstat'ın karşısında ayakta durmakta olan Oscar kendini bir mahkeme salonundaymış gibi hissediyor ve kendisine mümkün olan en ağır cezanın verilmesini bekliyordu. Lawrence ve Valentine onun hemen arkasında, tabloların önünde sessizce duruyorlardı. Âdeta geçmişin parlak Medicus'ları bu iki çocuğu inceliyor gibiydi. Oscar başını önüne eğdi ancak içinde hiç pişmanlık yoktu. Yaptığı tercihlerin sonuçlarına katlanmaya hazırdı.

“Oscar Pill,” dedi Winston Brave her zamankinden de daha ciddi bir sesle, “bir Medicus Büyük Üstat'tan hiçbir şey saklamaz. Özellikle de onun evinde yaşıyorsa... Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, efendim. Sizden bir şey saklamak istememiştim ama...”

“Ama ne?” diye gürledi Bay Brave.

“Ama onları kendi Evren'lerine göndermenizden korktum,” diye itiraf etti Oscar.

Büyük Üstat iç çekti.

“Gerçekten bundan haberim olmayacağını mı düşündün? Artık büyümenin ve biraz sorumluluk sahibi olmanın zamanı geldi,” diye söze devam etti Bay Brave katı bir ifadeyle. “Sırf hoşuna gitmedikleri için dünyanın kurallarını değiştiremezsin. Bir iç Evren'in iki varlığını bizim dünyamıza getiremezsin!”

Şimdiye kadar Lawrence'la birlikte sessizce geride durmuş olan Valentine arkadaşını savunmak için bir adım öne çıktı.

“Onun bir suçu yok efendim. Suçlu olan biziz,” diye haykırdı küçük kız. “Oscar bizim evrenimizden çıkarken onun pelerinine tutunduk.”

Büyük Üstat doğrulup kıza doğru eğildi. Adam öylesine heybetli görünüyordu ki Valentine Lawrence’ın arkasına saklanma gereği duydu. Her ikisi de yaprak gibi titriyordu.

“Küçük hanım bana öyle geliyor ki onun gibi siz de kuralardan pek hoşlanmıyorsunuz. Ben size izin vermeden konuşamazsınız!”

Lawrence bütün cesaretini topladı ve olanca kibarlığıyla araya girmeye çalıştı.

“Efendim, olanları açıklamamız için bize izin vermeyecek misiniz?”

Her üç çocuk da Büyük Üstat’ın yanıtını bekliyordu.

“Rica ederim Winston,” diye araya girdi Bayan Withers başını kitabından kaldırarak. “Kendilerini savunmaya hakları var. Bizim de onları dinlememiz gerekmez mi?”

Brave iç çekti ve başıyla Lawrence’a doğru bir işaret yaptı.

“Valentine’in size söyledikleri doğrudur efendim. Oscar’ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Buraya gelmeyi biz istedik ve bunu ona fark ettirmeden yaptık.”

“Sizin burada işiniz yok,” diye kestirip attı Winston Brave. “Bu dünyada yaşayabilecek şekilde yaratılmadınız. Bunu bilmeniz gerekirdi.”

Lawrence başını eğdi.

“Biz yalnızca öğrenmek, keşfetmek istedik. Orada, yer altındaki nehirlerde ya da dağın içinde her yer çok karanlık. Bu yüz-

den Oscar'dan burada kalmamıza izin vermesini ve bizi saklamasını istedik.”

“İşte ben de sana bunun için kızıyorum Oscar,” dedi Büyük Üstat ona doğru dönerek. “Senin verebileceğin türden bir karar değildi bu.”

Bu sefer iki çocuğun arkadaşları için yapabilecekleri bir şey yoktu. Üçü birbirine baktı ve genç Medicus, şimdi de arkadaşlarının onları savunmasını beklediğini fark etti. Top artık onun sahasındaydı.

Oscar başını Bayan Withers’a doğru çevirdi. Kadın ona gülümsedi ve dudaklarıyla ses çıkarmadan iki sözcük söyledi: “*Samimi ol.*” Çocuk aynı zamanda annesinin kendisine öğretmiş olduğu ve her ne kadar kurallara uymak konusunda her zaman başarılı olamasa da aklından hiç çıkarmadığı ilkeleri hatırladı. Bundan cesaret alarak gözlerini Büyük Üstat’ın delici bakışlarına dikti.

“Bu kararın size ait olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı, “ama böyle yapmam gerekiyordu.”

“Nedenmiş o?” diye gürledi Bay Brave öfkeyle.

“Çünkü...”

Oscar ikna edici bir açıklama arıyordu ama her ne kadar basit de olsa, gerçeği söylemenin her şeyden daha iyi olacağını hissetti.

“Çünkü onlar ihtiyacım olduğunda bana yardım etmişti,” dedi içtenlikle. “Onlar olmasaydı yolumu bulup da geri döne-yebilirdim efendim.”

Oscar, Bayan Withers'ın yüzüne baktı. Kadın güvenle gülümsemektedir. Çocuk biraz daha berrak bir sesle konuşmaya devam etti.

“Dahası onlar bana hiçbir karşılık beklemeden yardım etmişlerdi. Ben onlara hiçbir şey vadetmedim. Benim pelerinimi kullanarak Hepatolia'yı ya da EABA'yı terk etme fırsatını bulabileceklerinden habersizdim. İşte bu yüzden onları burada bulunca sakladım. Ben de hiçbir karşılık beklemeden onlar için bir şey yapmak istedim. Annemin anlattığına göre babam da böyleymiş. Hiçbir karşılık beklemeden bir şeyler verir, kendisi için yapılan şeylere de minnettar olurmuş. Annem bana onun biraz da bu yüzden büyük bir Medicus olduğunu söylemişti.”

Biraz duraksadıktan sonra devam etti.

“Ben de öyle olmak istiyorum. Onun yaptıklarını yapmaya çalışıyorum.”

Kütüphaneye sessizlik çöktü. Brave düşüncelere dalmış gibiydi ve kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemedi. Oscar Bayan Withers'ın yüzünde belli bir tatmin duygusu ve biraz duygusallık sezer gibi oldu.

Büyük Üstat sonunda başını, Oscar'a iyice yaklaşmış olan Valentine ve Lawrence'a doğru kaldırdı.

“Ailelerinizin kaçmış olduğunuzdan haberi var mı?”

Valentine gülmeye başladı.

“Aslına bakarsanız benim annemin birkaç milyon çocuğu var. Büyük Humerus¹¹ iliğinin doğumevinden hiç dışarı çıkmıyor. Yokluğumu fark edebilmiş olduğunu hiç sanmıyorum.”

11 Üst koldaki uzun kemik. (ed.n.)

“Benim ailem dağın madenlerinde çalışmak istemediğimi biliyordu,” diye ekledi Lawrence. “Okumayı, öğrenmeyi ve yolculuk yapmayı istediğimi de.”

Brave düşünceli bir tavırla siyah saçlarını düzeltti ve ağzının içinde birkaç sözcük geveledi. Biraz sonra oturduğu yerde doğruldu.

“Bana sizi burada tutmam için tek bir iyi neden gösterin.”

Valentine ve Lawrence aynı anda konuşmaya başladı ve ikisinin sözcükleri anlaşılabilir bir gürültü içinde birbirine karıştı. Oscar onları susturup ikisi adına konuştu.

“Efendim,” dedi, “eğer benim yanımda kalırlarsa Hepatolia’daki yolculuklarımda bana yardım edip Kupa’mı kazanmamı kolaylaştırabilirler. Bundan eminim.”

Arkadaşları aceleyle doğruladı.

Brave, Bayan Withers’a doğru döndü. Kısa bir bakışma anlaşmalarına yetti. Büyük Üstat ayağa kalktı ve onun heybetli cüssesi karşısında üç çocuk da aynı anda geriledi. Brave çocukları uzun uzun inceledikten sonra kararını verdi.

“Tamam,” dedi, “Cumides Circle’da kalabilirsiniz.”

Kütüphaneyi sevinç çıgıllıkları doldurdu. Brave elinin bir hareketiyle onları susturdu.

“Tek bir şartla,” diye ekledi Büyük Üstat, “eğer bir sonraki yolculuğunda Oscar’a eşlik ederseniz ve şişeciğini doldurmayı yine başaramazsa kendi Evren’inizde kalacaksınız. Yoksa sizi zorla oraya geri gönderirim. Anlaştık mı?”

Lawrence ve Valentine, Oscar’a baktı. Genç Medicus cesurca başını salladı.

“Evet anlaştık.”

Sonra da arkadaşlarına doğru dönerek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hepsinin içinden geçmekte olan inancı onlara aktarmak istedi: “Başaracağız.”

“O halde sofraya,” dedi Büyük Üstat, “hepiniz. Böylece Oscar artık mutfaktan yiyecek aşırmaq zorunda kalmayacak ve hizmetçi kadın da dolabında ekmek kırıntıları, tereyağı parçaları ve paslı çiviler bulmayacak,” dedi gözünün ucuyla Oscar’a bakarak.

Üç arkadaş hayret içinde oldukları yerde kaldı.

“Ama siz... siz ne zamandır biliyordunuz?” diye bağırdı Oscar.

Bayan Withers ve Brave suç ortağıymışçasına birbirlerine gülümsediler ve Büyük Üstat konuşmaya son noktayı koydu.

“Herkes sofraya dedim.”

geceyarısı blue park'ta bir bankın üzerinde

Ertesi günden itibaren Lawrence ve Valentine yakalanma korkusu olmadan Cumides Circle'ın içinde rahatça dolaşabilmenin tadını çıkardı. Yine de Bones'la karşı karşıya gelmemeye özen gösteriyor ve Lawrence okumalarına ara vermeyi kabul ettiğinde zamanlarının çoğunu bahçede geçiriyorlardı. Oscar her fırsat bulduğunda onların yanına gidiyordu. Öğle yemeği saatlerinin dışında Bayan Withers ve Maureen'in denetiminde gerçekleştirdiği Vücut Girişi denemelerinden geriye kalan zamanları hep arkadaşlarıyla geçiriyordu. Bu süre içinde artık birinci Evren içinde yolculuk etmeye iyice alışmıştı ve öğretmenleri onun yakında şişeciğini doldurup ilk Kupa'sını kazanmak üzere yeni bir girişimde bulunmaya hazır olabileceğini düşünüyorlardı. Bu girişim sırasında bir Medicus yanında başka bir Medicus'u götüremezdi. Bu işi tek başına yapması gerekiyordu. Oscar'ın yanında Lawrence ve Valentine de bulunacağından Hepatolia'da iki müttefikinin olacak olması Bayan Withers'ın içini rahatlatıyordu. Bir hafta böylece geçti ve pazartesi akşamı yemekten

önce Oscar, Boyd'a koşullarını kabul ettiğini bildirip ona randevu vermek üzere kütüphaneye uğradı.

“Şansın varmış,” diye yazdı Boyd koca bir mürekkep lekesinin altına, “*ben de tam fikrimi değiştirmek üzereydim. Söyle bakalım Estelle ve beni ne zaman götürüyorsun?*”

“Çarşamba akşamı,” diye yanıtladı Oscar.

“Neden bu akşam değil?” diye karaladı Boyd düş kırıklığıyla.

“Öyle işte,” dedi Oscar, “içine gireceğimiz vücut o akşam hazır olacak. Böyle bir şeyi ayarlamak kolay mı sanıyorsunuz?”

Bu haberden heyecanlanmış olan Boyd büyük bir süratle eğri büğrü yazmaya devam etti.

“Nerede olacak peki?”

“Yakalanmamak için Cumides Circle'ın dışında olacak. Blue Park'ın içinde, büfenin yakınlarında. Geceyarısına doğru gelip her ikinizi de alacağım. Bakın sizi uyarıyorum, en küçük bir gü-rültü yaparsanız...”

“Evet, evet, biliyoruz, daha önce de söylemiştin,” diye yazdı Boyd alaycı bir tavırla. “Şömineyi boylarız!”

Oscar omuz silkti ve sonra dışarı çıktı. Boyd'a hizmet etmekten nefret ediyordu ama başka seçeneği de yoktu. Üstelik her şey hazırlanmıştı bile. Eğer Jeremy ve Barth sözlerinde durursa çarşamba gecesi geleceklerdi. Bu iş ya o zaman olacaktı ya da hiçbir zaman.

Sonraki iki gün boyunca Oscar dikkatini toplamakta giderek daha çok güçlük çekti.

Hatta çarşamba öğleden sonra Royce'un içine girmeye çalışırken hedefini ıskalayarak köpeğin kuyruğuna bastı. Zavallı

hayvan bunun üzerine öne doğru sıçradı, Oscar boylu boyunca yere uzandı ve bu arada da ilk Çinli Medicus'lardan kalmış şahane bir antika vazoyu da kırdı.

“Bugün senin neyin var böyle, Oscar?” diye sordu Bayan Withers hayretle. “Sana söylenen hiçbir şeyi dinlemiyorsun ve her işi yarım yamalak yapıyorsun.”

Çocuk ağzının içinde anlaşılmaz birtakım özürler geveledi. Yaşlı kadın kuşkuyla onun yüzüne baktı.

“Bir şeylerin yolunda olmadığını seziyorum. Bana söyleyeceğin hiçbir şey olmadığından emin misin?”

“Evet,” diye yanıtladı Oscar aceleyle. “Sadece... bugün biraz karnım ağrıyor, hepsi bu. Yakında geçer.”

Öğrencisinin yanıtından tam olarak tatmin olmamış olan Bayan Withers üsteledi.

“Oscar, buraya geldiğinden beri çok şey oldu. Üstelik Büyük Üstat sana karşı hep hoşgörölü davrandı. Bunu sakın unutma. Ayrıca ben de hep senin tarafını tuttum. Biraz da bu nedenle bugün buradasın. Ancak her şeyin bir sınırı vardır. Bu yüzden eğer aklında bir şeyler varsa bunu kendine saklayarak aptalca bir şey yapmaktansa benimle paylaşman daha iyi olabilir. Aksi takdirde daha sonra çok pişman olabilirsin.”

“Hayır,” dedi Oscar inatla. “Hiçbir şey yok. Basit bir karnın ağrısı, hepsi bu. Göreceksiniz yarına bir şeyim kalmayacak.

Yaşlı kadın kırmızı gözlüğünü düzeltip iç çekti.

“Bana kalırsa bugünlük bu kadar yeter. Biraz dinlen şimdi. Bones'tan ağrıya karşı sana bir ilaç vermesini isteyeceğim.”

“Hayır, hayır,” diye atıldı çocuk biraz fazla enerji dolu bir biçimde. “Kendi kendine geçecektir. İlaçlardan pek hoşlanmıyorum da,” diye de ekledi durumu kurtarmaya çalışarak.

“Nasıl istersen. Hoşça kal Oscar. Yarın görüşürüz.”

Genç Medicus yaşlı kadının çıkmasını bekledikten sonra bir koşu kütüphaneye daldı. Boyd’un önüne geçmeden, iki gün önce bir şey danışmış olduğu Julia Jacob’ı selamladı. Onun dosyasındaki makaleler arasında babasıyla ilgili bir gazete kupürü bulmayı ummuştu ancak bir kere daha araştırması sonuçsuz kalmıştı.

“Özür dilerim Bay Oscar,” diye yazmıştı sekreter kadın incecik yazısıyla, “*babanızın Büyük Pathologus’a karşı kazandığı zaferden söz eden makalelerden daha yakın tarihisini bulamadım. Sonra da ölümünü haber veren küçücük bir ilan yayınlanmış yalnızca. Başka hiçbir şey yok. Size daha fazla yardımcı olabilmeyi çok isterdim.*”

“Önemli değil,” demişti Oscar. “Kendini üzme Julia. Ben başımın çaresine bir şekilde bakacağım.”

Bu akşamsa Julia’nın poşetine yalnızca gülümsemekle yetindi ve o da kendisine küçük bir titremeye karşılık verdi. Çocuk daha sonra Boyd ile Estelle Fleetwood’un kitaplarının karşısına geçti.

“Geceyarısına birkaç dakika kala sizi almaya geleceğim,” diye onları uyardı.

Estelle’in kitabı sallandı. Oscar, Titus’un üzerine çıkmak istedi ancak koltuk Bayan Withers’tan kesin talimat almış olacaktı ki rafların yanına gelmeyi reddetti.

“Lütfen Titus, yalnızca bu akşam! Daha sonra seni bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim.”

Titus boyun eğdi ve böylece Oscar *Tamamen Büyüleyici ve Kesinlikle Eksiksiz Olağanüstü Bir İnceleme* başlıklı kitabı raftan alıp oval masanın üzerine koydu. Daha kapağını açar

açmaz Estelle Fleetwood hayatının en büyük acil durumunu yaşıyormuşçasına bir aceleyle ilk sayfasını doldurmaya başladı.

“Bu şahane fikir Boyd’un aklına nasıl gelmiş? Oysa genellikle akli bu kadar iyi çalışmaz. Yalnız bizi neden hemen şimdi götürmüyorsunuz çocuğum? Eğer geceyarısına kadar beklerseniz belki de bizi unutacaksınız ve işte o zaman ben fena halde sinirleneceğim.”

“Beklemek zorundasınız,” diye yanıtladı Oscar hafif bir öfkeyle. “Çünkü eğer sizi kütüphaneden şimdi çıkarırsam ve eğer Bay Brave bu gece ikinizden birinin kitabına bakmak isterse foyamız meydana çıkacaktır.”

“Öyle mi?” diye yazdı kadın yazar. “Doğrusu pek de aptalca bir cevap değil bu. Aslında siz neredeyse benim kadar zekisiniz. Yani benim sizin yaşıңызdaki halim kadar demek istiyorum elbette. Çünkü bugünkü zekâma erişmek pek o kadar mümkün değil ve...”

Oscar kitabı birden kapatarak konuşmaya son verdi ve cildin titreşip durmasına neden oldu. Estelle Fleetwood hayatta en çok kendi kendisine övgüler düzerken sözünün kesilmesinden nefret ederdi.

Oscar kitabı yerine koyduktan sonra Bay Brave’in yanına gitmek üzere yemek odasına geçti.

Akşam yemeği tam bir işkenceydi. Bunun ilk nedeni Oscar’ın iştahının olmaması, ikincisi ise Cherie’nin bu sefer kendini aşmış olmasıydı. Hatmili havuç ve turp salatası, greyfurt suyunda az pişirilmiş ve üzerine kurutulmuş somon yumurtaları serpilmiş dana eti ve tatlı olarak da üç biberli muz jölesi.

Dahası tıpkı Bayan Withers gibi Bay Brave de bir şeylerden kuşkuluyor gibiydi ve genellikle çok az konuştuğu halde bu sefer Oscar'ı soru yağmuruna tutmuştu. Çocuk kendini ele vermemek için elinden geldiğince kısa ve kaçamak yanıtlar veriyordu. Sonunda aynı karın ağrısını bahane ederek bütün bu konuşma çabalarından yorgun düşmüş bir halde sofradan biraz erken kalktı ve odasına sığındı.

Arkadaşları histeriye varan bir heyecan içinde onu beklemekteydi.

Lawrence geceyarısı gerçekleştirecekleri kaçıışı en ince ayrıntısına kadar, hiçbir şeyi atlamadan planlamış, bütün olasılıkları göz önünde bulundurmuştu. Bütün etkenleri, karşılına çıkabilecek her türlü engeli hesaba katmıştı. Kapalı bir kapıyla karşılaşmaları, beklenmedik bir anda Bones'un ya da Bay Brave'in karşılına çıkması, merdivenden düşme; güvenlik kameralarına, alarm ışıklarına, ısı algılayıcılarına, bekçi köpeklerine yakalanmaları durumunda yapılabilecekler kadar her şey hazırdı. Planı her çeşit kurtuluş yolunu içeriyordu ve bütün bunlar özellikle görevlendirdiği Valentine'in çevreden topladığı veriler sayesinde hesaplanmıştı.

"İşte," dedi arkadaşına koca bir yığın kâğıt uzatarak, "her şey burada yazılı. Başımıza hiçbir şey gelemes. Jeremy ile Barth Pavarotti'yi Blue Park'a getirmeyi beceremezse bu bunun için bile bir çözümüm var!"

Gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovuşturdu ve bitkin bir halde yatağın üzerine çöktü. Oscar çocuğun listesini çıkardığı engellere bir göz attı.

"Isı algılayıcıları mı? O da ne demek?"

"İnsan vücudunun ısını fark ediyorlar."

“Şey... Onlardan burada, Cumides Circle’da bulunduğundan emin misin?”

“Belli mi olur? Ne de olsa Bones sürekli seni gözetliyor. Üstelik hem Bayan Withers’ın hem de Bay Brave’in bir şeylerden kuşkulanyor olabileceklerini söylemiştin. Bakarsın yeni güvenlik önlemleri almışlardır.”

Genç Medicus arkadaşına karşı çıkmaya cesaret edemedi. Bir süre elindeki kâğıtların üzerinde uzayıp giden matematik formüllerinin ve ayrıntılı hesapların içinden çıkmaya çalıştıysa da sonunda vazgeçti.

“Eminim bunların hepsi senin kafandadır zaten,” dedi Lawrence’a.

“Elbette,” diye doğruladı Hepatolia’lı çocuk. “Bütün bunları yalnızca senin de açıkça görebilmen için yazdım.”

“Merak etme sen,” diye karşılık verdi Oscar gülen gözlerle bakarak. “Gerçekten de çok açık yazmışsın.”

Bekledikleri saat gelene kadar kendilerini oyalamaya çalıştılar. Nihayet saat on bir buçuk olduğunda daha fazla dayanamayarak üçü birden Oscar’ın kol saatine gözlerini dikip dakikaları saymaya başladılar.

On ikiye çeyrek kala Oscar ayağa kalktı ve diğer ikisi de sanki bir mangalın üstüne oturmuşlar gibi birden ayağa fırladılar. Genç Medicus pelerinine sarındı, sonra da madalyonunu çıkararak bavuluna doğru yaklaştı. Kupalar Kemerini ışıklar saçarak yükseldi, odanın içinde dolaştı ve gelip çocuğun beline dolandı.

“Sanırım artık gidebiliriz,” dedi Oscar. “İlk hedef...”

“Kütüphane,” diye tamamladı Valentine.

“Hazır mısınız?” diye sordu Oscar saatini bileğine takarken.

“Hazırız.”

“O halde yola çıkıyoruz!”

Tek sıra halinde odadan çıkıp koridoru geçtiler. Oscar önden ilerliyor, Valentine onun gölgesinden yürüyor ve Lawrence da gözcülük yaparak arkalarından geliyordu.

“İçim hiç rahat değil,” diye fısıldadı çocuk. “Ortalık çok sessiz... Bu pek normal değil.”

Valentine arkasına dönüp genç Hepatolia’lıya susmasını işaret etti.

“Geceyarısı ne bekliyordun ki, havai fişek mi?” dedi kız fısıldayarak. “Eğer sessiz olmazsan biraz sonra ortalık o kadar da sessiz kalmayacak.”

Üç arkadaş ses çıkarmadan ilerlemeye devam etti. Selenia’nın büstü başını hafifçe hücresinin duvarına dayamış uyumaktaydı. Halıyı rahatsız etmemeye özen gösterdiler ve merdivenlerden aşağı indiler.

Birer hayalet gibi Cumides Circle’ın holünü geçerek mutfak kapısının önünde durdular. Oscar başını uzatıp içeri baktı. Her yer boştu ve bütün ev bir çöl kadar ıssızdı.

“Beni burada bekleyin,” diye arkadaşlarına fısıldadıktan sonra Oscar onları sol taraftaki zırhın arkasına doğru itti.

Sonra da holü tekrar geçerek kütüphaneye girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Arkadaşlarına âdeta bir yüzyıl geçmiş gibi geldi ancak Oscar bir türlü geri dönmüyordu.

“Hâlâ ne yapıyor bu?” diye sordu her zamanki gibi sabırsız olan Valentine.

“Acele etmemesinde yarar var,” diye karşılık verdi Lawrence. “Eğer başka kitaplar onları duyar ve gürültü çıkarırlarsa mah-

voluruz! Diğerlerinin de Boyd kadar huysuz ve gürültücü olduklarını bir düşünsene!”

Oscar nihayet kütüphaneden çıkarak onların yanına geldi. Gururla pelerininin bir ucunu havaya kaldırıp Gramarye’sinin yanı başına koymuş olduğu Boyd’un ve Estelle Fleetwood’un kitaplarını gösterdi.

Sonra üçü birlikte karanlığın içine dalarak giriş kapısına doğru ilerledi. Hepsinin yürekleri hızla çarpıyordu. Her şey yolunda giderse birkaç saniye içinde dışarıda olacaklardı.

Oscar madalyonunu kapının tokmağına yaklaştırdı ve kapı anında açıldı. Kendisi açıklıktan dışarı süzöldükten sonra yolu arkadaşlarına açmak üzere kenara çekildi ve aceleyle kapıyı kapadı. Çakıllı yola inen basamakları koşa koşa indiler.

Çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdadıkça bütün mahalleyi ayağa kaldıracaklarını sandılar. Bir ağaç gölgesinde durup ayakkabılarını çıkarmaya karar verdiler.

“Dışarı çıkınca tekrar giyeriz,” diye mırıldandı Oscar.

Ayaklarının ucunda ilerleyerek bahçe kapısına doğru yaklaştılar ve Oscar bu kapıyı da açmak için her zamanki yolu denedi. Ancak bu sefer M harfi hiçbir işe yaramadı ve parmaklıklı bahçe kapısı hareketsiz kaldı. Oscar madalyonunu dört bir tarafa çevirmeyi denedi ama hepsi boşunaydı. Parmaklıklı kapı açılmayı reddediyordu.

“Biliyordum,” dedi Lawrence telaşla. “Eğer bir şeylerden kuşkulandıysa güvenlik önlemlerini artıracaklarını size söylemiştim! Kâğıtlarım nerede benim? Planlarım nerede? Oscar çabuk ol! Yakalanacağız. Eminim bizi görüyorlardır. İkimizi Hepatolia’ya gönderecekler ve sen de hiçbir zaman...”

Valentine eliyle Lawrence’ın ağzını kapatmak için arkasını dönmüştü ama bunu yapmasına gerek kalmadı. Çocuklar yap-

rakların temasını hissettiler ve bir saniyeden daha kısa bir süre içinde kendilerini havada buldular. Onları yerden kaldırmış olan ağaç dalına tutunacak zamanı ancak bulmuşlardı ki parmaklıkların öteki tarafına, sokağın tam ortasına iniverdiler.

Üç arkadaş henüz şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan yere indiğinde Oscar başını kaldırdı.

“Teşekkür ederim Zizou,” dedi. “En fazla yarım saat sonra geri döneceğiz.”

Ağaç, gövdesinin üst kısmını eğerek onları selamladı ve eski yerine doğru uzaklaştı. Çocuklarsa büyük bir hızla ayakkabılarını giydikten sonra ayaklarının ucunda koşturarak boş caddeyi aştılar. Oscar arkasına dönüp baktı. Cumides Circle’ı çevreleyen duvarın üzerinden meşe ağacının en yüksek iki dalı gözüküyordu. Zizou genç dostlarına göz kulak oluyordu. Bunu görünce içi rahatlayan Oscar arkadaşlarını Blue Park’ın içine doğru sürükledi.

Geceyarısına tam üç dakika vardı.

“Neredeyiz?” diye sordu Lawrence dördüncü defa.

“Birazdan büfeye varmamız gerek,” diye yanıtladı itiraf etmese de biraz kaybolmuş olan Oscar.

Biriyle karşılaşma korkusuyla parkın taşlık yollarından uzak durarak çalılar arasında zikzak çizerek ilerliyorlardı. Ay ışığında Oscar nihayet büfenin sivri çatısını seçtiği sırada Valentine de onu kolundan tutup sarstı.

“Orada işte,” dedi küçük kız.

Ağaçların altında ve büfeyi çevreleyen tahta bankların hemen yanında bir hareketlilik sezdiler. Yine çalıların arkasına saklanarak dikkatlice o tarafa doğru yaklaşırlarken bazı konuşmalar duyular.

“Şunun ayaklarını kaldırsana... Onu tek başıma taşıyamam!”

“Sana her zaman ne diyorum ben Barth? Beyin benim, sense kaslarsın!”

Üç arkadaş saklandıkları yerden çıkıp bir bankın yanı başında kan ter içindeki O'Maley kardeşlere doğru koştu. Barth, on üç yaşındaki bir çocuk için inanılmayacak bir güce sahip olmasına karşın, takım elbise giymiş, çorapsız, sandaletli, sakallı ve derin uykuya dalmış bir adamın ağırlığı altında ezilmekteydi. Adam sanki bayıltılmış ya da ilaçla uyutulmuş gibiydi. Kilometrelerce mesafeden soluğundaki şarap kokusu duyulabiliyordu.

Valentine ve Lawrence evsiz adamı ilgiyle inceledi. Pavarotti'nin kalacak bir evi olmayabilirdi ama sandaletleri hariç son derecede temiz ve kusursuz giyinmişti. Onu Cumides Circle'a vardıklarından beri karşılaştıkları diğer insanlardan ayıran şeyler yalnızca alkol kokusu ve karmakarışık bir haldeki gür sakalıydı.

“Hey, demek geldiniz,” diye bağırdı Jeremy rahatlamış gibi. “Koşun, bize yardım edin. Bankın üzerine yatırdığımız zaman Pavarotti'yi incelemeye bol bol fırsatınız olacak. Onu bu kadar ağırlaştıran alkol mü bilmiyorum ama iki kişi zor taşıyoruz.”

Beş çocuğun her biri Pavarotti'nin kafasını ve kollarıyla bacaklarından birini tuttu ve hep birlikte zavallıyı bankın üzerine yatırdılar.

“Bu akşamki şarkısı nasıldı?” diye sordu hayatında hiç opera dinlememiş olan Lawrence.

“Geç başladı ama arayı kapadı,” diye yanıtladı Jeremy. “Hiç bu kadar yüksek sesle ve bu kadar kötü söylediğini duymamıştım. Neyse ki Jeremy'nin Pazarı'nda her şeyden bulunabiliyor,” dedi bir çift kulak tıkacını gururla onlara doğru uzatarak. “Babylon Heights Parkı'nın çevresinde bunların satışları patladı.”

Barth kardeşini çekiştirdi.

“Her neyse fazla oyalanmayalım,” dedi. “Hiç belli olmaz. Bakarsın bu akşam biz onu Babylon Heights’taki her zamanki bankının üzerine taşıyamadan uyanacağı tutar. O zaman işimiz pek kolay olmayacaktır.”

“Endişelenme ağabeyciğim. Onu tekrar uyutmak için bi-beronunu yanıma aldım,” dedi Jeremy bir şarap şişesini havaya kaldırarak.

Oscar pelerinini düzeltti ve iç cebinde duran iki kitapla Gramarye’sini kontrol etti. Sonra da Boyd’un kitabını eline alıp açtı. İlk sayfaya bir sözcükler çığı yuvarlanıverdi.

“Çok iyi gidiyorsun Pill, devam et! Ben hazırım. Son bir şey daha var. Kütüphanedeki halıya olduğu gibi ayaklarını pelerinine dolamamaya özen göster. Yoksa Estelle’le beni küçük düşürürsün!”

Oscar omuzlarını silkti. Bütün alaylarına ve tatsız şakalarına karşın Boyd’a sinirlenmemeye kesin kararlıydı.

“Dikkatli ol minik Pill,” diye yazmaya devam etti Boyd, “öyle içeriye bir girip bir çıkmak istemiyoruz. Tam anlamıyla gerçek bir Vücut Girişi olmalı bu. Yoksa saymayız ona göre!”

“Ne kadar kalabilirsek o kadar kalacağız. İşte hepsi bu,” diye kestirip attı Oscar. “Eğer böylesi işinize gelmiyorsa şimdi- den söyleyin.”

Estelle’in eseri Boyd’un yanıt yazmasını beklemeden pelerinin cebinde titreşmeye başladı. Oscar istemese de kitabı açmak zorunda kaldı.

“Beni cebinizde unutacağınızı sandım çocuğum,” diye karaladı Estelle Fleetwood. “Hepatolia’ya yapacağım yolculuk için bir ayyaştan daha iyisini bulamadınız mı? Şunu sakın unutmayın ki büyük Estelle Fleetwood’la yolculuk yapmak onuruna

erişmek üzeresiniz. Büyük derken abartmıyorum. Olağanüstü Estelle Fleetwood'dan söz ediyorum. Onun inceleme kitabı..."

"Bütün önemli Medicus kütüphanelerinde bulunur. Evet, bunu biliyoruz zaten. Ama ne yazık ki Pavarotti'yle yetinmek zorunda kalacaksınız. Eğer bu durum hoşunuza gitmiyorsa ikinizi birden Cumides Circle'a seve seve geri götürebilirim," diye tehdit etti Oscar.

"Ah ne huysuz çocuk... Tamam, tamam, gidelim işte," diye geri adım attı Vücut Giriş'i ni kaçırma fikri yüzünden panikle-miş olan Estelle.

"Evet, tamam anlaştık," diye boyun eğdi Boyd. "Ama oyun-bozanlık yapma, yumurcak. Büyük tur diye anlaştık ona göre!"

Oscar her iki kitabı da kapayarak tekrar yerlerine koydu.

"Ben hazırım," dedi arkadaşlarına.

"Biz hazırız," diye düzeltti Lawrence'la birlikte Oscar'ın pe-lerinine sarınmakta olan Valentine.

"Durun biraz," diye fısıldadı başını birden büfeye doğru çe-virmiş olan Jeremy. "Çabuk saklanın!"

Barth bisikletine atladı ve el arabasını en yakındaki çalı-nın arkasına taşıdı. Diğer dört çocuksa hızlıca koşarak büyükçe başka bir çalının arkasına gizlendi.

Oscar belli etmeden eğilerek bankın yakınında duran iki gölgeye baktı. Beş arkadaş en küçük bir gürültü yapıp da yoldan geçen yabancıların dikkatini çekme korkusuyla neredeyse nefes bile almıyordu. Bu iki kişi gecenin bir yarısı Blue Park'ta ne ya-pıyor olabilirdi? Ayak sesleri uzaklaştı, ezilen yaprakların çıtır-tılarını duydular ve boğuk boğuk gelen birkaç sözcükten sonra parka tekrar eski sessizliğine büründü.

Gizlendikleri yerden çıkmak için birkaç saniye daha beklediler. Artık ortalıkta kimse kalmamıştı ve yalnızca ılık yaz rüzgârı ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. İlk konuşan Jeremy oldu.

“Çabuk olun,” dedi. “Hemen Pavarotti’nin vücuduna girin. Biz burada saklandığımız yerden çevreyi gözetleyeceğiz. Fazla geç kalmayın!”

Oscar, Valentine ve Lawrence evsiz ayyaşa doğru koşular. Oscar pelerinin kenarlarını kaldırdı ve iki arkadaşı bir kez daha pelerinin altına girdi. Sonra da madalyonunu çıkarıp dikkatini topladı ve üç çocuk ileri doğru atıldı.

Çıkan ışık Blue Park’ın karanlığı içinde Jeremy ile Barth’ın gözlerini kamaştırdı. Kısa bir süre sonra gözlerini yeniden açtıklarında Pavarotti bankın üzerinde huzurla horulduyordu, arkadaşlarıysa ortadan kaybolmuştu.

Oscar ve arkadaşları doğruldu. Hafifçe sersemlemiş olan Lawrence ve Valentine’in yeniden Hepatolia’ya dönmüş olduklarını fark etmeleri birkaç saniye sürdü.

Artık deneyim kazanmış olan Oscar iniş noktasını seçebilmişti ve kendilerini yerin yüz metre altında, uçsuz bucaksız besin transferi ünitesinin tam ortasında bulmuşlardı.

Lawrence ve Valentine gülümseyerek çevrelerine baktılar. Hepatolia’daki bölgelerinden ve EABA’dan hiç ayrılmamış olan çocuklar için bu ünitedeki her şey yabancıydı. Yolculuktan keyif alan yalnızca ikisi değildi. Pelerinin iç cebindeki Boyd ile Estelle Fleetwood’un kitapları heyecandan daha önce hiç olmadığı kadar titremekteydi.

“Şu işe bak,” dedi Valentine hayranlıkla. “Meğer evimizin hemen yakınlarında neler varmış da haberimiz yokmuş. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Hiç de fena değilmiş. Cumides

Circle kadar güzel değil tabii ama,” diye ekledi telaşla Oscar’ın kendisini burada bırakması korkusuna kapılarak telaşla. “Yine de hiç fena sayılmaz.”

“Okuduklarımdan çok daha büyükmüş burası,” diye kızı onayladı geldiğinden beri üçüncü defadır gözlüğünü temizle-
mekte olan Lawrence.

Ortamdaki sıcaklık ve buhar gözlük camlarını sürekli bu-
ğulandırıyordu.

Aslında Oscar da şaşırmıştı. Buradaki koku daha önce hayvan
vücutlarında ve hatta Bones’un vücudunda bile duyduklarından
farklıydı. Çok geçmeden çevresinde gördüğü şeyler arkadaşları
kadar onu da hayrete düşürmeye başladı. Burada da işçiler va-
gonları itiyordu ancak çalışmaları daha önceki Vücut Girişleri’nde
gördüğü kadar ateşli bir şekilde yürümüyordu. Üstelik buradaki
işçilerin tavırlarında bir tuhaflık vardı. Hiçbiri doğru dürüst
yürümüyordu. Oscar kaygan şeritlere doğru döndü. Orada da
şeritlerin öğütme ünitesinin fiçılarının bulunduğu salona doğru
hareketi son derece düzensizdi. Belirli bir yönde ilerliyor, sonra
geri çekiliyorlar, daha sonra duruyor ve bir süre sonra tekrar
yola koyuluyorlardı. Son olarak kocaman mağaranın çeperleri
zeminden tavana kadar tuhaf bir şekilde kabarmıştı ve Oscar
elini bunlardan birinin üzerine koyunca öteki tarafta şiddetli
bir hareketlilik varmış gibi güçlü bir titreşim hissetti.

Başını kaldırıp komuta salonunun camından bir şeyler gör-
meye çalıştı. Bu kadar uzak mesafeden herhangi bir şey seçebil-
mesi çok güçlü. Ancak salonun karanlık ve bomboş olduğunu
tahmin ediyordu.

Onları hiç görmemiş gibi hareket eden işçilere çarpmamaya
özen göstererek arkadaşlarını vagonlara doğru sürükledi. Vagon-
ların hepsi ağızlarına kadar şarap doluydu.

“Hey siz,” diye haykırdı bacakları üzerinde güçlükle durabilen kırmızı burunlu, i   amaşırıyla etrafta gezmekte olan bir adam. “Burada niş... Ne iş... Ne işiniz var burada?”

Oscar yanıt vermeye fırsat bulamadan adam kahkahalarla gülerek genç Medicus’un kollarına düştü.  ocuk sarsılarak arkaya doğru kaydı ve arkadaşları onu son anda tutup düşmesine engel oldu.     ocuk doğrulup ayağa kalkarken hâlâ aptal aptal gülmekte olan adam yere oturmakla yetindi.

“Söylesenize  ocuklar,” dedi sanki dili şişmiş gibi peltek peltek konuşarak, “rica etsem bana vagonlardaki şu müthiş içecekten biraz getirir misiniz? Bana o kadaaaar uzak görünüyor ki!”

Adam tekrar kahkahalara boğuldu. Valentine tuhaf gözlerle ona bakmaktaydı.

“Buradakilerin hepsi böyle midir?” diye sordu hayal kırıklığı içinde. “Doğrusu Evrenler Arası Büyük Ağ’dakiler daha akli başında olur.”

“Dağın içinde de öyle,” diye onayladı Lawrence, “orada hiç böyle birine rastlamadım. Belki de bunun gibileri hep buraya, besin transfer ünitesine koyuyorlardır.”

Oscar adama doğru eğilip kokladı.

“Ben neler olduğunu anladım galiba. Bu taraftan,” dedi en yakındaki vagona göz atarak.

Valentine ve Lawrence onun arkasından gitti.

“şarap,” dedi Oscar yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle. “Vagonlarda şaraptan başka hiçbir şey yok. Pavarotti neredeyse hiçbir şey yemeden yalnızca içiyormuş. Bu yüzden işçiler sarhoş olmuşlar ve işlerini doğru dürüst yapamıyorlar.”

“Madem öyle, o zaman başka yerlerde de durum bunun gibi olabilir. Ne korkunç! Umarım Pavarotti’nin alyuvarları da bu durumda değildir. Yoksa onların adına ben utanacağım.”

Oscar etrafına bakındı. Her şey bozuktu ve hiçbir şey doğru dürüst işlemiyordu. Valentine haklıydı. Kuşkusuz Pavarotti’nin öteki Evren’leri de alkol tarafından mahvedilerek böyle korkunç bir hale gelmişti. İşte o zaman çocuk bir gün Kildare Caddesi’nde bir ayyaşın yanından geçerken Violette’le birlikte gülüştikleri zaman annelerinin ne demek istediğini anladı. “Zavallı adam. Onunla alay etmeyin çocuklar. O kendisine yeterince zarar vermiş zaten.”

Tam o sırada bir gürültü oldu ve işçilerin arasında itişip kakışmalar başladı. Çıglıklar çınlamaya başlayınca üç arkadaş arkalarına döndüler ama artık çok geçti. Bir dizi vagon üzerlerine doğru son sürat yaklaşmaktaydı. Telaş içindeki işçi kalabalığından kurtulacak fırsatı bulamadılar ve kaygan şeritlerden birine doğru sürüklendiler. Lawrence vagonlardan birinin içine yuvarlanınca işçiler kendilerini o tarafa doğru atarak yere sıçramış olan şarabı yalamaya başladılar. Daha fazla yalayabilmek için aralarında itişip kakışıyorlardı!

Nihayet vagonlar durdu ve Valentine’le Oscar vagonun ağzından elleriyle ayaklarını gördükleri arkadaşlarına yardıma koşabilmek için kalabalığı yarmayı başardılar. Lawrence’ı dışarı çıkardıklarında çocuk parmaklarını yalayarak yüzünde hafif aptalca bir gülümsemeyle onlara baktı.

“Biliyor muydunuz arkadaşlar? Hık! Şarap pek de fena bir şey değilmiş! Hık!”

“Lawrence! Sen de mi sarhoş oldun?” diye haykırdı Valentine.

“Kitaplarım!”

Oscar'ın ılığı öylesine şiddetliydi ki Valentine yerinden sıçradı. Lawrence bile gülümsemeyi bırakmıştı.

“Kitaplar,” diye tekrarladı Oscar kıyameti yaşıyormuş gibi. “Kitapları kaybettim.”

“Nasıl kaybettin?” diye sordu Valentine.

“Mutlaka... deminki itişme sırasında olmuştur,” dedi Lawrence iki hıçkırık arasında. “Çevremize, hık, çevremize bir bakınalım. Hey, işçi kardeşler bize yardım etsenize! Sonra hep beraber kadeh tokuştururuz!”

“Hiçbir şey tokuşturmayacağız,” diye gürlledi Valentine. “Yeter artık, Lawrence. Oscar'ın kitaplarını mutlaka bulmamız gerekiyor. Yoksa hepimiz mahvoluruz, anlamıyor musun?”

Lawrence başıyla onayladıktan sonra kendini toplamaya çalıştı. Oscar ise çoktan dört ayak üstüne çökmüş, vagonların altında ve işçilerin bacakları arasında kitapları aramaktaydı.

“Orada,” diye haykırdı Valentine. “Oscar şu koşan siyahlı adama bak!”

Oscar ayağa kalktı. Beyaz iş elbiseli işçilerin arasından bir adam kaçmaktaydı. Bir tek yakasındaki kırmızı renk dışında tepeden tırnağa siyahlar içindeydi.

Oscar bir ürpertinin bütün vücudunu kapladığını hissetti.

Bir Pathologus'tu bu. Pathologus'un göğsüne bastırmakta olduğu iki kitabı tanıması çok daha kolay oldu: Boyd'un ve Estelle'in eserleriydi bunlar! Kitapları çalmak için biraz önceki itişip kışmayı bu adam başlatmış olmalıydı.

Genç Medicus bir an bile duraksamadan adamın peşine düştü. Yere uzanmış, şarap içmekte olan ya da biraz önceki telaş anından sonra tekrar ayağa kalkamayacak kadar sarhoş haldeki işçilerin vücutları arasında koşarken Valentine de onun peşin-

den gidiyordu. Kendi isteği dışında yutmuş olduğu alkolün etkisini henüz üzerinden atamamış olan Lawrence ise kalabalığın içinde çaresizce arkadaşlarını seçmeye çalışıyordu.

Oscar'ın bir avantajı vardı: Kalabalığın içinden sıyrılmakta güçlük çekmekte olan Pathologus'a göre çok daha küçüktü. Hırslarla arasında ancak birkaç metre kalmıştı ki bağırmaya başladı.

“Dur! Bana kitaplarımı geri ver!”

Oscar kolunu uzatıp siyah ceketin alt tarafına tutundu. Pathologus aniden arkasına dönüp Oscar'ı boynundan yakaladı. Çocuk adamın ellerinden kurtulmaya çalışıyordu ancak sonuçta o bir yetişkindi. Kendisine saldıranın ölümcül bakışlarına gözlerini dikti. Yüzü maskeliydi ama Oscar yine de gözlerindeki nefreti sezebiliyordu. Çocuk elini tişörtünün altına soktu ve madalyonunu çıkararak Pathologus'un gözlerine doğru uzattı. Harf'ten yoğun bir ışık fışkırınca adam sanki ışık onu yakmış gibi acıyla feryat ederek elini yüzüne götürdü. Oscar bundan yararlanarak geri çekildi. Nihayet soluk alabiliyordu. Öfkeden deliye dönmüş olan Pathologus doğruldu. Valentine Oscar'ın hemen arkasındaydı.

“Gel Oscar. O bizden daha güçlü. Bırakalım kaçsın daha iyi.”

“Olmaz öyle şey,” dedi Oscar madalyonu hâlâ elinde gözlerini Pathologus'un gözlerinden hiç ayırmadan. “Kitapları istiyorum. Onları bana geri ver,” dedi adama doğru haykırarak.

Siyahlar içindeki adam gülümseyerek başını salladı. Oscar en küçük bir hareket bile yapmaya fırsat bulamadan adam üstüne atlayıp onu yakaladığı gibi şiddetle kaygan şeritlerden birinin üzerine fırlattı. Çocuk başını şeridin madenî kısmına çarptı ve bilincini yitirdi.

Valentine saldırganın üzerine atıldı ve bütün gücüyle ona vurmaya başladı. Ancak adam elinin ters bir hareketiyle onu ileri

doğru yuvarladı. Kız kendilerine yardım etmek için koşmakta olan Lawrence'a çarptı ve her ikisi de kendilerini yerde buldular.

Bilinci yerine gelmiş olan Oscar başını kaldırdı. Hâlâ kaygan şeridin üzerinde, öncekinden daha da hızlı kaymakta olan madenî bir teknenin içinde yatmaktaydı. Doğrulunca el ve ayak bileklerinin çok sıkı, siyah bir iple bu tekneye bağlanmış olduğunu dehşetle fark etti. Şeridin öbür ucunda adam görevli işçinin yerini almış, dolaşım hızını artıran kırmızı bir düğmeye basmaktaydı. Oscar başını öbür tarafa doğru çevirince kendisini neyin beklemekte olduğunu gördü. Çok geçmeden şeridin yükünü öğütme ünitesinin fiçılarına boşalttığı açıklığa varacaktı!

Valentine bir kere daha Pathologus'un üzerine saldırdı ancak adam onu kolaylıkla savuşturdu. Oscar telaşa kapılmamaya çalıştı. Tek yapması gereken düşünmek ve hızlı davranmaktı. Eğer hemen buradan kurtulmazsa birkaç saniye sonra kendini bir fiçinin içinde bulacak ve bıçaklar tarafından öğütülecekti. İpi çözmeye çalıştı ancak bu ip bir türlü gevşemek bilmeyen ve çocuğun derisini kesmekte olan tuhaf bir maddeden yapılmıştı.

"Merak etme," dedi adam, "ben isteyince ip seni serbest bırakacak. Buna sadece birkaç saniye var. Yani tam öğütme fiçısına yuvarlanacağın zaman..."

Oscar ile açıklık arasında şimdi yalnızca bir metre kalmıştı. Artık çok geçti. Çocuk gözlerini kapayıp metal tekneye tutundu. İşte tam o anda şerit durdu.

Oscar gözlerini açtığında Pathologus'un öfkeyle koşarak kırmızı düğmeye defalarca bastığını gördü ancak hiçbir şey değişmedi. Oscar başını kaldırıp da kocaman mağaranın en üst tarafındaki komuta salonuna baktığında camın arkasından Lawrence'ın yüzünü seçti. Arkadaşı salonun merkezî bilgisayarının başına geçmiş ve şeridin kaymasını durdurmuştu!

Pathologus öfke dolu bir çılgılık attıktan sonra ceketinin kolundan Oscar'ın ne olduğunu anlayamadığı bir nesne çıkardı. Nesneyi ağzına yaklaştırıp bir şeyler mırıldandı ve sonra da elinin çevik bir hareketiyle onu fırlattı. O zaman genç Medicus P harfi şeklindeki bir bıçağın döne döne havada yükseldiğini ve komuta salonuna doğru ilerlediğini gördü. Bıçak koruma camına çarpıp onu paramparça ettikten sonra Lawrence'ın hemen yakınında tısladı. Hepatolia'lı çocuk yere yuvarlandı. Pathologus'ların bütün silahlarının yapılmış olduğu siyah ve katı balgam taşından yapılmış, ustura gibi keskin P tıpkı bir frizbi gibi dönüp bilgisayarın çevresine dolandı, sivri ucu aşağı doğru inerek bir tuşa dokundu ve şeritler tekrar kaymaya başladı.

Oscar telaşla başını çevirdi. Lawrence onun yüzünden yaralanmış, hatta belki de ölmüştü ve üstelik bunların hepsi boşa gidecekti çünkü kendisi de ölmek üzereydi.

Tam o anda transfer ünitesinin tavanından bir ateş hattının geçtiğini gördü.

Seçebilmek için gözlerini kısıtı. Parlak bir çeşit disk arkasından havada turuncu bir şerit bırakarak ilerliyordu.

“Kımıldama Oscar,” diye haykırdı berrak bir ses koca hangarın öbür ucundan.

Tam kaygan şeridin Oscar'ı boşluğa fırlatacağı anda disk yolculuğunu tamamlayarak Medicus'un bileklerine değdi. Çocuğun elini bağlamış olan ip üzerinden testere geçmiş gibi bir anda kesildi. Oscar nihayet serbest kalmış olan kollarını kaldırarak kendini arkaya doğru attı ve daha birkaç saniye öncesine kadar üzerinde bağlı bulunduğu tekne öğütme ünitesine doğru gözden kaybolmadan hemen önce kendini yerde buldu.

Ter içinde ayağa kalktı. Karşısında aynı kendisinininki gibi yeşil bir pelerine sarınmış bir genç adam Oscar'ın hayatını kur-

tarmış olan madalyonunu almak üzere yere doğru eğildi. Yüzünü görür görmez Oscar onu tanıdı.

“Ayden Spencer! Ama sen!”

“Tıpkı senin gibi bir Medicus’um Oscar.”

Oscar buna bir türlü inanamıyordu. Herkesin zayıf ve korkak olduğunu sandığı, Moss’un okul bahçesinde işkence ettiği ürkek ve çekingen Ayden demek aslında bir Medicus’tu ve biraz önce hayatını kurtarmıştı!

Çocuğa bu konu hakkında daha fazla soru sormak isterdi ancak içinde bulundukları durum çok acildi. İki Medicus aynı anda arkalarına dönerek Pathologus’un yüzüne baktı. Siyahlar içindeki adam geriye doğru bir adım attı ve biraz duraksadıktan sonra kaçmaya başladı.

“Kitaplar,” diye haykırdı Oscar. “Kitaplar hâlâ onda!”

Bütün bu süre boyunca Blue Park’ta çalıların arkasında pusuya yatmış olan O’Maley kardeşler sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Oscar on beş dakikayla yarım saat arası sürer demişti,” diye söylendi Jeremy. “Neden hâlâ oyalanıyorlar acaba?”

“Belki de başları derde girmiştir,” diye yanıtladı ağabeyi. “Pavarotti’ye baksana. Onu hiç böyle görmemiştim. Sürekli karnını tutup yüzünü buruşturuyor. İçeride işler beklendiği gibi gitmemiş olmalı!”

“Üstelik bana öyle geliyor ki işler dışarıda da beklendiği gibi gitmeyecek,” diye ekledi Jeremy bütün duyuları tetikte bir halde. “Galiba yalnız değiliz, Barth.”

Yakınlarda bir yerde bir kere daha başka sesler duydular. İki çocuk ayak seslerini açık olarak duyabiliyordu. Görünüşe bakılırsa orada oldukları henüz fark edilmemişti. En azından şimdilik...

“Onlardan korkmuyorum,” diye homurdandı Barth doğrudan doğruya. “Kim olduğumuzu görsünler bakalım.”

Kardeşi onu tutup çekti.

“Hayır, kendini gösterme,” diye fısıldadı Jeremy. “Dayanabildiğimiz kadar dayanalım. Oscar’la diğerlerine geri dönmeleri için biraz zaman kazandırmalıyız. Fazla gecikmeyeceklerini umalım.”

Hepatolia’da Ayden Spencer hemen harekete geçmişti. Kaçmakta olan Pathologus’un arkasından koşmaya hazırlanıyordu ki Oscar çocuğu kolundan yakaladı.

“İki kişiyiz Ayden! Birlikte Medicus Mantası¹² oluşturabiliriz.”

“O da ne demek?” diye sordu Ayden. “Benim eğitimimle babam ilgileniyor da o yüzden ateş diski ve madalyonum dışında pek fazla bir şey bilmiyorum.”

“Pelerinini çıkar,” dedi Oscar kendisinininkini çıkarırken. “Ben ne yapıyorsam onu yap ve söylediklerimi tekrar et!”

Pelerinini başının üzerinde döndürdü ve Bayan Withers’ın kendisine defalarca tekrarladığı formülü hatırladı:

Pelerinlerimiz birleşsin,

Pelerinlerimiz titreşsin,

Birbirine sarılsın,

Düşmanımız yanılsın!

12 Tropik bir dev balık türü. (ed.n.)

Ayden aceleyle onun yaptıklarını tekrarladı ve kısa bir süre iki pelerin birbirlerine dönük olarak havada uçtuktan sonra yakalarından uçlarına kadar birleşti. İkisi bir araya gelince bir çeşit devasa uçurtma ya da kanatlarını açıp havalanmış bir vatoz gibi bir şey oluşturmuşlardı. Pelerinler baş döndürücü bir hızla zeminin üzerinden uçarak çıkışa doğru yaklaşmakta olan Pathologus'un önüne indi.

Adam birleşmiş iki pelerinin oluşturduğu karenin üstüne yuvarlandı ve Medicus Mantası onu kaldırarak tekrar havalandı. Oscar, Ayden ve onların yanına gelmiş olan Valentine'in başlarının üzerinde dönüp hızını artırdı. Kumaşa yapışmış olan Pathologus korku ve öfkeyle feryat etmekteydi.

"Kitaplar," diye bağırdı Oscar. "Eğer kitapları bana geri verirsen, Manta seni indirecektir."

Adam elinden geldiğince pelerinlerden birinin kenarına tutunarak Boyd'un kitabını öfkeyle çocuklara doğru fırlattı. *Pathologus'lar Antolojisi* yere çarpıp zıpladı ve yuvarlanarak bir vagonun dibinde durdu. Oscar hemen koşup kitabı yerden aldı. Kapağını açtığında ilk sayfaya öfke içindeki Boyd'un kocaman ve okunmaz harflerle küfürler sıralamakta olduğunu gördü.

Çocuk aceleyle kitabı kapadı.

"Estelle Fleetwood'un kitabı hâlâ onda," dedi kayaların arasına yerleştirilmiş olan asansörün yerini belirlemiş olan Ayden ve Valentine'e.

"O kitapta ne var?"

"Medicus'ların güçlerine dair bütün sırlar," diye yanıtladı Oscar Medicus Mantası Pathologus'u pes ettirebilmek için transfer ünitesinin tavanında dört bir yana kendini savurup dururken. "Onu mutlaka geri almalıyım. Pathologus'ların eline düşerse neler olur bir düşünsene!"

“Ben komuta salonuna çıkıp Lawrence’a bakacağım,” dedi Valentine. “Sen de Estelle’in kitabını aldıktan sonra oraya gelirsin.”

Pelerinler hangarın yapay gökyüzünde dönenip durdukça kitabı elinde sıkı sıkıya tutmakta olan Pathologus kumaşa daha çok asılıyordu. Hatta alçak bir uçuş sırasındaki bir sakinlik anından yararlanarak balgam taşından P’sini çıkardı ve pelerinlerden birinin üzerinde büyükçe bir delik açtı. Ayden sanki bu yırtılış o mesafeden canını yakmış gibi derisinde büyük bir acı hissetti.

Manta ani bir hareketle hızlıca yükselişe geçti. Tavana vardktan sonra kaygan şeridin ucunda bulunan açıklığa doğru âdeta avının üstüne çöken yırtıcı bir kuş gibi dalışa geçti.

“Ne yapıyor bu?” diye sordu Oscar endişeyle, “kendini fiçilerin bulunduğu salonda bulacak.”

Ancak Manta açıklığın içine gömülmeden hemen önce çok keskin bir dönüş yaptı. Dengesini yitiren Pathologus’un eli kumaştan kurtuldu ve adam feryat ederek boşluğa doğru yuvarlandı. Oscar ve Ayden dehşet içinde onun Estelle Fleetwood’un kitabıyla birlikte gözden kayboluşunu izledi.

Kaygan şeridin sonuna kadar koşup eğilerek aşağı baktılar. Öğütme fiçilerinden birinin içinde dönüp durmakta olan malum karışımın arasında fiçinin dibindeki keskin bıçaklar tarafından paramparça edilmiş olan Pathologus’un ayağını gördüler. Karışımın rengi karardı, kıvamı koyulaşıp daha yapışkan bir hal aldı. Yakıcı bir buhar yükselmeye başlayınca çocuklar bunu solumamak için geri çekilmek zorunda kaldılar. Tam o sırada fiçiden tiz bir çığlık yükseldi. Güneş ışınına benzer incecik bir ışık havaya doğru yükselmeye başladı ve öğütme ünitesinin tavanına varınca gözden kayboldu.

“Galiba bir Medicus’un ruhu öldüğü zaman böyle oluyor,” dedi Ayden çekinerek.

“Estelle Fleetwood’un ruhu,” diye ekledi çökmüş bir halde olan Oscar. “Benim yüzümden oldu bu. Üstelik kitabının orijinali de kendiyile birlikte yok oldu. Ne yaptım ben Ayden? Yine ne yaptım böyle?”

Ayden elini dostça onun omzuna koydu.

“Onlar için yapılabilecek bir şey yok artık. Hem bu senin suçun değil, Oscar. Estelle’in kitabını geri almak için elinden geleni yaptın. Hadi gel gidelim. Arkadaşlarını bulmamız gerek.”

Üzerlerinde iki pelerin birbirlerinden ayrılmış, sahiplerinin omuzlarına geri dönmek için yavaş yavaş aşağı süzülme-
teydi. Biraz önce yaşanan çarpışmadan pek de fazla etkilenme-
miş gibi gözüken işçiler yavaş yavaş işlerinin başına dönerken onlar da oradan uzaklaştı.

Yolda Valentine ve Lawrence’la karşı karşıya geldiler.

“Bir şeyin yok ya?” diye sordu Oscar endişeyle.

“Hayır, yok,” diye yanıtladı heyecanını üzerinden neredeyse atmış olan Lawrence. “Peki ya sen? Kitapları geri alabildin mi?”

Oscar başını önüne eğip Boyd’un kitabına sarıldı. Hepatolia’lı çocuklar ne demek istediğini anlayıp sustu.

“Artık gitmemiz gerek,” dedi Lawrence. “Şimdi bize sadece Medicus Kerykeion’unu bulmak kalıyor. Nerede olabilir?”

Üzerinde M harfi bulunan, çevresine yılan sarılı şu meşhur kadehi bulabilmek için duvarları, el arabalarının üzerini, boşlukları, her yeri incelemeye koyuldular. Kumanda salonundaki ekranlardan kocaman kaygan şeritlerin altlarına, vagonların arkalarından, işçilerin iş elbiselerinin üzerine kadar bakılmadık köşe bucak bırakmadılar. Ancak Kerykeion’dan hiçbir iz yoktu.

Ayden umudunu yitirmeye başlamıştı ki Oscar onlara seslendi.

“Çabuk buraya gelin,” diye bağırdı fabrikanın en dibindeki kaygan şeridin başından.

Çocuklar onun yanına koşup öğütme fiçılarının üzerine açılan boşluğa eğilip baktılar. Oscar başını boşluğa doğru uzatmış yukarı doğru bakıyordu.

“Orada,” dedi, “tavanda!”

Üç arkadaş birbirini itiştirerek onun baktığı tarafa doğru başlarını uzattılar. Sembol fiçilerin bulunduğu salonun tavanında, sanki altın tozuyla çizilmişçesine parıldamaktaydı.

“Işık,” diye haykırdı Ayden. “Kitap içine düştüğünde fiçiden çıkan ışık Kerykeion’u tavana çizmiş olmalı!”

“Estelle Fleetwood bize çıkış yolunu gösteriyor Oscar,” dedi Lawrence. “Bu da sana kızgın olmadığını gösterir!”

Oscar arkadaşına hüüzle gülümsedi. Lawrence’ın onu teselli etmeye çalışmasını takdir ediyordu. Ancak orijinal kitabın kaybolmuş olması ve Estelle’in onun içine sığınmış bulunan ruhunun da onunla birlikte yok oluşu çocuk için tam bir işkenceydi. Kendine fena halde kızıyordu. Babası hakkındaki gerçeği öğrenmekte bu kadar ısrarcı olmasaydı bu iş bu noktaya gelmeyecekti ve kitap şu anda Cumides Circle’in kütüphanesindeki rafında uslu uslu oturuyor olacaktı.

Valentine onu nazıkçe itti.

“Jeremy ile Barth bizi bekliyor. Gitmemiz gerek. Daha Pavarotti’yi Babylon Heights’a geri götürecekler, unutma bunu.”

Oscar iki arkadaşını pelerinine sardı ve Ayden’la birlikte gözlerini sembole dikerek dikkatlerini dönüş üzerinde yoğunlaştırdılar. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde dördü birlikte Hepatolia’dan ve evsiz adamın vücudundan çıkarak kendilerini bankın karşısında buldular.

bir tuzağın altından bir diğeri çıkabilir

Jeremy ve Barth onları karşılamak üzere yanlarına koştu.

“Sabaha kadar orada kalacağınızı sanmıştık,” diye haykırdı Jeremy. “Doğrusu Pavarotti’nin karnının içinde gezinmenin insana zamanı unutturacak kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmezdim!”

Oscar Ayden’a doğru döndü.

“Gecenin bir yarısı burada ne işin olduğunu ve bizim yanımıza neden geldiğini açıklamam gerekiyor!”

Jeremy gülmeye başladı.

“Doğrusu buna Barth ve ben de şaşırdık. Tıpkı seninki gibi yemyeşil Zorro peleriniyle karşımıza dikilip sizin arkanızdan bizim şu zavallı Pavarotti’nin içinde gözden kayboluverdi. Açıklama yapma zamanı geldi Spencer! Ama acele et, çünkü buradan gitmemiz gerek artık.”

Bunun üzerine Ayden onlara kermesten sonra daha fazla gizlenmek istemediğini anlattı.

“Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum, Oscar,” dedi Ayden. “Çekingenim ben. Okulda olan şeyleri sana açıklamayı beceremedim. Ceza almayı göze alamamıştım. Bay Brave babamla bana randevu vermişti o gün. Mutlaka oraya gitmem gerekiyordu ve üstelik bu konuda konuşamazdım. Senin de Medicus olduğunu öğrenince sana her şeyi anlatmak istedim ama sen bana izin vermedin.”

“Demek bizi bulmak için Oscar’ın evine gelmiştin,” dedi durumu anlamış olan Jeremy. “Bahçedeyken duyduğumuz sendin. Uzaklaşırken senin bisikletini gördüm ben!”

“Onunla konuşmaya gelmiştim ama hepiniz bir aradaydınız, ben de o yüzden gizlendim. O zaman da sizin konuştuklarınızı duydum.”

“Sonra da Jeremy ve Barth’ı buraya kadar takip ettin,” dedi Oscar.

“Niyetim sizi gözetlemek değildi,” diye yanıtladı Ayden yüzü kıpkırmızı. “Yalnızca belki bir yardımım dokunur diye düşünmüştüm. Okulda sen bana yardım etmiştin, ben de bunun karşılığını vermek istedim. O’Maley kardeşleri takip edip çalıların içine gizlendim ve sizden kısa bir süre önce o Pathologus’un vücuda girdiğini gördüm.”

“Vücuda girmeden önce fark ettiğimiz o gölgeler Pathologus’lardı demek,” diye hatırladı Lawrence.

“Bunun başına dert açabileceğini düşündüm,” diye devam etti Ayden. “Ve bu yüzden Pavarotti’ye yaklaşıp evsiz adamın vücuduna girdim.”

“Aynı vücudun içinde birden fazla Medicus’un bulunması mümkün olduğu için içeri girebildin,” dedi Oscar. “Teşekkür ederim Ayden. Sen olmasaydın...”

“Sözünüzü kestiğim için bağışlayın ama,” diye araya girdi Lawrence kaygılanarak, “eğer tahminlerimde yanılıyorsam biz parkta iki gölge görmüştük. Pavarotti’nin vücuduna ise yalnızca biri girmiş. Peki diğeri nerede?”

“Dahası,” dedi Oscar, “bu akşam burada olacağımızı ve Boyd ile Estelle Fleetwood’un kitaplarıyla birlikte Pavarotti’nin vücuduna gireceğimizi nereden biliyorlardı?”

“Planı bilen birisi bize ihanet etmiş olmalı,” dedi Jeremy.

“İyi ama,” dedi Valentine kuşkulu bir tavırla Ayden Spencer’a doğru dönerek, “bu randevuyu bilen tek kişi sendin.”

“Ben sizi ben ele vermedim” diye haykırdı Ayden. “Öyle olsa size yardım eder miydim?”

Lawrence düşünmek için bütün bu tartışmalardan hiç rahatsız olmaksızın yumruklarını sıkmış bir halde uyumakta olan Pavarotti’nin yanı başına oturdu.

“Hayır. Bugün burada randevulaştığımızı tek bilen Ayden olmayabilir,” dedi Lawrence. “Boyd konuşmuş olabilir. Estelle Fleetwood da öyle... Ama doğrusu bu onların yararına olmazdı. Durun biraz. Tabii ya! Her şeyden haberdar olabilecek bir kişi daha var!”

Yakınlarda bir yerde bir ses duyunca susmak zorunda kaldılar ve hemen koşup çalılarının arkasına gizlendiler. Duydukları boğuk çığlıklardan bir çeşit kavga olduğu sonucunu çıkardılar. Oscar ve Jeremy doğrudur.

“Şuraya bak,” diye mırıldandı Jeremy. “Gördün mü Oscar? Güllerin hemen yanında, sokak lambasının altında...”

Oscar başını çevirdiğinde gece karanlığı içinde, sarı ışığın altında saçsız bir başın parladığını gördü. Kel adam yüzünü ona doğru çevirince genç Medicus şaşkınlıkla çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

“Bones bu,” dedi şaşkınlıkla. “Oymuş! Bizi o ele vermiş!”

“Tabii ki o,” dedi biraz önce sözünü tamamlama fırsatı bulamamış olan Lawrence. “Sürekli seni gözetleyen kim? Kitapları kim yerlerine koyuyor? Bütün kapıları kim dinliyor? Senin bütün hareketlerini kim inceliyor? Bones elbette! Pazartesi akşamı kütüphanede Boyd’la konuşmanızı da yakalamış olmalı.”

Çocuklar gözleriyle Bones’un görüldüğü yeri iyice yokladılar. Artık kimse görünmüyordu.

“Kaçtı,” diye haykırdı Valentine. “Cumides Circle’a geri dönmüştür kesin.”

“Biz de bir an önce aynı şeyi yapsak iyi olacak,” diye öneride bulundu Lawrence. “Eğer Bay Brave uyanacak olursa Bones ona odamızın boş olduğunu ve izinsiz dışarı çıktığımızı söyler. İşte o zaman Cumides Circle’daki günlerimiz kesinlikle sona erer!”

“Ben her şeyi Bayan Withers’la Bay Brave’e açıklayabilirim,” diye karşılık verdi Oscar.

“Bones hepsini inkâr edecektir,” diye ekledi Lawrence. “Bay Brave neden Bones’a değil de sana inansın? Elimizde onun bizi ele verdiğine dair bir kanıt yok.”

“Eğer Bones böyle bir şey yapmaya cesaret ettiyse,” diye haykırdı Valentine kendinden geçmiş gibi, “korkunç bir intikam onu bekliyor demektir. Size alyuvar sözü veriyorum. Onu yatağına bağlayıp boğazından aşağı Cherie’nin yaptığı bir kazan frambuazlı soğan çorbasını dökebiliriz.”

“Hazır burada kimse kalmamışken bir an önce geri dönsek iyi olacak diyorum ben,” dedi Lawrence.

Oscar arkadaşlarını Pavarotti’ye doğru itti.

“Çabuk olun,” dedi endişeyle. “Pavarotti’yi el arabasına taşımanıza yardım edeceğiz, sonra da siz onu Babylon Heights’a geri götüreceksiniz. Burada fazla oyalanmamalısınız.”

Barth arkasına araba takılı bisikletine doğru koştu ve altı çocuk bir araya gelerek evsiz ayyaş mümkün olduğunca sessiz bir şekilde el arabasına taşıdı.

Bu iş bittikten sonra Oscar, Ayden’a doğru döndü.

“Baban yokluğunu fark etmeden önce sen de Jeremy ve Barth’la birlikte evine dön.”

“Babam geceleri çalışıyor,” dedi Ayden. “Sabahın sekizine kadar eve dönmez.”

“Jeremy’nin bisikletinin arkasına oturabilirsin. Hepinize teşekkürler arkadaşlar. Hadi, acele edin!”

Üç çocuk Barth’ın bacaklarının izin verdiği ölçüde hızla uzaklaşarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Oscar, Valentine ve Lawrence artık bomboş kalmış olan parkın ortasında baş başaydı. Hemen yakınlarında yeni bir ses duyunca pek de yalnız olmadıklarını düşündüler.

“Geceyi burada geçirmesek daha iyi olmaz mı?” dedi yalnızca üçü kaldıklarından bu yana endişesi gitgide artmakta olan Lawrence. “Artık geri dönsek...”

“Biz daha yeni geldik, hemen nereye gidiyorsunuz öyle?” dedi Oscar’ın yüz benzeri arasından bile seçip ayırabileceği bir ses.

Gece karanlığı içinde ağaçların altındaki dört gölge banka doğru yaklaştı. Oscar bütün vücudunun gerildiğini hissetti.

“Senin burada ne işin var Moss?”

“Peki ya sizin?” dedi artık tamamen ışığa çıkmış olan çocuk. “Arkadaşlarıyla birlikte böyle her gece parklarda gezer misin? Sana daha önce de söylemiştim Pill. Burası sizin gibilere göre bir yer değil. Seçkin insanların parkıdır burası.”

Oscar hemen yanıt vermedi. Vücudun içinde Pathologus’la mücadele ettikten sonra dışarı çıkar çıkmaz karşısında Moss belirivermişti. Onlara tam iki tuzak kurulmuştu. Oysa kendisi hiçbir şeyden kuşkulananmamıştı bile. Yoksa Moss da Pathologus olabilir miydi? Bu konuyu Bay Brave ile konuşmalıydı. Ancak şimdilik yapması gereken bu kapanın içinden kurtulmaktı.

Moss’un çevresini, okulda küçük köpekler gibi peşinden hiç ayrılmayan kabadayı arkadaşları sarmıştı yine. Kocaman bacakları ve ayırık ön dişleriyle Cole Doherty oradaydı işte. Onlardan bir yaş büyük olduğu halde Moss’un kabilesine dâhil ettiği Graham Norton’u da tanımıştı Oscar. Ve bir de Jim Bailey vardı. Okul kapanmadan birkaç gün önce Penguen Öğretmen

Bailey'yi okulun tuvaletinde sekiz yaşındaki çocuklara sigara içirirken yakalamıştı. Çocuk okuldan uzaklaştırılmıştı ve görünüşe bakılırsa bu Moss'un arkadaş grubuna katılması için bir bahane olmuştu. Dördü de iri yarı ve kavgacı çocuklardı. Oscar her ne kadar Moss'la dövüşmeye alışmış olsa da kendi arkadaşlarıyla birlikte onların karşısında fazla şansları olmayacağını biliyordu. Moss onlara gözükmek için O'Maley kardeşlerle Ayden'in gitmesini beklemişti. Çünkü Oscar'ın yeni arkadaşları da eklenince sayılarının kendilerinden fazla olacağını biliyordu.

Oscar kendisi için korkmuyordu ama Valentine ve Lawrence'ı tehlikeye atmış olduğu için kendine kızıyordu.

“Sana bir soru sordum Pill,” diye devam etti Moss. “Yanıtlamaktan korkuyor musun? Demek her zamanki gibi ben-den korktun.”

Öfkesinden yüzü neredeyse saç diplerine kadar kızarmış olan Valentine ileri doğru atıldı.

“Söylesene, kendini ne sanıyorsun sen? Hiçbirimiz senden korkmuyoruz! Bir sineği bile korkutamazsın sen!”

Moss küçük gözlerini kısıp gülmeye başladı.

“Bu da ne böyle? Pill bu kırmızı saçlı uzaylıyı nerede buldun?”

Valentine yanıt vermesi için Oscar'a fırsat bırakmadı.

“Uzaylıdan sana bir hediye!”

Küçük kız bütün gücüyle Moss'a bir tekme savurarak çocuğun acı dolu bir feryatla sarsılmasına neden oldu.

“Yakalayın şunları,” diye gürledi Moss. “Burada kimin patron olduğunu onlara gösterelim!”

Oscar, Boyd'un kitabını Lawrence'a uzatarak arkadaşlarını Cumides Circle'a giden yola doğru itti.

"Koşun! Koşun ve hiç durmayın!"

"Olmaz," diye haykırdı Valentine. "Seni burada yalnız bırakamayız!"

Moss ve arkadaşları üç kafadarı yakalamak için çoktan ileri atılmıştı bile. O sırada Oscar Maureen'in tavsiyelerinden birini hatırladı. Çevik bir hareketle pelerinini çıkarttı ve ileri doğru tutarak havada çevirmeye başladı. Biraz sonra kendisiyle çocuklar arasında ışıktan bir kalkan oluştu ve iri yarı kabadayılar gümüş renkli levhaya çarpıp kaldı. Elektrik boşalmasına benzeyen bir sarsıntıyla hepsi birden geriye doğru savruldu ve boğazları sıkılan domuzlar gibi bağırsarak kendilerini yerde buldular.

Oscar öfkeyle arkadaşlarına doğru döndü.

"Size gidin dedim!"

"Mümkün değil," diye yanıt verdi Lawrence kollarını göbeğinde kavuşturarak. "Eğer sen kalıyorsan biz de kalıyoruz!"

Hepatolia'lı iki çocuk Oscar'ın iki yanına yapışarak kalkanın arkasına sığındı. Bu arada yere savrulmuş olan dört çocuk da ayağa kalkıp onların çevresini sarmıştı. Oscar, Moss'un öfke dolu gözlerinin içine baktı.

"O elindeki zımbırtıyla elimizden kurtulacağını sanıyorsan yanıliyorsun Pill. Er geç yorulacaksın ve o zaman biz de..."

Oscar elini değiştirdi. Pelerin kalkanla birlikte ağırlaşmış gibiydi ve gerçekten de kolu güçsüzleşmeye başlamıştı. Bir kaçış yolu bulma umuduyla arkasına baktı. O sırada zihninde bir ışık yandı. Boşta duran eliyle madalyonunu çıkarıp ileri doğru uzattı.

“Çevrenize iyi bakın,” diye fısıldadı Oscar arkadaşlarına.

Lawrence ve Valentine onun ne demek istediğini tam olarak anlamamış olsalar da başlarını yana doğru çevirdiler.

“Ben bir şey göremiyorum,” dedi Lawrence kısık sesle. “Ne arıyoruz biz?”

“Tekrar bakın,” diye fısıldadı düşmanlarının onları duymasını istemeyen Oscar.

Hareketinin şok etkisi yapmasına güveniyordu. Bu işin içinden sıyrılmaları için tek şansları buydu. Aradıkları şeyi gören Valentine oldu.

“İşte şurada,” diye haykırdı avazı çıktığı kadar.

Bu sefer eliyle arkadaşının ağzını kapayan kişi Lawrence oldu. Oscar başını çevirip gülümsedi. Mavimsi Harf hemen yanı başlarındaki Geçit Ağacı’nın gövdesinde belirmişti. Neyse ki Moss ve adamları neler olduğunu hemen anlayamadı. Oscar pelerini çevirmeyi bıraktı ve kalkan gözden kayboldu.

“Koşun,” diye haykırdı Oscar arkadaşlarına.

Üçü birden ağaca doğru koşabildikleri kadar hızlı koştu-
lar. Oscar arkadaşlarını pelerininin altına aldı, zihninde for-
mülü buldu ve ağacın da tıpkı daha önce pelerininin yapmış ol-
duğu gibi Lawrence ve Valentine’in varlıklarını kabul etmesini
umarak sözcükleri söyledi:

Ben Medicus, karşımda açılacaksın

Yeryüzünün gölgesinde kılavuzum olacaksın!

Sözcüklerin ve Oscar’ın ışıklı ağaç kabuğuna doğru tuttuğu
madalyonun etkisi altında ağacın gövdesi açıldı.

Üç çocuk gövdenin içindeki kabine doluştu. Işıldayan M harfi yerde ve başlarının üzerinde belirdi. Kabin toprağın derinliklerine doğru inmeye başlamadan önce Oscar aşağı inerek kapanan panoyu tutmaya çalışan Moss'un kaslı kolunu görebildi.

Kabin Yürek Tarayıcısı'na açılıyordu. Oscar kendilerini nereye getirdiğini merak etmekte olan arkadaşlarını dışarı doğru itti.

“Çabuk olun,” dedi kafalarındaki soruyu tahmin ederek. “Cumides Circle’a açılan gizli bir geçidin içindeyiz!”

Başını kaldırıp baktı. Kabin kapanmış ve tekrar yükselmişti. Bu da Moss ve arkadaşlarının Geçit Ağacı'nın içine girmeyi başardıklarını ve birazdan burada olacaklarını gösteriyordu. Oscar arkadaşlarını önüne doğru itip madalyonu uzattı. Havada uçuşan ışıldayan M harfleri tüneli karanlıktan kurtararak onlara çıkışa doğru yol gösterdi. Birkaç adım ilerlemişlerdi ki ışıklar zayıfladı. Oscar arkadaşlarına doğru dönüp yüzlerine dikkatle baktı.

“Sakın korkmayın,” dedi. “Tünel yüreğinizi okuyabiliyor. Eğer yola devam etmek için içinizde cesaret ve istek yoksa ışıklar sönüyor.”

Lawrence ve Valentine doğruldu ve cesaretle gülümsedi.

“Gidelim öyleyse,” dedi Valentine.

Onlar koşmaya başladıklarında ışıldayan M'ler de büyük bir canlılıkla parıldamaktaydı. Soluk soluğa kalan Oscar arkasına döndü. Tünelin başında kabin yeniden açılmıştı ve dört gölge içinden hızlıca fırladı. O zaman kendisiyle arkadaşlarının, takipçileriyle aralarındaki mesafeyi koruyabilecek kadar hızlı olmayacaklarını anladı.

“Daha hızlı,” dedi Lawrence ve Valentine’i cesaretlendirmek için. “Biraz daha hızlı... Vardık sayılır.”

Kabin tekrar açıldı ve Moss belirdi. Kaçmakta olan üç kafadarı fark edince Doherty, Norton ve Bailey’ye doğru döndü.

“Elimizden kurtulamazlar! Gidelim!”

Üç çocuk kuşkuyla çevrelerine bakındı.

“Şey... Buraya girmemiz konusunda emin misin?” diye tısladı Doherty ayrık dişlerinin arasından.

“Hadi,” diye emretti Moss öfkeyle. “Koşun çabuk!”

Hepsi birbirine bakıp sonunda harekete geçti ancak fazla uzağa gidemediler. Daha birkaç metre yol almışlardı ki bir duvara çarpıp yere serildiler. Üstelik de görünmeyen bir duvara.

“Ayağa kalkın,” diye haykırdı Moss. “Buraya gelin!”

Norton olduğu yerde kalarak yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. Bailey ayağa kalktığı anda bir kere daha göremediği ama omzunda hissettiği acıdan dolayı gerçekliğinden kuşku duymadığı bir çepere çarpıp kaldı. Bu tuhaf olaylar karşısında gitgide daha da endişelenmekte olan Doherty kocaman bacaklarından yararlanmaya karar verdi. İyice gerileyerek inanılmaz bir güçle görünmeyen duvara bir tekme savurdu. Sonra da daha da inanılmaz bir çığlık atarak yere kapaklandı. Yalnızca birkaç saniye içinde iki katı şişmiş olan ayağının üstüne basamıyordu.

Moss onları itıştırerek iki yumruğuyla duvarı dövmeye başladı.

Oscar ve arkadaşları arkalarına dönüp bakınca rahat bir soluk aldılar.

“Kasvet Duvarı bu,” dedi Oscar sevinçle. “Bu da aynı ışıklar gibi. Tünel yüreğinizde gideceğiniz yere doğru yol almak için yeterli cesaret ve isteğın bulunmadığını hissettiğı zaman önünüzde bir duvar beliriyor ve geçmenize izin vermiyor. Kurtulduk artık!”

Duvar gitgide ilerleyerek dört arkadaşı tünelin girişine doğru itti. Moss gerileme hareketini durdurmak için elinden geleni yaptıysa da çabası boşunaydı. Sonunda öfkeyle haykırarak yere düştü. Nihayet öyle bir an geldi ki tekrar kabinin içine girmekten başka çaresi kalmadı. Üç arkadaş içten içe rahat bir soluk aldı ancak bunu liderlerine belli etmemeye çalıştılar. Onlar içeri girince kabin tekrar kapandı ve yerin yüzeyine doğru yükseldi.

Geçit Ağacı dört çocuğı bir ağzın tadı kötü olan bir yiyeceğı tükürmesi gibi dışarı fırlattı. Çocuklar böylece kendilerini parkın ortasında kulakları ınlar bir halde buldu.

Moss ayağı kalkıp arkadaşlarının popolarına tekmeyi basmak istedi ancak daha en küçük bir harekete kalkışmadan sert bir ağaç dalı dördünü birden yerden aldı. Yumurcaklar bomboş parkın ortasında çığlık çığlığa bağışmaya başladı. Yalnızca birkaç saniye içinde kendilerini yerden on metre yüksekte bulmuşlardı.

“Başım... Başım dönüyor,” diye sızlandı artık hiç de sert görünmeyen Doherty. “Yere inmek istiyoruuuuum!”

Yapraklara asılmış olan Moss’un da pek gurur duyabileceğı bir hali yoktu. Ağaç dalı bir ileri bir geri sallanmaya başlamıştı. Çocuklar oldukları yerde kalabilmek için abalarlarken Geçit Ağacı iyice geriledi ve dördünü de havaya fırlattı.

Çocuklar çığlıklar içinde birer füze gibi gökyüzünü boyladı. Havada topaç gibi dönmekte olan Moss gözlerini kocaman

açmıştı. Kendilerini dosdoğru başka bir ağacın üzerinde Cumi-des Circle'ı çevreleyen duvarın üzerinden sarkmış bir meşenin dallarında buldular.

Bu dört mermiyi beklemekte olan Zizou büyük bir zevkle onlara havada birer tokat attı. Uçuş yolları tersine dönen Moss, Doherty, Norton ve Bailey son bir defa inişe geçerek kendilerini Moss'ların villasının bahçesinde, yüzme havuzunun tam ortasında buldu.

Villanın ön yüzünde birkaç ışık yandı. Rufus Moss ve eşi yataklarından kalkmış, koşarak perdeleri aralamışlardı. Havuzun fışkıran sularının üzerine savrulmuş olan dört kara gölgeyi fark edince şaşkınlıktan donakaldılar.

İçlerinden biri şaşırtıcı derecede oğulları Ronan'a benziyordu...

Tünelin sonunda düşmanlarının fırlatılışına tanıklık etmiş olan üç çocuk sevinçle zıpladı.

“Yine de acele etmeliyiz,” dedi Lawrence. “Bones çoktan eve dönmüştür. Eminim şu anda sabırsızlıkla bizi bekliyordur.”

Tünelin dışına doğru tekrar yola koyuldular ve o sırada Valentine yerde yatmakta olan bir kütleye çarptı. Boylu boyunca yere uzandığında tanıdık bir yüzle burun buruna geldi.

“Şu işe bakın! Bones bu,” diye haykırdı küçük kız. “Bones burada!”

Oscar yerde yatan vücuda doğru diz çöktü ve madalyonunu kâhyanın yüzüne doğru tuttu. Adamın teni bir hayalet kadar solgundu. Soluğu çok zayıflamıştı. Lawrence parmaklarını Bones'un boynuna doğru uzattı.

“Bunu senin ilkyardım kitabında okumuştum, Oscar. Kalbinin dakikada kaç kez attığını saymak gerekiyormuş. Kalp atışları hem çok zayıf hem de çok hızlı. Ona ne olmuş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Oscar.

“Belki de bu da bir tuzaktır,” dedi Lawrence kuşkuyla.

“Eğer öyleyse kendi kaybeder,” diye haykırdı Valentine. “Şimdi içeri girer, Büyük Üstat’a haber veririz, böylece Bones’un bir hain olduğu kanıtlanmış olur. Peki ama bu tünelin içine nasıl girmiş olabilir?”

“Ağaç bize geçit verdiğine göre ona da vermiş olabilir,” dedi Lawrence.

“Evet, ama siz bir iç Evren’den geliyorsunuz. İkisi aynı şey değil,” dedi Oscar düşünceli düşünceli. “Hem sonra benim madalyonumun bir özelliği var. Bay Brave’in madalyonuyla bağlantılı.”

“Belki de kâhya Büyük Üstat’ın madalyonunu çalmıştır,” diye tahminde bulundu Lawrence.

Oscar biraz duraksadıktan sonra kâhyaya doğru yaklaştı. Adam gerçekten de iyi gözüküyordu.

“Kesin olan bir şey var. Bones bir Pathologus değil.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Oscar’ın nereye varmak istediğini anlayamayan Valentine.

“Çünkü içine girmiştım.”

“Doğru söylüyor,” dedi Lawrence. “Ne bir Medicus bir Pathologus’un vücuduna girebilir, ne de tam tersi olabilir. Oscar Bones’un içine girmeyi başarmış olduğuna göre demek ki o Pathologus değil.”

“Ama bu bir hain olmadığı anlamına da gelmez,” diye karşı çıktı Valentine. “Yine de düşmanın tarafında yer almış olabilir!”

“Bu doğru,” diye onayladı Oscar. “Ancak bu durumda onu kurtarmamız gerek. O zaman her şeyi Bay Brave’e itiraf etmek zorunda kalacaktır.”

Lawrence ne yapılması gerektiği konusunda kararsızdı.

“Onun yerine gidip Bay Brave’i buraya getirsek, böylesi daha akıllıca olmaz mı?” diye önerdi Hepatolia’lı çocuk.

“Evet, ama o zaman çok geç olabilir. Sonuçta yitireceğimiz bir şey yok. Eğer bir şey yapmazsak Bones’un öldüğünü görmekten başka...”

Valentine iç çekti.

“Tamam anlaşıldı. Yola çıkıyoruz!”

“Ben tek başıma gidebilirim,” dedi Oscar. “Siz benimle gelmek zorunda değilsiniz.”

İki arkadaş omuzlarını kaldırıp çocuğun pelerininin altına yerleştiler.

“Saçma sapan konuşmayı bırak da,” dedi Valentine, “yola çıkalım artık!”

bones'u kurtarın

Oscar pelerinin kenarlarını yana doğru açtığında Lawrence ve Valentine merakla çevrelerine bakındı.

Tam merkezinde bir krater bulunan, katedral gibi yüksek, kocaman bir alandaydılar. Çevreleri kırmızı camdan yapılmış sütunlarla çevriliydi, bunların aralarındaki zemindeyse çukurlar bulunuyordu. Üç çocuk iki sütunun arasında durarak alanın merkezindeki kratere ilgiyle baktı. Pespembe, büyük bir kadehi andırıyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Hepatolia’nın bu bölgelerine yabancı olduğu şaşkınlığından belli olan Valentine.

“Hepatolia’nın büyük kulesindeyiz,” diye yanıtladı Oscar. “Maureen Joubert buranın Çene Mağarası olarak da bilindiğini söylemişti.”

Gerçekten de sesleri tıpkı bir mağaranın içindeymişler gibi yankılanmaktaydı.

“Çene mi?” diye sordu Lawrence. “Yani Bones yiyeceklerini buradan mı yutuyor? Bu durumda biz şu anda onun ağzının içinde miyiz?”

“Sanırım öyle. Yiyecekler buradan geçiyor ama buraya nasıl varıyor ve buradan transfer ünitesine kadar nasıl düşüyorlar hiç bilmiyorum.”

Lawrence tamamen kaybolmuş gibi bir tavırla çevresine bakındı.

“Oscar bizi neden buraya getirdin? Biliyorsun, acelemiz var. Bones hasta ve sen de onu kurtarmak istiyorsun.”

“Maureen’in bana anlattıklarına göre Çene Mağarası’nın içinden geçerek transfer ünitesiyle fıçılının bulunduğu salonun çevresinden dolaşan bir kestirme yol varmış. Sanıyorum bu geçit Büyük Ağ’a açılıyor. Oraya gidersek belki birileri bize Bones’u iyileştirebilmemiz için ne yapmamız gerektiğini söyler. Böylesi daha hızlı olur.”

“Tamam o zaman. Sormamız gereken soru şu: Bu sözünü ettiğin kestirme yol nerede?” dedi Lawrence çevresini süzmeye devam ederek.

“Doğrusu tam olarak bilemiyorum,” diye itiraf etti Oscar.

İlk bakışta hiçbir çıkış yolu gözüküyordu. Valentine de araştırmaya koyulmuştu.

“Doğruca benim evime, yani Evrenler Arası Büyük Ağ’a açılan bir gizli geçit,” diye tekrarladı Valentine kraterin çevresinde dolaşarak. “Bu bana bir şey hatırlatıyor. Evet, buldum! Ablalarım konuşurken duymuştum. Dilin altında bir gizli geçit varmış.”

“O halde şimdi iş dili bulmakta,” dedi Lawrence. “Bir fikrin var mı?”

“Hayır, yok ama Çene Mağarası’nın nasıl çalıştığını çözersek dili de bulabiliriz,” diye yanıtladı Oscar. “Çabuk olmalıyız. Bones’un bu durumda ne kadar dayanabileceğini bilmiyoruz.”

Başını kaldırdı. Kafalarının üstünde, çok yükseklerde çatı her an birbirinden ayrılabilir gibi gözüken bulunan oluşmuştu sanki.

“Burası olmalı,” dedi. “Bones yemek yediğinde çatı dudak gibi açılıyor, yiyecekler bu kraterin içine düşüyor ve çeneler çiğnemeye başlıyor. Sanırım böyle olduğunu okumuştum.”

“Hangi çeneler?” dedi Valentine kraterin içine doğru tehlikeli bir şekilde eğilerek. “Sen dişleri gördün mü?”

Lawrence onu kolundan tutup çekti.

“Gel Valentine, zamanımız yok. Bir an önce...”

Küçük kız Lawrence’ın elinden kurtulmak için kolunu biraz fazla hızlıca çekti ve arkaya doğru yuvarlandı. Ayağını kraterin pembe ve kaygan yüzeyine çarptı ve bir çığlık atarak içeri doğru kaydı. Sonra da doğrulup arkadaşlarının yüzüne baktı.

“Bir şeyim yok,” dedi. “Burası çok yumuşak... Şimdi çıkıyorum!”

Sonra da çevresine baktı.

“İyy, yapış yapış burası. Kayıyor!”

Sonunda yere yapışık bir çeşit çakıl taşı buldu ve ondan destek aldı.

Tam o anda sütunların arasındaki çukurların içinde gizli olan motorlar büyük bir hızla dönmeye başladı. Kraterin dört bir yanında çukurlar açıldı ve içlerinden kabarık, beyaz küpler çıktı. Her biri hareketli birer kolun ucuna tutturulmuştu. Âdeta açılmakta olan kocaman beyaz lalelere benziyorlardı.

“Dişler,” diye haykırdı Oscar. “Bones’un dişleri bunlar.”

Lawrence yüzünü buruşturdu.

“Azı dışındaki şu koca lekeye bakın. Bones’un çürükleri var. Cumides Circle’da diş fırçası yok muymuş yani?”

Dişler hep birlikte çemberin merkezine doğru dönmeye başladı ve her biri kırmızı ışıklar saçtı, sonunda bu ışıklar kraterin üzerinde kesişti.

Valentine aşağıdan arkadaşlarına doğru başını kaldırdı.

“Neler oluyor,” diye sordu endişeyle. “Bu ışıklar da neyin nesi?”

Ayaklarının altındaki zemin önce hafifçe dalgalanmaya başladı, sonra da belirgin biçimde sallanmaya. Valentine istemsiz olarak tıpkı bir trampenin üzerindeymiş gibi havaya zıplayıp duruyor, gitgide daha yükseklerle çıkıyordu.

“Anladım,” diye haykırdı Lawrence. “Valentine şu anda dilin üzerinde. Besin algılayıcılarına bastığı için dil harekete geçti. Dişlerin seviyesine ulaşmaya çalışıyor. Valentine’i çiğneyecekler, Oscar. Hemen bir şeyler yapmamız gerek!”

“Orada öylece durmayın, bana yardım edin!” diye haykırdı küçük kız hiç durmadan havaya zıplayıp yere çarpıp sonra tekrar yükselerek.

Manzarayı dikkatle inceleyen Oscar durumun ne olduğunu kavradı. Bir ya da iki sıçrayış sonra arkadaşı dişlerin seviyesine ulaşacak ve ışıkları kesecekti. Dişler sanki bir et parçasıymış gibi onun varlığını algılayarak kızı çiğnemeye başlayacaklardı!

Lawrence’i kolundan tutarak yanına doğru çekti.

“Oscar, dur... Ama sen... Hayır! Aaaaah!”

Lawrence’in çığlığı kraterin içinde kayboldu. Oscar Hepatolia’lı çocuğu da yanında sürükleyerek içeri atlamıştı. Onlar da kendilerini dil kraterinin dibinde buldular ve üç çocuk sarsıntılara

karşın bir araya gelmeye çalıştı. Üstlerinde dişler, motorlu kol-
ların ucunda hareket ediyorlardı. Âdeta kendilerine öğütecek bir
kurban arayarak kraterin yüzeyini yokluyorlardı.

“Üçümüz birlikte daha ağır oluruz,” diye bağırdı Oscar.
“Bu durumda dil bizi dişlerin yüzeyine kadar fırlatmakta zor-
lanacaktır!”

“Ama şu anda,” diye yanıt verdi yuvarlanıp durmakta olan
Lawrence, “dilın üzerindeyiz. Oysa sen dilin altına girmek isti-
yordun. Ama... Yine ne yapıyorsun sen öyle?”

Oscar arkadaşını daha fazla dinlemedi. Pelerinini çözüp ha-
vaya fırlattı. Pelerin yere düşünce Oscar bir deneme daha yaptı.

“Oscar bununla uğraşacağına bizi buradan çıkarmaya ça-
lışsana,” diye haykırdı artık başı iyice dönmekte olan Valentine.

“Ben de bunun için uğraşıyorum zaten,” diye karşılık verdi
genç Medicus. “Eğer ışıklar pelerini algılasa, dişler çiğnemek
üzere bir araya gelecektir.”

“Peki, so so so sonra?” diye sordu bir o yana bir bu yana
savrulan Lawrence.

“Sonrası, çiğneme bitince yutulur öyle değil mi? O zaman
da dilin altına geçilmez mi? Bu yüzden Bones’u yutkunmaya
zorlamalıyız!”

Oscar pelerinini üçüncü kez havaya savurdu ancak dil sü-
rekli inip kalkmakta olduğundan dengesini bulamıyordu. Pele-
rin bir türlü kırmızı algılama ışıklarının düzeyine kadar yükse-
lemiyordu. Dişlerse kendilerine çiğneyecek bir şeylerin gönde-
rilmesi beklentisiyle kraterin kenarında duruyorlardı.

Birbirlerinden ayrılmasınlar diye Oscar’ın koluna ve
Valentine’in bacağına sıkı sıkı tutunmuş olan Lawrence’ın ak-
lına bir fikir geldi.

“Oscar! Madalyonun! Madalyonunu çıkar!”

“Ne için?”

Oscar başını ışıklara doğru kaldırdığı anda Lawrence’ın ne kastettiğini anladı. Elini tişörtünün altına sokup madalyonu çıkararak kraterin üzerine doğru tuttu. M harfinin çevresini altın rengi bir ışık sardı ve gittikçe yoğunlaşan bu ışık çok geçmeden göz kamaştırıcı bir parlaklıkla mağaranın çatısına doğru yükseldi. Bu ışığın kırmızı ışıkları kestiği anda bütün dişler doğruldu. Bir varlık algılamışlardı. İçlerinden iki tanesi altın olan otuz iki tane diş aynı anda sıçrayarak korkunç bir gürültüyle birbirlerine çarptı.

Valentine sevinçle cıglık attı.

“Oldu işte. Çiğnemeye başladılar! Başardın Oscar!”

“Dikkatli olun,” diye uyardı Oscar. “Birazdan Bones yutkunacak ve o zaman dil ayaklarımızın altından kayacak, biz de düşeceğiz. Kenarlara tutunun!”

Oscar’ın tahmin ettiği şekilde krater birkaç küçük panoya ayrıldı ve üç çocuk kenarlara tutunarak boşlukta asılı kaldı.

Oscar aşağıya doğru bir göz attı. Çene Mağarası yer yüzeyinde bulunuyordu. Oysa burada, yerin onlarca metre altında salya gölünün yakınlarında depolama ve transfer biriminde çalışan işçiler görülebiliyordu. Bunlar çiğnenmiş besinlerin ağızdan aşağı düşmesini bekliyorlardı. Onların üzerine sıvı döktükten sonra vagonlara dolduracaklardı.

Oscar çevresine bakındı. Dilin altında Maureen’in sözünü ettiği geçidi bulması gerekiyordu.

“Bu tarafa,” diye haykırdı Valentine. “Kenarın alt kısmında delikler var. Buraya gelin!”

İki çocuk yavaş yavaş kraterin kenarına tutuna tutuna ilerledi, bacaklarıysa boşluğun üzerinde sallanmaya devam ediyordu. Sonunda Valentine'in yanına vararak deliklerin karşısına geçtiler. Bunlar çeperin içine açılan birkaç tünelin ağzıydı.

Diğerlerinden daha ağır olan Lawrence daha fazla dayanamayacaktı.

"Doğru... Doğru deliğin... hangisi olduğunu... hangisinin kestirmeye açıldığını... nasıl bileceğiz?" diye sordu soluk soluğa.

Bir eliyle sıkı sıkıya kenara tutunmakta olan Oscar, diğer eliyle arkadaşına destek oldu. Lawrence ona gülümsedi. Oscar'ın bu çabası onu biraz rahatlatmıştı ama genç Medicus'un onu fazla uzun süre tutamayacağını biliyordu.

Oscar tünelleri saymaya koyuldu. On taneden fazla vardı. İçlerinden rastgele birini seçip şanslarına güvenmek zorundaydılar.

Valentine cesaretle başını kaldırdı.

"Oscar sen bu geçidin transfer ünitesiyle, fiçıların salonundan geçmeden, doğrudan Büyük Ağ'a açıldığını söylemiştin öyle değil mi?"

"Evet," diye doğruladı çocuk. "Daha doğrusu Maureen'in bana söylediği buydu. Bir çeşit yer altı nehrine çıkmamız gerek."

Valentine değişik tünellerin girişlerinin önüne doğru sallandı. Birkaç saniye sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkadaşlarına döndü.

"Burası! İşte aradığımız bu! Kesinlikle eminim," dedi çenesiyle diğerlerinden daha küçük olan bir deliği işaret ederek.

"Nereden anladın?" diye sordu Lawrence.

"Çünkü denizin ve nehirlerimin havasını nerede olsa tanırım. Deliklerin hepsini kokladım. Aradığımızın bu olduğundan eminim!"

“Tamam,” dedi Oscar. “Seçme şansımız yok zaten. İçlerinden birini deneyecektik. Önden gitme onurunu sana bırakıyorum!”

Valentine önce arkaya doğru sallandı, sonra da yeteri kadar hız alarak dilin kenarını bırakıp kendini deliğin içine attı. Tünelin içinde kaybolduktan biraz sonra çıkışa doğru geri geldi.

“Bir şeyim yok,” dedi. “Sıra sende Lawrence... Sakın aşağı bakma. Yalnızca önüne, deliğe doğru bak.”

Çocuk ter içindeydi. Deliğin içine atlamayı başaramayıp yüz metre kadar aşağıdaki transfer ünitesine düşmekten korkuyordu. Eğer mucize eseri düşüşten sağ kalsaydı bile, bir daha arkadaşlarını nasıl bulabilirdi?

“Hadi Lawrence korkma,” dedi Oscar. “Ben seni arkadan iterim, Valentine de yakalar. Biraz cesaret!”

Lawrence derin bir soluk aldı ve yusyuvarlak vücudunu önce önden geriye, sonra da geriden öne sallayarak kendini bıraktı. Ayakları tünelin tam kenarına düştü. Bir an dengesini bulmaya çalıştı. Valentine onu ellerinden yakalamıştı ama gücü onun ağırlığına yeterli olmadığı için çocuğu içeri çekmeyi başaramıyordu. Büyük bir sarsıntıyla Lawrence kendini tepe üstü tünelin içinde buldu. Onun arkasında hâlâ havada asılı duran Oscar çocuğun kalçalarına sağlam bir tekme vurmuştu. Lawrence öfkeyle kaba etlerini ovuşturdu.

“Üzgünüm Lawrence ama bunu yapmasaydım arka üstü boşluğa yuvarlanacaktın. Şimdi biraz geri çekil!”

Lawrence tünelin içinde geriye doğru birkaç adım attı. Oscar bir sıçrayışta arkadaşlarının yanına geldi. Tünele tam zamanında girmişlerdi çünkü hemen o anda dil kapanmaya başladı.

“Gidelim,” dedi Oscar tünelin içinde öne doğru atılarak.

Valentine yanılmamıştı. Yer altı mağaralarında ilerledikçe rüzgârın Büyük Ağ'dan taşıdığı havayı gitgide daha belirgin bir biçimde soluyorlardı.

Madalyonun ışığı altında kanalın bükümleri boyunca ilerleyerek kendilerini bir nehirde değil ama kayalara çarparak gü-rültüyle çınlayan dalgalı bir denizin kıyısında buldular.

Üç arkadaş binlerce kişinin telaş içinde dört bir yana ko-suşturmakta olduklarını fark etti. Oscar bu insanları inceledi. Kimileri gümüş rengi üniformalarıyla askerlere benziyordu, ki-mileri işçi gibiydi, kimilerininse sivil olduğu anlaşıyordu. İşle-rinden birçoğu kıyıya vurmuş teknelerinin ya da karaya oturmuş denizaltılarının çevresinde çaresizce dönüp duruyordu.

Valentine, normalde suyun üzerinde bulunması gerektiği halde kırmızı deniz iyice çekilmiş gibi görüldüğünden şu anda neredeyse tamamıyla kumların üzerinde duran dubalı köprü-nün üzerine koştu. Teknelerin dibe vurmadan yanaşabilmeleri için yalnızca en ucu suyun içinde duruyordu.

Askerî bir gemi hareket etmek üzereydi. Çoğu gümüş rengi üniformalılardan oluşan bir kalabalık bu gemiye doluşmaktaydı. Kasklar parıldıyordu ancak siyah kenarlıkların altından yüzler seçilemiyordu. Askerler telaşlı görünüyor, bir an önce yola çık-mak için acele ediyorlardı.

“Bakın,” dedi koşarak geri gelen Valentine. “Su yüzeyi alçal-mış. Bu yüzden de dip görülebiliyor ve kıyı uzaklaşmış!”

Oscar da kıyıya doğru yanaştı. Suyun yüzeyinde tuhaf bir şeyler yüzmekteydi.

“Bunlar ne?”

“Hepatolia'dan ve hatta belki de başka Evren'lerden gelen kalıntılar,” diye yanıt verdi yanlarına gelmiş olan Lawrence. “Bu iyiye işaret değil,” diye ekledi endişeyle. “Bir yerlerde oksijenin

azaldığını ve bazı hasarlar oluştuğunu gösteriyor. Bu hasarların kalıntıları Büyük Ağ'a atılmış.”

Oscar eğildi. Biraz daha ileride daha uzun ve oval şekilli başka şeyler görüyordu. Gözlerini kısıtı ve bir ışık bu hüznü manzarayı aydınlattı. Akıntının kıyıya doğru sürüklediği cesetlerdi bunlar. İyice yaklaşmış olan birkaç tanesinin tenlerinin sarı olduğu görülebiliyordu.

Lawrence'ın rengi soldu.

“Hepatolia dağının insanları bunlar. Benim halkım,” dedi çok cılız bir sesle. “Umarım aileme bir şey olmamıştır.”

Oscar onu teselli etmek istedi ama ne diyeceğini bilemiyordu. Valentine ikisinin arasına girdi.

“Oradaki insanlarla konuştum,” dedi. “Kan dağın yakınlarındaki Kapı Nehri'nden geliyormuş. Vadiyi sel basmış. Her yere yayılmış. Burada ve Ağ'ın tamamında su seviyesi bu yüzden alçalmış. Ölenler arasında pek çok alyuvar da varmış,” diye ekledi küçük kız başını önüne eğerek.

Genç Medicus türdeşlerinin ölüm haberini alan iki arkadaşına gülümsemeye çalıştı. Babasını kaybetmiş olduğu için bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu ve şu anda kendini onlara biraz daha yakın hissediyordu.

“Gitmemiz gerek,” dedi. “Bütün bunların sebebi Bones'un ölüyor olması olmalı. Çok kan kaybetti. Onu kurtarmaya çalışmalıyız. Hem böylece belki sizin ailelerinizden birilerini de kurtarabiliriz,” diye ekledi Oscar onları avutmak için.

Valentine yanaklarından aşağı süzülen yaşları sildi, kırmızı saç örgülerini düzeltti ve yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirdi.

“Doğru söylüyorsun,” dedi eski enerjisine kavuşarak. “Gitmemiz gerek! Bize yaptığı her şeye karşın şu lanet olasıca Bones’u kurtarmamız gerek!”

“Bu gemi nereye gidiyor?” diye sordu Lawrence.

“Oraya,” diye yanıt verdi Valentine. “Birkaç Pulcuk birliği kan kaybına karşı mücadele etmek üzere yola çıkıyor. Galiba sizin oralarda bu duruma iç kanama deniyor, Oscar.”

“Evet, öyle,” dedi Bayan Withers’ın söylediklerini hatırlayan genç Medicus. “Peki senin bu Pulcuklar ne yapıyorlar?”

“Eğer kan nehirden dışarı akıyorsa bir sızıntı var demektir. Onlar bu sızıntıyı tıkayarak nehrin yatağını tekrar kurarlar. Ama Kapı Nehri çok geniş olduğundan bu iş zor olacak.”

“Her ne olursa olsun biz de oraya gitmek istediğimize göre onları izlemeliyiz,” dedi Lawrence.

“Mümkün değil,” dedi Oscar. “Bizim daha çabuk gitmemiz gerekiyor. Ama bunu nasıl yapacağız?”

Başını Valentine’e doğru çevirdi. Arkadaşı ortadan kaybolmuştu. Her iki çocuk da akıllarından kızın neler çevirmekte olabileceğini geçiriyorlardı ki onun isimlerini haykırmakta olduğunu duydular. Dubalı köprüünün ucundaydı. Koşarak yanına gittiler.

“Bana yardım edin ve size ne söylüyorsam onu yapın,” diye fısıldadı kulaklarına. “Ben size işaret verince köprüünün başında duran şu uzun boylu adamın dikkatini çekeceksiniz.”

“Ama...”

“Sus,” dedi Lawrence’ın konuşmasına izin vermeden. “Bu seferlik bana güven ve hiç konuşma!”

Birkaç saniye sonra kendisine çok benzemekte olan uzun boylu adamın yanına gitti. Kuşkusuz bu adam da bir alyuvardı. Kırmızı çillerle dolu güzel yüzünü kocaman bir gülümsemeyle

adama doğru uzatarak masum küçük kızı oynuyordu. Adam ona bakıp gülümsedi, sonra da dikkatini başka yöne çevirdi. Küçük kız belli etmeden elini oynattı. İşaret buydu.

Oscar ve Lawrence birbirine baktı ve Oscar harekete geçmeye karar verdi.

“Beyefendi bakar mısınız?”

Adam başını onlara doğru çevirdi.

“Arkadaşım pek iyi durumda değil efendim. Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?”

Lawrence gözlüğünü düzelterip Oscar’a doğru gözlerini açtıktan sonra genç Medicus’un kollarına kendini bıraktı ve arkadaşı onun ağırlığı altında biraz sarsıldı.

“Bu biraz önce kalçama yediğim tekme içindi,” diye fısıldadı Lawrence.

Adam koşarak yanlarına geldi.

“Neler oluyor?”

Lawrence kendini biraz daha bırakarak ölümcül bir yara almışçasına inlemeye başladı. Adam onu omuzlarından tutarak soluksuz kalmış kıpkırmızı Oscar’ı kurtardı. Genç Medicus normal rengine döndükten sonra konuşabildi.

“Nesi var bilemiyorum. Karnı ağrıyormuş. Tam şurası,” dedi parmağını bütün gücüyle Lawrence’ın midesine bastırıp çocuğun bir kere daha ama bu sefer gerçekten acıyla haykırmasına neden olarak.

Oscar gülmesine engel olmaya çalışarak arkadaşının üzerine doğru eğildi.

“Sana hiç olmazsa uğrunda acı çekebileceğin bir şey verdim.”

“Bedelini ödeyeceksin,” diye fısıldadı Lawrence.

Adam şaşkınlıkla Lawrence’ı muayene etti.

“Ama ben hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir yara izi yok.”

Lawrence birden haykırmayı keserek bir gözünü açtı.

“Emin misiniz?”

“İstersen kendin bak,” diye yanıtladı adam hafif öfkeyle.

“Neyse,” dedi Lawrence doğrularak. “O zaman bir şeyim yokmuş demek.”

Adam bu sefer onların yüzüne kötü bir bakışla baktı. Kendisiyle alay ediliyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

“Görüyorsunuz ya sayın beyefendi,” diye kekeledi bu işin içinden nasıl sıyrılacaklarını bilemeyen Lawrence, “arkadaşım Oscar gibi bir Medicus’la birlikte dolaşmak harika bir şey. En ağır yaraları bile göz açıp kapayıncaya kadar iyileştirebiliyor.”

Sonra da Oscar’a doğru döndü. Öne sürebileceği bir gerekçe kalmamıştı ve adam hâlâ öfkeli görünüyordu.

“Ne halt ediyor bu Valentine?” dedi kısık sesle. “Bu işin sonu kötüye varacak gibi bir his var içimde.”

Tam o sırada bir baloncuk suyun içinden füze gibi fışkırarak iki çocuğun tam karşısında durdu. Kokpit açıldı ve Oscar kırmızı saç örgülerini hemen tanıdı.

“Çabuk binin!”

İki çocuk hiç nazlanmadı ve anında denizaltıya atladı. Valentine hayret içinde Lawrence’a baktı.

“Vay canına! Hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim!”

“Çabuk yola çık,” diye yalvardı çocuk.

Dubaların üzerindeki adam neler olduğunu hemen fark edememişti. Başını çevirip de olanları gördüğünde iş işten geçmişti artık.

“Hey! Globul’um. Sizi küçük serseriler. Çabuk geri dönün. Pis hırsızlar sizi!”

Çok geçmeden üç çocuk adamın haykırışlarını duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Kokpit tekrar kapandı ve Valentine denizaltıyı daldırdı.

“Aferin sana,” dedi Oscar. “Çok güzel doğrusu! Şimdi de denizaltı hırsızlığına başladık. Umarım bu adam adımı aklında tutmaz. Yoksa Bayan Withers canıma okur benim!”

“Evet ama rastgele bir denizaltı değil bu,” dedi gözleri heyecandan parlamakta olan Valentine. “Bu bir Globul D6. Dört kişilik en yeni model... Harika bir şey!” dedi bir düğmeye basarak.

Denizaltı hızlandı ve bir füze gibi fırladı. Her üç çocuk da oturdukları koltuklara yapışmışken Valentine çılgınlar gibi gülmekteydi.

“Yavaşlasana sersem,” diye haykırdı telaş içinde Lawrence. “Ne bu motoru kullanmayı biliyorsun ne de yolu!”

Küçük kız omuzlarını kaldırdı.

“Olsun! D5 kullanmayı bildiğime göre D6 da çok zor olmamalı, öyle değil mi? Hem sonra bu nedir biliyor musun sen?”

Bilmediği bir şeyle karşılaşınca her zaman biraz canı sıkılan Lawrence başını salladı.

“Buna GPS diyorlar bay ukala, bizi Kapı Nehri’ne götürmesi için gereken bilgileri ona yükledim bile. Şimdi artık kendimizi onun kılavuzluğuna bırakacağız. Yaşasın!”

Valentine hızı biraz daha arttırdı ve GPS’in son derece belirgin yönlendirmelerini izleyerek kanlı suların içinde ilerlediler. Sonunda nehrin Hepatolia göğünün siyah tavanı altında yeryüzüne çıktığı bir noktaya geldiler.

Varmak istedikleri yere yaklařtıķça hareket etmeleri güçleşiyordu. Her türden deniz taşıtı yüzeyde salınıyordu, suyun dibiyse iyice dolmuştu. Valentine denizaltıların, hareketsiz duran Prot & In'lerin, çeşit çeşit baloncuğun ve Oscar'ın daha önce hiç görmediği sualtı yaratıklarının arasından zikzaklar çiziyordu. Bu yaratıkların içinde sivri dikenleri olan rengârenk küreler, kocaman su yılanları, karmaşık makineler ve küçültölmüş fabrikaları andıran bazı yapılar vardı.

“Her şeyden var,” dedi saatte üç yüz hızıyla slalom yapmaya devam etmekte olan Valentine. “Virüsler, atıklar, bir Evren'den gelen ve başka bir Evren'e taşınmakta olan ürün kargoları... Her kuşaktan sayısız Globul'u saymıyorum bile. şuradaki denizaltıyı gördün mü? Bu bir lenfosit devriyesi.”

“Peki ne işe yarıyor?”

“Bunlar buranın polisleridir,” diye yanıtladı onların tam önünden geçerken biraz yavaşlayan Valentine. “Asıl görevleri tehlikeli unsurları durdurmaktır ama sanıyorum yollara da göz kulak oluyorlar. Neyse,” diye ekledi, “ben böyle konuşup dururken Kapı Nehri'nin çıkışını kaçırmayalım da!”

Sonra da Formula 1 pilotlarına yaraşır bir dönüş yaparak son anda çıkışı yakaladı.

Dar bir kanalın içine girerek onlar ilerledikçe genişlemekte olan bir nehrin içine açıldılar.

Valentine ekrana bir göz attı. Sonra da kaptan gözlüğünü çıkararak iki arkadaşına doğru döndü.

“Kapı Nehri'ne hoş geldiniz dostlarım!” Yavaşlamak zorunda kalmıştı. Çevresinde askerî denizaltılar akıntıya doğru ilerliyordu. Halk ise aksi yöne doğru kaçarak nehrin akış yönünün tersine çıkmaya çalışıyordu. Oscar parmağıyla içi Büyük Ağ'ın itfaiyecileri olan Pulcuklarla dolu ve iç kanamanın olduğu yere

daha çabuk ulaşabilmek için kendine yol açmaya çalışan dev bir Globul'u işaret etti.

“Onları takip et, Valentine!”

Kk kızı onun dediğini yaptı. Çok geçmeden kırmızı sular dan szlmekte olan ışık zayıfladı. Lawrence paniğe kapıldı.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Valentine. “Nerede olduğumuzu görmek için yüzeye çıkalım.”

Denizaltı su yüzüne çıktı ve çocuklar kokpitten dışarı baktı. Gördükleri manzarayı tanımakta güçlük çekmediler.

“Dağ,” diye haykırdı Lawrence, evini yeniden görmenin verdiği heyecanla. “Nehre dağın gölgesi düşmüş!”

Oscar manzaraya hayranlıkla baktı. Geçen gelişinde ancak dağın çıkışına kadar yaklaşan bir dış nehre kadar ilerleyebilmişti. Buradaki görüntü ise çok görkemliydi. Nehir dosdoğru vadinin içine akıyor ve akışının gücüyle normalde Hepatolia Dağı'nın girişine kadar varıyordu. Ancak bugün nehir gücünü yitirmiş olduğundan denizaltının motoru akıntının yokluğunu telafi etmek zorundaydı.

“İ kanama çok ciddi olmalı,” dedi Lawrence. “Nehrin seviyesi öylesine alçalmış ki basıncını yitirmiş. Artık ilerleyemiyor bile. Çok geç kalmamış olsak bari...”

“şuraya bakın,” diye haykırdı Valentine. “İşte burası!”

Oscar gözlerinin önünde olan biteni daha iyi görebilmek için kokpite yapıştı.

Nehir, dağın içine girmeden hemen önce yatağında kalmayarak şiddetli bir kan fışkırtmasıyla dışarı yayılıyordu.

“Her şey nehirle birlikte dışarı çıkıyor gibi,” diye sızlandı Lawrence. “Dağın madenlerinde oksijen ve Nektar üretmek için gerekli olan hammadde azalıyor olmalı. Yoksa hepsi ölecek mi?”

“Daha fazla ileri gidemeyiz,” dedi Valentine, “çok tehlikeli olur. Su artık yeterince derin değil. Zaten biraz sonra istemesek de durmak zorunda kalacağız.”

“O zaman şu dubalı köprüye yanaşmaya çalış,” dedi Oscar. “Yola yürüyerek devam ederiz.”

Birkaç saniye sonra Globul D6’dan indiler ve Valentine uzaklaşmadan önce ona son bir defa hayranlık dolu gözlerle baktı.

“Hiç fena değil,” dedi. “Belki kenarı biraz fazla yumuşak ama yine de hiç fena değil.”

Oscar kızı kolundan tutup çekti ve hep birlikte iç kanamanın gerçekleştiği yer olan nehrin dağa girdiği noktaya doğru koştular.

İçeri girdiklerinde tam bir kargaşayla karşılaştılar.

Onlardan kısa bir süre önce gelmiş olan Pulcuklar her yandan taşmakta olan nehrin sularını boşaltmaya çalışıyorlardı. İçlerinden bir grup kıyı boyunca sıra olmuş, ellerindeki koca kalkanlarla akıntıları püskürtmeye çalışırken diğerleri ise nehrin yatağını tekrar kurabilmek için toprak atıyordu.

“Nehrin kıyılarını bozup da bu şekilde taşmasına ne neden olmuş olabilir?” diye sordu Lawrence.

Hemen yakınlarından duyulan ve bütün dağ boyunca çınlayan güçlü bir patlama sesi çocuğa yanıt verdi.

“Bu da neydi?” diye sordu endişeyle bu türden bir patlamayı hayatında ilk kez duymuş olan Valentine.

“Gelin,” dedi Oscar. “Nehrin öteki tarafından geliyor. Karşıya geçmemiz gerek!”

Doğal olarak hiç kimse onları karşıya taşımaya yanaşmadı. Bu yüzden dağın girişine kadar yürüyerek nehrin üzerine kurulmuş bir köprüden geçmek zorunda kaldılar.

Köprünün öteki tarafına varınca nehrin dağın içine girdiği yere bakan bir tepenin üzerinde kırmızı yakası dışında simsiyah giyinmiş, yüzü de siyah bir maskenin altına gizlenmiş uzun boylu bir adam gördüler.

“Oscar,” diye haykırdı Lawrence. “Şu tarafa bak! Tepenin zirvesinde bir Pathologus var! Nehrin kıyısında patlayıcıları havaya uçurarak nehrin taşmasına neden oluyor!”

Çocuklar hayretle birbirlerine baktılar. Bir Pathologus Bones’un vücuduna girmişti ve onu öldürmeye çalışıyordu! Bones onlara ihanet ederek Oscar ve arkadaşlarının Pavarotti’nin vücuduna gireceklerini Pathologus’lara haber verdiyse böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyordu?

Hiçbir şey anlayamıyorlardı ama anlamak için de zamanları yoktu. Şu anda önemli olan tek şey kâhyanın canını kurtarabilmeleri idi.

Oscar grubun başına geçti ve Pathologus’a doğru koşmaya başladı. Yolda cesaret bulabilmek için madalyonunu sıkıca tuttu. Öbür eliyle ise cebindeki küçük aile albümünü yakaladı. Lawrence ve Valentine onun peşinden geliyordu.

Siyahlı adam onları çocukların denizaltılarından henüz çıkmış Pulcuk birlikleri ile aynı anda köprünün üzerine vardıkları zaman gördü. Bu birliklerin arkalarında tepeden tırnağa silahlı bir lenfosit taburu köprünün öbür tarafındaki Pathologus’un varlığını keşfetmiş, aceleyle ona doğru koşturuyordu.

Tepenin üzerindeki Pathologus bütün sakinliğiyle nehrin kıyılarındaki telaşlı hareketliliği izliyordu. Oscar kuşkuya kapılarak arkadaşlarını durdurdu.

“Şuraya bakın,” dedi. “Üzerine doğru yaklaşmakta olan vücut polislerini görmek onu hiç etkilememiş gibi.”

Siyahlı adam birliklerin büyük kısmının köprüünün ortasına kadar gelmelerini bekledi. Sonra elini havaya kaldırdığında avucunun içinde küçük madenî bir kutucuk parıldadı. Adam gülümseyerek uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve devasa bir patlama gerçekleşti. Duman çözülmeye başladığında köprü ortadan kaybolmuş, üzerindeki birliklerse nehrin suları tarafından yutulmuştu. Yüzeyde yüzmekte olan birkaç Pulcuk kalkanından başka hiçbir şey görülüyordu.

Tepenin olduğu tarafta alaycı bir kahkaha cınladı ve bu korkunç manzara karşısında dilleri tutulmuş olan üç çocuğun âdeta kanları dondu.

“Ne pis herif,” diye gürledi Valentine kıyımı görmemek için gözlerini kapatarak.

Nehrin öteki tarafından bir ses yükseldi.

“Neden yanıma gelmiyorsun küçük Medicus? Arkadaşlarınla birlikte nehri aşıp benimle boy ölçüşmeye gelmek istemez misin?”

Oscar tepeden tırnağa kadar ölçsüz bir öfkeye kapılmıştı.

“Seni pis ödle,” diye haykırdı Oscar sesi rüzgârla yankılanarak. “Köprüyü havaya uçurmasaydın nehri aşıp küçük Medicus’un kim olduğunu sana gösterirdim!”

“Güzel cevaptı Oscar,” diye haykırdı en az arkadaşı kadar öfkeli olan Valentine.

Adamın kahkahası daha da büyüdü.

“Görüyorum ki sen de baban kadar kendini beğenmişsin. Ama biliyorsun onu hakladılar. Sakın korkma. Çok yakında senin de sonun aynı olacak,” dedi elindeki kutucuğu tekrar havaya kaldırarak. “Hepiniz bileceksiniz ki Prens’imiz artık özgür ve bu

sefer onu hiçbir şey durduramayacak! Hem de hiçbir şey,” diye haykırdı Pathologus tepenin üzerinden.

Bu sözcükleri duyan üç çocuk ürperdi. Oscar yumruklarını sıktı. Bu adam babasına hakaret etmeye cesaret etmişti. Bu yanına kalmayacaktı. Pathologus’un konuşmasını dinlerken genç Medicus Bay Brave, Bayan Withers ve öteki Konsey üyelerinin Büyük Pathologus’un kaçışının oluşturduğu tehdidi neden bu kadar ciddiye almış olduğunu daha iyi anladı.

Hemen yakınlarında yeni bir patlama daha oldu ve nehrin kızıl suları bir kere daha vadinin üzerine taşmaya başladı. Denizaltılar kıyıya yanaşmaya çalışıyorlardı ancak nehrin derinliği giderek azalıyordu. İçi Pulcuklarla dolu koca gemi çocukların uzaktan gördüğü kadarıyla artık daha fazla ilerleyemiyordu ve kumlara oturma korkusuyla birliklerini Pathologus’un patlamalarını gerçekleştirmekte olduğu bölgenin çok uzağında karaya çıkarmak zorunda kalıyordu. Onlar buraya varana kadar iş işten geçmiş olacaktı. Bones çok fazla kan kaybetmişti.

İlk konuşabilen Lawrence oldu.

“Oscar hemen bir şeyler yapmak gerekiyor,” dedi. “Çok geçmeden bu çılgın, bombalarıyla bizi de havaya uçuracak. Madalyonunu, pelerinini ya da kim bilir başka neyin varsa, herhangi bir şeyleri kullanamaz mısın?”

Oscar çaresizce Harf’ine baktı.

“Daha her şeyi öğrenmedim,” diye yanıtladı üzüntüyle. “Hem zaten Medicus’ların asıl silahları Evren’lerden kazandıkları Ku-pa’larıdır. Şu an için pelerinimi uçurmak ya da onu bize koruyucu kalkan olarak kullanmak dışında fazla bir şey yapamam!”

İyice yaklaşmış olan bir sonraki patlama çocukların üzerine bir miktar su sıçrattı. Onlar da nehir sularına kapılmamak için köprüden geri kalana sıkı sıkıya tutundular.

Valentine öfkeyle ayağını çamurlu zemine vurdu.

“Lanet olasıca Pathologus. Keşke onu boğabilseydik ya da kafasına vurup bayıltsaydık veya bir yıldırımla çarpsaydık!”

Oscar gözleri parıldayarak kıza doğru döndü, sonra da başını kara gökyüzüne doğru çevirdi.

“Biraz önce söylediğini tekrarlarsana,” dedi genç Medicus.

“Şey... Ben sadece demiştim ki keşke bu herifi...”

“Yıldırımla çarpsaydık,” diye tekrarladı Oscar gözlerini gökyüzünde hiç durmadan çakmakta olan şimşeklerden ayırmadan. “Tabii ya! İkiniz sayesinde bir şansımız olabilir!”

Pelerinini çözdü ve madalyonunu onun üzerine koydu.

“Hadi pelerinim, yüksel!”

Pelerin gerildi ve Oscar’ın ellerinden kurtulup havaya kalktı. Birkaç saniye içinde iyice yükselmiş, değerli madalyonu gökyüzüne doğru taşımaktaydı. Oscar ve arkadaşları birbirine baktı.

“İşe yarasa bari. Yoksa...”

“Ne yaptın sen böyle?” diye haykırdı Valentine. “Pelerinin de olmazsa hiçbir şey yapamayız! Üstelik Harf de yok artık. Bu işin içinden asla çıkamayacağız.”

Lawrence ise hiçbir şey söylemeden pelerinin yükselişini izlemekteydi.

“Elbette,” dedi sonunda. “Madalyon metalden yapılmış! Eğer üzerine bir şimşek düşerse çok büyük dozda elektrik yüklenecektir!”

Valentine de yüreği küt küt atarak madalyonu taşımakta olan pelerinin yükselişini seyre koyuldu.

“Yüksel,” diye yalvarıyordu. “Yükselmen gerek pelerincik. Bizi yarı yolda bırakamazsın...”

Tam o sırada şiddetli bir rüzgâr pelerini salladı. Pathologus uzaklarda yeni bir patlamaya yol açmıştı. Oscar'ın ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamamış olsa da telaşa kapılmıştı. Patlamanın yarattığı rüzgâr etkisiyle Oscar'ın madalyonunu düşürmeyi umuyordu. Her şeye karşın yükselmekte olan pelerinin hemen altında bir patlama daha oldu. Üç çocuk soluklarını tutmuştu. Pelerin patlamalara dayanamazsa ortaya çıkacak felaketi görmemek için Lawrence gözlerini kapamış, Valentine ise Oscar'ın arkasına saklanmıştı.

Ne yazık ki son patlama yeterince güçlüydü. Henüz yeteri kadar yükselmemiş olan pelerinin dengesini bozdu. Madalyon kumaşın üstünde yuvarlandı ve sonunda boşluğa düştü.

Tam bu sırada iyice elektrik yüklenmiş olan gökyüzünde şiddetli bir şimşek çaktı. Şimşegın göz kamaştırıcı ışığı bir anda vadiyi ve dağı aydınlattı. Orada bulunan herkes olduğu yerde kalarak büyülenmiş gibi başını yukarı kaldırdı. Şimşek çakarken ve aşağı doğru düşmekte olan madenî harfe ulaşır çarptı. Hemen yakında bulunan pelerinin üzeri kıvılcımlarla kaplandı ve birkaç alev kümesi belirdi.

Madalyon bir ateş topuna dönüşmüştü. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde atmosferin içinden geçerek arkasında ışıklı bir zikzak bırakıp tepenin üzerinde taş kesilmiş olan Pathologus'un üzerine doğru çökmeye başladı.

Korkunç bir çığlık duyuldu ve şiddetli bir patlama toprağı paramparça havaya uçurdu. Tozlar ve sular çekilip üç arkadaşın gözlerindeki kamaşma azalınca tepeden geriye hiçbir şey kalmamış olduğunu gördüler. Köprünün ayağında kırmızı bir yakadan başka hiçbir şey yoktu.

Üç arkadaş rahat bir soluk aldı. Bu sefer herhangi bir sevinç gösterisi olmadı. Her ne kadar onlara zarar vermeye çalış-

şan bir düşmanları bile olsa ölüm karşısında sevinmek içlerine sinmiyordu.

Oscar aceleyle mucize eseri nehrin kendilerinin bulunduğu tarafına düşmüş olan pelerinini aldı. Her ne kadar hafif yanık koksa da şans eseri patlamaya direnmişti ve birkaç yerinde hafif karartılar dışında zarar görmemiş sayılırdı. Oscar pelerini omuzlarına koyduktan sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle tepeye doğru baktı. Bu da alışması gereken şeylerden biriydi. Acımaya yer bırakmadan sonuna kadar savaşmak... Doğrusu on iki yaş bunu kabullenmek için biraz erkendi.

Kara gökyüzünde altın rengi bir iz belirdi ve madalyon zinciriyle birlikte gelip Oscar'ın boynuna dolandı. Valentine ve Lawrence arkadaşlarının yanına geldiler. Pulcuklarsa nihayet nehre ulaşmış, işlerini yapmaya başlamışlardı.

“Eğer Kapı Nehri'nden çok fazla kan kaybetmediyse,” dedi Valentine onların çalışmalarına bakarak, “Bones'u hâlâ kurtarabilirler.”

“Her ne kadar bir hain de olsa onu kurtarabileceklerini umarım. Hem sonra eğer onlar için çalışıyorsa Pathologus'un neden içine girip de onu öldürmeye çalıştığını da anlamak isterdim.”

“Belki de Pathologus'un öldürmek istediği sendin Oscar,” diye önerdi Lawrence.

“Mümkün değil,” diye yanıtladı Oscar. “Pavarotti'nin vücuduna gireceğimizi biliyorlardı. Ama Bones'un vücuduna gireceğimi tahmin etmelerine olanak yoktu.”

“Ama bu Pathologus seni tanıdı.”

Valentine tartışmayı kesti.

“Bütün sorularına yanıt verebilecek tek bir kişi var Oscar: Medicus’ların Büyük  stadı. Artık geri dönsek mi?” diye sordu yüzünde yorgun bir gülümsemeyle.

Onlar konuşurken Pulcukların kocaman gemisi de dağın girişine yanaşmayı başarmıştı. Onarım  alışmaları yoluna girmişti ve nehrin sıvı seviyesi yükselmeye başlamıştı.

Lawrence, Pathologus’un havaya uçurduğu köprüden geriye kalanın üzerine  ıktı.

“Sizi bir kere daha rahatsız ettiğim için beni bağışlayın,” dedi, “ama bir sorunumuz var.”

Oscar ve Valentine  ocuğun yanına gidince daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadan ne demek istediğini anladılar. Büyük gemi bir denizaltının yola çıkması için hiçbir şans bırakmıyordu ve her şekilde akıntının tersine doğru çıkmaları g   olacaktı.

“Dahası,” diye ekledi Lawrence, “eğer burada hiçbir şey yapmadan duracak olursak çok geçmeden boğuluruz! Baksanıza, Pulcukların  alışmaları sayesinde su seviyesi yükselmeye başladı bile. Bir tepenin üstüne çıkıp kendimizi koruma altına almak için karşı kıyıya geçmemiz de mümkün değil çünkü artık köprü yok!”

“Tek bir çözüm var,” dedi Oscar. “Dağın içine girip çıkış yolunu bulmak ve öteki taraftan inip Valentine’le benim ilk kez karşılaştığımız nehre ilerlemek. Orada belki geçen seferki gibi Medicus’ların Kerykeionu’nu bulabiliriz.”

“Bize sen yol göstereceksin Lawrence,” dedi Valentine, “ne de olsa burası senin evin öyle değil mi?”

Lawrence gerginlikle başını salladı.

“ abuk olalım o halde. Yakında nehir o kadar yükselecek ki dağın içine girebilmek için kıyıyı izlememiz mümkün olmayacak.”

hava cambazlığı

Üç kafadar suları hiç durmaksızın kabarmakta olan nehir boyunca koşmaya başladılar.

Çatısına yerleştirilmiş binlerce spotun yapay ışığıyla aydınlatılan devasa bir mağaranın içine girdiler. Başlarının üzerinde sanki yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı ve bunu görünce Oscar kendi çocuk dünyasına geri dönme özlemi duydu.

Dağı avucunun içi gibi bilen Lawrence küçük kafilenin başında ilerliyordu. Mağaranın içinde yol alarak bir merdiveni tırmandılar ve yüksek ve genişçe bir platformun üzerine çıktılar. Yukarıdan bakınca nehrin yaklaşması çok daha etkileyici görünüyordu. İlk Pulcuklar dağın içine girmişti ve Hepatolia'nın madencileri nihayet yorgun başlarını dışarı çıkarmıştı. Oksijen tam zamanında yetişmişti.

Lawrence arkadaşlarına doğru döndü.

“Sakın arkamdan ayrılmayın,” dedi.

Sonra hep birlikte tam bir labirentin içine girdiler. Valentine ve Oscar sağa sola bakıp da kılavuzlarıyla aralarındaki mesafe-

nin açılmasına neden olmamak için bütün dikkatini toplamıştı. Lawrence olmadan buradan çıkamayacaklarını iyi biliyorlardı.

Sıcaklık giderek yükseliyordu ve Oscar pelerininin altında terlemeye başlamıştı. Onlara sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda labirent nihayet son buldu ve bir arı kovanını andıran çok geniş bir salonun içine girdiler.

Oscar ve Valentine gördükleri manzara karşısında büyülenmiş gibi bir an için oldukları yerde kalakaldı.

Tam karşılarında en dipteki duvar buzlu camla kaplanmış binlerce petekten oluşmaktaydı. Peteklerin her biri ortalama bir insan büyüklüğündeydi ve her bir camın arkasında, sanki öteki tarafa bir ampul yerleştirilmiş gibi sarı bir ışık parlamaktaydı. Petekler salonu altın rengi bir ışığa boğuyordu.

Oscar neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için eğildi. Her bir peteğin alt tarafına birer küçük delik kazılmıştı ve bunların içinden tanımakta hiç güçlük çekmediği bir sıvı akıyordu. Hepatolia'nın ünlü nektarı Öd'dü bu. Petek dizilerinin arasında bir çeşit oluk uzanıyor ve her bir kattan değerli sıvıyı toplayarak aşağı doğru akıttıyordu.

Duvarın alt tarafında Hepatolia'lılar büyük bir gayretle çalışarak Öd sıvısını geniş kasaların içine dolduruyor ve bunları kamyonlara yüklüyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde bu Hepatolia'lılar Lawrence'a benzemiyordu. Tenleri normal renkteydi, belki sıcaklığın etkisiyle biraz kızarmıştı hepsi o kadar.

"İşte dağın madenleri," dedi Oscar etkilenmiş gibi.

"Sence bu kamyonlar nereye gidiyor?" diye sordu Valentine.

"Herhalde Büyük Safra Kesesi Gölü'ne. Bu sıvıyı orada biriktiriyorlar," diye yanıtladı Oscar. "Hatırlıyor musun dağın çıkışına doğruydun hani?"

“Bizim de dağın çıkışına doğru gitmemiz gerekiyor,” diye onların sözünü kesti Lawrence. “Acele edin! Eğer böyle oyalandırırsanız oraya zamanında varamayacağız!”

Çok rahatsız durumda olduğu besbelliydi ve burada fazla kalmak istemiyor gibiydi. Gözlerini dev arı kovanından ayırmayan Valentine’i kolundan tutup sürükledi.

“Lawrence peteklerin içinde, camların arkasında ne var? Şu sarı ışık yüzünden pek net görünmüyor.”

“Bir şey yok,” dedi Lawrence aceleyle. “Öd üretiliyor işte hepsi bu. Hadi artık buradan gidelim yoksa biri beni tanıyacak ve bir daha buradan hiç çıkamayacağım.”

Arkadaşları onun dediğini yaptı. Lawrence’ı anlayabiliyorlardı: Çocuk dağı terk edebilmek için elinden geleni yapmıştı ve şimdi de en büyük korkusu yine buraya hapsolmaktı. Ancak ne Valentine ne de Oscar onu daha önce böyle gergin görmüştü. Sanki çocuğun içinde arkadaşlarından gizlemekte olduğu başka bir dert daha var gibiydi.

Tam madenden çıkıyorlardı ki Oscar üzerine iki işçinin çıkmış olduğu bir yük asansörünü fark etti. Bir peteğin üzerinde çalışıyorlardı ve bütün gürültü patırtının ortasında bir testere ve matkap sesi çınlıyordu. Oscar o tarafa doğru son bir defa daha göz atınca felce uğramış gibi olduğu yerde kalakaldı.

İşçiler peteğin camını sökmüşlerdi ve böylece içi görünür olmuştu. Odacığın içinde orta boylu bir adam el ve ayak bileklerinden zincirle bağlanmıştı. Altında küçük bir fırının içinde bir ateşin yanmakta olduğu taş bir masanın üzerine yatırılmıştı. Teni Lawrence’ınki gibi sapsarıydı, vücudu da yine arkadaşının vücudu gibi yusyuvarlak. Adam çıplaktı ve sıcaklığın etkisi al-

tında derisinden sarı bir sıvı sızıyordu. Bu madenden başka hiçbir yerde bulunmayan Hepatolia Nektarı'ydı bu.

İşçiler zavallının ağzına bir tüp yerleştirdikten sonra petekten dışarı çıkıp camı tekrar yerine taktılar.

Valentine ve Oscar bu korkunç manzarayı taş kesilmiş gibi izlemekteydi. Arkalarından gelen ses onları yerlerinden sıçrattı.

“Şimdi artık,” dedi Lawrence başı önüne eğik bir halde, “Ödün nasıl üretildiğini biliyorsunuz.”

Tek kelime bile söyleyemeyen arkadaşlarının yüzlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

“Ben dağda yaşayan sıradan bir Hepatolia'lı değilim,” diye itiraf etti sonunda çocuk. “Hepatositlerdenim¹³. Biz diğerlerinden farklıyız. Sıcaklığın ve ağzımıza koyulan o borudan verdikleri besinlerin etkisiyle vücudumuz Nektar üretir ve sıvı tenimizden akar. Biz olmasak maden hiçbir şey üretemezdi.”

“Ailen bu yüzden mi senin gitmeni istemiyordu?” diye ekledi arkadaşı için üzölmüş olan Valentine.

“Onlara göre hepatosit olmak çok büyük bir onur. Benim içinse öyle değil. Bütün yaşamımı bir hücrenin içinde, bir ısı kaynağının üzerine yatmış olarak, hiç okumadan, hiç gezmeden, hiç kımıldamadan geçirmek istemiyorum! Gerçeğı size söylemeye korktum çünkü kaçtığım için benim bir korkak olduğumu düşüneneğınızı sandım.”

“Sen korkak değilsin,” dedi Oscar aceleyle. “Bir peteğın içinde yaşayamayacak kadar akıllısın. Seni çok iyi anlıyorum. Korkunç bir şey bu! Her ne olursa olsun biz senin bizim yanımızda olmanı tercih ederiz!” Sonra da Valentine'e ısrarcı bir bakış attıktan sonra Lawrence'a belli etmeden kızı hafifçe dürttü.

13 Bağırsaklardan emilen besin maddeleri kan yoluyla bu hücrelere gelerek vücuda yararlı hale getiren bir tür sıvı. (ed.n.)

“Elbette öyle,” diye doğruladı hâlâ şoku üzerinden atamamış olan Valentine. “Hem zaten biliyorsun, ben de aynı şeyi yaptım sayılır aslında. Ben de bütün yaşamımı bir Globul’un içinde geçirmek istemiyordum.”

Lawrence rahatlamış bir halde arkadaşlarına gülümsedi.

“İyi öyleyse. Eve dönmeme izin var mı?”

“Hadi,” diye haykırdı Valentine. “Herkes Cumides Circle’a!”

Üç arkadaş madenden çıktıktan sonra bir dizi tünelden daha geçtiler. Nihayet daha geniş bir geçidin başına ulaştılar. Oscar dağdan çıkılmasını sağlayan Safra Kanalı’nı tanımıştı. Boğazın öbür ucunda Oscar’ın uçakların inip kalktıklarını gördüğü geniş mağara vardı.

“İşte,” dedi Lawrence soluk soluğa. “Geldik sayılır. Ancak geçen seferki yolu kullanmayacağız. Sistik Kanalı ve geçidin üzerinden geçmeden barajın öteki tarafından Büyük Safra Kesesi Gölü’nün kıyısından ilerleyeceğiz. Hiçbir tehlike yok. Yolum sonunda çıkışa varıyoruz.”

Oscar yürüyüşünü yavaşlattı ve durup kendisini beklemekte olan arkadaşlarına baktı.

“Yine ne var Oscar?” diye sordu Valentine. “Şimdi ne yapı...”

Küçük kız cümlesini yarıda kesti. Oscar pelerinini kaldırdı, kemerinin ilk keseciği açıldı ve şişecik havaya yükseldi. Bir alev gibi parlamaktaydı. Valentine arkadaşının aklından neyin geçmekte olduğunu anladı. İlk Evren’in Kupası’nı alması gerekiyordu. İkinci Evren’e geçmeye hak kazanmadan önce bütün Medicus’ların yapması gerektiği gibi bu görevi tamamlamasının zamanı gelmişti.

Lawrence yaklaşıp iç çekti.

“Olacak şey değil. Biz buradan asla çıkamayacağız!”

Oscar ileri doğru atıldı ve tünelden dışarı çıkarak Büyük Safra Kesesi Gölü’nün tavanı altına girdi. Upuzun bir çeşit balkon bu koca mağara boyunca uzanmaktaydı. Onlarca metre aşağıda gölün sarı suları kusursuz pürüzsüzlüğüyle kehribar bir aynayı andırıyordu.

Arkadaşları onun yanına geldi.

“Şişeciğini nasıl dolduracaksın Oscar? Aşağı inen bir merdiven yok.”

“Peki ya bu balkonun öbür ucunda ne var?”

“Uçakların hangarı ve çıkış var. Hadi gel. Bu işi bir dahaki sefere yaparsın. Bütün olup bitenler göz önünde bulundurulursa Bay Brave anlayışla karşılayacaktır.”

Oscar koşmaya başladı ve Valentine’le Lawrence da peşinden gitti. Arkadaşları dağın çıkışına vardıklarında genç Medici gözden kaybolmuştu.

“Oscar,” diye bağırdı Valentine. “Oscar!”

“Buradayım,” diye karşılık verdi arkadaşı.

Bakışları sabit, karanlığın içinde hareketsizdi ve onların biraz uzağında durmaktaydı.

Lawrence başını salladı.

“Hayır, bunu yapamazsın...”

“Val,” dedi Oscar homurdanmakta olan arkadaşına kulak asmadan. “Bunu uçurmayı biliyor musun?”

Küçük kız yüzünde etkilenmiş gibi bir ifadeyle yaklaştı.

Karşılarında üç uçak, motorları çalışmayan bir halde, burunlarını çıkışa doğru çevirmiş olarak duruyordu.

Hangarda onlardan başka kimse yoktu ve görünüşe bakılırsa şu anda besinlerin üzerine Öd dökülmesinin zamanı değildi. Bones son birkaç saattir hiçbir şey yememiş olduğundan pilotlar dinlenmeye çekilmiş olmalıydı.

Kendinden pek emin olmayan Valentine duraksadı.

“Globul ve bu aynı şey değil tabii. O çok daha kolaydır. Ama istersen deneyebilirim,” dedi arkadaşını hayal kırıklığına uğratmamak için.

“İkiniz de delirdiniz o zaman,” diye haykırdı Lawrence. “Deneyebilirmiş! Kendinizi nerede sanıyorsunuz siz? Bunlar gerçek uçak. Bir PlayStation oyununun içinde değiliz. Hem zaten bu uçağı kullanıp ne yapacaksın? Benim bildiğim bir yoldan, dağdan aşağı inerek Kerykeion’u bulursak Blue Park’ın altındaki tünele varabiliriz. Sembol de oralarda bir yerdedir mutlaka.

Oscar ısrar etti.

“Acele ettiğini sanıyordum,” diye karşılık verdi. “Kerykeion’u bulmak istiyorsak bölgenin üzerinden uçmak işimizi kolaylaştıracaktır. İşte bu yüzden bu uçağı kullanmamız önemli.”

“O zaman ben uçurmayı deneyeceğim,” dedi Valentine csurca.

Lawrence sabrı taşmış gibi gözlerini devirdi.

“Katır gibi inatçısın, Oscar! Tamam o zaman. Bana bir merdiven getirin. Uçağı ben kullanırım,” dedi diğer ikisini itip öne geçerek.

“Sen mi?” diye güldü Valentine. “Bir uçak kaldırmak kitap okumaya benzemez ama!”

“Çok doğru,” dedi yüzü hâlâ asık olan Lawrence kupkuru bir sesle. “Eğer sen de birazcık okusaydın kitaplardan çok şey öğrenilebileceğini bilirdin. Bu tür uçakların kullanım kılavuu-

zunu ezbere biliyorum. Buradan kaçmak için onlardan yararlanmayı düşünmüştüm.”

“Peki, daha önce hiç uçak uçurdun mu?” diye sordu duydukları karşısında şaşırıp kalmış olan Oscar.

Lawrence yüzünü buruşturdu.

“Aslında hayır. Hiç uçurmadım. Ama eğer teoriyi biliyorsan bunu uygulamaya koymak da çok zor olmamalı, öyle değil mi?”

İki arkadaş endişeyle birbirlerine baktı.

“Pekâlâ,” dedi Lawrence. “Madem küçük hanım her konuda herkesten daha yetenekli o halde ben de yerimi ona bırakırım. Tabii eğer pilotluğun da denizaltı kaptanlığına benziyorsa hepimiz mahvolduk demektir.”

“İyi, tamam,” dedi Oscar. “Sana güveniyoruz.”

“Binelim o zaman,” dedi Lawrence Valentine’in uçağın yanına taşıdığı merdivene tırmanırken.

Üçü birden çift motorlu küçük uçağın içine girip koltuklara yerleştiler.

“Yine de kemerlerinizi bağlayın,” dedi Lawrence, “ne olur ne olmaz...”

Kırmızı saçlarının altında bembeyaz kesilmiş olan Valentine gülmeye çalıştı ancak gülüşü endişe çığlıklarına dönüştü. Oscar ona göz kırptı. Her ne kadar arkadaşının kendine güvenir gibi bir hali vardiysa da bu durum kızın içini pek rahatlatmıyordu.

Lawrence kontağı çalıştırdı ve motorlar bir kerede kükre-meye başladı. Oscar çocuğun omzuna vurdu.

“Aferin sana kaptan! Hadi yola çıkalım artık!”

Hepatolia’lı çocuk pilot maskesini kaldırıp başını Medicus’a doğru çevirdi.

“Bunu ben de istiyorum da nereye gidiyoruz?”

“Sen buradan havalan. Valentine’le ben Kerykeion’u bulmak için çevreyi inceleyeceğiz.

Lawrence omuzlarını kaldırıp onun dediğini yaptı. Pervaneleri biraz daha hızlı döndürdü ve uçak, tekerlekleri üstünde hareket etti. Ancak geriye doğru...

“Doğru kılavuzu okuduğundan emin misin?” diye sordu Valentine endişeyle.

“Ne var canım, küçücük bir hata yapmaya da hakkım yok mu?”

“Hata haklarını havalanmadan önce kullanırsan sevinirim,” dedi Valentine.

“Doğrusu bu kadar çok düğme olunca,” diye şikâyet etti kontrol panosunun karşısında ne yapacağını şaşırmış gibi görünen Lawrence, “insan hangisine basacağını bilemiyor. Hımm, şunu bir deneyelim!”

Uçak nihayet doğru yönde ilerlemeye başladı. Lawrence gaza asıldı ve uçak hızlandı. Çok geçmeden mağaranın kenarına kadar geldiler. Karşılarında vadi uçsuz bucaksız açılmaktaydı.

“Sıkı tutunun, dalışa geçiyoruz!”

Valentine uzun bir çığlık attı. Uçak dağdan ayrılmıştı.

Lawrence kola tutunup onu bütün gücüyle çekti ancak uçak vadiye doğru burun üstü alçalmaktaydı.

“Oscar bana yardım et,” diye haykırdı pilot. “Gelip kolu benimle birlikte çek.”

Oscar kemerini çözdü ve iki çocuk birlikte kola asıldı. Uçak nihayet doğruldu ve burnunu şimşekler altındaki göğün karanlık tavanına doğru çevirdi. Manzara öyle muazzamdı ki Valentine korkusunu unuttu.

Oscar yanına geldiğinde Lawrence uçağın dengesini sağlamayı başarmıştı.

“Dönmek için ne yapıyorsun?” diye sordu çocuk pilota.

“Çok basit, kolu eğmek yeterli...”

Küçük pilot tepki vermek için fırsat bulamadan Oscar kola asılmıştı bile ve uçak ani bir hareketle döndü. O sırada kemerini çözmüş olan Valentine kendini kolları bacakları havada, kabinin zeminine yapışmış olarak buldu.

“Hey neler oluyor?”

“Oscar delirdin mi sen?” diye gürledi komutayı geri almakta zorlanan Lawrence.

Uçak olduğu yerde geri döndü ve dağa doğru ilerlemeye başladı.

“Biliyordum,” diye haykırıyordu Lawrence. “Böyle uslu uslu otururken aklından bir şeyler geçtiğinden emindim. Kes şunu, yoksa çakılacağız!”

Oscar derin bir soluk alıp kolu biraz daha eğdi. Dağa yüz metre kadar kala Lawrence arkadaşının ne yapmak istediğini anlayarak kolu onun elinden aldı.

“Bunu daha önce söylesen olmaz mıydı budala? Şunu bana bırak da kemerlerinizi takın siz.”

Lawrence kolu biraz daha eğdi ve uçak kanatları geçebilsin diye sağa doğru biraz eğildi. Motor vızıltıları içinde tekrar biraz önce içinden çıkmış oldukları hangara dönmüşlerdi ama tekerleklerini yere değdirmediler.

“Hızlan Lawrence hızlan!”

Lawrence biraz daha gaz verdi ve uçak pisti sıyırdı. Bir saniye sonra dağın içine oyulmuş kocaman mağaranın içine girmiş, Büyük Safra Kesesi Gölü’nün üzerine uçuyorlardı.

“Sen yok musun?” diye bağırdı Lawrence pervanelerin gürültüsünü bastırmak için. “Aklına bir şey koydun mu...”

Uçak gölün üzerinde turlamaya başlamıştı.

“Peki şimdi ne yapmak niyetindesin?” diye sordu pilot.

Oscar koltuğundan kalkıp kemerinin ilk keseceğini açtı. Uçak dağdan ayrıldığı anda ışığı sönmüş olan şişecik şimdi yeniden bütün gücüyle parılıyordu. Oscar bir elinde onu tutarak diğeriyle uçağın kapısını açtı. İçeriye dolan hava uçağın dengisini bozdu ve tehlikeli biçimde sallanmalarına neden oldu.

“Ne halt ediyorsun öyle Oscar? Senin saçmalıkların yüzünden sonunda hepimiz gölü boylayacağız,” diye bağırdı Lawrence.

“Mümkün olduğunca alçaktan uçmaya çalış. Valentine sen de beni bacaklarımdan tut!”

Yüzüstü yere uzandı ve Valentine koşarak yanına gelip onu ayaklarından tuttu. Oscar’ın belden yukarısı uçağın dışında kalmıştı ve çocuk rüzgâr yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Uçak dağın içinde uğulduyor, motorların yankısı dört bir yanda çınılıyordu.

“Daha alçak Lawrence, daha alçak!”

Uçak inişe geçti ve gölün yüzeyini sıyrarak tekrar yükseldi.

“Bir kere daha,” diye haykırdı Oscar. “Bu yeterince yakın değildi!”

Lawrence uçağa bir tur daha attırdıktan sonra taşıtı bir kere daha burun üstü daldırdı ve yine göle sürtündü. Oscar şişeciğini elinden geldiği kadar uzattı. Vücudu boşluğun içine biraz daha kaymıştı.

“Oscar,” diye haykırdı Valentine, “daha fazla ilerleme. Elimden kayacaksın. Çok ağır geliyorsun!”

“Sıkı tut,” diye bağırdı Oscar. “Biraz daha alçak, Lawrence!”

Küçük pilot dişlerini sıkıp biraz daha aşağı indi.

“Acele et, tekrar yükselmem gerek yoksa çepere çarpacağız!”

Son bir çabayla Oscar şişeciği uzattı ve nihayet Nektar’a dokunup şişenin boğazını içine geçirdi. Lawrence kolu kendine doğru çekti ve uçak kayalıklara birkaç santim kala geri çekildi.

Lawrence taşıtı tekrar doğrultmayı başardığı sırada Medicus elini zaferle havaya kaldırdı. Avucunun içinde sarı sıvı şişeciği doldurmuş pırıl pırıl parlamaktaydı. Üç çocuk sevinçle haykırdı ve uçak büyük bir hızla mağaradan çıktı. Oscar Kupa’sını almıştı.

Hangarın önünden geçerek vadinin üzerine varmak için dağın dışına fırladıkları sırada hepsi rahat birer soluk aldı.

“Şimdi de,” dedi kontrol panosunun başında ter içinde kalmış olan Lawrence, “eğer kimsenin yapacak acil bir işi kalmadıysa Kerykeion’u bularak eve dönüyoruz! Gözünüzü dört açın!”

“Lawrence,” diye haykırdı Valentine. “Sen hayatımda gördüğüm en iyi pilotsun.”

“Kuşkusuz,” dedi çocuk. “Ne de olsa başka pilot görmedin.”

“Evet, bu doğru,” diye kabul etti küçük kız, “yine de aklımı başımdan aldın! Vay canına! Çok acayıptı!”

Lawrence arkadaşının iltifatlarının tadını çıkarmaya fırsat bulamadan uçağın motorları öksürük benzeri sesler çıkarmaya başladı. Üç çocuk endişeyle birbirine baktı. Tam o sırada sağdaki motor birdenbire durdu ve pervaneler dönmeyi bıraktı. Uçak yana doğru eğilip hızla alçalmaya başladı.

“Lawrence neler oluyor?” diye haykırdı Oscar.

“Anlaşılan dünyanın en iyi pilotu ben değilmişim,” dedi çaresizce uçağı doğrultmaya çalışırken.

“Neden öyle diyorsun?” diye haykırdı Valentine.

“Çünkü deposu dolu olan bir uçak seçmek daha akıllıca olurdu!”

Parmağıyla yakıt göstergesini işaret etti. Depo tamamen boşalmıştı.

Üç çocuk telaşa kapıldı. İkinci motor da yorulmaya ve öksürmeye başlamıştı. Fazla dayanamazlardı. Bir saniye sonra uçağın camlarından içeri dolan rüzgârın uğultusundan başka hiçbir ses duyulmaz oldu. Çocuklar birbirlerine sarılarak koro halinde çığlıklar atmaya başladı. Uçak hızla düşmekteydi ve yalnızca birkaç saniye içinde hepsi toza dönüşecekti!

Arkadaşları gözlerini kapamışken Oscar parlak bir ışığın dikkatini çekmesiyle başını kaldırdı. Karşısında yere dökülmüş birkaç damla Nektar uçağın hareketleriyle birlikte yuvarlanmaktaydı. Damlalar çocuğun bir daha görmeyi hiç ummadığı bir şekil oluşturdular. Üzerinde M harfi bulunan çevresine yılan sarılı bir kadeh...

Kerykeion'du bu!

Kokpitin öbür tarafında yer olağanüstü bir hızla yaklaşmaktaydı.

Oscar pelerinini arkadaşlarının üzerine doğru açmaya son anda fırsat buldu. Bir saniye sonra uçak yere değip bin parçaya ayrıldı.

Neyse ki içi boştu.

m'nin arkasında

Üç çocuk çevreye bakındı. Gerçekten de Yürek Tarayıcısı'nın içine dönmüş olduklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı. Üstelik hepsi hâlâ tek parçaydı.

Yerde hâlâ baygın yatmakta olan Bones'a doğru koştular.
Oscar onu sarstı.

"Bones... Bones! Beni duyabiliyor musun?"

Kâhya yanıt olarak ancak inleyebildi.

"Fena görünmüyor," dedi Lawrence. "Hem kalbi daha hızlı çarpıyor hem de nabızı daha iyi hissedilebiliyor. Bunlar iyiye işarettir, öyle değil mi?"

Valentine gözlerini devirdi.

"Evet, şimdi de doktor oldu bizimki. Unutma ki Medicus olan sen değilsin. Oscar!"

"Ne ilgisi var şimdi?" diye karşılık verdi Lawrence omuzlarını kaldırarak. "Ben yalnızca gözlemlediklerimi söylüyorum. Başka bir şey..."

“Kavganızı Cumides Circle’a saklasanız nasıl olur acaba?” diye araya girdi Oscar. “Oyalanacağınıza bana yardım edin de şunu tünelin ucundaki taş kapıya kadar taşıyalım.”

Büyük bir gürültü çocuğun sözünü kesti. Oscar endişeyle arkasına döndü.

“Siz de duydunuz mu?”

“Hayır, hiçbir şey duymadık,” dedi aslında çok iyi duymuş olmasına karşın neler olduğuna bakmayı hiç canı istemeyen Lawrence.

Valentine onlardan uzaklaştı.

“Oscar şuraya bak. M’lerin ışıkları sönüyor!”

Oscar madalyonunu kaldırdı ancak bu bir işe yaramadı. Gerçekten de Sigismond’un heykelinin arkasında kapıya doğru ışıklar azalmaktaydı. Aynı gürültü bir kere daha tüneli doldurdu. Ancak bu seferki daha şiddetliydi ve bastıkları zemin sallanmaya başladı.

Lawrence telaş içinde Oscar’a doğru döndü.

“Neler oluyor?”

“Hiç bilmiyorum,” diye yanıtladı genç Medicus.

İkinci bir sarsıntıyla Valentine’in kafasının üzerine bir parça toprak döküldü.

“Sanki... Sanki tünel çöküyor gibi,” dedi kız kırmızı saç örgülerini silkelerken.

Oscar onları orada bırakarak tünelin ucundaki taş kapıya kadar koştu. Madalyonunu sağ eline alıp formülü söyledi:

Medicus’un adil ruhunu tanıyacaksın

Ve tünelin sonunda açılacaksın!

Kapı hareket etti ve Sigismond'un heykeli belirdi. Ancak bu sefer heykelin başı önüne eğilmiş, gözleri kapanmış ve kolları kavuşturulmuştu. Oscar kaidenin üzerine çıkarak elini heykelin buz gibi elinin üzerine koydu ancak hiçbir şey olmadı. Sigismond sanki kör ve sağır olmuştu. Asıl Harf hiçbir işe yaramıyordu ve heykelin onları öteki tarafa, yani Cumides Circle'ın holüne geçirmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Oscar pes edip arkasına döndü. Tünelin içinde M'ler bir-biri ardına sönmekteydi.

Yalnızca kendi madalyonunun ışığıyla arkadaşlarının yanına gitti. Öbür tarafta Geçit Ağacı'nın bulunduğu uçta korkunç bir sarsıntı çeperleri salladı ve çocuklar az kalsın dengelerini yitirerek düşüyorlardı. Kabin büyük bir gürültüyle zemine inmişti. Bütün bütün toprak tabakaları birbirlerinden ayrılıyor, sanki tünel yavaş yavaş tıkanıyordu.

"Neler olduğunu anladım galiba," diye haykırdı Oscar. "Moss'un arkadaşları Medicus olmadıkları halde tünelin içine girdiler. Geçit Ağacı onları dışarı attı ancak tünel gizliliğini yitirdi. Bu yüzden de şimdi kapanıyor."

"Eğer hemen bir çözüm bulamazsak," dedi Lawrence, "burada diri diri gömüleceğiz."

Oscar bir o yana bir diğer yana baktıktan sonra Bones'un üzerine doğru eğildi.

"Çabuk," dedi. "Taşımama yardım edin!"

"Nereye taşımama?" diye sordu Valentine onun yardımına koşarken.

Oscar başını tam arkasındaki karanlık bir deliğe doğru çevirdi. Bu geçidi Bayan Withers'la birlikte Yürek Tarayıcısı'ndan ilk geçişlerinde keşfetmişti.

Lawrence dikkatlice deliğe yaklaştı.

“Sence nereye açılıyordur?” diye sordu pek de güven dolu olmayan bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedi Oscar. “Ama başka seçeneğimiz de yok.”

Üç çocuk yükleriyle birlikte büyük güçlük çekerek karanlığın içine daldı. Soluk soluğa kalmış olan Lawrence çok fazla ter döküyordu. Öte yandan Oscar ise en küçük bir sese, en küçük bir hareketliliğe kulak kabartmıştı. Madalyonunun ışığı gitgide yoğunlaşan karanlığa karşı etkili olamıyordu.

Bayan Withers’ın söyledikleri kafasının içinde çınlıyordu: *“Sakın bir daha bu tünele girme ve üstelik sakın Kanlı Harf’in içinden geçmeye çalışma. Daha tek bir parmağını bile geçiremeden olduğun yerde çarpılıp kalırsın!”*

Arkadaşlarına bundan hiç söz etmemeyi tercih etti. Ne de olsa Lawrence’a da söylemiş olduğu gibi başka çareleri yoktu. Sigismond onlara geçit vermiyordu, içinde bulundukları tünel ise Geçit Ağacı tarafından başlayarak çökmekteydi. Yasak Tünel kurtulmak için son şanslarıydı.

Bir adım daha attıktan sonra oldukları yerde donakaldılar. Tıpkı alevden bir kale gibi devasa bir M harfi bütün tehditkârlığıyla karşılarına dikilmişti. Harfi çevreleyen çember tünelin çeperlerine değiyordu.

Valentine ve Lawrence Bones’un vücudunu bıraktı ve zavallı kâhya yüzüstü yere yapıştı. Boğuk bir homurtu çıkardığı duyuldu. Oscar arkadaşlarının yardımıyla onu sırtüstü çevirdi. Karşılarındaki ateşten M, dingili üzerinde dönmeye başlamıştı.

“Sakın ona yaklaşmayın,” dedi Oscar gözlerini dev harften ayırmadan. “Ayrıca sakın içinden geçmeyi denemeyin.”

“Peki o zaman nasıl ilerleyeceğiz?” diye sordu Valentine çıkışa doğru dönerek. “Burada sıkışıp kaldık galiba.”

Asıl tünelden gelen yer sarsıntılarının gürültüsü şiddetli birer gökgürültüsü gibi geliyordu. Artık geriye dönemeyeceklerini biliyorlardı. Üstelik yasak tünelin içini bile koyu renkli bir toz bulutu kaplamaya başlamıştı. Lawrence öksürdü.

“Her neyse,” dedi öksürükleri arasında, “düşünmemiz gerek. Bu ürkütücü M’nin içinden geçemediğimize göre ya yanından ya da altından geçmemiz gerekecek.”

Büyük bir dikkatle harfe doğru yaklaştı. Yakıcı ısıltısı daha da fazla yoğunlaşınca çocuk geri çekildi.

“Bizi kızartır bu! Hani şu şey vardı ya, neydi onun adı Oscar? Hani şu sizin bahçedeki...”

“Mangal,” dedi Oscar. “Buradan çıkmak için aklına yalnızca bu mu geldi?”

Lawrence eğildi.

“Bana öyle geliyor ki harfin önüne bir çukur kazılmış.”

Oscar ve Valentine onun yanına gittiler.

“M’nin önündeki şu yumuşak şey de ne böyle?” diye ekledi Lawrence ayağının ucunu uzatarak. “Çok garip, sanki bir...”

Cümlesini bitirmek yerine bir çığlık atmayı tercih etti. Bir dokunaç havaya doğru açılarak yüzünün birkaç santim yakınına kırbaçlamıştı. Arkadaşları onu tam zamanında arkaya doğru çektiler. Toprağın içinden birkaç dokunaç daha yükselerek kendilerine boğacak bir av arıyormuş gibi harfin önünde salınmaya başladı.

Lawrence popo üstü düştü. Valentine dehşetle onu geri çekti.

“Bir şey diyordun. Çok garip, sanki bir...”

Lawrence gözleri yusyuvarlak ayağa kalktı.

“Ahtapota benziyor diyecektim,” diye tamamladı çocuk. “Korkunç, devasa bir ahtapot! İşte şimdi gerçekten sonumuz geldi.”

Oscar hayretle ürkütücü hayvanı ve M’nin önünde ve arkasında belirmiş dokunaçları incelemeye koyuldu. Görünüşe bakılırsa ateşten harfin altına bir çukur kazılmıştı ve ahtapot bütün alanı işgal ederek kimsenin bir yönden diğerine geçmemesi için uğraşıyordu.

O sırada Oscar kemerinin hizasında artık çok iyi tanımakta olduğu sıcaklığı hissetti. Pelerininin bir ucunu kaldırdı ve Hepatolia Nektarı birinci kesecikten çıkararak havada süzülerek gözlerinin önüne kadar geldi. Kupa’sının kendisine vermekte olduğu mesajı almıştı. Bu durumdan kurtulmaları pek kolay olmayacaktı ama eğer başarılılarsa çukurun içine inip harfin altından geçerek ilerlemeye devam edebileceklerdi.

“Geri çekilin,” dedi arkadaşlarına. “Galiba bir çözüm yolu buldum.”

İki çocuk merak içinde onun söylediğini yaptı. Oscar Şişeciği eline alıp kapağını açtı. Çukura elinden geldiği kadar yaklaşmaya çalıştı. Ancak hayvan harekete karşı duyarlı olmalıydı ki dokunaçlardan biri kulağının hemen dibinde tısladı. Çocuk soluğunu tuttu ve tamamen hareketsiz kaldı. Dokunaçlar biraz sonra sakinleşti.

“Lawrence, Hepatolia Nektarı ne işe yarar?” diye sordu Oscar olduğu yerden hiç kımıldamadan.

“Öd mü? Besinlere saldırarak onları sindirir. Sanıyorum onları küçücük moleküllere ayırıyor.”

Çocuk gülümsedi. Arkadaşının kafasından ne geçmekte olduğunu anlamıştı.

“Tabi ya! Şişeciğin! Devam et, Oscar. Şu dokunaç yığınını hemen parçalarına ayır lütfen!”

Oscar şimşek gibi bir çeviklikle şişeciğin içindeki sıvının bir kısmını uzağa doğru fırlattı. Altın bir ışık çizgisi tıpkı gökyüzünde kayan bir yıldız gibi tüneli aydınlatıverdi. Parlak sıvı dokunaçlara çarparak gıcırdama benzeri bir ses çıkmasına neden oldu ve vücut çukurun içinde gözden kayboldu.

Etki hemen kendini gösterdi. Her bir Öd damlacığı hayvanın etinde bir delik açıyor ve bu çukura birtakım maddeler saldırıyordu. Uzun borular havada dört bir yana sallandı ve dokunaçlar birbiri ardına toprağa düştü. Yerde yılan gibi kıvranmaya başladılar ancak çok geçmeden hareketleri zayıfladı. Çukurun dibindeki kütle kabardı, sonra da vahşi bir hayvanın kükremesini andıran korkunç bir gürültüyle bir balon gibi patlayarak bir köşeye çekildi ve geçiş yolunu boşalttı.

“Çabuk,” dedi Oscar Bones’un vücuduna doğru koşarak. “Bakın uyanıyor!”

Kâhya büyük bir güçlkle gözlerini açtı ve ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

“Konuşmak yerine ayağa kalkmaya çalış,” dedi Valentine Bones’u sırtından iterken. “Hadi, hadi bize biraz yardımcı ol. Şu çukurun içine girerek öbür tarafa geçmemiz gerekiyor. Sen de biraz çaba göstermezsen bu işi başaramayız!”

Bones güçlkle ayağa kalktı ve üç çocuk ellerinden geldiğince onu çukurun başına kadar sürüklediler. Burada bir an durup birbirlerine baktıktan sonra omuzlarını kaldırdılar ve kâhyayı aşağı ittiler. Adam büyük bir gürültüyle çukurun dibine yuvarlandı.

“Ay,” dedi Valentine gözlerini kapayarak. “Bunu bize çek-tirdiklerinize sayın.”

“Çabuk,” dedi Oscar, “oyalanmayalım. Öteki tarafa geçince Bones’u buradan çıkarmamız gerekecek. O iş bu kadar kolay olmayacak.”

“Şunun yanında bu kadar fazla oyalanmazsak ben kendi adıma mutlu olurum,” dedi Lawrence bir köşeye yığılmış ah-tapota ve sindirilmiş dokunaç parçacıklarına tiksinti dolu gözlerle bakarak.

Bones’u kollarının altından tutarak başlarının üzerinde tehlikeli bir şekilde dönüp durmakta olan harfin altından geçirdiler. Burada boğucu bir sıcaklık vardı ve bu da çabalarını iyice dayanılmaz kılıyordu. Ayrıca Oscar’ın tahmin ettiği gibi çekek-leri zahmet henüz sona ermemiştii. Öbür tarafta kâhyayı yukarı çıkartarak çukurdan dışarı almaları gerekecekti. Genç Medicus eğilip iki elini birleştirerek bir çeşit basamak oluşturmayı denedi.

“Valentine, ayağını ellerimin üzerine koy ve tırman. Sen de öyle Lawrence. Siz yukarı çıkınca Bones’u çekeceksiniz, ben de aşağıdan iteceğim. Bones sen de bize yardım edeceksin, öyle değil mi?”

Adam belli belirsiz cevap verdi.

İki çocuk göz açıp kapayıncaya kadar çukurdan çıktılar. Bones başını kaldırdı ve sonra da doğrulup ellerini onlara doğru uzattı. Bütün vücudu titriyordu.

“Birazcık daha gayret,” diye haykırdı Valentine. “Ellerin uzakta kalıyor. Bir düşün, ne bileyim ben, şöyle bir şey hayal et mesela: Cumides Circle’ın salonunda güzel bir vazo kırılmak üzere ve sen de onu yakalamak için kollarını uzatmak zorundasın! Hadi, biraz daha yukarı!”

Nihayet her biri kâhyanın bir elini yakalamayı başardı ve bu arada adam da ayakları üstünde durmayı başarmıştı. Oscar ise kan ter içinde onu arkadan itmeye çalışıyordu.

İşte o sırada bir gölgenin üzerine doğru çökmekte olduğunu gördü.

Omzunun üzerine inen korkunç bir ağırlık çocuğu yere serdi ve Bones da tıpkı bir şilte gibi onun üzerine serildi. Valentine ve Lawrence arkadaşlarını bu ezici ağırlığın altından kurtarmak için hiç düşünmeden çukurun içine atladılar.

“Ne oldu öyle?” diye bağırdı Lawrence. “Neden düştün Oscar?”

Genç Medicus omzunu ovuşturdu.

“Omzuma bir şey çarptı ve... Hey dikkat edin!”

Lawrence’i iterek son anda çarpılmaktan kurtardı.

Çevrelerinde çukurun dibinde üç tane dokunaç yeniden yükselmiş, havayı dövmeye başlamıştı. Arkalarında ahtapotun vücudu yeniden belli bir şekil kazanmıştı ve erimiş et parçalarının ortasındaki çamurlu ve yapışkan zeminin üzerinde sürünerek onlara doğru yaklaşmaktaydı.

“Oscar, Öd!” diye bağırdı Valentine telaşla. “Şişeciğin! Çabuk ol! Biraz önceki yeterli olmamış. Dokunaçlar yine büyümüş!”

Oscar kristal şişeyi çıkardı. Dibinde çok az Öd parıldamaktaydı. Eğer onu şimdi kullanırsa hem bu kadarının ahtapotu yenmek için yeterli olacağından emin değildi hem de her şeye sıfırdan başlaması gerekecekti. Şişeciğini doldurarak Kupa’sını kazanmak için yeniden dağa gitmek zorunda kalacaktı. Ancak seçme şansı var mıydı? Hem kendisinin hem de arkadaşlarının yaşamı tehlikedeydi. Şu an Kupa o kadar da önemli değildi. Hiç duraksamadan şişenin kapağını açtı ve tam kalan Nektar’ı ahtapotun üzerine boşaltmaya hazırlanıyordu ki Lawrence’ın sesi onu durdurdu.

“Bana bırak Oscar,” dedi Lawrence tuhaf bir sakinlikle. “Kupa’n için gerekli olan sıvıyı boşa harcama.”

“Umurumda bile değil,” diye karşılık verdi genç Medicus. “Önemli olan hayatta kalmamız!”

“Sen bana bırak,” diye üsteledi Lawrence. “Sizden tek istediğim arkanızı dönmeniz. Ama sakın bana bakmayın,” dedi son derecede utanç verici bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi. “Söz veriyor musunuz?”

Lawrence gözlerini arkadaşlarının gözlerinden kaçırarak üzerindeki tulumun düğmelerini açmaya başladı. Valentine ve Oscar onun ne yapacağını anlayarak tek kelime bile etmeden arkalarını döndüler.

Önce tulum, sonra tişört ve iç çamaşırları yere düştü.

Çıplak kalan çocuk hayvana doğru yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Gözlerini kapatarak babasını, ailesini ve dağda yaşayan, yaşamları boyunca hiç durmadan madende onun biraz sonra ilk defa yapacağı şeyi yaparak ömürlerini tüketmekte olan herkesi düşündü. Bu işi yapmaktan kaçınmayı şimdiye kadar hep başarmıştı. Sırf bunun için dağdan kaçmış, hepatositlik görevini bir yana bırakmıştı ancak şimdi kaçacak durumda değildi. Yüreği sıkıştı ve kollarını başının üzerindeki ateşten harfe doğru kaldırdı.

Sıcaklığın bütün vücudunu sardığını ve sarı bir ışığın teneinde parlamakta olduğunu hissediyordu. Her geçen saniye vücudunun yüzeyinde altın renkli küçük inci taneleri belirmekteydi ve yuvarlak göbeğinden aşağı doğru kayarak bacaklarından yere akıyorlardı. Ayaklarının dibinde bir birikinti oluşmaya başlamıştı bile.

Bir Hepatolia Nektarı birikintisiydi bu.

Değerli sıvı toprağın üzerinde altın rengi bir leke oluşturdu ve biraz sonra içinden çıkan incecik bir hat tıpkı küçük bir derecik gibi ahtapota doğru akmaya başladı. Hayvan tehlikeyi sezmiş gibi dokunaçlarını salladı. Lawrence içini kaplamakta olan korkuya karşı direndi ve başının üzerindeki M harfinin

yakıcı ışınlarının karşısında konumunu hiç bozmadan kendini canavarın insafına bıraktı.

Ancak parlak vücuda değmesine birkaç santim kala sıvı akıntısı bir taşla engellenerek yön değiştirdi. Şimdi sıvı ahtapottan uzaklaşmaktaydı!

“Oscar,” diye mırıldandı Lawrence sesi titreyerek. “Yardım et... Sıvı...”

Genç Medicus başını çevirdi ve yere bakınca durumu anladı. Ahtapotun hareketlerinden korunmak için yere diz çöktü ve engele doğru ilerledi. Ayağının ucuyla yolu açarak sıvının tekrar korkunç yaratığa doğru akmasını sağladı.

Temas gerçekleşince sıvı birikintisi hayvanın dört bir yanını çevreledi ve onu her yerinden kemirmeye başladı.

Ahtapot ürkütücü bir kükremeye yana doğru yuvarlandı ancak çabası boşunaydı. Altın renkli sıvıya bulanmış durumdaydı ve derisiyle eti büyük bir hızla erimekteydi. Öfke dolu bir hareketle bir dokunaç Lawrence’a çarpıp onu yere yıktı. İki arkadaş çocuğun yanına koşup ayağa kalkmasına yardımcı oldular. Bütün gücü tükenmiş gibi görünün Lawrence her şeye rağmen onlara gülümsedi.

“Demek bir hepatosit olmak da bazen işe yarıyormuş,” dedi.

Valentine hiç düşünmeden çocuğun boynuna sarıldı ve onu yanağından öptü.

“Aferin sana, harikaydın doğrusu. Hepimizin hayatını kurtardın!”

Lawrence’ın teni sarıdan parlak kırmızıya döndü.

“Evet, evet, tamam, Oscar tişörtümle tulumumu uzatabilir misin lütfen?”

Valentine o zaman arkadaşının çırılçıplak olduğunu hatırladı ve utanmış gibi başını başka tarafa çevirdi. Lawrence her ne kadar kumaş vücuduna yapışsa da büyük bir süratle giyindi. Sıcaklığın etkisiyle hâlâ biraz Öd üretiyordu.

Üç çocuk ahtapota doğru döndü. Bu sefer hayvan yapış yapış, iğrenç bir bataklığın içinde yatmaktaydı ve dokunaçları tekrar büyüyecek ya da doğrulabilecek bir halde olmaktan çok uzak görünüyordu.

Tekrar Bones'a döndüler. Sabırla ve büyük çaba harcayarak gücünü biraz da olsa kazanmasına rağmen teni hâlâ çok solgun olan ve tüm uzuvları titreyen kâhyayı yukarı taşımayı başardılar.

Oscar'ın madalyonunun ışığıyla Yasak Tünel'in içinde yol alarak kare şeklinde içi bomboş bir salona vardılar. Zemin bir dama tahtası gibi siyah ve bej renkli büyük döşeme taşlarıyla kaplıydı. Salonun öbür ucundaki tek bir kapıdan başka bir çıkış yolu görünmüyordu.

Oscar, Bones'u arkadaşlarına emanet ederek koştu ancak kapı kapalıydı.

Açıkça görünen bir çaresizlik içinde arkasına döndü. Bu sefer buradan nasıl çıkabileceklerini gerçekten bilemiyordu. Bir çıkmaza girmişlerdi ve öteki taraftaki esas tünel şimdiye kadar büyük olasılıkla tamamen kapanmış olmalıydı!

Arkadaşlarının yanına dönmeye hazırlanıyordu ki adımını attığı anda döşeme taşı hafifçe zemine gömüldü.

Odanın tam ortasındaki siyah renkli başka bir taş yükselmeye başladı ve küçük grubun şaşkın bakışları altında bir sütuna dönüştü.

Çocuklar Bones'u sırtını duvara dayayıp yere oturtuttuktan sonra sütunun yanına gittiler.

Sütunun tepesinde yüzlerinin hizasında siyah lakeli bir sandık yerleştirilmişti. Yüzey öylesine pürüzsüz ve parlaktı ki Oscar karşısında bir ayna varmışçasına kendini görebiliyordu. Tam o sırada kendi yansımasının çevresinde tanımadığı başka başlar belirerek yüzlerini sandıktan geçirdi.

Biraz arkasında duran Lawrence ve Valentine ona doğru yaklaştı.

“Bunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Oscar başını salladı.

“Hayır. Bayan Withers ve Maureen Joubert bana bundan hiç söz etmedi. Böyle gizemli bir siyah sandıkla ilgili bir şey okuduğumu da hiç sanmıyorum. Peki ya sen?”

Lawrence başını salladı.

Valentine sütunun çevresinde dolaştı.

“Bunun ne olduğunu anlamak için yapılabilecek tek bir şey var,” dedi küçük kız. “Açıp bakmak,” diye ekledi parmağını sandığın öbür tarafına doğru uzatarak.

Oscar da sandığın çevresinde dolaştı. Hangi yönden bakarsa baksın tıpkı zihinden geçip giden görüntüler gibi yüzlerin sandığın yüzeyinden geçmekte olduklarını görüyordu. Valentine çocuğu tutup biraz daha yakına çekti. Cilalı bir panonun tam ortasına madenî bir kilit yerleştirilmişti. Ancak hiçbiri ne bir açıklık, ne de bir kapak çizgisi seçebiliyordu. Sandık tam ortasında tuhaf bir kilit bulunan bir tür küpe benziyordu.

Lawrence biraz daha yaklaşarak gözlüğünü düzeltti.

“Şuraya bak, Oscar. Levhanın ortasındaki sembol sana bir şey hatırlatmıyor mu?”

Oscar kilidi inceledi. Kilidin oyuğunda Medicus'ların M'sini tanıdı. "Bana kalırsa iş yine senin madalyona düşecek dostum," diye ekledi Lawrence.

Oscar Harf'i'ni çıkarttı ve kolunu yavaşça kilide doğru uzattı. Bir şey onu belli belirsiz engelliyor gibiydi ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye sabırsızlandı Valentine. "Ben artık eve gitmek istiyorum. Bu yüzden eğer bu sandığın içinde kapının anahtarı varsa bir an önce harekete geçmeye karar versen iyi olur."

Oscar omuzlarını kaldırdı. Arkadaşları haklıydı. Şu an Cumides Circle'da biraz dinlenebilmek her şeye değermiş. Üstelik kaybedecek neyi olabilirdi ki? Kilidin üzerinde kendisinin de dâhil olduğu birliğin sembolü bulunuyordu. Olabilecek tek tehlike kilidin hiçbir şeyi çalıştırmaması olabilirdi. Kolunu uzattı.

Odanın içinde çınlayan kalın bir ses olduğu yerde donakalmasına neden oldu. "Yapma!"

Madalyon kilitten bir milimetre mesafedeydi. Ancak yeşil bir ışık oda boyunca ilerleyerek Harf'i Oscar'ın ellerinden söküp aldı ve yere atarak uzaklara doğru yuvarladı.

Üç arkadaş aynı anda arkalarına döndüler.

"Bay Brave," diye haykırdı Oscar.

Genç Medicus elinde madalyonuyla ilerlemekte olan Winston Brave'in arkasında Maureen Joubert ile Bayan Withers'i seçti. Yaşlı kadın onları hâlâ sağ görmekten rahatlamış gibi gözüküyordu.

Medicus'ların Üstadı kendisini damalı zeminden ayıran birkaç basamağı indi.

"Neyse ki arkadaşın bize haber verdi," dedi.

Oscar eğilince utangaç bir tavırla kapıya yapışmış olan Ayden Spencer'ı gördü. Ayden gülümseyerek ona el salladı.

“Ayden,” diye haykırdı Valentine. “Senin burada ne işin var? O'Maley kardeşlerle birlikte evine dönmemiş miydin sen?”

“Fikrimi değiştirdim,” diye yanıtladı Ayden. “Yol boyunca düşündüm. Parkta iki Pathologus gördüğümüzü ancak Pavarotti'nin vücudunda yalnızca biriyle karşılaştığımızı hatırladım. Bu durumda ikincisi fazla uzakta olamazdı ve sizler tehlikede olabilirsiniz. Bu yüzden geri dönüp Büyük Üstat'a haber vermenin daha akıllıca olacağını düşündüm.”

“Çok da iyi yaptın,” diye ekledi Bayan Withers. “Oscar onca zorluğu aşarak buraya kadar gelmeyi başardıktan sonra sandık tarafından çarpılman çok yazık olurdu.”

“Çarpılmak mı?” diye sordu Lawrence. “Neden ama? Kili-din üzerine Medicus'ların sembolü kazanmış.”

“Gözlem yapmayı daha iyi öğrenmeniz gerek çocuklar,” diye karşılık verdi Bay Brave. “Şuraya bak, Oscar. Şu kilide iyice bir bak. Sembolün ortasında ne görüyorsun?”

Genç Medicus sembole bu sefer daha büyük bir dikkatle baktı. M harfinin tam ortasında yuvarlak bir oyuk görülüyordu. Çocuk bakışlarını Bay Brave'in madalyonuna doğru çevirdi.

“Sizin madalyonunuzun ortasındaki yeşil zümrüt taşının izi var efendim.”

“Çok doğru,” diye onayladı Üstat. “Bu da bu sandığı yalnızca Büyük Üstat'ın kendi Harf'iyle açabileceği anlamına geliyor. Eğer bu madenî levhaya içinde zümrüt bulunmayan kendi madalyonunu yapıştırırsaydın hiçbir şeyin karşı koyamayacağı güçte bir ışın tarafından anında yakılacaktın. Madalyonlarımız birbirine bağlı olsa bile...”

Çocuklar dehşet içinde birbirlerine baktılar. Kilidi keşfettiği için kendiyle gurur duymakta olan Valentine gözlerini Bay Brave'den hiç ayırmadan olduğu yerde sinip kalmıştı.

“Kahramanım benim,” diye haykırdı bütün heybetiyle kendisine tepeden bakmakta olan adamın karşısında hayranlıktan taş kesilmiş bir halde.

Lawrence mümkün olduğunca belli etmeden kızın göğsüne bir dirsek attı.

“İyi misin sen?” diye fısıldadı. “Karşındakini Örümcek Adam mı zannettin?”

“Örümcek Adam da kim?” diye yanıtladı Valentine Büyük Üstat’a ıslıl ıslıl parıldayan gözlerle bakarak.

“Bu dünyanın kahramanlarından biri işte, budala! Oscar’ın odasında posterini de mi görmedin? Her neyse,” diye mırıldandı, “karşındaki Medicus’ların Büyük Üstadı. Saçma sapan şeyler söyleyip de bizi utandırma. Sonra bizi Hepatolia’ya geri gönderirler!”

Winston Brave yüzünde ciddi bir ifadeyle Oscar’ın yanına gitti.

“Şimdi Oscar Pill, öyle sanıyorum ki bana birkaç açıklama borçlusun.”

Herkes sustu. Çocuk başını önüne eğdi. Bütün cesaretini topladı ve son birkaç gün içinde yaşanmış olan her şeyi özetlemeye başladı.

“Gramarye’m tamamen susmuştu,” diye sözü bağladı Oscar. “Boyd ona ya konuşmayı yasaklamıştı ya da bir şekilde onu engellemişti. Tam bilemiyorum ama sorumu ne kadar sorsam da sayfa bomboş kalıyordu. Bu yüzden ben de Boyd’un teklifini ka-

bul etmek zorunda kaldım. Eğer bir Vücut Girişi'ne onu yanımda götürürsem Gramarye'mi tekrar konuşturmaya söz vermişti."

"Özetle şantajına boyun eğdin," dedi Büyük Üstat.

"Başka çarem yoktu," diye yanıtladı Oscar başını önüne eğerek. "Benim... bilmem gerekiyordu."

Bay Brave başını salladı.

"Sabrı ve itaat etmeyi ne zaman öğreneceksin sen? Bu sefer şansın yaver gitti. Ayrıca cesaretinin yerinde olduğu da bir gerçek. Ancak zekâ ve cesaret her zaman yeterli olmayabilir."

Adam iç çekti. Bayan Withers onlara doğru yaklaşıp gözlüğünün arkasından gözünü çocuğun yüzüne dikti.

"Boyd'un kitabı nerede?" diye sordu yaşlı kadın.

Oscar pelerininin iç cebinden kitabı çıkarıp ona doğru uzattı. Bayan Withers Medicus'ların liderine doğru döndü.

"Winston, Boyd'un Oscar'a şantaj yapıp tuzak kurmuş olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Birlikte yaşanması kolay biri değildir ama en azından dürüsttür."

"Açıklama yapması için ona izin verelim," dedi Bay Brave.

Bayan Withers kitabı açtı.

"Boyd size birkaç soru sormam gerekiyor."

Kitabın ilk sayfası bomboş kaldı. Doğrusu bu hiç Boyd'un yapacağı şey değildi.

"Boyd, bana yanıt vermek sizin yararınıza olacaktır, güvenin bana!"

Yaşlı kadın her öfkelendiğinde yaptığı gibi odanın içinde cınlayan sesiyle duvarları titretmişti. Valentine Lawrence'ın arkasına saklandı. Lawrence da uygun bir yer bulsa saklanırdı.

Nihayet sayfanın üzerinde sözcükler son derecede düzgün yazılmış güzel harflerle belirdi.

“İyi akşamlar Bayan Withers. Konuşmak için saat sizce de biraz fazla geç değil mi?”

Boyd her zamanki kadar küstahtı ama yaşlı kadın bu kez kuşkulandı. Oscar ise kitabın üstüne eğilip baktı. En mutlu anlarında bile Boyd'un hiç bu kadar güzel bir yazıyla kendini ifade ettiğine rastlamamıştı. Tam o sırada sayfanın bir köşesinde yarım yamalak çizilmiş, şekilleri bozuk birkaç harf belirdi ve onları ünlem işareti şeklindeki koca bir mürekkep lekesi izledi.

“Mmmh! MMMMMMMMMH!!!”

Bayan Withers kaşlarını çatarak sert bir hareketle kitabı kapadı.

“Galiba anladım Winston.”

“Ne oldu?”

“Boyd'un kitabına asalak girmiş. Onun yerine bir başkası yanıt veriyor. Oysa köşeye çizilen son sözcükler Boyd'undu. Konuşmasın diye ağzını tıkamışlar! Kitabın içinde yalnız değil.”

“Asalak mı?” diye sordu Oscar hayretle. “Onunkinden başka bir ruh daha mı yani? Ama Boyd'un kitabının içine nasıl girebilmiş?”

“Biri Cumides Circle'da hatta kütüphanenin içinde onu zorla içine sokmuş olmalı,” diye yanıtladı Büyük Üstat.

“Sizce bu bir Pathologus muydu?” diye sordu yanlarına gelmiş olan Ayden.

“Her ikiniz de gayet iyi biliyorsunuz,” diye yanıtladı Bay Brave genç Medicus'lara bakarak. “Pathologus'lar bizimle aynı özelliklere sahiptir. Bu dünyada öldükleri zaman ruhları burada kalır ve bir ya da birkaç nesnenin –mesela bir kitabın– içine yerleşir. Bu ruh bir nesneden diğerine de geçebilir. İşte bu yüzden kütüphaneye içinde bir Pathologus'un ruhunu barındıran bir nesneyi sokmak o ruhun bu kitaba geçmesini sağlamak için yeterliydi.”

“Asıl soru şu: Kütüphaneye kim ne getirdi?” dedi başından beri Bones'la ilgilenmekte olan Maureen Joubert.

“O yaptı,” diye haykırdı Valentine. “Bu mutlaka Bones'un işi! Cumides Circle'dan çıktığımız zaman bizi takip etmiş, ayrıca onu Pathologus'larla birlikte gördük. Bir hain o!”

Bay Brave küçük kızın yanına giderek eğildi.

“Küçük hanım senden berbat bir dedektif olurdu. Bones'a sizi takip etmesini ben emretmiştim.”

“Siz mi,” dedi Oscar hayretle. “Ama neden?”

“Çünkü akşam yemeğindeki davranışların içimde şüpheyandırmıştı. Bir şeyler karıştırmakta olduğunu sezdim. Bones sizi korumak için takip ediyordu.”

“Yani... onu parkta gördüğümüzde...”

“Büyük olasılıkla dışarıda kalmış olan Pathologus'la çarpışıyordu,” diye tamamladı Maureen. “Ne yazık ki Pathologus Medicus olmayan zavallı Bones'un içine girmeyi başarmış. Söylesene dostum,” dedi kadın kâhyaya doğru gülümseyerek, “bu

tür gece maceraları senin yapabileceğin iş mi? Artık o kadar da genç değilsin.”

Oscar ve arkadaşları bu kadar büyük bir hata yapmış olmanın utancıyla birbirlerine baktılar.

“Bones’u Yürek Tarayıcısı’nın içinde Geçit Ağacı’nın altında baygın bir halde bulduk,” dedi benzersiz mantığıyla parçaları birleştirmeye çalışan Lawrence. “Bu durumda herhalde sizi uyar- mak için Cumides Circle’a geri dönüyordu ancak buna fırsatı ol- madı. Pathologus çoktan dağın ayağında bombalarını patlatarak iç kanamayı başlatmıştı. Bones hakkında fena halde yanıldık.”

“Şimdi nasıl peki?” diye sordu Oscar endişeyle. “Ona yar- dım etmek için Hepatolia Evreni’ne girdik. Umarım o...”

“Şimdi daha iyi,” diye yanıtladı Maureen. “Merak etmenize gerek yok. Hayatını kurtardığınızı bile söyleyebiliriz.”

Kadın ayağa kalktı.

“Sizin için bir sakıncası yoksa ben artık onu odasına götüre- yim. Biraz daha bakıma ihtiyacı var ama yarına bir şeyi kalmaz.”

Hâlâ solgun bir halde olan Bones’un ayağa kalkmasına yar- dımcı oldu. Kâhyanın titremesi biraz azalmıştı. Oscar’ın yanın- dan geçerken güçlkle başını kaldırdı.

“Teşekkürler,” dedi çok zayıf bir sesle.

Oscar ilk defa bu adamın dudaklarında içten bir gülümseme görür gibi oldu ve sonra Maureen kâhyayı odanın dışına taşıdı.

“Demek bütün bunlar bir tuzaktı,” dedi Oscar. “Pathologus’un ruhu Boyd’u bana şantaj yapmaya zorladı öyle mi?”

“Öyle olması çok mümkün,” diye onayladı Bayan Withers. “Boyd’u kurtardıktan sonra daha fazlasını öğrenebiliriz,” dedi kuşkuyla *Pathologus’lar Antolojisi*’ne bakarak.

Yeni öğrendikleriyle iyice heyecanlanmış olan Lawrence her zamanki çekingenliğini bir tarafa bırakarak Valentine’i iyice şaşırtan bir şekilde tekrar konuşmaya katıldı.

“Oscar bu gece için Boyd’a randevu verdiğinde asalak ruh bunu biliyor olmalıydı. Peki ama bu ruh bu bilgiyi bizi parkta bekleyen o Pathologus’lara nasıl iletmış olabilir?”

Bay Brave kollarını kavuşturarak gülümsedi.

“Doğrusu Hepatolia Dağı’ndaki çocukların bu kadar meraklı olduğunu hiç bilmiyordum. Yine de sana yanıt vereceğim. Aslında cevap çok basit: Eğer bu ruh birden fazla nesneyi işgal ediyorsa ruhun çeşitli parçaları kendi aralarında iletişim kuruyor olabilir. İçlerinden biri bir şey öğrendiğinde bunu ötekiler de bilecektir.”

“Mantıklı,” dedi Oscar. “Ne de olsa hepsi tek bir ruh.”

“Bu yüzden de bu nesnelerden birinin bir Pathologus’un yanında bulunuyor olması onun durumdan haberdar olmasına yetmiştir,” diye ekledi Ayden.

“Kesinlikle,” diye doğruladı Bay Brave.

Lawrence kısık sesle soruları birbiri ardına dizip dururken Oscar ise sessizce düşünmekteydi. Zihninde bazı görüntüler bir yapbozun parçaları gibi beliriveriyor ancak o bir türlü bunları bir birine eklemeyi başaramıyordu. Sonunda çözüm kendini gösterdi.

“Ben suçlunun kim olduğunu biliyorum galiba efendim! Parkta bizi bekleyen yalnızca Pathologus’lar değildi. Moss da

serseri arkadaşlarıyla birlikte bize pusu kurmuştu. Bizim orada olacağımızı nasıl bilebilirdi?”

“Bu durumda o da Pathologus’larla birlikte demektir,” diye haykırdı Valentine. “Asalak ruh ona da haber vermiş olmalı.”

“Belli ki çabuk sonuç çıkarmaya baylıyorsun küçük hanım,” diye gürlledi Bay Brave.

Bu sefer arkadaşını savunmaya geçen Oscar oldu.

“Ben bundan eminim,” diye ekledi Oscar. “Geçen hafta kütüphanede babasıyla karşılaştım. Bana sizinle randevusu olduğunu söylemişti efendim.”

“Bu doğru,” diye onayladı Bay Brave. “Ama ben onun suçlu olduğuna inanmıyorum,” dedi daha fazla ayrıntı vermeden. “Sen de bu kadar hızlı suçlama yapmadan önce biraz düşünsen iyi edersin. Arkadaşın Ayden parkta buluşmak üzere aranızda konuştuğunuzda sizi duymuş olduğuna göre genç Moss’un da aynı şekilde öğrenmiş olmadığını nasıl düşünebilirsin? Babasının kütüphaneye bir şey bıraktığını gördün ve bu yüzden mi onu böyle suçlayabiliyorsun?”

“Hayır,” diye itiraf etti Oscar. “Yanında herhangi bir nesne yoktu.”

Kısa bir süre düşündükten sonra ekledi: “Kütüphanedeki heykelcikle oynuyordu ama onu rafın üzerinde bıraktı.”

“Ne diyorsun sen?” diye sordu Bayan Withers ilgiyle.

“Benimle konuşurken bir yandan da küçük bir heykelcikle oynayıp duruyordu, hepsi bu. Ama onu tekrar aldığı yere bıraktı. Ayrıca yanında da bir nesne veya çanta falan yoktu.”

Yaşlı kadın ve Üstat birbirine baktılar.

“Oscar,” dedi Bayan Withers. “Cumides Circle’ın kütüphanesinde heykelcik falan yok. Hiçbir zaman da olmadı.”

“İşte,” dedi Lawrence gözlüğünün üzerinden Oscar’a bakarak. “Suçlu nesneyi bulduk. Pathologus’un ruhu Moss’un usulca bıraktığı heykelciğin içindeydi.”

“Başka biri de bırakmış olabilir,” diye düzeltti Bay Brave. “Unutmayın ki kütüphanede birçok müşterimi kabul ediyorum.”

Oscar ve arkadaşları Moss’un suçsuz olduğuna inanmak hiç içlerinden gelmese de yanıt vermemek için büyük bir çaba harcadılar.

Büyük Üstat işi iyice anlayabilmek için kitabı eline aldı. Kapağını açıp odadaki herkesi etkileyen kalın sesiyle konuştu.

“Asalak ruh. Ortaya çıkıp kendini tanıtman için sana birkaç saniye veriyorum.”

Sayfa yine bomboş kaldı. Ruh mutlaka saklanıyor olmalıydı. Hiçbir Pathologus, hele ölmüş bir Pathologus’un ruhu Medicus’ların Büyük Üstadı’nın karşısına çıkmaya cesaret edemezdi.

“Pekâlâ,” dedi Bay Brave. “Bu koşullar altında bana başka bir seçenek bırakmıyorsun.”

Kitabı kapatıp madalyonunu kapağa doğru yaklaştırdı. Harften yeşil bir sis yükseldi ve Boyd’un kitabını sardı. Büyük Üstat bir formül söylemeye başladı:

*Ey uğursuz ruh kâğıtla mürekkebin arasına girmiş olan,
Madem oraya sızdın hiç izin almadan,
Göreceksin...*

Daha formülün söylenişi tamamlanmadan kitap sallanmaya başladı. Bay Brave gülümseyerek kapağı açtı.

Sözcükler kırmızı ve titrek bir yazıyla büyük bir acele içinde arka arkaya dizilmeye başladı.

“Merhamet edin Medicus’ların Büyük Üstadı, merhamet, isteyerek yapmadım, beni zorladılar, inanın bana, korkunç bir aşağılanma bu, size her şeyi açıklayabilirim...”

Büyük Üstat, Valentine’in üzerine doğru eğilerek kızın saçlarını okşadı.

“İzin verir misin?”

Küçük kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını salladı ve Bay Brave saçının örgülerinden birini tutmakta olan tokayı eline aldı.

“Yakışıklı olduğu kadar romantikmiş de,” diye fısıldadı utançla yanakları kızarmış olan Valentine Lawrence’ın kulağına ve çocuk da karşılık olarak gözlerini devirmekle yetindi.

Winston Brave tokayı süsleyen plastik çiçeği sayfanın üzerine doğru uzattı.

“Boyd’u derhal serbest bırakacaksın,” diye emretti asalak ruha buz gibi bir sesle. “Sonra da bu çiçeğin içine gireceksin. Acele et. Yoksa fikrimi değiştirip seni sonsuza dek yok ederim.”

Birkaç saniye sonra sayfanın üzeri ardı ardına yağın küfürler ve mürekkep lekeleriyle doldu. Büyük Üstat dâhil herkes gülümsedi. Görünüşe bakılırsa ruh Boyd’u serbest bırakmış ve ağzındaki tıkaçı çıkarmıştı. Yazar da şimdi arayışta kapamaya çalışıyordu. Hemen ardından kitaptan yükselen kızıl renkli bir duman çiçeğin içine doldu.

Bu iş bittikten sonra Büyük Üstat, Pathologus'un ruhunu taşımakta olan tokayı ceketinin cebine koyarak kitabın üzerine eğildi.

"İyi misiniz Boyd?"

"*Harikayım, teşekkürler,*" diye haykırdı Boyd. "*Yalnızca son birkaç saati bağlanmış ve ağzım tıkalı olarak geçirdim. Bunun dışında her şey yolunda. Nasıl iyi olmamı bekliyorsun ki?*"

Boyd sevimliliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bay Brave onun yazdıklarına hiç aldırış etmeksizin konuşmaya devam etti.

"Boyd," dedi ciddi bir sesle. "Böyle bir şantajı nasıl yapabildiniz?"

"*Durumdan birazcık yararlanmak istediğimi kabul ediyorum,*" diye itiraf etti yazar her zamankinden biraz daha az gururlu ve kendinden daha az emin bir ifadeyle. "*Küçük Pill'in bana işi düşmüştü ve ben de... Winston, o kütüphaneden dışarı çıkmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki! Böyle bir fırsatı bir daha bulamayabilirdim. Yumurcağa karşı herhangi bir kötü niyetim yoktu. Sana yemin ederim. Ancak on beş gün sonra bu Pathologus'un ruhu kitabımın içine girince yapabileceğim başka bir şey kalmadı.*"

"O ruhun emirlerine uymayı neden kabul ettiniz?" diye sordu Bayan Withers.

"*Kitabımın içindeki her şeyi mahvetmekle tehdit etti,*" diye sızlandı Boyd. "*Hem sonra...*"

"Sonra ne?" diye gürledi Büyük Üstat.

"*Hem sonra... bana Pathologus'lar hakkında bilmediğim ve kitabıma yazmak istediğim birkaç şeyi açıklama sözü verdi. Karşılığında ben de ona boyun eğcektim. Bana bunun için kız-*

mayın. Bu sizin için de yararlı olacaktı. Üstelik Estelle'in kitabı da vardı..."

"Asalak ruh onun kitabına da mı girmişti?" diye sordu Bayan Withers şaşkınlıkla.

"Evet," diye doğruladı Boyd. "Onu da kitabını mahvetmekle tehdit etti ancak Estelle benden daha hızlı davranarak kendini boş bir sayfaya kapatıp geri kalan her şeyi sildi. Bu yüzden de ruh onun kitabından çıktı. Ama benden Pill'e her iki kitabı da yanında götürmesini söylememi istedi. Estelle bu fikrin benden çıktığını düşündü. Hiçbir şeyden kuşkulandı. Onların niyetlerinin ne olduğunu anlayamamıştım Winston."

Oscar başını eğdi. Pathologus'ların Estelle Fleetwood'un kitabını da yanında götürmesini neden istemiş olduklarını anlıyordu: Kitabı ele geçirerek Estelle'i kitabına yazdığı Medicus'larla ilgili bütün sırları açıklamaya zorlamayı umuyorlardı. Sonuç olarak istediklerini elde edememişlerdi. Ancak bundan sonra onun kitabından kimse yararlanamayacaktı. Kitap bir fıçının içinde bıçaklar tarafından öğütülmüştü ve Estelle'in ruhu da kesin olarak ölmüştü.

"Estelle'in kitabı nerede?" diye sordu Winston Brave.

Oscar kitabın nasıl kaybolduğunu itiraf ederek hatasını kabullenmeye karar verdi.

"Ben... Ben kitabı öğütme ünitesindeki fıçılardan birinin içine düşürdüm efendim," dedi çok zayıf bir sesle. "Özür dilerim, bu tamamen benim hatamdı."

Herkes sustu. Sonunda Büyük Üstat öteki çocuklara doğru döndü.

“Şimdi benim Oscar’la baş başa konuşmam gerekiyor. Berenice onları Cumides Circle’a götürebilir misin lütfen? Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyaçları var.”

Bayan Withers kısa bir süre duraksadı ancak adam ısrar etti.

“Teşekkür ederim, Berenice. Eğer istersen seninle biraz sonra çalışma odamda buluşabiliriz.”

Kadın tek sözcük söylemeden başını salladı ve çocukları kapıya doğru götürdü.

Yalnız kaldıklarında Oscar salon olduğundan çok daha büyük-müş gibi hissederek kendisinin salonda küçücük kaldığı duygusuna kapıldı. Winston Brave çocuğun yanına gelip bakışlarıyla onu ezdi.

“Oscar, Estelle Fleetwood’un ruhunu yok ettiğin için sana kızmam gerekir. Birlik için çok önemli olan bir hanımdı o. Bu çok korkunç bir kayıp ve üzüntüsünü hepimiz duyacağız. Dahası fiçinin içinde parçalanan kitap onun eserinin tek orijinal nüshasıydı.”

Oscar sessiz kaldı. Suçluluk duygusunun ağırlığı omuzlarına kurşun gibi çökmüştü.

“Ancak sen kafana göre hareket ederek az kalsın çok daha kötü şeylere neden olup onarılması mümkün olmayan hasarlara yol açacaktın,” diye söze devam etti Büyük Üstat bütün katılığıyla. “Arkadaşlarının ve hatta belki de bütün Medicus’lar Birliği’nin varlığını tehlikeye attın.”

Oscar başını kaldırdı. Bu son cümleyle kendisinin neyle suçlanmış olduğunu anlayamamıştı. Bay Brave istediği açıklamayı hiç gecikmeden verdi.

“Oscar farkında bile olmadan az kalsın Pathologus’ları sahip olduğumuz en değerli şeye getirecektin.”

“Bu tünel mi? Bu salon mu yani? Ama burada hiçbir şey yok ki,” diye bağırdı Oscar.

Üstadın sesi salonun içinde çınladı.

“Hiçbir şey mi? Bundan emin misin? Bu salona girerek Medicus’ların Bilgiler Sığınağı’na girmiş oldun, hepsi bu!”

Oscar gözlerini hayretle kocaman açtı. Sığınak burasıydı demek! Bayan Withers’in bu karanlık tünele girmesini neden o kadar kesinlikle yasakladığını ve bu tünelin neden bu kadar iyi korunmakta olduğunu şimdi anlıyordu!

“Sığınak,” diye tekrarladı hâlâ şoktan çıkamamış olan Oscar. “Ama nerede?” diye sordu çevresinde dönerek. “Bu oda bomboş. Ben hiçbir şey görmüyorum!”

Üstat iç çekip başını salladı.

“Ne bekliyordun peki? Kitaplarla dolu bir salon mu? Yoksa bilgisayarlarla kaplı duvarlar mı? Sığınak bilgileri, yasaları, fikirleri ve düşünceleri bir araya getirir. Bütün bunlar bir odaya doldurulamaz. Üstelik ne boyları ne de hacimleri vardır. Bir fikir ne kadar muhteşem olursa olsun mekâna ihtiyaç duymaz.”

Bunları söyledikten sonra siyah küpe doğru yaklaşp elini onun üzerine koydu.

“Küçük bir sandık yeterlidir,” dedi.

Sandık!

Oscar hayranlıkla onun çevresinde dolaştı.

“Her şey... Her şey bunun içinde mi?”

“Evet Oscar, her şey. Tanrı’ya şükür Estelle’in kitabının içeriği bile. Senin belki de hayal bile edemeyeceğin daha bir sürü şey. Herhangi bir Medicus’un zihninde ya da belleğinde bulunup da bu sandığın içinde olmayan tek bir bilgi bile yoktur. İşte o bu yüzden bu kadar önemli.”

Adam elini büyük bir duygusallıkla sandığın üzerine koydu.

“Bilgiden daha değerli hiçbir şey yoktur. Bunu zamanla sen de anlayacaksın. Fiziksel güç, para, cesaret, sözcükler, teknoloji, bütün bunlar bilgi olmadan hiçbir işe yaramaz. İşte bu yüzden sen de büyümek ve bir Medicus olabilmek için hiç durmadan öğrenmelisin...”

Bir saniyeden daha kısa bir süre durup düşündükten sonra sözünü tamamladı: “İstediğin gibi bir Medicus olabilmek için.”

Oscar başını salladı.

“Estelle Fleetwood’un ruhu yok olduğu için çok üzgünüm. Üstelik,” dedi büyük bir mutsuzlukla, “Gramarye’ni konuşturmayı da başaramadım.”

“Bunu kimse yapamaz Oscar. Ne Boyd ne de başka biri. Yapabilecek tek kişi benim.”

Oscar umut ve hayret dolu gözlerini ona doğru çevirdi.

“Siz mi?”

“Evet ben. Çünkü Gramarye’ni bu bilgidен yoksun bırakan kişi benden başkası değildi.”

“Nasıl? Boyd değil miydi yani? Ama Gramarye’mlle konuşmuş o. Julia Jacob bana öyle söylemişti!”

“Boyd çok meraklıdır. Büyük olasılıkla senin neler karıştırdığını öğrenmek için onu konuşturmaya çalışmıştır. Oysa senin Gramarye’n bir başkasına senin hakkında hiçbir şey söylemez. Ayrıca Boyd onu sessiz kılacak güce de sahip değildir. Sonuç olarak sana blöf yapmış. Senden istediği şeyi elde edebilmek için Gramarye’nin sessizliğinden kendisinin sorumlu olduğuna inanmana izin vermiş. Sen de buna inandın! Sonunda da Boyd’un biraz önce bize açıkladığı gibi durumdan yararlanan Pathologus’un ruhu olmuş.”

“Peki ama bunu neden yaptınız?” diye sordu hiçbir şey anlayamayan Oscar. “Onu neden bilgiden yoksun bıraktınız?”

Winston iç çekti.

“Seni koruyabilmek için,” dedi sonunda.

“Beni korumak mı? Neye karşı? Bilgiden daha değerli bir şey olmadığını siz kendiniz söylediniz. Ben de babama ne olduğunu bilmek istiyorum!”

Bunları söylerken neredeyse haykırıyordu. Gözleri parılıyordu. Karşısındaki kişinin Medicus’ların Büyük Üstadı olduğunu bildiği halde öfkesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

“Oscar Pill,” diye yanıt verdi Bay Brave. “Yalan çok korkunç bir şeydir. Bunu gayet iyi biliyorum. Ancak kimi zaman gerçek insanı daha fazla yaralayabilir. Üstelik sen bazı gerçeklerle yüzleşmek için henüz çok küçüksün ve bu yüzden bunlardan korunman daha doğru olur. İşte bu yüzden o bilgiyi Gramarye’nden çıkardım.”

“Bana söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum,” dedi Oscar öfkeyle. “Gerçek yalnızca bir tanedir.”

“Ancak birden fazla yüzü olabilir. Eğer aynı gerçeğe birkaç kişi farklı açılardan bakacak olursa her biri yalnızca görmek istediğini görecektir.”

“Ama ben bilmek istiyorum,” diye haykırdı çocuk inatla. “Babama ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Winston Brave karşılık vermedi. Oscar’a saatler gibi gelen birkaç saniyelik düşünmenin ardından konuşmaya karar verdi.

“Pekâlâ. Gerçekle yüzleşeceksin o halde. Ama seni uyarıyorum. İnsan yanılabılır. Her şeyi birden göremeyebilir. Bir şeyleri gözden kaçırabilir. Arkasında neyin gizlendiğini anlayamayabilir. Buna hazır olmadığımız zaman gerçek bize acı verebilir.”

“Hazırım ben,” dedi genç Medicus hiç tereddüt etmeden.

Büyük Üstat onun gözlerinin içine baktı ve sonra da madalyonunu çıkardı. Madalyonu kilide doğru yaklaştırdı.

Bir saniye sonra küp açıldı ve içinden beyinleri görülmekte olan yüzlerce şeffaf baş dışarı çıktı, hepsi birden havalanıp uçmaya başlayarak Oscar’ın çevresini sarıp onu dikkatle incelemeye koyuldular.

Sandığın kapağı ise saydam bir ekran gibi doğrulmuştu. Birtakım çizgiler tıpkı bulutlar ya da bir sigaranın ucunda tüten duman gibi tuhaf şekiller oluşturuyor ve bu şekiller sürekli değişiyordu.

“Yaklaş Oscar,” dedi Bay Brave.

Yüreği hızla çarpmakta olan Oscar adamın dediğini yaptı. Nihayet birkaç saniye sonra bunca zamandır aramakta olduğu gerçeği öğrenecekti.

Çocuk ekrana doğru yaklaştığında yüzeyde iki el şekli belirdi ve bunlar ekrandan dışarı çıkarak Oscar'ın kafasını sıktı.

“Hiç kımıldama,” dedi Bay Brave çocuğun içini rahatlatmak için. “Tehlike yok. Şimdi ben çıkacağım. Yalnız kaldığın zaman sorunu Sığınak’a, aynı Gramarye’ne sorduğun şekilde sorabilirsin. Soruyu aklından geçirmen yeterli olur. İyi şanslar, Oscar Pill. Sakın unutma. Gerçeği yorumlamanın bin tane yolu vardır.”

Oscar karşılık vermedi. Yalnızca ekrana bakıyordu. Artık onun için şakaklarına yerleşmiş olan buzdan eller ve biraz sonra ona açıklayacakları dışında önemli olan bir şey yoktu.

Büyük Üstat kapıyı arkasından kapayarak çıkınca çocuk dikkatini yoğunlaştırdı.

“*Babama ne olduğunu bilmek istiyorum,*” diye birkaç defa tekrarladı zihninde gözleri kapalı olarak. “*Bilmek istiyorum.*”

Sanki Kuzey Kutbu’ndan esen bir rüzgâr gibi buz kadar soğuk bir esinti başının içinden geçerek şakaklarındaki ellere doğru yayıldı. Gözlerini açtığında kollarından ekrana doğru yeşil bir dalgalanma yayılmaktaydı. Sonra bu dalga ekranın içinden boşluğa yayıldı ve Oscar'ın çevresinde kocaman bir çember oluşturmakta olan bütün başların beyinlerinden geçti.

Dalga turunu tamamladıktan sonra ekran büyüdü ve çocuğun tam karşısına yerleşti, bir süre sonraysa üzerinde bir görüntü oluştu.

Başlarda bulanık olan görüntü çok geçmeden kusursuz bir berraklığa kavuştu.

Oscar karşısında gerçek boyutlarıyla ayakta durmakta olan Vitali'yi hemen tanıdı. Öyle yakındı ki elini uzatsa dokunabilecekti sanki. Ancak bütün vücudu ekrandan çıkmış olan ellerin arasında felç olmuş gibiydi. Ağzını açıp babasına seslenmek istedi ama sesi çıkmadı. Tıpkı odadaki eller ve yüzler gibi kendisi de yalnızca saydam bir izleyiciydi artık.

Hem zaten seslenseydi bile babası onu duyamazdı. Şu anda siyahlar içindeki, uzun boylu, başındaki maskenin altından yüzü seçilemeyen bir adamla çarpışıyordu. Maskenin altından yalnızca adamın gözlerinin parıltısı görülebiliyordu.

Çok geçmeden babası galip geldi ve yenilgiye uğramış olan siyahlı adam Medicus'lar tarafından götürüldü.

Görüntü silinerek yerine bir başkası geldi. Bay Brave ve Bayan Withers bir mektup okumaktaydı. İkisi de yıkılmış gibi görünüyordu. Oscar, Bayan Withers'ın sesini duydu.

“Vitali Pill onların tarafına geçmiş olamaz Winston. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kara Prens'in yaşamını bilinçli olarak bağışlamış olamaz.”

“Okuduğumuz şeylere inanamıyorum,” diye yanıtladı Büyük Üstat. “Onun evinde bulduğumuz bu Pathologus mektupları inanılır gibi değil.”

“Onu öylece ihanetle suçlayamayız. Bunun için kanıta ihtiyacımız var. Ayrıca adil bir şekilde yargılanmalı. Konsey'i toplamalıyız.”

İhanet! Oscar kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Biraz daha fazla üşüyordu şimdi. Daha sonra gelen görüntüler ona düşünecek zaman bırakmadı. Birkaç metre ilerisinde babası gururla ayakta duruyor ve hiç kıpırdamadan Medicus Birliği'nin Yüksek Konseyi'ne bakıyordu. Oscar herkesi tanıımıyordu. Bazı üyeler değişmişti. Ama Bayan Withers, Bay Brave ve aşırı makyajlı, turuncu saçlı Kontes Lumpini oradaydı. Onun yanı başındaysa Fletcher Worm koltuğu Makıyavelli'nin üzerinde delici bakışlarını Vitali Pill'e sabitlemiş, dimdik oturmaktaydı. Konsey üyeleri teker teker söz aldı. İlk konuşan Worm oldu.

“Suçlu,” dedi yüzünde gülümsemeyi andıran bir ifadeyle.

Suçlu! Bu sözcük birkaç kere daha tekrarlandı. Bayan Withers'ın dudakları belli belirsiz kıpırdamıştı. O da küçük yeşil gözlerini Oscar'ın babasından hiç ayırmıyordu ancak bakışlarında ne nefret ne de küçümseme vardı. Ancak bu bakış merhamet de içermiyordu. Kadın adama âdeta onu hiç görmüyormuş gibi bakıyordu! Nihayet en son konuşan Bay Brave oldu.

“Vitali Pill, Pathologus'larla işbirliği ve ihanetten suçlu bulundunuz. Kara Prens'in yaşamını kasıtlı olarak bağışladınız ve ayrıca Yüksek Konsey'deki konumunuzdan yararlanarak düşmanlarımıza gizlice yardım ettiniz.”

Ezici bir sessizliğin ardından Büyük Üstat, hükmü bildirdi:

“Ömür boyu hapse mahkûm edildiniz.”

İki adam Vitali'nin omuzlarındaki pelerini alıp belindeki kemeri çıkardılar. Winston Brave kemeri eline aldı ve hepsini büyük bir Kerykeion'un üzerine koydu. Sonra da madalyonunu

ıkarıp bir formül söyledi ve yoğun bir yeşil ışık teker teker keseciklere çarparak içlerindeki Kupa'ları birer birer parçaladı.

Oscar sallandı. Soluk almakta güçlük çekiyordu. Eller başını biraz daha güçlü sıkıldı ve ocuk dehşet içinde ve çaresizce bir heykele dönüştü.

Biraz sonra babası gözlerinin önünde küçük bir hapishane hücresinin içinde yalnız kalmıştı. Oscar bu görüntüyü soruyu ilk sorduğu zaman Gramarye'nin kendisine göstermiş olduğunu hatırladı. Işık giderek azaldı ve hücrenin kapısı açıldığında babasının yerde hareketsizce yattığı görüldü.

“ lm ş,” dedi gardiyan. “İntihar etmiş. Vitali Pill intihar etti! Büyük  stat'a haber verin!”

Hücrenin içine bir gölgenin sızdığı görüldü. Bayan Withers yere eğilip Vitali'nin yanağını okşadıktan sonra eliyle onun gözlerini kapadı.

“G t r n onu,” dedi kuru bir sesle. “Cesedi götürün. Büyük  stat'a ve Vitali Pill'in eşine ben haber veririm.”

Bu son görüntüler gözden kaybolurken Oscar çırpınmaya başladı. Eller onu bıraktı ve nihayet ciğerlerine hava girdi. ocuk içine derin bir soluk çekerek arka üstü yere düştü. evresindeki yüzler tekrar havada dönerek küpün içine dolmaya başlamıştı.

Bir saniye sonra artık kapanmış olan siyah sandık tekrar sütunun üzerindeki yerini almıştı ve salon eski sessizliğine kavuşmuştu.

Oscar titreyerek ayağa kalktı. Elini uzatarak çevresindeki boşluğu araştırdı.

“Hayır, hayır,” dedi kesik kesik bir sesle. Bir kâbustu bu! Kâbus muydu?

Elini küpün üzerine koydu. Küp pekâlâ gerçektir. Çocuk düşünmemişti. İçinde sonsuz bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Kor-kunç bir feryatla haykırarak sütuna, yere ve duvarlara tekme-ler savurmaya başladı.

“Bu gerçek olamaz! Bu gerçek olamaz!”

Soluğu kesilince kapıya doğru koştu ve karşısına çıkan sarmal merdivenlerden yukarıya tırmandı. Önüne aralık bir kapı çıkmıştı. Hiç düşünmeden kapıyı itti.

Kendini Bay Brave’in çalışma odasında buldu. Büyük Üstat sessizce onu beklemekteydi. Onun karşısına oturmuş olan Bayan Withers ise hareketsiz ve çok solgundu.

“Oscar çocuğum,” dedi kadın, “sana açıklamak istediğim...”

“Siz yaptınız,” diye haykırdı Oscar gözyaşları içinde kendinden geçmişçesine. “Onu siz mahkûm ettiniz. Kara Prens’i yenmiş olduğu halde onu hapse attınız. Sizin yüzünüzden öldü o! Sizin yüzünüzden,” dedi işaret parmağını iki yetişkine doğru uzatarak.

Daha onlar yanıt vermeye fırsat bulamadan Oscar koşarak odadan çıktı.

Oturma odasını bir fişek gibi geçti. Oscar’ın yatak odasında kaygı içinde beklemekte olan Valentine, Lawrence ve Ayden merdivenlere doğru koşturdu.

“Oscar dur,” diye hep bir ağızdan haykırdı çocuklar. “Geri gel!”

Arkadaşlarının çağrısını hiç duymamış olan Oscar Cumi-des Circle’in kapısını açarak gecenin içinde kayboldu. Arkadaşları peşinden gitmek istedi ancak bir el onları durdurdu.

“Hayır,” dedi Bay Brave. “Bırakın. Yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

Çılgınlardan telaşa kapılmış olan Jerry ve Cherie koşarak gelmişti. Büyük Üstat şoföre doğru başını salladı.

“Kendinizi göstermeden arabayla onu takip et, Jerry,” dedi Bay Brave. “Başına bir şey gelmesin.”

Jerry tek kelime etmeden uzaklaştı. Baş bigudilerle kaplı, sarı sabahlığı içindeki Cherie ise çocukları teselli etmeye gitti.

“Neler oldu efendim?” diye sordu Lawrence Bay Brave’e. “Neden bize hiçbir şey söylemeden öylece çıkıp gitti?”

“Oscar korkunç bir yüzleşme yaşadı. Kendi gerçeğiyle yüzleşti. Bu bazen hiç kolay olmayabilir.”

Üç çocuk her ne kadar durumu tam olarak anlayamamış olsa da üzüldü ve sustu.

Valentine Büyük Üstat’a doğru yaklaşıp endişeli gözlerle adam baktı.

“Peki... geri gelecek mi?”

“Belki,” diye yanıtladı Winston Brave asık bir suratla. “Geleceğini umuyorum. Eğer gelirse,” dedi çocuklara doğru dönerek, “onu uzun bir yol bekliyor olacak. Hem çok uzun hem de engeller ve tehlikelerle dolu, içinde bundan daha zorlu gerçekleri barındıran bir yol. İşte o zaman arkadaşlarına ihtiyacı olacak. Yani gerçek dostlara...”

Çocuklar gözleri parıldayarak birbirine baktı.

“Biz buradayız efendim,” dedi Lawrence. “Hep burada olacağız.”

sonuna kadar

Celia Pill sıçrayarak uyandı. Takırtı hâlâ devam ediyordu. Demek düş görmüyordu.

Yataktan fırlayıp üzerine şabahlığını geçirerek aşağı indi.

“Kim var orada,” diye seslendi sokak kapısına yaklaşırken.

“Benim! Kapıyı aç.”

Duyduğu sesi tanıyınca bir anda kanı dondu sanki. Telaşla anahtarı çevirdi.

“Oscar tatlım ne işin...”

Cümlesini tamamlayamadı. Oğlu onu itip koşarak holü geçmiş, merdivenlerin basamaklarını dörder dörder tırmanarak kendisini odasına kapatmıştı bile.

Kadın kapıyı kapatmaya hazırlanıyordu ki dışarıda her cuma akşamı Oscar’ı getiren arabayı tanıdı. Şoför başıyla ona selam verdikten sonra hareket ederek uzaklaştı.

Celia kapıyı tam kapatmıştı ki telefon çaldı.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerini kapayıp sırtını duvara yasladı. Derin bir soluk çekip hiç ses çıkarmadan merdivenleri tırmandı.

Usulca oğlunun kapısını çaldı.

“Girebilir miyim?”

Hiçbir yanıt alamadı. Kapı tokmağını çevirip usulca içeri girdi.

Oda karanlıktı. Yalnızca perdenin içinden geçen ay ışığı duvarda tuhaf gölgeler oluşturunuyordu. Kadın yatağa doğru yaklaştı. Oscar ona sırtını dönüp gözlerini duvara dikti. Annesi elini usulca çocuğun vücudunun üstüne koydu. Oğlu terden sırılsıklam olmuştu.

“Bize yalan söyledin,” dedi Oscar cılız bir sesle.

Bu sefer bağırmamıştı.

“Violette’e de bana da yalan söyledin,” dedi bir kere daha. “Babamın bir uçak kazasında öldüğünü söyledin. Gerçek bu değilmiş, anne. Babam hapiste kapkaranlık bir hücrede ölmüş. Bize neden yalan söyledin?”

Celia yanıt vermeden önce bir süre düşündü.

“Ben size yalan söylemedim Oscar’cığım. Sizi korudum.”

Oscar annesinin yüzüne bakmak için tekrar döndü. Yol boyunca ağlamış olduğu için gözleri kıpkırmızıydı.

“Neden herkes bizi korumaya bu kadar meraklı. Ben yalnızca gerçeği bilmek istiyordum!”

Celia oğlunu kendine doğru çekti ve çocuk sonunda kendini bıraktı. Annesine sıkı sıkı sarıldı.

“Ona hain dediler, anne. Pathologus’ların tarafına geçtiğini, Kara Prens’i bilerek öldürmediğini söylediler. Onu hapse attılar

ve o da orada öldü. Bunu hak edecek ne yapmıştı? Ben yanlış bir şey yapmamış olduğuna eminim.”

“Sana söyleyebileceğim tek şey Oscar, babanın harika bir adam ve sonuna kadar dürüst bir insan olduğudur. Onun için dürüstlükten daha önemli hiçbir şey yoktu. Başkalarına ama her şeyden önce kendine karşı dürüsttü. Kendine hiç yalan söylemezdi. Son anına kadar da hep böyle kaldı.”

Oscar annesinden ayrılıp onun gözlerinin içine baktı.

“Bay Brave bana gerçeği herkesin farklı şekilde görebileceğini söyledi. Ama belki de yanılıyorlardı. Belki de gerçeği olması gerektiği gibi görememiş olan onlardı.”

“Belki de tatlım.”

“Yoksa gerçeğin ne anlamı kalır anne? Bana kalırsa gerçek bir tanedir!”

“Haklısın Oscar’cığım. Tek gerçek senin yüreğindedir. Her zaman yalnızca onun sesini dinlemelisin. O seninle usul usul konuşur. Sesini duyabilmek için biraz dikkatli dinlemen gerekir. İşte baban da her zaman bu gerçeğin sesini dinledi. Eğer yaptığın şeyle gurur duyuyorsan ve kendini mutlu hissediyorsan kendi gerçeğini dinlerken başkalarına zarar vermemişsen işte asıl gerçek bu demektir.”

Kadın oğlunun yüzünü okşadı. Çocuğun saçları alnına yapışmıştı.

“İnan bana babanla gurur duyabilirsin. Onun hakkında kim ne derse desin, sen ne duyarsan duy bu hep böyle olmalı. Çünkü o her zaman içindeki sesi dinlemiştir ve herkesin iyiliğini düşünmüştür. Aynı şekilde kendi gerçeğinin peşinden gitmeye devam ettiğin sürece, kim bana ne derse desin, seninle ilgili ne gösterirse gösterebilirsin, beni her neye inandırmaya çalışırsa çalışsın, ben de her zaman seninle gurur duymaya devam edeceğim.”

Celia'nın arkasında bir ses dikkatlerini çekti.

Violette üzerinde geceliğiyle yalın ayak odaya girmişti. Gülümsemeye çalışsa da yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu ve dudaklarından da bir şarkı dökülmüyordu. Annesi kolunu ona doğru uzatınca küçük kız koşarak ona sarıldı. Üçü uzunca bir süre birbirlerine sarılmış olarak kaldılar. Violette sonunda konuştu.

“Anne, hapiste pencere yok mudur? Oscar her yerin kap-kara olduğunu söyledi. Öyleyse babam uçmuş olamaz, değil mi?”

Celia yanıt vermek istedi ancak boğazında bir şey düğümlendi. Violette yıllardır ilk defa babasından söz etmişti. Oscar içindeki kederi bastırarak gülümsemeyi başardı.

“Olabilir Violette, uçmak için pencere şart değil. Sen nasıl uçuyorsun mesela?”

“Ben mi?” dedi ablası duraksayarak. “Ben hayal kuruyorum.”

“İşte,” dedi Oscar. “Babam da öyle hayal kurmuştur.”

Violette rahatlamış gibi burnunu çekti. Anneleri doğruldu.

“Hadi bakalım. Artık her şey söylendiğine ve nasıl uçulacağını hepimiz öğrendiğimize göre herkes yatağa. Hiç olmazsa gece boşa gitmiş olmasın. Yarın sabah,” dedi oğlunu yatağına kaldırarak, “gülen yüzler görmek istiyorum. Yalnızca gülen yüzler... Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye yanıtladı şimdiden yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmiş olan Violette.

“Anlaştık,” diye tekrarladı Oscar da sonunda.

Celia oğlunu öptükten sonra kızını elinden tutup odadan çıktı.

Gözlerini tavana dikmiş olan Oscar uzun bir süre uyuyamadı. Yatakta doğrulup içeri girdiğinde öfkeyle bir köşeye fırlatmış olduğu pelerinine baktı. Ayağa kalkıp onun yanına gitti ve iç cebini karıştırarak küçük fotoğraf albümünü alıp sıkıca tuttu.

Sonra da babasının fotoğrafını açtı.

“Hepsi yanıldı,” diye geçirdi içinden çocuk. “Sen bir hain değilsin, ben bunu biliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Violette de öyle, annem de seninle gurur duyuyor. Umarım sen de benimle gurur duyuyorsundur.”

Albümü yastığının altına koydu.

“Sonuna kadar gideceğim ve onlara yanıldıklarını kanıtlayacağım. Göreceksin baba.”

Pelerinini özenle katlayıp bir iskemlenin üzerine, Kupalar Kemeri’nin yanı başına koydu. Şişeciğini okşayıp boş duran dört keseciğe baktı. Evet, sonuna kadar gidecek ve bütün Kupa’ları alacaktı. Hepsini... Babasının kim olduğunu kanıtlamak için çok büyük bir Medicus olacaktı.

Yatağına tırmanıp uykuya dalabilmek için gözlerini kapadı. Bir ışık fark edince gözlerini tekrar açtı. Şişecik başının üzerinde altın rengi ışıyla bir şey söylemek ister gibi süzülmekteydi.

Kendi gerçeği yüreğinin en derinliklerindeydi. Oscar bundan sonra yalnızca o sesi dinleyecekti.

